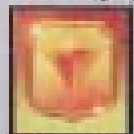

ДЯДН Г. РОБИНСЪН

БАРД

ИЗДАТЕЛСКА
КЪЩА

САМОТНИКЪТ И ДИДАЖА

Наследството на Робинзон Крузо, разказано от новият прозаичен автор, е изключително интересно и оригинално. Това е историята за един човек, който е изоставен на необитаем остров и трябва да оцелее и да намери начин да се върне у дома.

ДАЯН РОБИНСЪН САМОТНИКЪТ И ЛИЛИЯТА

Превод: Ивелин Иванов, Геновева Накова

chitanka.info

В мрака на тясната затворническа килия се стичат сълзи по кадифените бузи на Карес дьо Вилие. По неизвестни причини, красивата френска аристократка е заловена и заклеймена с „алената лилия“ на позора. Но желязната врата се отваря и висок маскиран непознат застава пред нея. Докато тъмните му, пронизващи очи изучават лицето ѝ, Карес чувства, че я обзема страх, но и силно желание. Измамник или спасител, докосването му предизвиква страстен зов на плътта, което скоро ще ги свърже в опасна прегръдка...

ПРОЛОГ

*„Единствената ми любов се
роди от моята единствена омраза.“*

Шекспир, „Ромео и
Жулиета“

Париж 1748

Затвора Ла Салпетриер

— Преместихме я тази сутрин в отделна килия, както заповядахте. Това предизвика бъркотия в общата килия; на нашите алени лилии обикновено не се полагат такива привилегии. — Грубият глас на тромавия пазач отекна във влажния, сив тухлен коридор на огромния затвор. Той махна на мъжа, скрит в широка пелерина, за да го последва. Моите хора здравата се изпотиха, докато подсигурят реда, след като я отведоха.

— Добре ти се плаща за неудобствата — припомни кратко на грубия пазач мъжът с наметалото.

— Да, струва си — призна той мрачно, като вдигаше искрящата факла високо над главите им, за да освети пътя в непрогледния мрак на тунела, водещ към единичните килии.

Влажното течение на студения ноемврийски въздух препускаше през забранения коридор, принуждавайки високия мъж да се загърне по-плътнo във вълненото си наметало. Огромната вътрешност на крепостта, разположена на брега на Сена, бе по-студена и от улиците. Сградата, която някога беше склад за военни амуниции, а от няколко години се бе превърнала в затвор за жени от проститутки до политически затворнички и дори невменяеми — сякаш попиваше влагата на реката. По пропитите вече от влагата стени се бяха образували капки.

— Ще видите, че се е променила, мосю — предупреди пазачът през рамо, докато прекрочваха тесния коридор. — Беше горда и арогантна като всички останали аристократи, когато я докараха. Двете денонощия с отрепките на Париж я разстроиха. Когато усети ужилването на изгарящото желязо върху рамото си, когато усети fleur de lys^[1] върху аристократичната си кожа, тя се предаде като всички останали. През остатъка от живота си ще трябва да носи „алената лилия“ на гърба си като обикновена престъпница. — В гласа на пазача се долавяше задоволство.

Устните под черната полумаска, прикриваща горната половина от изпитото лице на високия мъж, се изкривиха в гримаса на отвращение. Той откри с изненада, че желае всичко това да приключи по-бързо. Целта, която му отне години в кроене на планове, бе постигната, но той не усещаше ни най-малко задоволство от отмъщението. Изпитваше само огромна умора и желание да остави всичко това зад себе си.

— Ето това е килията — измърмори пазачът, като спря пред дебела дървена врата, обкована с желязо. — Не забравяйте, тя ще ви се стори различна — предупреди той посетителя, докато завърташе тежкия ключ в ключалката.

— Няма значение, защото никога преди не съм я и поглеждал — отговори мъжът с дълбокия си, овладян глас на джентълмен, докато вратата се отваряше.

Пазачът го погледна учудено. Подобно усещане закаленият тъмничар не бе изпитвал от доста време. Той вдигна рамене, отнасяйки цялата история към доказателствата за невменяемостта на аристократите. Този мъж бе поставил съвсем ясно изискванията си за това как желае да се държат със затворничката след залавянето ѝ в двореца на нейния баща с lettre de cachet^[2], написано лично от Луи XV. Баща ѝ бе откаран в Бастилията, а тя пристигна в женския затвор заедно с обикновените проститутки и дребните крадли. Не ѝ се полагаше килия като тия на благородниците, затваряни по заповед на краля. Той бе настоял за това, припомни си пазачът, гледайки как високият, загърнат в пелерината си мъж влиза във влажната килия. И как каза, че и лицето ѝ дори не е виждал. Всичките тия уговорки; парите, дадени за подкуп на служители и пазачи, а дори не я познавал... Какво ли бе направила, за да заслужи подобно отношение? Не можеш ги разбра благородниците, това бе научил той от годините,

прекарани в затвора. Откачени, всичките бяха откачени, отсъди той с едно отмятане на прошарената си глава.

— Тук няма никой — каза посетителят, обръщайки се остро към пазача.

— Мадмоазел, имате посетител! — извика пазачът в мрака на килията, осветявана единствено от тънка струйка утринна светлина, идваща от един процеп високо в стената.

След думите на пазача нещо се раздвижи върху купчината слама в ъгъла. В сянката една слабовата фигура се изправи на крака.

— Мадмоазел Мари-Карес де Вилие — обяви пазачът подигравателно, сякаш се намираха в съда. След това, уморен от играта и припомнил си за топлия огън в своята стая, той заобиколи мъжа с наметалото и тръгна към вратата. — Ще бъда отвън. Почукайте на вратата, щом сте готов. Не забравяйте — само няколко минути. Имам си и други задължения.

Фигурата излезе от мрака, щом вратата се затвори след пазача. Бледата сива светлина освети нейното уморено, зачервено от сълзите лице.

— Кой сте вие? — попита тя с пресипнал, колеблив глас, все още носещ интонациите, издаващи благородното ѝ потекло. Въздишка на учудване бе първата реакция на стоящия на около три метра от нея мъж. Тя не можеше да каже нищо за него, освен да прецени височината му, защото наметалото го покриваше до петите, главата му бе загърната с качулка, а лицето му — скрито от полумаска. Облеклото му не беше необикновено, защото благородниците често прикриваха така самоличността си, докато обикаляха улиците на Париж, но тя чувстваше, че тези дрехи служеха по-скоро, за да го скрият от погледите на прокълнатите обитатели на затвора Ла Салпетриер. Кой беше той? Какво криеше?

— Може би ще е по-добре да попитам вие коя сте, мадмоазел. — И гласът му не ѝ говореше нищо.

— Както сам чухте от пазача, кръщелното ми име е Мари-Карес де Вилие, но ме наричат Карес. — В думите ѝ имаше някаква ирония, насочена към личността на мистериозния ѝ посетител. След всичко, което бе преживяла през последните няколко дни, този маскиран благородник не можеше да я изплаши.

Погледът на нейното красиво закръглено лице се стрелна към мъжа, чиито тъмни очи я изгаряха през процепите на кадифената маска. За миг той си помисли, че вижда призрак. След това установи, прикривайки изумлението си, че красивата непозната не е видение.

— Ще ми кажете ли кой сте? — попита младата жена, повдигайки брадичка, а тъжните ѝ сиви очи продължаваха да го гледат.

Това не бяха очите на видението, което все още го преследваше, защото не бяха сини, така бездънно сини, помисли си той, докато я гледаше. Косата на тази млада жена беше пепеляворуса, а не искрящо бяла или сребърно руса, мътно проблясваща на бледата утринна светлина. Но чертите и крехкото ѝ телосложение носеха удивителна прилика.

— Не е от значение вие да научите името ми — промърмори той и се приближи, за да докосне брадичката и с обляя връх на дългия си, тънък пръст. Тъмните му, пронизващи очи сякаш изучаваха лицето ѝ.

Карес не се уплаши, защото нещо в нея ѝ подсказваше, че той няма лоши намерения. Нямаше и представа как би могла да е сигурна в това, след като това ужасно място бе изпълнено със злонамерени хора. Този мъж бе някак по-различен. Може би заради гласа му, заради болката, стаена в тъмните му очи и заради нежността на допира му. Странно, помисли си тя, по тези аристократични ръце имаше мазоли. Това бяха ръцете на благородник, познал тежкия труд на черноработника.

Изведнъж той осъзна, че в плановете му за възмездие е настъпила лека промяна. Този план, отнел години подготовка, се бе променил в мига, в който я видя. Волята му беше силна и нищо не би могло да промени веднъж взетото му решение. Но тази слаба млада жена, която въпреки страданието си му навяваше мисли за крехка порцеланова фигурка, бе внесла един забележително нов момент в неговата схема. След като веднъж я бе видял, той можеше само да се удивлява на шегите, които му играеше съдбата. Трябваше да я спаси, това бе сякаш предначертано. Невероятният обрат на съдбата изравяше тяхното бъдеще, потънало в пепелта на стари омрази и страсти, до една не постигнали целта си.

— Ще можете сама да изберете, мадмоазел, да изберете дали да чезнете бавно до смъртта си в този дяволски затвор, или да използвате

шанса си за нов живот в колонията Луизиана^[3] — каза той със суров тон, подсказващ, че няма трети изход.

— Луизиана — въздъхна тя пресекливо. Какво толкова бе направил баща ѝ, за да предизвика подобно изгнание не само от Версайския двор, а дори и от Франция? — Мислех, че е приет закон, който не позволява повече да бъдат изпращани затворници в Луизиана?

— Добре сте информирана, мадмоазел — отговори той с учудващ респект. — Вие няма да отидете там като затворница, а като една от fillers a la cassette^[4].

— Но по кралска заповед там биват изпращани млади жени за съпруги на френските колонисти — отвърна тя тихо. Големите ѝ сиви очи гледаха с такова отчаяние, така безнадеждно, че той едва успяваше да се сдържи да не отмести погледа си.

— Да, мадмоазел, и ако сте толкова умна, колкото мисля, че сте, вие няма да уведомите никого, че някога сте била в Ла Салпетриер, преди да сте стигнала до манастира в Руан, където ще се присъедините към другите млади жени, определени да заминат за Луизиана. — Гласът му бе безкомпромисен и все пак странно нежен.

— Това може да се окаже трудно, мосю, та нали лилията е прогорена на рамото ми. Сега аз съм това, което хората наричат една от алените лилии на Ла Салпериер.

В нежния ѝ, култивиран глас се долавяше лека горчивина, но брадичката ѝ бе вдигната, а сивите ѝ очи срещаха твърдо неговите. Затворът и обитателите му ѝ бяха причинили болка, но не бяха пречупили духа и гордостта ѝ.

— Тогава няма да позволя на никого да ви вижда съблечена — отвърна той с глух, несигурен глас.

Тъмните му очи сякаш пронизаха разстоянието между тях, издавайки за миг силно вълнение, което предизвика странна топла тръпка по вените ѝ, въпреки че стаята бе така студена и влажна.

— Трудно биха открили каквото и да е в тези парцали — каза тя, посочвайки някогашната фина копринена рокля, сега превърната в дрипи, покриващи тялото ѝ. Един ръкав и част от рамото бяха откъснати, когато я бяха дамгосали като престъпница.

Той не бе забелязал дрехите ѝ. Бе прекалено погълнат от красивото лице и благородната ѝ осанка. Мъжът освободи

закопчалката на вълнения плащ и го свали от широките си рамене, за да наметне с него крехката ѝ фигура.

Карес потръпна леко и въздъхна, когато приятната топлина на мекия вълнен плат я обгърна. Той внимателно закопча плаща около дългата ѝ шия. Тя бе толкова по-малка от него, че изящната ѝ фигура се изгуби в наметалото, но усещането как потъва в топлината на вълнената материя ѝ хареса.

— Сега сте защитена, мадмоазел — каза той, като отстъпи назад, наблюдавайки я с шеговита усмивка. — Малко ви е голям, но ще свърши работа, докато уредя да ви донесат дрехи.

— Защо? — попита тя. — Защо правите това?

Тя се втренчи в него в здрача на килията, защото той бе застанал в мрака, извън тънкия лъч светлина, сякаш усетил, че иначе ще ѝ е по-лесно да го види. Но всичко, което успя да различи, бе една фигура, облечена в тъмно кадифе, носеща напудрена перука, вързана на опашка в основата на врата с черна панделка. Той беше благородник, но можеше да е кой да е от стотиците, които бе виждала, докато придружаваше баща си във Версай.

— Имам своите причини, мадмоазел — отвърна мъжът загадъчно. — Да речем, че съдбата се е намесила във вашия живот. Правете каквото ви казвам и ще напуснете това място, за да посрещнете отреденото ви от нея, като толкова много други в Луизиана.

— Като толкова други провинили се момичета години наред — каза тя с горчива усмивка. — Мисля, че всички знаят колко бедни са колонистите, толкова бедни, че само на истински селски момичета като *filles a la cassette* се позволява да стават невести на мъжете в Луизиана. Ще се постарая да не шокирам никого с алената си лилия, мосю. — Тя потръпна леко при мисълта за бъдещето си. Но след това, като погледна влажната сива стена на килията, разбра, че иска да живее, а в Луизиана не можеше да е по-зле, отколкото в това ужасно място.

— Молете се да имате техния кураж, мадмоазел. Говоря за онези първи жени, които отплаваха за Луизиана преди почти тридесет години. Жените, които вие нарекохте „провинили се момичета“, идваха от същия този затвор. — Гласът бе станал по-твърд, той се обърна към затворената врата.

— Чакайте, моля ви, отговорете ми на още един въпрос — извика тя с умоляващо протегната ръка. — Моят баща, ще дойде ли той с мен в Луизиана?

— Не, мадмоазел — отговори той, обръщайки се, за да я погледне в полумрака. — Той се намира в Бастилията, в килиите за специалните затворници на краля. Ще се ползва от сравнително добри условия, ако постъпите, както ви съветвам. — Неговите черни очи впериха изгарящ поглед в нейните за един дълъг миг, след което той почука на вратата, за да го пуснат.

Карес се загледа след тайнствения си посетител, загърната в неговия топъл плащ. Той излъчваше чиста мъжка миризма, ухание, което никога не бе долавяла преди, въпреки че контетата и придворните се обливаха с одеколони и парфюми. Не, това бе нещо различно; миризма на скъпо, топло дърво, аромат, който бе толкова приятен на фона на вонята в затвора.

Кой е той, се чудеше тя, потърквайки брадичка във фината материя. Неин спасител или езекутор? Ако съдбата се окажеше благосклонна, може би щеше да го види още веднъж, преди да замине на онова забравено от бога място, населено с диваци, били те индианци или французи.

От нея се изтръгна задавен, отчаян смях, когато си припомни колко глупаво е да мисли, че някой би могъл да я освободи от настоящите ѝ мъки и от безмилостното ѝ бъдеще. Обзета от безнадеждност, тя легна върху купчината слама в ъгъла и потърси утеха от непоносимото отчаяние в унеса, увивайки се в плаща. Последната ѝ мисъл беше за високия черноок мъж, който я бе предпазил с плаща си като с прегръдка. Със странна болка тя осъзна, че напускайки Франция, никога повече няма да го види и мисълта за това ѝ се стори непоносима.

[1] Лилия (фр.) — Б.пр. ↑

[2] Кралско писмо и затваряне или заточване, издавано преди 1789 г. във Франция — Б.пр. ↑

[3] Сега щат в САЩ — Б.ред. ↑

[4] Изселваните момичета с цел брак (фр.) — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

1.

*„Омагьосана съм от
присъствието на един самотник.“*

Шекспир, „Хенри
IV“

*Нови Орлеан, Луизиана
Юни 1749*

— Вижете! Ето там, мадмоазел, Нови Орлеан! — извика с ентузиазъм старият моряк към дребната млада жена с отчаян вид, облегната на корабните перила, загледана в буйната тропическа растителност на приближаващия се бряг.

— Почти стигнахме, това е истинско чудо — измърмори Карес де Вилие, отмятайки един кичур от изпотеното си чело.

Макар че беше все още юни, горещината бе невероятна. Тя се бе спуснала над нея, изсмуквайки силата сякаш направо от костите ѝ. Карес бе насочила безстрастния си поглед към реката, където една бяла чапла, кацнала на кафяво охрената повърхност, се навеждаше с елегантни движения да търси храна. Белите очертания на птицата контрастираха приятно на непроходимата джунгла от блата с характерната за тях почти осезателна призрачно зловеща атмосфера. Господи, помисли си тя, потръпвайки, рай ли беше това или по-скоро адът на земята?

— Дълго пътуване беше, мадмоазел, но скоро всичко ще свърши и вие ще намерите убежище в манастира на сестрите урсулинки в Нови Орлеан. Те ще се грижат добре за вас, докато си намерите съпруг измежду всички ония щастливци, които ще се състезават за ръката ви — каза морякът убедено.

Тази крехка жена се различаваше от селските момичета, които, макар и добри по душа, бяха просто необразовани млади жени. Повечето от тях се надяваха да се възползват от възможността да си намерят съпруг измежду заселниците в Луизиана. Мадмоазел Вилие се различаваше от тях като хубавия коняк от евтино вино, появяващо се всеки ден на трапезата, размишляваше старият моряк, потривайки прошарената си брада. Тя имаше маниера и обноските на благородница и той можеше само да предполага какво я бе принизило дотам, че да се съгласи да пътува за тая непозната земя, за да стане съпруга на мъж, когото никога не е виждала.

Ръката на Карес се вкопчи в дървените перила, така че кокалчетата ѝ побеляха. След като пристигнеше, тя щеше да има само няколко спокойни дни в манастира на сестрите урсulinки, след което от нея щеше да се очаква да си избере съпруг измежду мъжете, които щяха да дойдат за новите flues a la cassette. На младите жени бе дадено ковчеже, съдържащо зестра, подарена от краля, за да не отидат при бъдещите си съпрузи без покъщнина. Печална усмивка премина по разтрепераните устни на Карес, когато си спомни за простите, здрави дрехи в нейното сандъче. Някога тя бе носила най-изисканите коприни и сатен като наследница на една от най-старите и благородни фамилии във Франция, но всичко това бе изтръгнато от ръцете ѝ с едно-единствено движение на кралското перо.

Поемайки дълбоко въздух, тя си заповяда да не мисли за нищо друго, освен за настоящето. Това бе трик, който беше използвала, за да запази присъствие на духа през дългите дни на пътуването през океана. Миналото бе мъртво, изгубено безвъзвратно. Тя се бе преродила с преместването си от парижкия затвор в манастира на урсulinките на Светата майка в Руан. Защото въпреки всичко искаше да живее, да успее да изгради един нов, свой живот. Бе решила да не се предава, независимо от това какви прекеждия ѝ бе отредила съдбата.

— Не ми прилича на Париж на Новия свят — измърмори младата жена, застанала до Карес.

Тънките ѝ устни се изкривиха в отвращение при вида на мрачните кипариси и живата дъбова гора отвъд развълнуваните жълто-кафяви води на реката. Дърветата бяха потопили в мътната вода гирляндите си от сив мъх, който моряците наричаха „испанска брада“.

— Мисля, че това е поредното преувеличение, предназначено да привлече нови колонисти, Ивон — отговори Карес с ироничен тон. — Губернаторът може и да е маркиз, но не мисля, че дори Маркиз де Водрюл би могъл да се опълчи срещу тази дива природа и да създаде la petit Paris^[1] на бреговете на Мисисипи, макар във Франция да наричат това място Нови Орлеан. То изглежда така необитаемо, толкова диво и... самотно — завърши тя с въздишка.

— Вероятно е било глупаво от наша страна да се радваме, че не са ни свалили на брега заедно с другите на пристанището в Мобил — каза Ивон.

— Мисля, че нямахме голям избор в случая — добронамерено я поправи Карес. — Изглежда някои жени са били определени за Мобил, а други за Нови Орлеан, макар че не знам как точно са преценили това.

— Капитанът определено бе разочарован, когато отначало ти тръгна да слизаш в Мобил — изказа Ивон мисълта си на глас, тръсвайки медните си къдрици при спомена за това как се бе разтревожил този мъж и как бе мърморил, че ако не заведе госпожица де Вилие в Нови Орлеан, това ще бъде краят му.

— Останаха само осем от нас. Изглежда тук мъжете, които си търсят съпруги, не са чак толкова много като в Мобил — въздъхна Карес, неспособна сега, когато почти бяха пристигнали в Нови Орлеан, да приеме факта, че там, в зловещата джунгла, се намира мъжът, за който би трябвало да се омъжи. Това, че ще трябва да прекара остатък от живота си на тази непозната суша като съпруга на мъж, когото все още не бе срещнала, надхвърляше границите на въображението ѝ.

Гледайки мрачния сив мъх, развяван от лекия влажен ветрец, позлатен тук-там от алените лъчи на залязващото слънце, тя си припомни ония две тъмни призрачни очи и докосването на една ръка до бузата ѝ. Непознатият, който я бе посетил в мрачната ѝ килия в Париж бе отнесъл със себе си сърцето ѝ. Как би могла да се влюби в човек, чието име дори не знаеше и от чието лице бе видяла ясно единствено едни изгарящи очи? Все пак между тях се бе случило нещо. Беше се появила внезапна искра, която все още я стопляше, макар и останала само в спомените ѝ. Тя беше сгънала неговия плащ най-отгоре в сандъчето си и от време на време го вадеше, за да го притисне до лицето си и да усети слабия аромат, с който все още бе напоен. Силна болка я прониза, докато се питаше дали би могла някога

да го забрави. Дали споменът за тяхната кратка среща нямаше да я преследва до края на дните ѝ?

— Ах, *petit Paris* — произнесе Ивон, а всяка дума бе пропита от сарказъм, посочвайки просеката в гъстата гора и островърхата зелена тръстика, бележеща началото на Нови Орлеан.

Няколко груби постройки, едва видими през избуялата тропическа растителност, очертаваха разкалян път, тръгващ от груб насип. Църковната камбанария се издигаше в розово-виолетовото небе на късния следобед и обещаваше поне минимален досег с цивилизацията. Докато корабът пускаше котва в речния канал, двете млади жени разглеждаха оживения пристан и зеления площад, обграден от правителствени сгради и солидно изглеждаща църква с тухлени стени и каменна зидария отзад. Четвъртата страна на площада бе отворена към реката.

— Това е Плас Роял, госпожици — им каза старият моряк, преди да се заеме отново със задълженията си. — Вие сте у дома си.

Карес улови погледа на Ивон, когато младата жена сви рамене по галски, сякаш казваше — сега сме тук и нека извлечем най-доброто от положението. Карес ѝ отвърна с кратка усмивка на съгласие и после отново се вгледа в оживения пристан, запълнен от какви ли не плавателни съдове — от големи фрегати до груби плоскодънни лодки, направени само от няколко свързани трупи. Карес с учудване установи, че дългият тесен съд, носещ се по водата, би трябвало да е кану, а хората, гребящи с леки, грациозни движения, са първите индианци, които виждаше. Миризмата, която тепърва щеше да свързва с Нови Орлеан, се носеше над водата, за да ги посрещне. Това бе богатата смесица от ароматите на река Мисисипи, свеж плодороден мирис на земя, чувственият парфюм на тропическите цветя и уханието на силно кафе.

— Елате, елате, деца мои — подкани ги мекият, но настойчив глас на една монахиня на средна възраст, облечена в сивата роба на сестрите урсублинки. Тя ръкомахаше към Карес и Ивон да я последват като квачка, която събира пиленцата си. — Време е да съберете вещите си. Ще слезем на брега, веднага щом малките лодки дойдат от пристана.

Карес слезе заедно с Ивон в трюма, за да открие своето сандъче и малката покрита кошница с подаръка на стария моряк. Вътре, свито на бяла топчица, лежеше мъничко, котенце. По време на пътуването корабната котка бе родила и Карес получи едно от котенцата. Старият моряк го бе поставил в скута ѝ през един от лошите ѝ дни, когато тя с часове не правеше нищо друго, освен да гледа в морето. Първата усмивка, която някога бе виждал на нейното нежно лице, му подсказа, че от този миг Карес и котенцето, което тя нарече Бланш, ще са неразделни.

— Чудя се дали мъжете ще чакат, за да ни мернат? — прошепна Ивон на Карес, докато се качваха на една от леките гребни лодки, появили се иззад сянката на един по-голям кораб. — Сестра Маргьорит ми каза, че това е нещо обичайно, когато се очаква кораб с изселени момичета.

Двете сестри, сестра Маргьорит и сестра Терез, бяха придружили младите жени от манастира в Руан до тук. Добродушните сестри трябваше да се уверят лично, че момичетата са пристигнали на местоназначението.

Карес се затвори в себе си още щом лодката, в която гребяха двама яки моряци, се понесе по водата с цвят на охра. Някъде там, в тази дива земя, беше мъжът, за когото трябваше да се ожени. За миг сълзи замъглиха очите ѝ, защото тя знаеше, че това никога няма да бъде мъжът с тъмните очи, който бе откраднал сърцето ѝ. Тя трябваше да го забрави, да го изгони от мислите си или това, което я очакваше, би се оказало още по-трудно, помисли си, хапейки долната устна, за да овладее риданието, опитващо се да я обхване.

Освен това вече нямаше време за мисли за старите болки и разочарования, защото скоро щяха да слязат на пристана, гъмжащ от какви ли не мъже, всеки един нетърпелив да види новите момичета, дошли от Франция.

Горещи вълни обгърнаха Карес, докато ѝ помагаха да слезе от лодката. За миг тя усети как нечий боязлив, но алчен поглед изучава лицето и фигурата ѝ, докато кръгът на тълпата сякаш се стесняваше около нея. Не обърна внимание на похотливите забележки и стисна с две ръце кошницата с котето, докато повдигаха сандъчето ѝ от лодката, за да го поставят в краката ѝ.

Похотливите лица, неприятната миризма, носеща се от някои от мъжете около нея, я задушаваше и тя почувства как надвисналото, изгарящо тропическо небе я притиска и сякаш изсмуква дъха от дробовите ѝ. Точно когато си помисли, че ще изкреши под напора на нарастващия страх, и че тълпата ще я разкъса, усети една ръка върху рамото си. Тълпата изглежда се смили, отдръпна се и Карес успя отново да поеме въздух.

— Мадмоазел, мога ли да ви помогна с нещо? — се осведоми един мъжки глас, докато нечий решителни, тънки пръсти обхванаха рамото ѝ, измъквайки я от тълпата.

Когато се обърна, за да отговори, Карес почувства как нещо я разтърси. Дъхът заседна в гърдите ѝ, беше шокирана и не можеше да откъсне поглед от дълбоките, привличащи тъмни очи, които би различила навсякъде, макар да не можеше да разпознае лицето.

— Вие! — въздъхна тя, а изумлението накара лицето ѝ да пребледнее.

— Простете, мадмоазел, но познаваме ли се отнякъде? — прошепна сдържано тъмнокосият висок мъж и само една искрица на загадъчно усещане проблесна в тъмните му очи. С ловки движения той я измъкна от тълпата мъже. Те изглежда му се подчиняват, забеляза Карес въпреки шока и изненадата.

— Само за миг си помислих, че е така — изрече тя едва-едва, гледайки го смутено.

Толкова ли бе погълната от мислите за човека, когото бе срещнала само веднъж в Ла Салпетриер, че да вижда точно него във всеки мъж с изразителни тъмни очи? Тя си припомни, че много французи имаха тъмни очи, а дори не бе сигурна за цвета на косата на своя посетител, защото той носеше напудрена перука.

Под тъмната триъгълната шапка на мъжа, застанал до нея, се подаваше гъста, добре поддържана коса, сресана назад на елегантното чело и прибрана на опашка в основата на врата. Лицето му беше слабо и ъгловато, със силно изразени черни вежди над наситено тъмните му очи, засенчени от гъсти мигли, примигващи сякаш много по-рядко от тези на другите мъже. Карес забеляза трапчинката на решителната му брадичка под пълните, неусмихващи се устни. Този мъж бе така загадъчен, фините му черти издаваха аристократа у него, а кожата му имаше бронзов загар. Мускулестата, почти хищническа грация на

високата му жилеста фигура, я държеше нащрек, както и усещането, че той бе самотник. Неговата резервираност, ясно доловимата му дистанцираност, намекваха за трудни за достигане дълбини. Неочаквано тя се запита какво ли се крие зад тази студена фасада.

Той бе свел поглед към нея, мълчанието се проточи, докато той изучаваше лицето ѝ, търсейки нето, за което тя нямаше представа. Точно силата на погледа, осъзна тя, бе онова, което ѝ напомняше за мъжа, посетил я в затвора преди около осем месеца.

— Ако се бяхме срещали, мадмоазел, щях да си спомням за това, защото човек, веднъж видял лице, красиво като вашето, никога не би го забравил — прошепна той с дълбок, кадифен тембър, който се чувайте ясно, независимо от шумотевицата на пристана.

— Моля да ми простите, мосю, грешката е моя — отвърна тя учтиво, отдръпвайки се от дланта му, която все още допираше ръката ѝ. — Напомняте ми за един човек, когото познавах във Франция. Колко глупаво от моя страна да си мисля, че бих могла да го срещна в Нови Орлеан.

— Често виждаме това, което жадуват сърцата ни — отговори той със странен блясък в дълбочината на непроницаемите си очи.

Искрицата се появи само за миг и след това изчезна.

— Мадмоазел де Вилие, дръпнете се оттам — извика сестра Маргьорит, забързана към Карес. — Сестра Ксавиер ще ни придружи до манастира. Един роб ще пренесе вашето сандъче заедно с тези на другите. Ще имате време да общувате с господата, след като се установите. — Тя деликатно придърпа Карес по-далеч от този поразителен мъж, притекъл ѝ се на помощ. — Мосю, ако желаете да говорите с госпожицата, можете да се обадите в манастира.

— Тъй и ще направя, сестро — бе неговият отговор, придружен с леко кимване на красивата глава и едва доловима насмешка.

След този лек поклон той отправи грациозен жест към Карес, сваляйки шапката си. Абаносовата му коса проблесна на лъчите на залязващото слънце като крило на гарван.

Карес се остави да я заведат до мястото, където се бяха събрали другите в очакване около една сестра с нежни черти. Вероятно, това е сестра Ксавиер, помисли тя. Любопитство проблесна в очите на Ивон при вида на елегантния мъж, неоткъсващ поглед от малката фигура на Карес, докато тя неохотно се отдалечаваше от него.

— Кой беше тоя? — попита Ивон, щом двете млади жени усетиха, че са изостанали малко от останалите момичета. Две монахини ти отвеждаха от пристана, а сестра Ксавиер вървеше най-отзад.

— И представа нямам — прошепна Карес, отвърщайки се решително от последния заинтригуван поглед на мъжа, който продължаваше да ги следи със завладяващия си тъмен поглед.

— Ако имаш късмет, може би той ще дойде в манастира, за да поиска ръката ти — каза Ивон, оглеждайки се през рамо, за да мерне за последен път красивия непознат. Той се насочи направо към теб, сякаш те познаваше. Наблюдавах го още откак слязохме от лодката. Не свали поглед от теб. Де и аз да имах твоя късмет — въздъхна тя.

— Движете се бързо, госпожици, но с достойнство — нареждаше зад тях сестра Ксавиер. — Не бихме желали да привличаме вниманието повече, отколкото вече го направихме при пристигането си.

— Да, сестро — отвърнаха двете млади жени, опитвайки се да сдържат смеха си, защото изглеждаше невъзможно да не привличат вниманието.

Всички погледи бяха насочени към тях, докато пресичаха тревистия площад, който старият моряк бе нарекъл Плас Роял. Отляво и отдясно на площада бяха разположени казармените помещения. Не бе останал прозорец, незает от мъжко лице, втренчено във вървящите между постройките жени. Слугите, бързаци да изпълнят заръките на господарите си, бяха единствените пешеходци, необръщащи внимание на редицата от млади жени, водени към манастира.

Карес наблюдаваше тази картина през периферията на малката си ленена шапчица. Църковната камбанария, която бяха видели от кораба в задната част на площада, се оказа част от стабилна тухлена постройка, подсилена с камък. До църквата бяха разположени затворот, полицейският участък и домът на отците капуцини. Висока трева и бурени бяха обрасли всяка част от площада, която краката на пешеходците не бяха отгъпали. Лози с малки бели цветчета се увиваха около дънерите на дъбовете и пръскаха аромата си в нагорещения въздух. От локвите на разкаляните улици долиташе серенадата на жабите, контрастираща със звъна на църковните камбани. Въпреки

френския колониален стил на сградите, за Карес Нови Орлеан носеше своята тропическа, екзотична атмосфера.

Достигнали края на площада, те свиха по улица, наречена Рю Шарт, минаваща край ред добре поддържани къщи. Някои от тях имаха тръстикови покриви, други бяха покрити с тънки кипарисови дъски, но всички бяха боядисани в бяло и разположени в средата на разкошни градини с портокалови и прасковени дървета. Тропически палми и други растения, които Карес никога не бе виждала, растяха тук в изобилие.

— Още малко остана, деца мои — окуражи ги мекият глас на сестра Ксавиер.

— Е, поне на мъжете няма да им се налага да ходят дълго, за да дойдат при нас — каза Ивон на Карес хихикайки.

— Уверявам ви, че неприятности няма да има — изкоментира сухо монахинята.

— Надявам се да сте права, особено за оня тъмнокос мъж, който бе заинтригуван от мадмоазел де Вилие — отвърна Ивон през рамо въпреки смръщването на Карес.

— Той, деца мои, е точно мъжът, който няма да дойде, за да ви ухажва — им каза монахинята с убеденост, която само раздражни любопитството им.

— Но защо, сестро? — настоя Ивон.

— Люсиен Сен Амант не си търси съпруга, повярвайте ми — отговори сестра Ксавиер.

— Тогава значи е женен? — продължи Ивон с явно разочарование в гласа.

— Вдовец е — бе лаконичният отговор.

— Значи все пак е свободен — каза Ивон със задоволство.

— Люсиен Сен Амант не е мъжът, който една млада жена би си пожелала за съпруг — каза твърдо сестра Ксавиер. — Неговата репутация се различава от това, което търсим за нашите девойки. Повярвайте ми, той никога не би дошъл да си търси съпруга, не и той. Той е измамник, развратник, опасен човек. Изхвърлете го от мислите си, деца мои. Той не е за вас.

Карес усети искрицата на негодувание в изражението на Ивон и разбра, че и двете си мислят едно и също. Люсиен Сен Амант не бе лесен за забравяне, не по-лесно от непознатия ѝ спасител в Париж. Все

още усещаше силата на неговото излъчване, допира на дланта му по ръката си. Стройната ѝ фигура потръпна, тя се опита да изхвърли спомена за него от съзнанието си. Мисълта за обещанието му да дойде до манастира, за да я види, я разтърси. Дали щеше да го спази? Искаше ѝ се това да няма значение за нея, но един вътрешен глас ѝ казваше, че има значение. Огромно значение.

[1] Малкият Париж (фр.) — Б.пр. ↑

2.

Обедното слънце прежуряше от синьо-бялото лятно небе като огнена топка и караше знойния въздух в оградената градина на Урсулинския манастир да трепти така, че иначе идеалните цветни лехи изглеждаха разкривени. Карес си помисли, въздъхвайки, че през проблясващите златни лъчи на слънцето всичко изглежда размазано и нереално и изтри с опакото на дланта потта по челото си. Тя беше в Нови Орлеан вече четири седмици, но невероятната горещина все още я изумяваше. Навеждайки се отново, тя продължи да плеви градината на сестра Ксавиер, без да подозира, че е наблюдавана.

— Подобри ли се настроението й? — обърна се сестра Хачърд де Сен Станислас към сестра Ксавиер. Тя съчувстваше на мадмоазел де Вилие за обзелата я меланхолия.

— Долу-горе. Открих, че работата в градината и се отразява най-добре в моменти на отчаяние — обясняваше деликатната монахиня, докато я гледаха заедно през дългия прозорец на малката килия, която тя използваше за аптека. Нейно задължение бе приготвянето на лекарствата за болницата от другата страна на манастира.

— Всички други момичета, които дойдоха с нея от Франция, вече направиха избора си, но мадмоазел де Вилие отказва дори да обърне внимание на многобройните кандидати за ръката й. Боя се, че са започнали да я смятат за странна, пък и финото й телосложение не може да убеди никого, че от нея ще излезе здраво работеща съпруга. Въпреки красотата й, вече престанаха да й правят предложения — въздъхна сестра Хачърд де Сен Станислас.

— Има един мъж, доста настоятелен мъж, който желае да му бъде разрешен разговор с нея, но аз се опитах да го накарам да се откаже от намеренията си. Въпреки това, той не се отказва — каза сестра Ксавиер тихо, докато гледаха как крехката Карес се труди прилежно над цветната леха, а малкото й бяло котенце си играе до нея.

— И кой е този мъж? — попита учудено събеседницата й, защото не бе предполагала за съществуването на този мистериозен кандидат.

— Люсиен Сен Амант — каза сестра Ксавиер меко.

— Разбирам защо сте му отказала — отвърна сестра Хачърд де Сен Станислас с въздишка. — Значи той си търси съпруга?

— Казва, че това била причината да иска да се срещне с мадмоазел де Вилие. Мисли, че му е време за наследник. Жена му е починала преди почти седем години, а вие знаете, че този трагичен брак не му донесе деца.

— Една стара поговорка твърди, че от разкаялия се развратник става чудесен съпруг — лицето на вече не младата сестра Хачърд де Сен Станислас се смръщи в размисъл.

— Но дали се е разкаял — това е въпросът — отвърна сестра Ксавиер. — Вие познавате семейството му още от времето, когато неговата майка пристигна тук за пръв път преди толкова години.

— Да, помагах ѝ в грижите за Люсиен от самото му раждане на борда на кораба. Още тогава той беше упорит, труден и решителен. Колко бебета биха оцелели след такова раждане? Не вярвах, че клетата майка ще бъде приютена, след като пристигнахме в Нови Орлеан, но Жак Сен Амант не бе обикновен човек. Като дясна ръка на губернатора Биенвил и благодарение на състоянието, което бе направил от търговията с кожи в Нова Франция, той можеше да има, която жена пожелае. Но избра бедната Габриел. Жак, разбира се, бе истинско спасение за Люсиен, защото майка му така и не се възстанови съвсем от преживяното. Сега и двамата са мъртви, а Люсиен е единственият наследник на състоянието на Сен Амант, както и на онова загадъчно наследство от Франция.

— Да, добрият Господ движи делата си по неведоми и чудни пътища — отвърна сестра Ксавиер.

— Позволете му да посети мадмоазел де Вилие — рече изведнъж по-възрастната монахиня. — Може пък и да е вярно, че от разкаялия се развратник ще стане добър съпруг. Поне чувствителната Карес ще си живее добре като господарка на Сан Рьогре и прекрасната къща на Сен Амант. Жак бе добър баща за Люсиен. Можем само да се надяваме, че от него той е научил нещо за състраданието, както и от трагичната съдба на брака си.

— Ще направя както казвате, но мога само да се надявам за добро на младата дама, че Люсиен се е променил — каза сестра Ксавиер с леко потръпване, защото знаеше, че животът на Карес де

Вилие като съпруга на Люсиен Сен Амант, може да включва много различни неща и уютът да влиза в тяхно число.

Карес привърши с плевенето, без да подозира, че съдбата ѝ бе предрешена от двете монахини, които се опитваха да ѝ помогнат да подреди новия си живот във френската колония. Вдигайки кошницата си, тя провери дали е взела няколкото стръкчета розмарин и листата градински чай. Сестра Ксавиер я учеше как да приготвя лекарства от билките, както и кои билки при кои болести помагат.

— Елате, скъпа моя, искам да поговоря с вас — каза сестра Ксавиер, като се приближаваше с плавната си походка, която явно всички урсублинки бяха усъвършенствали.

Бланш я следваше по петите, докато Карес вървеше към дървената пейка под високата магнолия в края на градината, където бе седнала сестра Ксавиер.

— Събрах розмарина и градинския чай, както ми поръчахте — каза Карес, сочейки кошницата.

— Много добре, скъпа моя — каза сестра Ксавиер с отнесена усмивка, сочейки мястото на пейката до нея. — Топло е, трябва да си починете малко. Искам да поговоря с вас по един важен въпрос.

— Да, сестро Ксавиер — отвърна Карес и седна под гостоприемната сянка на магнолията. Дървото имаше стипчив аромат, който действаше освежаващо.

— Един мъж ще дойде да ви види тази вечер, ако, разбира се, сте съгласна. — Тя спря за миг, сякаш обмисляше следващите си думи. — Срещала сте го и преди, макар за кратко. Казва се Люсиен Сен Амант.

Карес усети как една топла вълна я заля при думите на монахинята. Най-накрая той щеше да дойде, както бе обещал! Изведнъж усети, че прилив на енергия се разлива във вените ѝ. Не беше я забравил.

— Значи искате да го видите? — попита сестра Ксавиер, макар че вече знаеше отговора.

Произнасянето на неговото име сякаш бе озарило мрачната Карес. Монахинята почувства как сърцето ѝ потрепна. Тази млада жена бе толкова уязвима, че тя можеше само да се надява, че постъпва правилно, като позволява на Люсиен Сен Амант да влезе в живота ѝ.

— Бих се радвала да го видя — отговори Карес тихо, опитвайки се да прикрие възбудата си.

— Добре, той ще пристигне в два часа — каза ѝ монахинята. — Ако желаете да идете в килията си и да се освежите, преди той да е дошъл, бих ви разбрала. Дайте ми кошницата и аз ще отнеса билките в аптеката.

— Мерси, ръцете ми са се изцапали от плевенето — отвърна Карес, ставайки на крака, след като бе дала кошницата на милата монахиня.

— Ще го доведе да ви изчака тук в градината в два — каза сестра Ксавиер и също стана.

Можеше само да се моли тази среща да е за доброто на младата жена, но това нямаше да пристъпи съмненията ѝ. Това, че Люсиен Сен Амант бе един от членовете на разпуснатата компания на жената на губернатора — маркиза дю Водрюл, не бе тайна за никого в града. За последните няколко седмици монахинята се бе привързала към симпатичната Карес с тъжните сиви очи. Тя се молеше сестра Хачърд де Сен Станислас да е права и този развратник наистина да е решил да се промени.

Карес не страдаше от подобни притеснения, когато прекосяваше забързана покрития с широки кипарисови дъски под на страничния коридор, водещ към малката стаичка, където бе леглото ѝ. Сърцето ѝ сякаш пееше, докато една мисъл вълнуваше съзнанието ѝ отново и отново — след един час ще го види пак. Нима все пак животът продължаваше? Всички други момичета си бяха избрали съпрузите и дори Ивон си бе намерила здравеняк канадец, един от търговците на дървен материал, които се бяха спуснали по Мисисипи чак от Канада и бяха решили да се заселят в Луизиана. Той имаше малка плантация извън града на брега на реката. Двамата трябваше да се оженят следващата седмица в църквата „Сен Луи“ на Плас Роял. Карес се радваше за Ивон, макар да знаеше, че ще ѝ липсва това момиче с ведрия си характер, и то повече, отколкото се осмеляваше да си признае. Не бе почувствала нужда да се присъедини към Урсулинския орден, така че през изминалите няколко дни я обземаше все по-нарастващо отчаяние за бъдещето ѝ.

— Изглеждаш толкова различна — чу тя познатия глас на Ивон, докато минаваше забързана край стаята ѝ. Вратата бе отворена и се виждаше как тя работи върху една покривка, която сестрите бяха

отредили за зестрата ѝ. — Какво се е случило — попита Ивон, застанала на прага на стаята на Карес.

— Един джентълмен е пожелал да ме види след час — не можа да се сдържи да не каже тя, докато наливаше вода от каната в легена, поставен на грубата ракла.

— Кой е той? — попита Ивон, доловила възбудата в гласа на приятелката си.

— Люсиен Сен Амант — отговори тя, като миеше ръцете си с домашния сапун.

— Божичко! — възкликна Ивон. — Казват, че дори маркиз дьо Водрюл го ценял. Пиер ми разказа за него. Доста е заможен, има индигова плантация на Мисисипи и чудесна къща тук в града. Но репутацията му е доста скандална. Носи се слух, че две жени от градчето са се спречкали заради него. Пиер каза, че тогава и двете, естествено, са били пияни. Но Карес, той е толкова хубав, като голяма хищна котка — въздъхна Ивон, влизайки в малката, гола стаичка. — Ще му позволиш ли да поиска ръката ти?

— Аз... не знам — заекна Карес. — Все пак той идва само за да ме види, срещали сме се само веднъж на пристана.

Тя не искаше да храни празни надежди, болката щеше да е прекалено непоносима, ако той не се върнеше повече. А може би просто си играеше с нея; от това, което каза Ивон, едва ли би могло да се предположи, че би пожелал едно изселено момиче за своя съпруга. Люсиен Сен Амант нямаше откъде да знае, че тя произхожда от стар френски род. Вероятно, помисли си отчаяно, той просто си разнообразява с нея следобеда.

— Няма ли да си смениш елечето? — попита Ивон, защото Карес бе облечена с просто муселинено елече, прано доста пъти, тъй че материята му бе износена и изтъняла. — Знам, че имаш и по-хубави неща — посочи тя към дървената ракла, поставена пред грубо скованото борово легло.

— Не! — отвърна Карес по-рязко, отколкото бе искала. Тя винаги се събличаше сама, за да не видят алената лилия, прогорена на лявото ѝ рамо. Предупреждението на непознатия ѝ посетител, дошъл в затвора, се бе запечатало в съзнанието ѝ, точно както алената лилия на рамото. — Не искам да си помисли, че се опитвам да му се харесам, ако е дошъл само да се забавлява в скучния следобед. Всекидневното

ми елече ще е достатъчно — отговори тя, повдигайки брадичката си, жест, който, без да осъзнава, издаваше благородното ѝ потекло.

Ивон я гледаше и не за пръв път се чудеше коя всъщност е Карес, откъде идва, защото тя никога не говореше за семейството или дома си във Франция. Когато заемеше тази поза, макар и облечена в дрипи, всеки можеше да усети, че нищо в нея не е обикновено. Ивон бе видяла веднъж как по улицата преминава маркиза дьо Водрюл със своята елегантна карета, теглена от четири прекрасни коня, и тя бе държала главата си, украсена с модна шапка, по същия начин.

— Ти си толкова хубава, Карес, че Люсиен Сен Амант дори няма да забележи с какво си облечена — каза усмихнато Ивон.

— Мерси. О, Ивон, трябва да ме извиниш, не владее нервите си — отвърна Карес и кимна към приятелката си, преди да се обърне към правоъгълника от полиран метал, окачен на стената и служещ за огледало. Тя оправи набързо простата муселинена шапчица, обхванала косата ѝ, прибрана на опашка, и една дълга букла, пусната през рамо. Малки къдрички се бяха завили над челото ѝ от влагата, но такъв бе климатът в Нови Орлеан. Тя въздъхна в желанието си да има едно малко шишенце с любимия ѝ аромат на лилия. Но от желанията нямаше особена полза, защото в целия манастир не се намираше дори едно шишенце с парфюм.

— Е, просто ще трябва да се справя с този мосю Сен Амант — каза тя с пресилена усмивка.

Обърна се към Ивон и оправи бялата си престилка над тъмносинята муселинена пола, поддържана от колосана ленена фуста. Дрехите, които бе облякла, щяха да се сторят прекалено прости дори на слугините в родния ѝ замък, помисли си тя, хапейки долната си устна, докато спомените от едно друго време заплашваха да я обсебят.

— Време е. Чувам как камбаните на църквата удрят два часа — каза Ивон, побутвайки я приятелски към стълбите.

Обектът на техните притеснения стоеше отвъд стената на манастира пред кипарисовата му порта. Вперил поглед в масивната, измазана тухлена сграда, висока около два етажа и половина, построена в духа на френския Ренесанс, Люсиен Сен Амант се намръщи и вдигна силната си, бронзова ръка, за да хлопне силно с медната, орнаментирана халка на вратата. Сигурно бе полудял, за да

позволи на подобна страст да го завладее. Но ето че той стоеше пред манастира на урсулинките в очакване на разрешение да говори с крехката млада жена, мисълта, за която го преследваше денем и превръщаше нощите му в безсънно мъчение. Наистина, съдбата си играеше с него.

Малкото прозорче във вратата се откряна за миг, след което тя самата бе широко отворена от портиерката. Махвайки му да я последва, тя го заведе най-напред в кабинета на сестра Хачърд де Сен Станислас. Монахинята го очакваше с овладяно спокойствие, състояние, коренно различно от неговото.

— Искан да поговоря с вас, преди да се срещнете с мадмоазел де Вилие — обясни възрастната монахиня, щом той прекрачи прага, затваряйки вратата след себе си.

— За да се уверите, че намеренията ми са почтени — продължи той с нещо повече от саркастична нотка в дълбокия си глас.

— А така ли е? — парира го тя, седнала с гръб към дългия прозорец, гледаш към билковата градина.

— Ако това е единственият начин да постигна целта си — да. Намеренията ми са почтени — отговори Люсиен, а чувствените му устни се изкривиха в цинична усмивка.

— Защо искате да я вземете за своя жена? — попита тихо самовглъбената монахиня. Очите ѝ търсеха красивото му лице.

— По стандартните причини, които карат един мъж да поиска от една жена да се омъжи за него — отвърна той стегнато и една моментна вълна на меланхолия премина по благородните му черги, със сянката на някакво неразгадаемо чувство в тъмния поглед.

— Аз също забелязах приликата, скъпи Люсиен — каза меко възрастната монахиня. — Не можеш да замениш един човек с друг, само заради смътната му прилика с една изгубена възможност.

— Това не е просто въпрос на физическа прилика, въпреки че сте права, че има такава — опита се да обясни той, а в решителните му черти като буреносен облак се надигна мрачно изражение. — Трудно ми е да го обясня, но в нея има нещо, което ме привлича неудържимо, нещо, което само тя притежава.

— Но вие сте я срещал само веднъж и то за съвсем малко — припомни му монахинята.

— Това е причината да съм днес тук, сестро — обясни той с леко натъртване. — Искам да изясня чувствата си и може би да опозная мадмоазел де Вилие.

— И ако чувствата ви се потвърдят? — попита тя тихо.

— Бих поискал ръката ѝ — отговори Люсиен, тръсвайки леко широките си рамене, сякаш за да каже: „Какво друго бих могъл да направя?“

— Тя ви очаква долу в градината, но преди да се срещнете с нея, искам да ви предупредя — му каза сестра Хачърд де Сен Станислас, след като той застана до нея при дългия прозорец, гледащ към билковата градина. — Не само видът ѝ е слаб и крехък, тя е склонна към меланхолични настроения. Не знам през какви прекеждия е преминал младият ѝ живот, но очевидно те са оставили белега си върху нея. Точно като вашата бедна майка, простете ми сравнението, тя има нужда от нежни ръце.

— А вие не мислите ли, че аз съм способен на нежност, сестро? — попита той и едно мускулче по силната му челюст заигра нервно.

— Мисля, че искате да поправите старите си грешки и че ще бъде благородно от ваша страна, както и за доброто на тази млада жена, ако се вглеждате дълбоко в сърцето си, преди да си направите каквото и да е заключение. Умолявам ви.

Той погледна през прозореца към стройната женска фигура, неподозираща, че я наблюдават. Тя бе спряла, за да погледа едно от съвършените алабастрови цветчета на магнолиите, разцъфнали до жилавите им, тъмнозелени листа. Карес се наведе внимателно, за да вдъхне от аромата му, без да докосва нежните листенца, които можеха да започнат да вехнат от един лек допир. Той почувства как през него премина дивият спазъм на страстта. Ако това, което казваше монахинята, бе вярно, тя имаше нужда от също толкова нежно докосване, както цветчето на магнолията. Изумлението се бореше с желанието в него и той установи с учудваща яснота, че независимо от това, в което се бе превърнал, изпитваше нежност към тази необикновена жена. Той не помнеше откога не бе желал, не бе искал да закриля така някоя жена. Много време бе минало. Жените в обкръжението на маркиза дьо Водрюл бяха просто хедонистично множество, което извикваше много различни емоции, но нежността определено не беше между тях.

— Бях забравил колко проникателна можете да бъдете вие, сестро — каза ѝ той печално и после неочаквано се усмихна оживено, отвърщайки се от прозореца. — Обещавам, няма да ѝ причиня болка.

— Ах, скъпи Люсиен, вие бяхте такова упорито дете на моменти, а сега показвате тази скрита прилика с майка си. За съжаление, сега тя почива тук под студената надгробна плоча. А заслужаваше да види това. — Монахинята посочи към самотната фигура в градината.

— Може би, сестро — каза той с меланхолична усмивка, която не достигна до очите му, завладени от старо отчаяние, — не би трябвало да я карам да чака.

— Довиждане, скъпи Люсиен, ще се моля и за двама ви — каза монахинята меко и направи кръстния знак пред него.

— Няма да е излишно, сестро. Вероятно ще имаме нужда от това — каза той и кимна грациозно с чернокосата си глава за сбогом.

Карес чу стъпките му по застланата с пясък пътека, преди да го види, но една част от нея вече бе усетила неговото присъствие. Като че ли всеки неин нерв бе опънат до краен предел. Тя видя високата му сянка върху тухлената стена на градината, докато той се приближаваше зад нея. За миг остана така, неспособна да помръдне, с дъх, заседнал в гърлото ѝ, след това бавно се обърна.

— Добър ден, госпожице — каза той тихо. Мъжественият му глас пробяга по гърба ѝ като докосването на любяща ръка.

— Мосю... — успя да изрече тя едва чуто.

— Вие сте дори по-прекрасна от спомена ми за вас — каза той, изказвайки гласно мислите си, а тъмните му очи се плъзнаха по изящните ѝ черти, привличайки плахия ѝ сивоок поглед върху себе си със силата на своята воля.

— Вие сте много мил, господине — отвърна Карес с тиха въздишка и се опита да се откъсне от тези очи, проникващи твърде дълбоко в душата ѝ.

— Люсиен — каза той. — Искам да чуя името си, произнесено от вашите устни. Кажете го. Кажете името ми — ѝ заповяда нежно гласът му. Той бе уловил погледа ѝ с невидимите окови на сърцето и душата, които не ѝ позволяваха да се отвърне от него.

— Люсиен — отвърна тя, а дълбокият ѝ глас обгърна името му в невероятно чувствена обвивка, която накара кръвта му да закипи.

— Карес, ах, Карес — повтори той нежно името ѝ, вкусвайки от аромата му върху устните си. — Толкова дълго очаквах този ден. — Силният му поглед сякаш я прегърна и притегли към себе си.

— Мислех, че никога няма да дойдете — прошепна тя, опитвайки се да прикрие факта, че освен това го е очаквала.

— Благонравните сестри не ми позволяваха да се срещна с вас до днес. Репутацията ми не е измежду най-добрите, мила Карес — каза той, без да се опитва да бъде това, което не е.

— Значи, искате да кажете, че сте мъж с минало — го подразни тя леко. Дълбоки трапчинки се появиха от двете страни на апетитните ѝ устни.

— Но това не ви плаши — отбеляза той. Тъмните му очи блеснаха одобрително и той се пресегна да отметне едно заблудило се кичурче от бузата ѝ. Не можеше да се въздържи, трябваше да я докосне.

— Мисля, че нищо не може да ме изплаши, докато съм с вас — каза тя. Думите идваха, без следа от кокетство, направо от сърцето ѝ.

— Ах, Карес, защо трябваше да ви търся толкова дълго? — По изразителните му очи премина мигновена меланхолична вгълбеност, като облак, покрил за малко слънцето. След това, тръсвайки широките си рамене, покрити с елегантна гълбовосива жилетка, ушита от най-фина коприна, той каза с шеговито примирение: — Но съдбата все пак ни позволи да се срещнем. — Човек невинаги получава втора възможност в живота си.

— Втора възможност? — попита тя учудено.

— Седнете до мен и ми разкажете нещо за живота си в манастира, откакто дойдохте в Нови Орлеан — помоли той, умело сменяйки темата на разговора, разбрал, че се е разкрил твърде много.

— Няма много за разказване, боя се, че всичките ми дни протичат по един и същ начин. Помагам на сестра Ксавиер в билковата градина и в аптеката да приготвя лекарствата. Освен това, често ѝ помагам в преподаването и грижите за сираците в училището и лазарета — обясни тя внимателно, сядайки до него на пейката.

— А какво мислите за Нови Орлеан? — поинтересува се той, облягайки се назад, но така, че тялото му да остане обърнато към нея, за да може да ѝ отдели цялото си внимание.

— Видяла съм едва малка част от него — каза тя с плаха усмивка. — Веднъж отидох до пазара на кея с няколко сестри, но това едва ли е достатъчно, за да придобие човек ясна представа.

— Ще променим това още тази вечер. Ще дойдете с мен на разходка из града. Ще наредя да докарат каретата от дома ми — каза той, като се пресегна за втори път да отметне кичурчето от бузата ѝ. Желанието да я докосва бе толкова силно, че трябваше да се бори с него, за да го контролира.

— Чудесна идея, но монахините няма да разрешат на нито една като мен да излезе без придружителка, преди да е сгодена — обясни тя с тъжна гримаса.

— Господи, това е все едно да си в затвора — пошегува се той и видя как по нежните ѝ черти премина странна сянка. — Нещо нередно ли казах, мадмоазел?

— Не, аз просто гледам на живота по различен начин. За мен Урсулинският манастир не е затвор, а убежище — отговори тя тихо, отмествайки поглед от него.

— Убежище от какво, ако мога да попитам? — каза той внимателно.

— От живота, мосю, от живота — отвърна тя. Горната ѝ устна потръпна така осезателно, че тя я задържа между малките си бели зъби.

— Тогава е време да погледнете страховете си в очите — каза Люсиен топло и едновременно убедено и постави ръцете си върху нейните, отпуснати в скута ѝ. — Погледнете ме, Карес де Вилие.

Тя бавно вдигна глава, за да види тези завладяващи очи. Той я гледаше решително, но погледът му бе приятен като нежно докосване. Светът престана да съществува, с изключение на онова малко кътче зад оградата на градината, където той я привличаше към себе си със силата на магнетичната си воля.

— Вие, Карес де Вилие, ще ми окажете ли честта да станете моя съпруга? — попита я той с тих, сдържан глас, сякаш не отчиташе колко неочаквано бе това предложение, след като се познаваха от толкова скоро.

— Господине! — ахна тя, докато ръцете му продължаваха да държат нейните, а погледът му не помръдваше от лицето и.

— Добре, ще приема това за утвърдителен отговор — каза той сухо. — Като ваш избраник настоявам да потвърдим нашата връзка с целувка.

Преди да успее да проговори, тя усети как ръцете му я пускат и я притеглят в прегръдката му. Отначало устните му само се допряха до нейните, а после, когато се опита да заговори, той я увлече в страстна целувка, която накара всичките ѝ мисли да отлетят при трепета от физическото удоволствие, което се надигна в цялото ѝ същество. Тя усети как ръцете ѝ сами се обвиват около врата му, като че се движеха по своя собствена воля. Лек стон се откъсна от гърлото ѝ, когато целувката му стана още по-осезателна с болезнено сладостното си движение по нейните влажни, отдадени устни. Колебливо, но неспособна да спре, тя докосна езика му със своя и тогава дълбоко в него се надигна стон.

Тя обожаваше усещането за него, невероятното чувство за обвързаност, което изпитваше в закрилата на неговата прегръдка. След всичките тези месеци, прекарани в ужасяваща самота, довела я до отчаяната мисъл, че никога няма да познае щастието, тя разбра, потънала в прегръдката му, какво означава надежда. В тази мъжка прегръдка като че ли бе зърнала светлинка в дъното на мрачния тунел на отчаянието.

Времето сякаш бе спряло, защото Карес нямаше никаква представа колко са стояли, изгубени в прегръдките си, докато накрая настойчивият звън на камбана ги изтръгна от вгълбението. Сякаш се връщаше от друго измерение, където нищо, освен Люсиен Сен Амант и изгарящите му устни, долепени до нейните, не бе имало значение. С неохота той се отдели от нея и попита:

— Какво има?

— Звънът на камбаната означава, че трябва да се съберем в трапезарията — отвърна тя с въздишка.

— Ще се върна утре, скъпа, и с това ще сложа началото на вашето завръщане в живота — прошепна той до слепоочието ѝ и целуна нежно копринените ѝ къдрици. Сега ще е по-добре да вървя, докато все още се владея поне малко.

Тя се отдръпна от него и се изправи. Той също се изправи на крака, извисявайки се над нея.

— Довиждане, мосю — каза тя с плаха усмивка. Гласът ѝ едва се долавяше.

След това тя си отиде, отдалечавайки се като игриво коте от него по пясъчната пътека към сводестата лоджия в края на градината.

— Господи — измърмори Люсиен, поклащайки глава в учудване и самоирония.

Тя го бе спечелила по начин, по който нито една друга жена не бе успяла, а беше само момиче. Той не бе сантиментален, но тя докосна сърцето му и именно то беше проговорило, когато поиска ръката ѝ. Какво бе сторил, позволявайки на този импулс да го тласне към такава страст? Карес де Вилие, боеше се той, беше опасна страст. Трик на съдбата и възможност за изкупление. Какви ли други изненади му готвеше тя, давайки път на този брак, размишляваше той със сянка на раздражение в тъмните си очи, гледайки към безлюдната пътека. И как ли ще изтърпи непоносимите часове, докато я види отново?

3.

— Карес, имаш посетител — обяви Ивон, отваряйки вратата на аптеката. — Очаква те заедно със сестра Хачърд де Сен Станислас. — Очите ѝ шареха възбудено, защото приятелката ѝ беше разказвала предишната вечер за предложението на Люсиен за женитба.

— Можеш да тръгнеш веднага, щом напълниш буркана с остатъка от листата — каза тихо сестра Ксавиер.

— Мерси — отговори Карес и се опита да не показва, че бърза, докато пълнеше буркана с остатъка от изсушени листа и накрая го затвори с корковата запушалка. Ивон чакаше нетърпеливо приятелката ѝ да привърши.

Двете млади жени изтичаха по коридора. В знойния утринен час те бързо се задъхаха от напрежението, с лица, влажни от потта.

— Почакай, преди да влезеш, трябва да те направя по-представителна — спря я Ивон, когато стигнаха до кабинета на монахинята. С края на престилката ѝ тя избърса потта от горната устна и веждите на Карес. Намести простата ленена шапчица по-назад, за да може да се види по-голяма част от нейната пепеляворуса коса.

— Имаш толкова хубава коса, не бива да я криеш — каза тя. — Ето така, готова си.

Карес дари приятелката си с една нервна усмивка на благодарност и почука леко на тежката кипарисова врага. След секунди вратата бе отворена от Люсиен.

— Влезте, госпожице — прошепна той с дълбокия си, звучен глас, който тя се бе мъчила да не забрави при цялото въртене и подскачане в неспокойния си снощен сън. Въпреки че маниерите му бяха изискани и безупречни, по чувствените му устни играеше лека усмивчица, а в магнетичните му тъмни очи проблясваше искра.

— Мерси, мосю — отговори тя в духа на етикета и несъзнателно вирна леко брадичка, докато прекрачваше прага на отворената врата.

Неговата висока, гъвкава фигура сякаш още повече смляваше спартанския кабинет на монахинята, така че той доминираше

едновременно с физическото си присъствие и с излъчването на хипнотизираща личност. Карес усещаше решителния му поглед, приближавайки се към леко наклоненото дървено бюро, зад което бе седнала сестра Хачърд де Сен Станислас.

— Сестро, искала сте да ме видите — чу Карес потрепващия си глас; за нейно разочарование, присъствието на Люсиен само повече я объркваше. Свивайки ръце в юмруци до тялото си, тя се бореше за контрол над себе си.

— Разбрах, дете мое, че сте се съгласила да се омъжите за Люсиен Сен Амант — каза монахинята, търсейки с поглед нежните черти на Карес, за да получи отговорите на някои негласни въпроси.

— Да, сестро, така е — отвърна Карес и повдигна глава, за да срещне погледа на монахинята с изцяло привидно хладнокръвие.

— Добре, тогава ще се погрижим това да бъде разгласено. Мосю Сен Амант желае сватбата да се състои възможно най-скоро, според възможностите на църквата. Спряхме се на дата след три седмици от днешния ден, съгласна ли сте?

— Съгласна съм, сестро — равнодушно отговори Карес. Тя не даде воля на притеснението, което бушуваше в нея, нито пък се издаде, че усеща как завладяващият поглед на Люсиен се плъзга по дългата, елегантна линия на гърба ѝ. Карес усещаше как тези проникващи абаносови очи задвижват всеки нерв по гърба ѝ като при реално докосване.

— Мосю Сен Амант пожела, като ваш годеник, да му бъдат позволени някои привилегии. Той иска да ви придружи на разходка из града с неговата карета този следобед. С някои спирания, както разбрах — тя замълча, поглеждайки към Люсиен за неговото потвърждение. — Да, ще посетите шивач на улица „Роял“, за да ви вземат мярка за роклята, която той иска да ви подари.

Карес погледна към монахинята, стресната от мисълта за всичко, което бракът ѝ с Люсиен щеше да повлече след себе си. В какво се беше забъркала, помисли си в пристъп на паника. Той ѝ се бе сторил решение на проблемите ѝ, шанс за нов живот, близък до този, който бе водила във Франция. А освен това струната, която той бе засегнал в нея, беглата прилика с мъжа, който и бе помогнал да се избави от ужасите на Ла Салпетриер... Тя си припомни с болка усещането за сигурност, което изпитваше в прегръдката му. Но какво знаеше тя за

него и, което бе по-важно, какво знаеше той за нейното минало? Как би пожелал да се ожени за нея, ако знаеше, че тя носи прословутата алена лилия на лявото си рамо? И как щеше да успее да прикрие това от шивача, който щеше да мери дрехата на тялото ѝ? Знаеше, че не би могла да скрие тайната си от своя съпруг след женитбата, но тогава това щеше да бъде свършен факт, тя щеше да е вече мадам Сен Амант. Но ако Люсиен откриеше това преди деня на сватбата, щеше ли въобще да се стигне до сватба? Щяха ли още веднъж да я изхвърлят, за да търси сама път за себе си, без семейство, без пари, в тази екзотична колония, дремеща под мудното тропическо слънце? Какво да направи? Имаше ли въобще изход?...

— Дете мое, какво има? — гласът на монахинята сякаш идваше някъде отдалече. Потъналата в мрачната, прикриваща я бездна, Карес търсеше там убежище от ужасите на света, от въпросите без отговори.

— Случвало ли ѝ се е това преди, сестро? — попита Люсиен остро, навеждайки се над пребледнялата фигура, свлякла се на кипарисовия под.

— Да, винаги, щом се изправи пред някаква плашеща я ситуация — отговори монахинята и коленичи до припадналата млада жена. — Предупредих ви, че тялото, както и умът ѝ, са в много крехко състояние. Много е страдала, бедното момиче. Нужно е човек само да погледне в очите ѝ, за да разбере, че животът невинаги е бил добър към нея, че е изтърпяла твърде много нещастие.

— Има нужда от грижи — прошепна гой, люлеейки главата и раменете ѝ на гърдите си, и отметна завитите кичурчета коса, изпадали изпод муселинената шапчица.

— Ах, значи освен красотата ѝ, това също ви привлича у нея — нейната пълна беззащитност — промърмори сестра Хачърд де Сен Станислас с меланхолична усмивка.

Точно като бедната Габриел, помисли тя, но го запази за себе си. Докато той гледаше с болка бледото лице на Карес, монахинята си припомни малкото момче, което позволяваше само на една проява на нежност да пробие стената, с която бе обградило сърцето си, и тя беше насочена към крехкото съществуване на неговата майка. Изгубена в своя собствен свят, Габриел бе зависима от своя съпруг и от своя син досущ като малко дете. Пътуванията до Нови Орлеан бяха мъчение за всички тях, но Жак не можеше да я остави сама вкъщи дори с най-доверените

слуги. Той трябваше да се грижи за доставките от индиговата реколта, а малкият Люсиен да учи при отците капуцини в тяхното presbytere^[1] в съседство с енорийската църква „Сен Луи“. Колко ли мъчителни трябва да са били тези посещения за младия Люсиен, си мислеше монахинята, който нито веднъж не бе позволил на някое от другите момчета да пророни и дума за майка му, дори когато тя съвсем не беше на себе си. Жак и той обичаха тази бедна страдалка до деня, в който тя намери покой в смъртта.

— Винаги сте била досетлива, сестро — каза той с изкривена усмивка, гледайки как Карес започва да помръдва ръце. — Всичко е наред, мила, просто ти призля. Изглеждаш така, като че ли не си се хранила, лека си като птичка — успокой я нежно той, след като тя седна и се освободи от прегръдката му.

— Моля ви да ми простите, мосю, сестро, мисля, че сте прав, тази сутрин пропуснах закуската — обясни Карес, като се отвърна от прекалено проникателния поглед на Люсиен към доброто лице на монахинята.

— Застанала сте на прага на нов живот, малка моя, нищо чудно, че сте малко замаяна — каза сестрата, докато Люсиен ѝ помагаше да се изправи. — Мислите ли, че следобедната разходка извън тези стени ще ви понесе добре?

— Ще се погрижа тя да хапне, сестро — намеси се Люсиен, твърдо решен да я изведе.

— Да, добре съм — отговори Карес.

Щеше да доведе този брак докрай, защото това бе единственият ѝ шанс за някакъв живот извън манастирските стени. И може би някой ден щеше да открие баща си и да успее да му помогне като жена на заможен плантатор. Призляваше ѝ при мисълта, че разсъждава така пресметливо, но това беше въпрос на оцеляване. Тя бе преминала през неща, за които дори не бе знаела, че съществуват, след нощта, когато я отведоха от убежището на родния дом в Ла Салпетриер, където бе водила непрестанна борба, за да оцелее и запази разсъдъка си. Тя можеше да използва съобразителността си и по някакъв начин да успее да заживее тук в Луизиана с този находчив, интригуващ мъж като неин съпруг.

— Добре, тъй като нямате семейство тук, в Нови Орлеан, аз ще ви представя в църквата — каза монахинята с дружелюбна усмивка. —

Годежният пръстен — обърна се тя към Люсиен.

Той погледна към Карес с някакво неопишуемо чувство в непроницаемите си тъмни очи и се пресегна за лявата ѝ ръка. После извади от вътрешното джобче на жилетката си един малък пръстен, който просветна в златен отблясък на слънчевата светлина, идваща от прозореца.

Странна пулсираща топлина премина по вените ѝ при допира на ръката му и при докосването на леко загрубелите върхове на пръстите му, докато той ѝ поставяше пръстена. Когато погледна надолу към годежния пръстен, който ѝ пасваше така сякаш бе правен специално за нея, тялото ѝ изтръпна. Пръстенът представляваше тънко колелце от злато, в средата с грациозна лилия и алени рубини от двете ѝ страни. Тя вдигна онемяла изумените си сиви очи към неговия неразгадаем, мрачен поглед. Чувстваше как нейната лилия изгаря рамото ѝ, като че току-що бе жигосана.

— Принадлежеше на майка ми. Баща ми го поръча за нея. Някой ден ще ви разкажа за особеното значение, което той имаше за тях двамата — обеща той, повдигайки ръката ѝ към устните си, жест, който имаше по-скоро значението на скрепителен печат върху техния обет.

Карес се обърна като замаяна и сведе глава, докато монахинята произнасяше молитва, благославяйки техния годеж. Формата на пръстена е чиста случайност, опитваше да се успокои тя. Златната лилия на Бурбоните се развяваше върху бяла коприна на пилон, извисен над Палас Роял. Като символ на красивата Франция, тя се срещаше навсякъде из Нови Орлеан. Но въпреки това, имаше тревожното усещане, че Люсиен бе очаквал някаква реакция от нея, когато тя се наведе над пръстена. Но защо? Никой тук, в Нови Орлеан, не знаеше, че тя носи знака на осъдените престъпници. Или пък не беше така? Някой, вероятно мистериозният посетител, когото не можеше да забрави, бе уредил тя да бъде бързо преместена от затвора в манастира в Руан. Знаеше ли игуменката на манастира в Руан нейната тайна? Карес се бореше със съмнението, че пръстенът не е случаен. Шестото чувство ѝ подсказваше, че Люсиен знаеше, че видът му ще я разтревожи. Когато се оженеха, за нея щеше да стане невъзможно да скрие алената си лилия от Ла Салпетриер. Но, помисли си тя, хапейки долната си устна, тогава те вече щяха да бъдат венчани и тя щеше да е

в безопасност. Той можеше да я презира, но тя щеше да има закрилата на името му.

— Сега вървете, деца мои, време е за разходката ви каза сестра Хачърд де Сен Станислас с лека усмивка.

Карес осъзна, че унесена в своите тревожни мисли, не бе чула нищо от това, което бе казала монахинята. По физиономията на нейното добродушно лице тя разбра, че са свободни да вървят.

— Елате, скъпа Карес — тихо ѝ каза Люсиен, подавайки ѝ ръка. — Каретата ни чака долу.

Закрепила крехкото си равновесие, тя му позволи да я изведе от кабинета. Коридорът бе празен и тя осъзна, че Ивон се е изгубила някъде. Какво правеше, напускайки това убежище, за да заживее с мъж, за когото не знаеше нищо? Мъж, който, както твърдеше Ивон, бе считан за самотник от местните жители, а името му бе станало нарицателно за тях. Той бе признал, че животът му едва ли би могъл да бъде определен като примерен, но какво точно бе имал предвид?

Нажеженото до бяло юлско слънце проникваше през жилавите листа на магнолиите в градината, когато те заедно тръгнаха по пясъчната пътека между изрядните билкови лехи, ограничени по краищата си с чемширово дърво. Спокойствието и тишината на градината бяха в пълен контраст с улицата от другата страна на стената. Карес никога не се бе бояла така да напусне някое безопасно място, както когато двамата излязоха на Рю Шартр, където ги чакаше каретата на Люсиен. Тя потръпна леко, щом масивната порта зад нея се затръшна, непроницаема за всякакви натрапници.

— Животът те очаква на улиците на Нови Орлеан, малка моя — каза Люсиен и ѝ подаде ръка, за да се качи в отворената карета, която блестеше на следобедното слънце.

Тапицираните в сиво седалки бяха лукс, който Карес не бе усещала от доста време. Африканският кочияш, облечен в синьо-златна ливрея, плесна с бича си високо над главите на породистите коне с цвят на абанос и те потеглиха по калната улица, все още прогизнала от дъжда. Нови Орлеан имаше субтропичен климат и почти ежедневните дъждове не успяваха да охладят въздуха през знойното лято.

Страхът на Карес при напускането на манастира скоро бе изместен от интерес към колоритния град, който така и не бе успяла да

разгледа след пристигането си. Те се движеха към сърцето на града — Плас Роял. По Рю Шартр тя забеляза ниски дървени постройки, повечето от които боядисани в бяло и в пастелни тонове, изградени в стил, които монахините ѝ бяха описали като френско — западноиндийски, с остро наклонени дъсчени покриви, спускащи се над дълбоки веранди, които затваряха първите и вторите етажи. Всичко бе потънало в буйната растителност на Луизиана, надничаша иззад сковаващите я огради. Жаркият въздух бе изпълнен с аромата на плодове и зеленчуци, размекващи се под горещото слънце, както и с уханието на жасмин, рози и други екзотични цветя. Но винаги се познаваше и по-трудно доловимата миризма на пръст, речна вода и гнило.

— Градът е разположен върху площ от дванайсет квадратни мили по брега на реката, така както е бил проектиран от кралския инженер Пиер Лео Блон де Ла Тур през 1722 — обясняваше Люсиен, докато каретата се движеше към Плас Роял. — Улиците, подредени в блокове, са наречени „островчета“ заради канавките, прокарани около тях за отводняване. Нови Орлеан граничи с река, езеро и мочурище. А както вече сигурно сте разбрала, вали адски много. Оттук и необходимостта от канавки или иначе долният етаж на всяка постройка ще бъде отнесен при първия пороен дъжд. Има ров или по-скоро канал, който събира водите от всички канавки. Не е съвсем като в Париж, скъпа, или може би вие сте от някоя друга част на Франция?

Въпросът му сякаш увисна във въздуха. Тя премести поглед върху няколко преминаващи роби, които балансираха върху главите си товари, поставени в кошници, изплетени от приятелски настроените индианци от кипарисовите мочурища.

— Семейството ми е от Лион, мосю — отговори меко Карес, продължавайки да гледа отминаващите роби.

Това, което каза, бе вярно по принцип, защото де Вилие бяха една от най-старите лионски фамилии, а фабриките им произвеждаха най-фината коприна, изтъкана във Франция. Състоянието, натрупано от коприната, както и обширните им имения позволяваха на родителите ѝ да водят охолан живот във Версайския двор.

— Може би те се занимават с търговия на коприна? — попита той.

— Може и така да се каже, мосю — отвърна тя с ирония.

— Но моля ви, скъпа, та ние сме сгодени. Веднъж вече ви казах, че изпитвам истинско удоволствие, когато чувам името си, произнесено от устните ви. Наистина. Отсега нататък не съм мосю, а Люсиен — поправи я той с лека въздишка.

— Да... Люсиен — прошепна тя с едва чут глас, който предизвика леко затопляне по тялото му.

Какво му ставаше, си помисли той с отвращение. Това крехко девойче можеше да накара пулса му да забърза с едно-единствено произнасяне на неговото име. Как ли биха се смели някои от дамите, били от време на време негови умели партньорки в любовната игра, на това, че блестящият Люсиен Сен Амант е сразен от нещо толкова тривиално.

— Какво още искате да знаете... Люсиен? — попита Карес, а коремът ѝ се сви на топка. По-добре да се свърши с това веднъж за винаги, да се овладее положението с няколко полуистини, си помисли тя, стиснала ръце в скута си.

— Кои са любимият ти цвят и аромат? — бе неговият въпрос, който приятно я изненада.

— Но... не разбирам — запъна се тя, обръщайки се към него.

— Как бих могъл да ви купя парфюм или някой друг подарък, с който всеки жених трябва да зарадва своята невеста, без да познавам вкусовете ви? — смърри я нежно той с добронамерен поглед в тъмните си очи.

— Предпочитам уханието на момината сълза, а любимият ми цвят е роза а ла Помпадур — отговори Карес, назовавайки розовото, кръстено на името на любовницата на крал Луи.

От толкова време никой не се бе интересувал от нейните предпочитания. Разговорът за парфюми и модни цветове ѝ напомняше болезнено за мигове от живота, които сега ѝ се струваха отдалечени цяла вечност от Нови Орлеан, макар оттогава да не бе изминало много време.

— О, мисля, че ароматът на момината сълза наистина ви допада. Но как би могла една бедна девойка от Лион да знае кой е най-модният цвят във Версайския двор? — попита Люсиен с лека острога в дълбокия си тембър.

Карес отвърна поглед, като търсеше правдоподобно обяснение, осъзнавайки, че почти се е издала. Какво наистина можеше да знае

едно просто провинциално момиче за тези неща? Тя чувстваше как той очаква отговора ѝ като хищна котка, която си играе с жертвата си, наслаждавайки се на удоволствието. Беше почти ясно, че Люсиен се досеща, че тя не е такава, каквато изглежда.

— Както споменах, моето семейство търгува с коприна и не би могло да не е наясно с най-популярния сред благородниците цвят. Той много се търсеше — отговори тя и се обърна към него с усмивка, която можеше да бъде определена като триумфална.

— Добре, скъпа моя — каза той. Удоволствие и признание се четеше в завладяващите очи, които срещнаха погледа ѝ. — Трябва да проверим дали мадам Сесил има коприна с този цвят за рокля.

— Мадам Сесил?

— Тя ще приготви чеиза ви. Магазинът ѝ на Рю Роял е най-добрият в Нови Орлеан. Освен това тя е дама със свободни разбирания, една от жените тук с разкрепостена представа за цветовете. Ще откриете, че много от нашите занаятчии и майстори са хора със свободни разбирания. Те са получили определен статут в нашата общност, а някои от тях имат дори свои собствени роби — обясняваше той, докато каретата минаваше край енорийската църква „Сен Луи“.

— Чух за тях — отвърна Карес, гледайки обгорената трева на площада. — Те били изоставени метреси на френски благородници. Както и деца, произхождащи от подобни връзки, доколкото разбрах.

— Доста добре си информирана за човек, прекарвал времето си зад стените на манастира — подхвърли той шеговито.

— Приятелката ми Ивон излиза няколко пъти с годеника си Пиер. Тя ми разказва за всичко и най-вече за новите клюки — каза тя, хвърляйки закачлив кос поглед.

— Разбирам — промърмори той. — И каза ли ви всичко за мен?

— Може би.

— Не вярвайте на всичко, което чувате, скъпа. Освен това, аз сам пръв си признах, че не съм светец. Външността подвежда понякога, не помните ли? Открих, че маската, която хората носят, много рядко има нещо общо с това, което е в сърцата им. — Той отвърна за миг очи, но не и преди тя да забележи меланхоличната сянка в погледа му.

— А какво се крие във вашето сърце? — гласът ѝ прозвуча като лека въздишка във въздуха.

— Боя се, че това е мрачно място, Карес — отговори той, а след това смени тона си. — Стига толкова меланхолични приказки. Вижте какво искам да ви покажа — посочи ѝ той една двуетажна къща, боядисана в светлосиньо, пред която тяхната карета току-що бе спряла. Всеки от блестящите с истинското си стъкло прозорци имаше кепенци в тъмносиньо. Много от къщите в Нови Орлеан все още имаха ленени платна вместо стъкло.

Тя се почувства глупаво заради желанието си да чуе, че сърцето му е преизпълнено с любов към нея. Беше абсурдно да очаква да чуе нещо подобно от човек, с когото едва се познават. Браковете във Франция често биваха уреждани, без някой да се интересува особено за чувствата на мъжа и жената. Целесъобразността и състоянието, както и социалният статус бяха решаващи в подобни случаи. Обезсърчена, тя си помисли, че не е донесла нито едно от тези неща на Люсиен. Защо ли бе пожелал тя да стане негова съпруга?

— Е, какво мислите? — попита той. Думите му разкъсаха потока на мислите ѝ.

— Чудесна е, но защо спираме? — отговори тя, насилвайки се да се усмихне леко.

— Мислех си, че ще ви се иска да видите как ще изглежда градската ви къща, след като се омъжите. Естествено през летните горещини аз прекарвам по-голямата част от времето си в Сан Рьогре — моята плантация при реката извън града — обясни той, слизайки грациозно от каретата, и след това се обърна, за да ѝ помогне, като ѝ подаде ръка.

— „Без разкаяние“ колко странно име — прошепна тя, усещайки как пулсът ѝ се ускори при допира на пръстите му.

— Това бе житейското мото на баща ми, той искаше да изживее всеки ден пълно, без притеснения, без да се интересува какво биха казали другите, така че когато дойде време за последния му дъх, да не се разкайва за последствията — ѝ каза Люсиен с отнесено изражение на блесналото си лице, сякаш старите спомени го бяха отдалечили от нея.

— Той трябва да е бил много смел човек — каза тя, докато той я водеше през верандата към високата двой на врата.

— Такъв беше — отвърна Люсиен кратко, отваряйки тежката входна врата.

Те влязоха в дълга гостна, обхващаща цялата ширина на къщата. Буйната растителност на задната градина се виждаше през френските прозорци в дъното. Широки кипарисови дъски блестяха под краката им от непрекъснатото лъскане. През отворените врати се виждаха четири стаи, по две от всяка страна на фойето. Това бе едно тихо, хладно убежище от изгарящото слънце на улицата.

— М'сю, моля да ме извините, но бях в кухненската пристройка — заговори един глас с патоса на африканските роби и те чуха тихи стъпки по пода. От мрака на помещението се появи стройна, грациозна жена на средна възраст, облечена в светлосин муселин. Бялата ѝ престилка беше също толкова колосана и безупречна, колкото и тюрбана, вързан в две високи точки над издълженото ѝ, скулесто лице с цвят на кафе със сметана. Карес се обърна, за да я поздрави и тогава жената спря, вдигна ръка, а кадифено кафявите ѝ очи се изпълниха с изумление и неверие.

— Господи, м'сю, да не сте съживил мъртвите?

Изпълненият с искрен страх въпрос на жената увисна в неподвижния влажен въздух като една от прашинките в слънчевия сноп, процеждащ се през френските прозорци.

[1] Дом на свещеник (фр.) — Б.пр. ↑

4.

— Това е моята годеница Карес дю Вилие, Доминик — каза Люсиен с едва доловима заплаха в студения си, строг глас. — Тя е гостенката, за която ти говорих.

— Да, м'сю — успя да каже жената с напрегнат глас, без да сваля очи от Карес.

— Скъпа, това е Доминик, моята икономка тук и в Сан Ръогре. В плантацията имам и една готвачка — Зои. Тя ръководи слугите докато отсъствам.

— Добър ден, Доминик — каза Карес с лека усмивка. — Сигурна съм, че ще мога да науча от теб много неща за това как да бъда господарка на плантацията. Трябва да поговорим за двете домакинства след сватбата ми с мосю Сен Амант.

— Да, мамзел — отговори меко Доминик. — Простете ми изумлението, но вие приличате на една жена, която познавах преди много време. В полумрака за миг ми се стори, че сте дух.

— А тази жена в Нови Орлеан ли живее? — попита Карес любопитно, въпреки че усети безпокойството, което причиняваше на Люсиен тази тема.

— Тя е мъртва, мамзел — отвърна Доминик, обърна се и се отдалечи с плавна походка към френския прозорец в дъното на стаята.

— Не й обръщай внимание. Тя служи на семейството, откак е пристигнала с майка си от Сен Доминик преди много години. Боя се, че сега, когато майка ѝ е мъртва, тя е поела покровителска роля спрямо семейството — обясни Люсиен. — Елате в градината за нашата закуска. Нали обещах на добрата сестра, че ще се храните. След това ще ви разведа из къщата.

— Дали сестра Хачърд де Сен Станислас е предполагала, че ще закусим с вас тук насаме? — попита Карес с немирна усмивка, позволявайки му да я разведе из стаите, обзаведени с изискани мебели, каквито можеха да се открият и в парижките салони.

— Това, което не знае, не може да разтревожи добрата сестра — каза той и се усмихна дяволито по начина, който тя бе заобичала, и това смекчи печалното изражение на неговото красиво, но меланхолично лице.

Отлично поддържаната градина бе отделена от основната сграда чрез кухнята, над която бяха разположени малките апартаменти за младите неомъжени гости, а до нея бе крилото за слугите. Дъбовете и магнолиите засенчваха каменните плочи на пода, ароматът на портокалите и прасковите се примесваше със сладката миризма на маслиновите храсти и преплитащите се стъбла на жасмина. Банановите дървета спускаха дългата сянка на изумрудените си листа върху бронзовия слънчев часовник, поставен върху три мраморни херувимчета в средата на градината. Това бе едно интимно, уединено убежище в центъра на града. Орнаментирана желязна маса и столове бяха поставени под разпръснатите клони на гладкостволна мирта, пищно отрупана с наситенорозови цветчета.

— Прекрасно е — въздъхна Карес, а Люсиен я настани на масата, подредена със сребърни прибори и висококачествен порцелан. За пръв път, след като се бе озовала в Ла Салпетриер, тя седеше зад маса, толкова богато подредена, колкото и тия в бащиния ѝ замък.

— Мислите ли, че ще можете да бъдете щастлива тук? — попита той тихо, сядайки срещу нея. Очите му я гледаха настойчиво.

— Вярвам, че бих могла — отвърна тя с плаха усмивка.

— Почакайте да ви заведе в Сан Рьогре. Предпочитам това имение, но едновременно с това изпитвам нужда да идвам редовно и в Нови Орлеан. Мисълта за живота в имение, отдалечено на мили от града, плаши ли ви? — Той очакваше отговора с леко напрежение, сковало гъвкавото му тяло.

— Сигурна съм, че животът в плантацията ще ми допадне... Люсиен — каза тя, мъчейки се да не потръпне при мисълта за кошмарните мочурища, които бе видяла от кораба.

— Някои жени намират, че мястото е твърде усамотено, твърде потискащо — отвърна той, поклащайки елегантните си рамене, а меланхоличната сянка пробягна още веднъж по лицето му.

— Аз не се плаша лесно — каза Карес и горчива усмивка изкриви устните ѝ при спомена за ужасите на Ла Салпетриер. — Пък и Бланш ще го хареса.

— Коя, за Бога, е Бланш? — той повдигна една от тежките си черни вежди.

— Моята котка, или по-точно — моето коте — отговори тя и поднесе изящната кристална чаша към ноздрите си, за да усети аромата на първото добро вино, което опитваше от времето на трапезите в бащиния си дом.

— Бруно вероятно ще протестира, но съм сигурен, че те ще успеят да се спогодят по някакъв техен си начин — каза Люсиен безстрастно, забелязвайки как тя държи чашата. Това бе маниерът на жена, привикнала към най-доброто, а не на просто селско момиче, заето в търговията на коприна.

— Бруно?

— Моето куче е от изключително трудна за определяне порода, точно като господаря си — каза той с насмешка.

— Моля... не ви разбрах — заекна тя и отдръпна чашата от устните си, без да е опитала от виното.

— За нас, за нашия съвместен живот. Дано донесе и на двама ни това, което търсим — каза той изведнъж, протягайки чаша към нейната. — И за Бланш и Бруно, дано успеят да намерят начин да заживеят в мир заедно в Сан Ръогре.

Карес докосна ръба на чашата му със своята, чудейки се какво ли лично терзание причиняваше тези резки смени в настроението и сардоничните гримаси на самоирония, които често прекосяваха красивото му лице.

След тъмните мисли тя намери облекчение в усещането, което финото, сухо вино оставяше у нея, плъзгайки се в гърлото ѝ като коприна.

Закуската премина леко, след като, с една от типичните си мигновени промени на настроението, Люсиен се превърна в най-забавният компаньон на масата. Той я забавляваше с историйки за Нови Орлеан и странните и забавни жители, които кръстосваха калните му улици. Храната, сервирана от напрегнатата Доминик, се оказа превъзходна, приготвена с пикантни подправки и аромати, които бяха нови за Карес. Люсиен обясни, че те представляват комбинация от билки, донесени от робите от Западна Индия, и местни растения, познати на индианците, като например стритите листа от лаврово дърво, използвано за ястията с друго растение, наречено бамя.

— Бихте ли желала да видите останалата част от къщата? — попита той, след като привършиха със силно, горещо кафе и богат десерт.

— С удоволствие, ако не си мислех, че бих могла да си седя тук цяла вечност — въздъхна Карес със задоволство. Топлото слънце, мекият, влажен въздух, виното и прекрасната храна я бяха накарали да изпадне в безметежност, каквато никога не бе изпитвала.

— Една бърза обиколка, после трябва да вървим при мадам Сесил — припомни ѝ той.

— Разбира се — отвърна тя, изтегляйки стола си.

Стаите на първия етаж бяха обзаведени с маси с мраморни плотове и полирани мебели от орехово дърво, кипарис и кедър, в стила на френските провинции. По стените висяха огледала с позлатени рамки, орнаментирани с герба на Сен Амант, както Карес предположи. Имаше аплици с инкрустирани цветя над полицата на камината, няколко гоблена, и всичко това с качество, което би било чест на най-изискания замък. Канапета, тапицирани със синя и златна дамаска, бяха разположени от двете страни на направената от сив мрамор камина в гостната.

Беше просто чудесно и толкова необичайно за това диво място. Но в къщата се бе настанила самотата, сякаш това не беше дом, а просто набор от мебели, размишляваше Карес, обикаляйки първия етаж. Той говореше малко, сякаш интересувайки се повече от нейната реакция при вида на интериора, нещо, което скоро започна да я изнервя. Докато се изкачваше по стръмната вита стълба към втория етаж, тя усети едно определено чувство на потиснатост, което се опитваше да я завладее. Люсиен бе толкова смълчан, така далечен, че тя започна да се чуди дали не беше казала нещо, което да го е обидило. Скоро усети, че ѝ се иска вече да е време да тръгват за шивачката. Не че мисълта за това посещение, където трябваше да прикрива белега си, я радваше особено, но възможността да избяга от натегнатата атмосфера, настанила се между тях по време на обиколката из къщата, ѝ се струваше почти желана.

— Това ще бъде вашата стая — обяви той отсечено, сочейки стаята от дясно.

Висок таван, просторен френски прозорец към задната веранда — тази стая имаше определено мъжко излъчване, което подсказва на

Карес, че това е неговата спалня.

— Чудесна е — каза тя, не знаейки какво да добави.

Нима я бе довел тук, за да я прелъсти преди сватбата, си помисли без особена причина, но и без тревога. Ако бе така, то той явно не бързаше да я омае, защото седеше в далечния ъгъл, вгледан в нещо на бюрото.

— Вярвате ли в съдбата, Карес? — той се обърна към нея с напрегнато изражение върху решителното си лице и със странна болка в дълбочината на очите му.

— Може би. Наистина не съм съвсем сигурна — призна тя с леко свиване на раменете. Какво бе намислил.

— Ах, горкото ми момиче, чудя се защо ли се съгласихте да се омъжите за мен — каза той с изкривени в гримаса чувствени устни, прекосявайки стаята с няколко гъвкави крачки, за да застане пред нея.

Погали бузата ѝ с върха на пръстите си, отмятайки едно заблудено кичурче, завило се близо до устните ѝ. Бавно проследи очертанията на сочната ѝ долна устна, гледайки надолу към нея с неразгадаемо изражение в бездънните си тъмни очи, които сякаш я притегляха, омагьосвайки я със силата на своята воля.

Като че топъл мед се разля по вените ѝ, изпълвайки я с успокояваща топлина, която приспиваше всяка съпротива. Знойният въздух, изпълнил стаята, сякаш ги държеше в прегръдката си, времето бе спряло, не съществувахе нищо друго, освен пространството, в което се намираха. Поглеждайки в очите му, тя потръпна от наслада при допира му и усети нарастващото желание, когато той прокара пръсти по устните ѝ. Искаше от него нещо повече от докосването на ръката му. Тя искаше да усети устните му, изгарящо притиснати към нейните, вкуса им по езика си.

— Желая те, моя сладка Карес, искам да опитам медения вкус на устните ти, да почувствам допира на копринената ти кожа. От първия миг, в който те видях, знаех, че ще стигна дотук, нуждая се от теб твърде много. Не би трябвало да ти казвам това, защото така ще ти дам очевидно предимство във връзката ни. — Изричането на тези думи определено му костваше много.

— Не ни очаква дуел — каза тя с дрезгав шепот, навеждайки глава над неговата.

— А така ли е наистина, мила? — прошепна Люсиен, и езикът му повтори пътя на пръстите.

С едно движение тя се оказа в прегръдките му, устните му бяха върху нейните, попиващи мекотата им и изискващи взаимност. Като листенцата на цветче, разтварящо се на лъчите на утринното слънце, нейните устни се разделиха, зовяха го, позволяваха му да проникне в тях.

Усецайки взаимността ѝ, езика ѝ, който отчаяно търсеше неговия, той разбра, че собствената му страст се е разгоряла до такава степен, че трябва да се бори, за да я контролира. Опитът му в секса, който бе използвал при другите си завоевания, за да преодолее всяка съпротива, сега го отврати като евтина измама, защото той разбра, че тази крехка, тръпнеща в очакване жена се различаваше от всички останали. Не ставаше въпрос просто за невинността на Карес; чувствата, които изпитваше към нея, бяха по-различни. За пръв път в живота си Люсиен долови едно ново усещане — срам. Знаеше, че да продължи това, което бе започнал, ще е низко, защото тази чувствителна жена му имаше доверие. Той бе решил да вкуси от сладостта на Карес преди техния брак, като я прелъсти тази вечер. Бяха му се насъбрали доста безсънни нощи заради страстта му към нея. Нямахше намерение да чака три седмици до деня на сватбата. Люсиен Сен Амант не чакаше за нищо. Но нещо се бе случило, когато той погледна в тези изразяващи пълно доверие сиви очи, а тя протегна ръце, за да ги обвие около врата му. Сякаш се бе погледнал в огледало. Огледало, което отразяваше егоистичен, служещ само на себе си развратник. Изведнъж той поиска да бъде всичко онова, което Карес виждаше, когато го погледнеше. Пожела да бъде рицарят в блестящи доспехи, който тя вярваше, че е; спасителят, дошъл да я избави от кошмара, в който се бе превърнал животът ѝ.

— Трябва да вървим, скъпа моя, докато все още имам силата да ти устоя — прошепна той дрезгаво до копринената трапчинка на шията ѝ, отдръпвайки се от изгарящото изкушение на устните ѝ.

Люсиен свали ръцете ѝ от врата си и задържа китките и със силните си пръсти, а след това повдигна нежните и длани към устните си, преди да отстъпи от това, което желаше повече от всичко съвършенството на стройното ѝ тяло, красотата на овалното ѝ лице.

— Ти си по-силен и по-опитен от мен — каза тя с усилие, но без да се опитва да прикрие, че тя също го желае непреодолимо.

За един кратък миг, притисната до сърцето му, тя изпита привързаност към него и искрата на надеждата, че може би и за нея е останало малко щастие в този свят след всичко, което бе преживяла, проблесна отново.

— Смелостта и откровеността, които виждам в очите ти, ме изпълват с преклонение, малка моя — каза той с леко потрепващ глас. Болката и меланхолията в тъмния му поглед се засилиха, докато се взираше в лицето и, сякаш се стараеше да запомни всеки негов фин детайл.

— Любов моя — въздъхна тя и една лека усмивка се появи на устните ѝ, все още горещи от неговите целувки. — Благодаря на Бога, че ни позволи да се срещнем, защото аз наистина бях загубила всякаква посока и надежда, когато стъпих на пристана през първия си ден в Нови Орлеан.

— Казват, че пътищата на съдбата са неведоми — промърмори той, отвърщайки поглед, а в мъжествения му глас се появи шеговитата нотка.

— Не... не разбирам — заекна тя, разбирайки, че думите му носят и скрит подтекст, който не можеше да схване.

— Независимо от това какво си чула за мен, знай едно, скъпа Карес — аз искам да бъда това, което ти си мислиш, че съм. Ще се грижа за теб и ще те обичам до края на дните ни заедно. Кълна се в това. — В гласа му имаше решителност, която никога преди не бе долавяла. Вглеждайки се в тези магнетични очи, тя забеляза болка, която я прониза и разтърси.

— Не ме е грижа какво говорят другите — увери го Карес, срещайки погледа му с нежните си сиви очи. — Това, което сме били, преди да се срещнем, е минало. Животът ни започва отново днес, затова нищо, което се е случило преди, няма значение.

— Ах, мила, защо всичко не беше толкова просто? — каза той тъжно, поклащайки тъмнокосата си глава. После отмести погледа си и потъна в стари спомени, за които тя не знаеше нищо.

Карес нямаше представа колко време бе стоял така, но почувства до мозъка на костите си, че тези спомени представляват по някакъв начин заплаха за тяхната връзка. Само звънът на църковната

камбанария от Плас Роял, отмерващ часа, успя да го измъкне от вцепенението. Потръпвайки леко, сякаш за да се отърси от меланхолията, той се обърна към нея, протегна ръка и я поведе надолу към първия етаж.

— Тръгвате ли, м'сю? — се чу някъде от полумрака до френския прозорец мекият глас на Доминик.

— Мадмоазел де Вилие има час при мадам Сесил — отговори Люсиен. — Кажете на Паскал да докара каретата.

— Да, м'сю — отвърна тя. Тъмнокафявите ѝ очи все така не слизаха от лицето на Карес. Сякаш видът на младата жена я бе омагьосал.

— Върви, Доминик — напомни ѝ той кратко. Икономката изчезна през френския прозорец, а Люсиен махна на Карес да го последва в предния салон, където щяха да изчакат каретата. Тя използва възможността да огледа помещението, което бе зърнала само за малко, преди да се качат на втория етаж. Бе затъмнено и изпълнено със сенки, защото дървените кепенци бяха дръпнати, почти залостени, за да спрат безмилостното следобедно слънце. Но дори в този полумрак погледът ѝ бе привлечен от един портрет на мраморната поличка на камината. Той беше на млада жена, облечена според модата отпреди двайсет години, но не дрехите, а очите ѝ заинтригуваха Карес. Те бяха големи и тъмни, изпълнени със странна тъга. Тя бе сигурна, че тя е роднина на Люсиен, защото между тях имаше поразителна прилика, особено в меланхоличните абаносови очи и пълните, чувствени устни.

— Коя е тази красива жена на портрета? — се поинтересува Карес, по-скоро за да наруши проточилото се мълчание, отколкото от любопитство.

— Габриел Сен Амант, по баща де Ключе. Това име говори ли ти нещо?

— Не, но тя е член на семейството ти, нали? — попита Карес, стресната от намръщеното изражение на красивото му лице. Още веднъж усети, че той играе с нея някаква странна игра, в която само той знае правилата.

— Тя беше моя майка — отговори Люсиен с равен, контролиран глас. — Баща ми поръча портрета на един парижки художник, когато бях на осем години.

— Очите ѝ са толкова тъжни — не можа да се въздържи да произнесе гласно мисълта си Карес.

— Тя си имаше причина да бъде тъжна — отговори той с леко дрезгав глас. — Преследваха я спомените ѝ за миналото, както често става.

— Искаш да кажеш, че в миналото ѝ е имало трагедия, която тя не е могла да забрави? — попита Карес, поглеждайки портрета.

— Каретата пристигна — обяви Люсиен рязко.

— Хайде, мадам Сесил ни очаква.

Когато той я придружи до отворената врата на каретата, Карес осъзна, че не е отговорил на въпроса ѝ за майка му, но така ѝ се искаше да избяга от потискащата атмосфера на къщата, че не каза нищо, за да не забави тръгването им. Все някак, помисли си тя, когато стане мадам Сен Амант, ще успее да разбуди загадката на градската къща.

Безмилостните, нажежени до бяло лъчи на лятното слънце ги посрещнаха с ослепяващата си светлина след затъмнения салон. Карес трябваше да си пази сянка с ръка. Тежка жега и влага сякаш бяха сграбчили улиците, които бяха почти обезлюдени, когато двамата потеглиха по Сен Пиер към Рю Роял. Обикновено калните улици бяха се превърнали в изсъхнали коловози, които караха каретата да се поклаща. При преминаването през една дълбока дупка Карес се притисна в Люсиен.

— Би трябвало да отидем при такова време в Сан Рьогре — каза той прегръщайки я, за да направи силното клатене на каретата по-поносимо за нея. — Благонравните сестри от самото начало само поставят пречки пред брака ни, а сега ще трябва да чакаме още три седмици, за да заменим тази горещина за прохладата на предградието.

— Какво имаш предвид под пречки? — попита Карес, изненадана, опитвайки се да не показва колко ободряващо ѝ действа допира на мускулестото му тяло. Това бе невероятното усещане, че има някой, който се грижи за теб след толкова месеци самота.

— Опитвах се да убедя благонравните сестри да ми позволят да те видя още от първата седмица след твоето пристигане в Нови Орлеан — обясни той.

— Но защо не са ми казали! И защо да не ти позволят да ме видиш?

— Мисля, че моята репутация в града е достигнала дори зад манастирските стени. — Устата му се изкриви в усмивка, която можеше да бъде определена единствено като саркастична, когато колелата влязоха в нов коловоз при завоя към Рю Роял.

— И наистина ли си толкова порочен? — подразни го тя. Край усмихващата ѝ се уста се появиха дълбоки трапчинки, а в сивите ѝ очи проблеснаха искрици.

— Много хора в Нови Орлеан мислят така — каза той с горчивина.

— И как си успял да си спечелиш тази репутация? — продължи тя.

— Мисля, че ще е по-добре да оставим тази тема за някой друг път, макар да съм сигурен, че ще се намерят доста хора, които ще се радват да ти отговорят. Но стига сме говорили за мен. Това трябваше да е разходка из града и аз не се сецам за по-добър вариант за продължаване на тази разходка от Рю Роял — умело смени темата той. — Както сама виждаш, тя е по-широка от останалите улици, около тринайсет метра, за да сме по-конкретни, а причината за това е, че тя пресича центъра на града и е основната търговска улица на Нови Орлеан.

— Тук явно има доста изискани магазини — каза изненадано Карес, защото минаха край многобройни сгради, на витрините, на които се рекламираше всичко от перуки до свещи за осветление. Въпреки горещината, виждаха се няколко клиенти, бавно обикалящи магазините, както и роби, изпълняващи поръчките на господарите си. През облаците от прах, които висяха в знойния въздух като мъгла, тя видя търговци на фини платове, мебели, бижута, мъжки и дамски фризьори и дори погребално бюро. За кратко тя забрави за дивото, изпълнено с влечуги кипарисово блато, граничещо с града и че все още имаше опасност от нападения на индианци срещу Нови Орлеан по неговите граници, отдалечени само на няколко улици. Ако не се вглеждаше така внимателно, можеше почти да повярва, че това е някое френско градче.

— Пристигнахме — каза Люсиен, след като спряха пред една сграда, боядисана в бледия цвят на праскова.

Двата дълги, тесни прозореца с тъмнозелени кепенци и дантелени пердета, дръпнати, за да спрат лятното слънце, придаваха на

магазина доста уединен вид.

— Това прилича по-скоро на частен дом, отколкото на магазин — изкоментира Карес докато той ѝ помагаше да стъпи върху грубите дървени дъски, наречени banquettes^[1]. Когато се пресегна за полираната медна дръжка на боядисаната в зелено врата, тя рязко се отвори и на прага се появи доста закръглена жена на средна възраст, облечена в натруфена рокля от небесносиня копринена тафта с фина дантела по достигащите до лакътя ръкави и почти дълбоко изрязано деколте. Напудрената ѝ коса бе срасана назад над силно гримираното лице и хваната отзад с шиньон, а главата ѝ бе покрита с малка дантелена шапчица, излязла на мода в Париж покрай мадам дьо Помпадур. Диаманти проблясваха в обеците ѝ, както и върху доста късата ѝ набита шия. Големите ѝ блестящи сини очи, единственото красиво нещо у нея, се плъзнаха презрително по простата рокля на Карес, но светнаха веднага, щом мярнаха Люсиен.

— Скъпи мой, как се радвам да ви видя — потръпна тя и потупа гърдите му със сгънатото си ветрило, флиртувайки с него. Какво правите при мадам Сесил, палавник такъв? Обзалагам се, че се каните да купите рокля на някоя щастливка.

— Човек не може да скрие нищо от такава наблюдателна жена като вас, Соланж — отвърна Люсиен, навеждайки се над протегнатата пълна ръка, отрупана с пръстени, които блестяха на слънцето.

— Позволете ми да ви представя моята годеница, Карес де Вилие — провлече той, а тъмните му очи проблеснаха дяволито. — Карес, искам да ви представя маркиза дьо Водрюл.

— Очарована съм, маркизо — каза Карес студено с грациозен реверанс, но главата ѝ остана високо вдигната, а очите ѝ срещнаха презрителния поглед на по-възрастната дама.

— Някой път трябва да ми кажете как успяхте да го постигнете, мадмоазел. Как придумахте този дявол да ви позволи да го заведете пред олтара — каза Соланж дьо Водрюл, гледайки надменно Карес.

След това с едно завъртане, при което изящната ѝ рокля помете земята, тя позволи на Люсиен да ѝ помогне да се качи в каретата си, която я очакваше, запретната с четири породисти коня, за които говореше цял Нови Орлеан.

— Значи това е съпругата на губернатора — прошепна Карес, след като Люсиен се върна при нея. — Напомня ми на муле, оседлано с

конска сбруя, но независимо от нея, тя си остава муле.

— Карес де Вилие, мисля, че ние двамата ще си паснем чудесно — каза Люсиен, смеейки се, и ѝ отвори вратата на каретата.

Студено сивото и абаносовото в сенчестия интериор на магазина бяха чудесна отмора за очите след ослепяващото слънце. Обзаведен с няколко бели, орнаментирани със злато френски стола, той беше истински оазис сред прашната, гореща улица.

— М'сю, но вие подранихте — посрещна ги меко модулираният глас на една стройна, елегантна жена, застанала при вратата с копринени завеси в другия край на стаята.

— Завършихме нашата закуска по-рано, отколкото предполагах — отвърна Люсиен с равен глас.

Защото той искаше да ме прелъсти, си помисли Карес с неочаквана яснота и го погледна със замислено изражение. Защо ли спря, мислеше тя, спомняйки си как маркизата го нарече палавник и дявол.

— Мамзел, ако дойдете с мен в една от нашите пробни, ще можем да започнем с вземането на мерките. Моята помощница ще ви покаже платовете, които имам на склад, и няколко рокли, които са вече ушити и им остава съвсем малко, за да бъдат завършени — обърна се към нея мадам Сесил, след като Люсиен ги запозна. Тя дръпна сивите завеси, зад който се откри тесен коридор.

— Ще те чакам тук, скъпа — каза Люсиен и седна на един от крехките столове. Високата му, гъвкава фигура контрастираше с ефирния стол, а неговата мъжественост само още по-ярко подчертаваше женственото излъчване на стаята.

Опитвайки се да прикрие нервността си, Карес позволи на жената да я заведе в една от малките пробни, където бяха поставени три стенни огледала, закрепени едно спрямо друго под такъв ъгъл, че тя да може да се огледа от всички страни. Събличайки се с помощта на една от помощничките на мадам Сесил, тя настоя да запази ленената си риза с ръкави до лакътя. Белегът ѝ бе прикрит от дрехата, но стомахът ѝ се сви, когато грациозната мадам Сесил влезе, носейки една брокатена рокля с цвят на лавандула и разпръснати тъмнолилави виолетки, поръбена със злато. Роклята беше прекрасна, но сигурно е била на мода поне преди пет години.

— Мамзел, мосю Сен Амант желае да преправим тази рокля, за да може да я носите в деня на сватбата си — обясни мадам Сесил с внимателно подбрано неутрално изражение, макар че в него се долавяше нещо, което странно наподобяваше съжаление.

— Материята е чудесна. Може би с няколко поправки ще можем да я приведем по в крак с модата — каза Карес, забравяйки, че би трябвало да изглежда като обикновено провинциално момиче, което няма представа каква е модата в Париж. — Къде я намерихте, мадам Сесил?

— Мосю Сен Амант ми я донесе, мамзел — отвърна жената, отбягвайки погледа на Карес. — Мисля, че тя принадлежи на семейството му от доста време.

— Надявам се, че ще бъдете по-щастлива на сватбата си в тази рокля, отколкото първата мадам Сен Амант — промърмори младата помощница със своя западноиндийски акцент, докато помагаше на Карес да облече изящната рокля.

— Тихо! — заповяда мадам Сесил на помощницата. Карес срещна в огледалото съчувствения поглед на по-възрастната жена и стомахът ѝ се превърна в буца лед. Припомни си думите на сестра Ксавиер през оная първа вечер, когато влязоха в Урсулинския манастир. „Той е вдовец“, бе казала тя. Как бе могла да забрави този факт? Поглеждайки роклята, Карес разбра какво имаха предвид другите две жени. Сватбената рокля на неговата първа жена ѝ беше по мярка, а той искаше тя да я носи в деня на сватбата. Господи, помисли си тя и мозъкът ѝ се замая от объркването, що за мъж си бе избрала за съпруг?

[1] Подпора пред прозорец (фр.) — Б.пр. ↑

5.

Плътният, богат звън на камбаните на енорийската църква „Сен Луи“ на Плас Роял удари кръгъл час и звънът ѝ отекна по коридора на Урсулинския манастир. Карес седеше до тесния прозорец на малката си спалня, приличаща по-скоро на килията на монахиня, и гледаше през него към манастирската градина, припомняйки си деня преди три седмици, когато бе премерила роклята, която Люсиен бе пожелал тя да носи на сватбата. Тя бе изумена, когато научи, че изящната рокля е принадлежала на неговата предишна съпруга. Куражът, който ѝ бе помогнал да устои на затвора в Париж и дългото, изтощително пътуване до Нови Орлеан, сега се канеше да я напусне, но когато погледна в стенното огледало на пробната на мадам Сесил, тази мъничка частица в нея, която искаше да оцелее се разрасна от един почти помътнял кехлибар до пламъка на решителността.

Люсиен Сен Амант бе единственият ѝ шанс да води в Луизиана живот, близък до тоя, който бе водила във Франция, единственият начин, чрез които можеше да помогне някак си на своя баща, затворен в Бастилията. Тя щеше да стане жена на Люсиен, но от самото начало нещата щяха да стават по нейна воля. Сватбената ѝ рокля нямаше да бъде тая на нейната предшественица.

Поемайки дълбоко въздух, за да затвърди решението си, тя бе пожелала да види другите поръчани рокли, които щяха да бъдат готови до деня на сватбата. С разбиращо кимване мадам Сесил бе заповядала на една от помощничките си да донесе рокля от копринена тафта с цвят на слонова кост с лек прасковен оттенък, на сребърни момини сълзи в стила, наречен *robe a la francaise*^[1].

— Маркиза дьо Водрюл я поръча, мамзел, след това реши, че не я иска, защото цветът не ѝ подходдал. Ще се наложи доста да я свиваме, защото тя е пълна жена, но три седмици ще са достатъчни — обясняваше мадам Сесил с пълно разбиране в красивите си очи.

— Много добре. Ще я включим към роклите от чеиза ми — отвърна Карес, срещайки погледа на възрастната жена в дългото,

посребрено огледало. — Няма нужда да обяснявате на господина по какъв повод възнамерявам да я нося.

— Да, мамзел, и дума няма да кажем — бе казала мадам Сесил с лека усмивка, докато двете помощнички изразяваха съгласието си, хихикайки.

Тайната рокля сега бе окачена върху сатен на измазаната стена в спартанската ѝ стаичка. Бяха я докарали заедно с роклята с цвят на лавандула тази сутрин. Останала част от чеиза ѝ, с изключение на малко бельо, обувки и аксесоари, беше изпратена в градската къща на Сен Амант, където двамата щяха да се оттеглят след церемонията. През няколкото кратки часа Карес си мислеше с въздишка, гледайки през прозореца към градината, дремеща под следобедното слънце, че скоро ще се омъжи. Тя ще стане жена на Люсиен.

Според традицията в Нови Орлеан, сватбата щеше да се състои в ранната привечер, за да могат младоженците, след кратък прием, да се оттеглят в спалнята си за първата брачна нощ. Считаше се за определено неуместно те да прекарат прекалено дълго време с гостите си и всички очакваха от тях да останат насаме две седмици след сватбата.

Карес потръпна леко, въпреки че влажната жега бе притиснала безмилостно манастира. Тя бе виждала Люсиен много рядко след следобеда, прекаран с него. Той имаше някакви неприятности с нападения на индианците над Сан Рьогре и трябваше да бъде там. Бе напуснал Нови Орлеан почти веднага, след като я бе изпратил до манастира след посещението при мадам Сесил. Съобщението за нападенията бе получил, докато я чакаше да излезе от пробната. По пътя към манастира той мълчеше, умислен, което беше добре дошло за Карес, защото все още беше шокирана от желанието му да носи роклята на покойната му съпруга в деня на сватбата.

Оставяйки каретата и Паскал на нейно разположение за пътуванията до шивачката за останалите проби, той я целуна студено по бузата пред портата на манастира, преди да си вземе довиждане. Първият ѝ контакт с него от три седмици насам бе бележката, пристигнала тази сутрин заедно със сватбения букет и традиционната кошница със сватбените подаръци на младоженеца. Тя съдържаше кутийка за бижута от гладка кожа с перлени обеци, огърлица от перли

и златен медальон с формата на сърце. Върху медальона бяха гравирани думите — „Всичко е удоволствие, когато обичаш“. Когато го отвори, тя откри, че от едната му страна е нарисувана с маслени бои върху слонова кост миниатюра на плантаторска къща във френски колониален стил. Срещу нея със същия шрифт бяха гравирани думите „Сан Рьогре“ с една малка лилия под тях. Тя се вгледа в рисунката, разбирайки, че това сигурно е къщата в плантацията на Сен Амант. Оглеждайки медальона и перлите с мекия им блясък, Карес разбра, че са много стари и се зачуди дали огърлицата е била правена за майката на Люсиен, или за загадъчната му първа жена.

— Какво има? — попита загрижено Ивон, щом чу, че Карес се смее странно изнервена, докато сълзи потекоха по страните ѝ.

Набързо, опитвайки се да се вземе в ръце, тя разказа на своята приятелка за историята на двете рокли и за нейното решение да започне брака си, без над нея да тегне сянката на нейната предшественица — първата мадам Сен Амант.

— Ти не си виновна, скъпа. Толкова е ужасно да носиш сватбената рокля на първата му съпруга — въздъхна Ивон, потрепвайки леко. — Роклята, която си избрала вместо нея, е прекрасна, въпреки че е била шита първоначално за маркизата. Ще бъдеш толкова красива в нея, че твоят Люсиен ще забрави за странното си желание, още щом те види да се приближаваш към него в църквата — я убеждаваше тя с приятелска усмивка, мислейки си, че е цяло щастие, че е срещнала нежния и непретенциозен Пиер.

Докато помагаше на Карес да прибере косата си назад в кок под дантелената шапчица, хваната с две копринени стръкчета момина сълза, Ивон осъзна колко нежни и изтънчени бяха чертите на нейната приятелка. С перлените обеци и перлената огърлица около врата си, тя изглеждаше така, сякаш е грандама от Версайския Двор, и младата жена се почуди за пореден път какъв точно бе истинският произход на Карес.

— Коприната е толкова фина — въздъхна Ивон, когато приятелката ѝ се изправи, облечена в ефирната си риза. Карес носеше копринени чорапи с бродирани по тях лилии, хванати със сребърни жартиери с малки розетки. Тя бе обува в копринени обувки със стройни тънки токчета. Всичко това бе от най-доброто парижко

качество. — Твоят Люсиен не се е скъпил, пък и нали Пиер ми каза, че той е най-заможният мъж в Нови Орлеан след маркиз дьо Водрюл.

Намествайки роклята с цвят на слонова кост върху обръчите на кринолина, покрити от копринена фуста и от втора фуста от тафта, Карес за пръв път от оня студен ноемврийски ден, в който я закараха в затвора Ла Салиетриер, се почувства като самата себе си. Усещането за едно друго място и време сякаш покри раменете ѝ точно като украсения с дантела корсаж. Искаше ѝ се само да има голямо стенно огледало като това на мадам Сесил, за да може да се огледа, но то явно не ѝ беше необходимо, тъй като изуменият поглед на Ивон бе достатъчно красноречив.

— О, Карес, приличаш на принцеса! — възкликна тя.

— Благодаря, скъпа Ивон. Не ми е необходимо огледало. Ако изглеждам и наполовина толкова добре, колкото казваш, ще бъда щастлива — каза Карес с въздишка и се замисли за баща си и за тази странна сватба, на която нямаше да присъстват никакви роднини, нито лели, нито чичовци, нито братовчеди. Майка ѝ и брат ѝ бяха умрели при епидемията от едра шарка в Париж, докато тя беше далеч от тях в манастирското училище в Лион, но баща ѝ трябваше сега да е до нея, да върви с нея по пътеката и да даде ръката ѝ на Люсиен. Изтривайки една сълза, тя отхвърли тази мисъл от съзнанието си. Днес тя щеше да започне нов живот с ново име. Нямаше да живее повече с миналото.

Допирайки шишенцето с парфюм от момина сълза до шията и китките си, преди да си сложи дантелените ръкавици без пръсти, Карес реши да не позволи нищо да развали този ден. Тя бе изтърпяла толкова много, за да пристигне в тази непозната екзотична страна. Борбата за оцеляване ѝ бе доказала, че е силна, че би могла да се справи с всичко, което застане на пътя на брака ѝ. Независимо от всички премеждия, които можеха да се появят след церемонията, тя вече нямаше да бъде безпомощното „момиче за изправление“, подхвърляно от безмилостната съдба. Тя щеше да бъде мадам Сен Амант. По-късно Карес щеше да си спомня за тези свои мисли, поклащайки глава, отчаяна от наивността си, но този следобед, след като взе сватбения си букет от розови пъпки, жасмин и розмарин, тя изтича навън да посрещне своето бъдеще с ентузиазма и надеждата на невинно младо момиче.

Здрачът, в този час, бе смекчил очертанятията на улиците в Нови Орлеан, когато Карес потегли с откритата карета, окичена с бели рози, към църквата „Сен Луи“. Сивите гълъби сякаш бяха изпълнили града и гукаха, накацали по перилата на верандите на къщите и магазините, край които минаваха, а знойният нощен въздух ухаеше на цъфтящия през нощта жасмин и маргаритки.

От една покрита кошница на седалката до нея се дочу слабо мяукане.

— Тихо, Бланш — прошепна тя на своята любимка. След това се обърна към кочияша: — Паскал, моля ви, не забравяйте да закарате котето в градската къща, веднага щом вляза в църквата. Поставете кошницата в спалнята на господаря, но не я отваряйте. Вътре тя ще се чувства по-сигурна до моето пристигане.

— Да, мамзел — отвърна той, докосвайки почтително с края на камшика тривърхата си шапка.

Пред църквата се бе събрала тълпа. Обитателите на бедняшкия квартал бяха привлечени от добре облечените гости, които вече бяха влезли в храма. Моряци, трапери, проститутки и просяци, както и неизбежните улични продавачи — всички бяха вперили поглед в каретата на Сен Амант, която спря пред входа. Възгласи на одобрение се понесоха из знойния въздух, когато Карес слезе от нея, подкрепяна от Паскал. На няколко метра от нея един канадски трапер засвири на концертна^[2] песничката за русата красавица. Дочула Пиер да свири закачливата мелодия, Карес го дари с усмивка.

Двамата адютанти на губернатора отвориха тежките двойни врати на църквата и тя се изкачи по няколкото, стълби, водещи към входа. За миг се сепна от вида на препълнения храм, от блясъка на толкова много свещи в железния свещник, украсен с бели рози, жасмин и с кичести зелени клонки от кипарис. Тежкото ухание на парфюми от гостите, насядали по пейките, миризмата на горящите свещи и ароматът на вехнещите в задушния въздух цветя бяха на път да я замаят, когато застана на прага, почувствала погледите, до един жадно вперени в нея. Смаяна от това множество, Карес стоеше, неспособна да се помръдне. След това тя погледна към дългата пътека, в края на която я очакваше Люсиен, облечен в златисто копринено сако с кадифени ръкави, богато обшито с метални нишки в синьо и зелено, с бяла ленена риза и фина копринена вратовръзка, подчертаваща

мургавото му лице. Мускулестите му крака бяха обути в подходящи бричове и копринени чорапи с цвят на слонова кост, а катарамите на обувките му бяха от сребро. Облечен като истински благородник, той все пак бе оставил косата си ненапудрена. Прибрана назад на опашка, тя блестеше в синьо-черно на светлината на свещите.

Това може би беше просто някаква зрителна измама, дължаща се на безбройните свещи, но ѝ се стори, че тъмните, сияещи очи на Люсиен я зоват да отиде при него. Привлечена от този проникващ, абаносов взор, който я теглеше към него, тя тръгна бавно по пътеката към високия, гъвкав силует, сграбчил изцяло вниманието ѝ, като че ли в „Сен Луи“ бяха само те двамата. Дочу шумоленето на роклите, когато гостите се изправиха в знак на почит към невестата. Но нищо друго, освен мъжа, който я очакваше при олтара в края на пътеката, нямаше значение.

Когато наближи Люсиен, той сякаш се бе сковал. Сянка на гняв, после на преклонение и накрая на удоволствие раздвижи чувствените му устни. Тъмните му очи блестяха, когато тя застана пред него.

— Роклята ти ме изненадва — прошепна той, гледайки към крехката ѝ фигура, обградена от коприната с цвят на слонова кост като от облак; избродираните сребърни лилии светеха като диаманти.

— Предпочитам лилиите пред виолетките — отвърна тя, докато се обръщаха към олтара и към отец Дагоберт, предводителят на капуцинското братство, който щеше да ръководи сватбената церемония.

Карес сякаш бе замаяна от свещенодействието, което щеше да ги превърне в съпруг и съпруга. Когато Люсиен постави на пръста ѝ златната халка, гравирана с фигури, които не можеше да различи в мрака, тя си помисли, дали този пръстен също бе принадлежал на нейната предшественица, но след това изгони тази мисъл от съзнанието си, когато ги обявиха за мъж и жена. Устните му бяха така топли, когато я целуна. После двамата тръгнаха по пътеката, заобиколена от двете страни от усмихнати гости, някои от които не скриваха любопитството си към новата мадам Сен Амант. Луната бе изгряла над Плас Роял, когато излязоха от църквата и се отправиха към окичената с цветя карета. Поздравления, както и няколко мръснички подмятания, се разнесоха от тълпата, когато каретата потегли към

градската къща. Акордите на концертната на канадеца ги последваха още веднъж, когато той започна своята серенада.

— Виждам, че съм се омъжил за доста интелигентна съпруга, скъпа моя — каза Люсиен весело, вземайки ръката ѝ в своята.

— Съжаляваш ли за това? — попита тя и му хвърли един закачлив поглед.

— Припомни си мотото на Сен Амант, скъпа съпруго. Ние живеем живота си само веднъж — напомни ѝ той, но за миг в тъмните му очи се появи сянка и той отвърна поглед, за да се вгледа в нещо, което тя знаеше, че е спомен от миналото.

Градската къща блестеше от светлините, идващи от високите прозорци. Отзад се дочуваше трополенето от каляските на техните гости и възбуждения им смях. Люсиен Сен Амант бе познат като щедър домакин, така че приемът обещавахе да бъде пищен.

— Моите поздравления м'сю, мадам — каза Доминик с предпазлив поглед, отваряйки входната врата. Тя отстъпи, за да им направи място да влязат във фойето, осветено сега от дълги свещи, поставени в позлатени аплици на измазаните стени. — Всичко е готово, м'сю.

— Добре, Доминик. Гостите ще пристигнат всеки момент — ѝ каза Люсиен, кимвайки, и поведе Карес към трапезарията.

— Доминик, Паскал отнесе ли покритата кошница в моята спалня? — попита Карес с леко колебание.

— Да, мадам, а аз си позволих да поставя малка паничка с мляко вътре — отвърна Доминик, а в очите ѝ се прокрадна едва забележима топлина, за пръв път, откакто се бяха запознали.

— Благодаря, много мило от твоя страна — каза тя усмихнато на странната жена, която дори сега я караше да се чувства малко несигурна.

Доминик наведе обвитата си с тюрбан глава в отговор на почукването на входната врата.

— Изглежда първите гости са пристигнали — вметна Люсиен с въздишка и лека гримаса.

Преди Карес да успее да каже нещо, той тръгна към входа, за да посрещне гостите с очарователна усмивка, сякаш бе особено зарадван от това, че са дошли.

Карес въздъхна, след като поредната елегантна двойка влезе във фойето, за да ѝ бъде представена. Ивон беше права, помисли си тя, изглежда по-голямата част от Нови Орлеан бе поканена на техния прием. Не бе осъзнавала досега колко обвързан е Люсиен с хайлайфа на колонията. Струваше ѝ се, че вече часове наред се усмихва на все нови и нови лица, преминаващи пред тях, за да стигнат до трапезарията, където бе налято превъзходно шампанско, донесено от Франция. Шумът от разговорите и смеха на гостите се носеше из препълнената къща. Най-накрая се наложи да излязат през френския прозорец в градината, където запалени факли, забити в земята, разпръсваха тъмно кадифения мрак на нощта.

Маркизът и маркизата пристигнаха последни, за облекчение на Карес. Леденият синеок поглед на съпругата на губернатора се плъзна по роклята ѝ и тънките устни на тази жена се изкривиха в попарваща усмивка.

— Имате завиден вкус, мадам Сен Амант.

— Благодаря — отвърна Карес с лек поклон.

— Вие изненадахте всички ни, скъпи Люсиен, но сега разбирам каква е била причината — каза маркиза дьо Водрюл, без да сваля очи от Карес. — Трябва да призная, че онзи ден при мадам Сесил бях доста учудена ви видя с едно „момиче за изправление“. Но виждайки вашата съпруга да се задава по пътеката в църквата, облечена в тази прекрасна рокля, всичко ми се изясни. Вие продължавате да ме изненадвате, защото никога не бих си помислила, че сте сантиментален, а сега виждам, че направихте жест на романтик — изкоментира тя с иронична нотка в гласа си.

— Соланж, никак не ми е трудно да разбера защо Люсиен се оженил за тази хубавица — се намеси маркизът, с усмивка, която издаваше нещо повече от лека похотливост. — Люсиен, с ваше позволение бих искал да целуна булката. — И без да изчака отговора, той се наведе и целуна с готовност устните на Карес.

Учудена от това, че красивият маркиз е доста по-млад от съпругата си, тя можа само да се усмихне леко, когато той отстъпи. Карес почувства как до нея Люсиен се стегна от болезнена неприязън, щом погледна маркиз дьо Водрюл.

Карес бе трогната, когато установи, че в мъжката спалня, принадлежала на Люсиен до тази вечер, са били направени някои промени, които да ѝ придадат по-женствен, по-романтичен вид. Бели рози в кристални вази бяха пръснати навсякъде — на тоалетната масичка, на мраморната полица, на масичките до леглото. Жасминови клонки с бели, пръскащи аромат цветчета бяха увити около таблите на леглото, под тюла, предпазващ от комари. Над леглото бе окачен венец от розмарин, жасмин и бели розови пъпки. Бledoкафявите копринени завеси блестяха, осветени от дългите свещи с аромат на мирта, поставени в сребърния свещник.

— Мадам, вашата нощница — каза Доминик, повдигайки от тъмночервената покривка на леглото нощницата от надиплена коприна с цвят на слонова кост, украсена с широка, фина дантела в талията, в горната част на ръкавите и при спираловидния подгъв.

След като първо се убеди, че Бланш спи в кошницата си, Карес застана до леглото, хапейки нервно долната си устна, докато Доминик ѝ помагаше да се съблече. Тя се извърна несръчно с гръб към жената, боейки се да не се види белегът, който я бе белязал като престъпница. Мисълта, че Люсиен може всеки миг да влезе през затворената в момента врата като неин съпруг, я караше да потреперва под наплива на безброй чувства, между които и страхът от неговото евентуално отвращение при вида на алената лилия, дамгосана на рамото ѝ. В своята ранна младост тя бе познавала малко мъже, но все пак не мисълта за физическото съприкосновение с Люсиен я разтърсваше, а по-скоро това, че не може повече да крие тайната на своя позор от неговия поглед.

Поемайки дрехата, напръскана от Доминик със студена благоуханна вода с аромат на лилии, тя помахаше с ръка, сякаш за да се разхлади, предпазвайки се от възможността жената да се приближи достатъчно, за да открие нейната тайна. Бързо напръска голото място с ароматизирана пудра от един стъклен съд, преди прислужващата ѝ жена да вземе нощницата. Карес стоеше смълчана и трепереца, с гръб, скрит за погледа на Доминик, докато тя ѝ обличаше нощницата. След като срамът ѝ бе прикрит, тя седна пред тоалетната масичка в бяло и златно, която Люсиен бе наредил да донесат за нея, за да може жената да срещне косата ѝ.

Докато Доминик разресваше нейните дълги пепеляворуси коси с внимателни, успокояващи движения, Карес си припомни, че тя е работила за Сен Амант от години. Тя сигурно бе познавала първата мадам Сен Амант. Така и не разбра никога каква дяволска прищявка на съдбата я е накарала да попита за нея. По-късно тя само можеше да си спомня колко ѝ се е искало след това да не се е поинтересувала.

— Доминик, ти... ти познаваше ли първата мадам Сен Амант? — Карес леко заекна, поглеждайки в огледалото неясния от светлината на свещите образ на странната жена, която разресваше косата ѝ с умели движения.

— Да — отговори тя, без да среща погледа на Карес.

— Как изглеждаше тя? — настоя Карес.

— Майката на м'сю Люсиен бе тъжна, но въпреки това красива жена — отвърна тихо Доминик.

— Не, имам предвид първата жена на мосю Люсиен — я поправи Карес.

— Знаете ли за нея? — попита Доминик сепнато, срещайки за пръв път очите ѝ в огледалото.

— Да, но се чудех как точно е изглеждала — обясни Карес и леко се изчерви. — Тук няма нейни портрети.

— Тук не, мадам, но в Сан Рьогре има един — отговори Доминик предпазливо.

— Как се казваше тя? — отново се заинтересува Карес, убедена, че трябва да научи нещо за тази жена, която така ѝ се изплъзваше.

— Аурора, мадам — отвърна Доминик, очевидно бореща се с нещо, което я измъчваше.

Изведнъж Карес бе осенена от проблясък на интуицията си, от едно откритие, толкова ужасяващо, че тя потръпна. Трябваше да попита, трябваше да узнае!

— Коя бе жената, за която ме помислихте през първия ден, когато се срещнахме, Доминик? Жената, за която си помислихте, че е възкръснала...

Възрастната жена, която гледаше в огледалото с очи, изпълнени с тъга и нещо много близко до разкаяние, прошепна:

— Умолявам ви, не ми задавайте този въпрос, мадам.

— Трябва да знам — отговори Карес, а лицето ѝ бе пребледняло като розите във вазата на масичката. — Кажете ми, Доминик.

— Аурора Сен Амант. — В гласа ѝ имаше тъга, но и облекчение, че ужасните думи вече са казани.

— Разбирам — отговори Карес, а в стомаха ѝ се настани онова студено, замайващо усещане, подхранено от факта, че най-лошите ѝ предчувствия се оправдаха.

Това до голяма степен обясняваше защо Люсиен, на който не липсваше избор от жени, я бе забелязал през оня първи ден на доковете, както и защо бе дошъл да огледа изселените момичета. Причината бе приликата с една мъртва жена, която той бе обичал толкова дълбоко, че бе потърсил нейно подобие в някоя, която би могла да възкреси най-малко физическото ѝ присъствие.

Почукването на вратата на спалнята ги стресна и двете. Поставяйки посребрената четка за коса на масичката, Доминик каза тихо:

— Не споменавайте нищо от това, което ви казах, мадам. Не му е сега времето, ако искате бракът ви да успее. — Тя срещна погледа на Карес в сребърното огледало за един дълъг миг и след това се обърна, за да отвори вратата.

— Можеш да ни оставиш, Доминик — заповяда Люсиен с дрезгав глас, влизайки в стаята.

В тъмните му, изпълнени със страст очи се отразиха свещите, когато той се появи пред погледа на Карес, станала от столчето си пред тоалетната масичка, за да го посрещне.

Стъписана от разкритието на Доминик за Аурора Сен Амант, Карес бе разкъсвана от противоречиви чувства. Този невероятен мъж силно я привличаше, но кого точно виждаше той, загледан в нея с тези черни като нощта очи? Не беше ли тя просто отражението на един дух?

[1] Френска роба — Б.пр. ↑

[2] Малък акордеон. — Б.пр. ↑

6.

— Дъхът ми спира, когато те погледна, мила — гласът на Люсиен бе станал гърлен от страстта, която едва контролираше. — Ела при мен. — Той протегна ръка, без да мърда от мястото си по средата между Карес и леглото с балдахин, покрито от ефирния облак на мрежата против комари.

Тя стоеше замръзнала, неспособна да помръдне. Неговото присъствие в полутъмната стая предизвикваше у нея топло, леко замайващо усещане, което преминаваше по тялото ѝ и от което ѝ се виеше свят. Неспособна да отмести поглед от тези очи, които я бяха впримчили от другия край на стаята и я свързваха с него като с железни вериги, тя разбираше, че не може да се бори срещу неговия магнетизъм. Това привличане, желанието да усети неговите устни върху своите, да се озове в силните му ръце, притисната, почти сляла се с неговото силно, мъжествено тяло... Тя се плъзна към него като в сън, движейки се с походката на сомнамбул, неусещаща нищо, а големите ѝ сиви очи бяха погълнати от неговия пронизващ поглед.

— Скъпа моя съпруго — прошепна той с лице, допряно до копринената ѝ коса и я пое в ръцете си, сякаш бе лека като перо. — Колко дълго чаках тази нощ.

Обвивайки врата му с ръце, прилепвайки плътно към силното му мускулесто тяло, тя почувства топлата ласка на неговия неравен дъх по бузата си, докато той я обгръщаше в убежището на своята прегръдка. Странното усещане, че се е завърнала у дома, я обзе, докато той целуваше леко първо слепоочията ѝ, а след това затворените ѝ очи, връхчето на нейното вирнато носле и накрая потръпващите ѝ, влажни, очакващи устни.

Люсиен прокара устни по нейните, поглъщайки тяхната мекота, потъвайки в уханието на лилии, което идваше от нейното топло, податливо тяло, дразнещо и измъчващо сетивата му. Съчетанието от пробуждащата ѝ се страст и нейната плахост го караха да полудява от желание. Той, който бе познавал толкова жени, сега изпитваше безброй

различни чувства, едновременно копнеейки и искайки да грабне жената, която първоначално го бе привлякла със своята прилика с една друга жена.

Защо бе пожелал да се ожени за нея? Той все още не бе сигурен дали може да отговори на този въпрос. Дали тя го привличаше единствено с приликата си с Аурора, или бе докоснала струна в душата му, достъпна само за нея? Не беше ли го направил само в желанието си да отмъсти на миналото, опитвайки се да изправи предишна грешка? В действителност нямаше никакво значение какво точно го бе привлякло в нея. Когато беше влязла в църквата, облечена в рокля, избрана от самата нея, той разбра, че тя не е просто бледо подобие на Аурора, въпреки че при подходяща светлина приликата между двете бе поразяваща. Когато тя се изправи в полутъмната спалня, той за миг се усети пренесен в миналото. Но когато се притисна в обятията му, почувства, че тази прекрасна жена е истинска, че тя е неговото настояще и бъдеще. След това, когато устните ѝ се разтвориха под неговите, минало и настояще се преплетоха и нощта пламна в желанието му, което нямаше да се уталожи, преди тя да се е превърнала в негово тяло и душа.

Отстъпвайки пред страстната власт на целувката му, пред силата на прегръдката му, Карес се прилепи до него, предала се на волята му, на неговия плам, който не позволяваше на сетивата ѝ да откажат. Беше прекрасно да бъдеш желана след такава дълга самота и тя се обви около него, заповядвайки си да не позволи на никаква мисъл да попречи на усещането за пълнота, което изпитваше, притисната към твърдото, силно тяло на Люсиен. Острият аромат на рози и жасмин се бе пръснал над тях в знойния нощен въздух и той насочи Карес към очакващото ги легло, прошепвайки дрезгаво думите:

— Скъпа, не издържам повече.

Тялото ѝ изпитваше болезнена нужда от неговото докосване, когато тя потъна в копринените завивки. Тя бе притиснала opakото на ръката си към потръпващите си устни, докато го наблюдаваше как бързо сваля дрехите от своето здраво, мускулесто тяло. Никога досега не бе виждала голата красота на мъжкото тяло. Беше се наслаждавала само на съвършенството на статуите на гръцките богове в двореца във Версай. Тялото на Люсиен, нейният съпруг, невероятно наподобяваше най-изящните от тях.

Плъзгайки се зад нея, той дръпна украсения шнур за спускане на предпазната мрежа около леглото и тя ги обгради, като че бяха потънали в мъгла. Леглото от балдахин в бордо се превърна в малка, потайна стаичка, уханието на жасминовите клонки увити около таблите му, се засили, стана по-осезаемо в закритото с мрежата пространство.

Парещ копнеж се разрасна в нея, когато той се обърна и докосна косата ѝ, разпиляна по възглавницата около бледото ѝ лице. Нейните сиви очи го умоляваха да бъде нежен и едновременно с това изразяваха желанието ѝ да види хищника, който тя инстинктивно желаше.

— Имаме цяла нощ, за да се откриваме взаимно, скъпа, — прошепна той, навеждайки се да целуне тръпнещите ѝ устни. Галеше косата ѝ, очертанятията на страните ѝ, гъвкавата линия на шията ѝ, докато езикът му разтваряше устните ѝ, плъзгайки се по тях. Тя ги разтвори с въздишка. Когато езикът му се плъзна между тях, тя го посрещна, погали го, долови неговия вкус, а сетивата ѝ вибрираха, разтърсвани от силата на живота.

Ръката му първо погали нежно стегнатото зърно на едната ѝ гърда, а после и на другата, през ефирната коприна на нощницата. Докато продължаваха чувствения си масаж, умелите му пръсти усетиха признаците на възбудата и това как всеки отделен нерв достигна върхната си точка на чувствителност.

— Искам да докосна коприната на твоята собствена кожа, скъпа моя — прошепна той. Устните му проследяваха с леки целувки линията на шията ѝ, докато достигнаха до пулсиращата ямка в нейната основа. — Позволи ми да се възползвам от привилегията да се наслажда на цялата ти красота. — Той започна да свлича нощницата от раменете ѝ.

Изгубена в облака на своята собствена страст, тя раздвижи устни в чувствена усмивка, като го погледна под натежалите клепачи на желанието. Протягайки се, за да погали още веднъж гарвановото крило на неговата коса, още веднъж си помисли колко се радва, че той не е напудрил косата си. Едва в момента, в който нощницата се смъкна от раменете ѝ и почти разкри твърдите, коралови връхчета на гърдите ѝ, Карес си спомни за тайната си, спомни си за алената лилия, дамгосана на лявото ѝ рамо.

— Не, срамежлива съм, наистина съм срамежлива — възкликна тя, поставяйки ръцете си върху неговите, за да му попречи да смъкне нощницата по-надолу.

— Но, скъпа Карес, ти си толкова изящна. Като твой съпруг аз трябва да ти разкрия прелестите на любовната игра между мъжа и жената, а между тях е видът, усещането за тялото на любимия. Аз пръв се появих пред теб, освободен от бремето на дрехите, без да крия нищо. Ще ми окажеш ли същото доверие? — Неговите очи изглеждаха огромни на приглушената светлина на свещите, вперени в нея, омагьосващи, предизвикателни, поглъщащи я със своето излъчване.

Изведнъж тя разбра, че не може да продължи, без да разкрие тайната си, но отвращението, което би могло да се появи в тези изразителни очи, я плашеше. Тя го погледна с цялата мъка и объркване, които бушуваха в сърцето ѝ.

— Какво има, бедна моя? Виждам страха ти, огромната ти мъка — каза той нежно, сваляйки ръце от нощницата и задържайки брадичката ѝ така, че тя да не може да отвърне погледа си от него.

— Да не би да си ясновидец? — попита тя, опитвайки се да отдалечи мига на признанието, от който знаеше, че я делят само секунди.

Искаше още малко да се грее на тази прекрасна топлина, преди той да се отдръпне от нея, щом види белега, на престъпница. Когато разбереше, че тя го е измамил, че неговата съпруга не е провинциално момиче, не е обикновена изселница, а бивша затворничка, една от отрепките на Ла Салиетриер, той щеше да бъде отвлечен в най-добрия случай и вбесен в най-лошия. Но нима тя не беше мадам Сен Амант по законите на Франция и пред лицето на църквата? Но това нямаше да е достатъчно, ако той я погледнеше с отвращение, прецени тя дълбоко в сърцето си.

— Не ми е необходимо да съм ясновидец, когато виждам такава мъка в тези прозорци на душата, твоите прекрасни сиви очи. Кажете ми, скъпа, споделената мъка е мъка наполовина — настоя той, предразполагайки я с изразителния си поглед.

— Става въпрос за това — каза тя, отдръпвайки се така, че пред него да се разкрие красивата линия на гърба ѝ.

Карес отметна сребърно-златната си коса отпред върху гърдите и смъкна нощницата до талията си, разкривайки така нежния релеф на

гърба си, кожата с цвят на праскова и слонова кост и алената лилия на лявото си рамо.

Звукът на неговата въздишка сякаш изпълни малкото, затворено пространство на балдахина, когато той се втренчи в красивия ѝ, стегнат гръб и гънките на аления белег на рамото ѝ. Видът на това обезобразено нетно върху прекрасната ѝ кожа го прободеше като с нож. Той бе скован от усещанията, които извика у него този символ върху чувствителната жена и мисълта за това, което тя бе изтърпяла, докато той бе прогарян върху плътта ѝ. Люсиен никога не беше ѝ се възхищавал така, както в момента, когато тя се разкри пред него, неспособна да скрие това, което той бе сигурен, че дължи на своето нещастие.

Тя чакаше, докато сълзите на отчаянието потекоха по бузите ѝ. Още веднъж щеше да остане сама, толкова сама, колкото бе била през целия си кратък живот. Родителите ѝ винаги се държаха към нея студено и дистанцирано, като богове от Олимп. Освен това тя ги виждаше рядко, защото във Версайския двор нямаше място за деца. Веднага щом се родяха, те биваха отпращани, за да ги отглеждат дюки, гувернантки и после — в пансионите. Карес не беше изключение в това отношение. От петгодишна възраст тя бе живяла по манастирските училища, като останалите дъщери на богатите и влиятелните. Родителите предпочитаха да подлизурничат на краля на Франция в неговия блестящ двор във Версай, пред това да бъдат с децата си в своите провинциални имения.

— Горкото момиче — прошепна той и устните му нежно докоснаха алената лилия.

Пръстите ѝ се вкопчиха в копринените завивки, когато усети устните му върху ужасния белег, а пръстите му — да се промъкват надолу по гръбначния ѝ стълб, дарявайки я с уют, докато тя очакваше само погнуса. Ръцете му се озоваха на раменете, обръщайки я, за да застане лице в лице с него.

— Това, което си понесла, не е било никак леко. Възхищавам се на твоята смелост не по-малко, отколкото на красотата ти. Това само ме убеждава колко прав съм бил да поискам ръката ти — ѝ каза той. Гласът му беше твърд, но и изпълнен с нежност, която тя нямаше да забрави до края на живота си. Той пое лицето ѝ между дланите си и се наведе, за да целуне сълзите по страните ѝ.

— Разбираш ли какво означава това? — попита тя през треперещите си устни.

— Моята майка също носеше алената лилия на рамото си — отвърна той меко, галейки долната ѝ устна с върховете на пръстите си. — Тя бе едно от прословутите провинили се момичета, но Жак Сен Амант не се интересуваше от това още от първия момент, в който я видя на пристана, точно както те видях и аз, мила съпруго. Преди време ти казах, че ти се доверявам, давайки ти годежния пръстен. Ако не беше алената лилия, която майка ми носеше, той никога не би я срещнал, защото нямаше да я изпратят в Ла Луизиен. — Вдигайки ръката ѝ с пръстена, той го целуна нежно. — Златната лилия с рубини е символ на онова, което ги събра заедно. Той ѝ бе обещал, че тя никога повече няма да се срамува от нея. А тази нощ, когато заставаме един срещу друг като съпруг и съпруга, аз те моля никога повече да не се срамуваш да ми я покажеш, моя прекрасна алена лилия — каза Люсиен с нежност, която проникна дълбоко в скърбящото ѝ сърце и започна да го освобождава от болката, която бе заличила гордостта и нейната женственост.

— Никога повече — прошепна Карес и устните им се долепиха в бавна, галювна целувка.

Той внимателно я положи на леглото, държейки я в кръга на своята прегръдка, без да откъсва изгарящите си устни от нейните. Тя отрони лек стон, когато гърбът ѝ опря в коприната на завивките и усети мекотата на пухената възглавница. Той легна до нея, така че да може да гали шията ѝ, овалните ѝ гърди, следвайки първо очертанията им, а после докосвайки връхчетата им, които се втвърдяваха под неговия допир.

Тя изстена, когато устните му се плъзнаха в многобройни целувки към ямката на шията ѝ и там той описа кръг около мястото, където се усещаше пулса ѝ. Когато тя си помисли, че удоволствието е непоносимо, той отново се премести надолу, за да докосне първо едната розова пъпка на гърдите ѝ, а после и другата със своите изгарящи устни и тогава Карес се обърна, за да дари него и себе си с наслада.

— Любов моя — прошепна тя, галейки косата му с пръсти, докато той я целуваше нежно. Спираше се на гърдите ѝ, а после се

спускаше към копринено нежния ѝ корем. Ръцете му я милваха леко, докато бавно разтваряха бедрата ѝ.

Това невероятно усещане от контакта между мъж и жена бе нещо повече от това, на което се бе осмелявала да се надява дори след прошепнатите признания на Ивон и няколкото историйки, които бе чула във Версай за времето, прекарано там с баща ѝ. Карес бе разбрала какво трябва да очаква, но всичко това бе пречупено през представите на хихикащите момичета в манастирското училище и играта на животните, които бе наблюдавала в тяхното имение извън Лион. Тя не бе подготвена за замайващата забрава, която усещаше в прегръдката му, за изгарящата треска на желанието.

Когато устните му целунаха копринената, недокосвана кожа по вътрешната страна на бедрата ѝ, тя си помисли, че ще изгуби съзнание от удоволствието, което извираше от слабините ѝ. Никога преди не бе изпитвала подобно трескаво усещане като това, преминало по тялото ѝ. Тя се изпъна под изкусителното докосване на тези издължени пръсти с техните задебели върхове, така непривични за един благородник. И разбра през зноя и омаята на страстта, че Люсиен е точно това — един благороден мъж, контролиращ желанията си, въпреки че се бе съмнявала преди в това. Карес знаеше, че не всички мъже са такива, защото бе чувала как преситените придворни във Версай се хванеха с удалата им се възможност да стреснат някоя невинна млада жена с разкази за това какво удоволствие са им донесли предишните им любовници.

Уханието на жасмин и рози бе изпълнило затвореното от фината мрежа пространство на балдахина. Искрящата, златиста светлина на свещите, горящи вече по-ниско в сребърните си гнезда, хвърляше мека светлина върху преплетените върху копринените чаршафи тела. Бронзовото мъжко тяло контрастираше с меките женски извивки с цвят на праскова и слонова кост. Лъскавата черна коса, освободена от опашката, се бе пръснала по сребърно-златните руси къдрици върху възглавницата, след това тези сатенени синьо-черни вълни се спуснаха към хълмчето на корема ѝ, докато двете грациозни тела се движеха под звуците на безмълвната мелодия, течаща по вените им.

Карес стенеше леко, докато удоволствието я изпълваше все повече под натиска на неговия език и допир. Тя се бе превърнала в едно необуздало създание от чувство и засилващо се желание.

Пръстите ѝ се протегнаха и се заровиха в абаносовата коприна на косата му и притиснаха главата му към ония потайни руси къдрици — толкова диво и необуздало бе нейното желание да изпита цялото удоволствие, целия екстаз, който той би могъл да ѝ разкрие през тази невероятна нощ.

Крехките, влажни вътрешни листенца на тази най-интимна част от тялото ѝ усетиха първото нежно завоевание на мъжкия допир. Тя почувства как бедрата, ханша ѝ се стягат и потръпват при това невероятно ново усещане. Неописуемо е, помисли си през златната мъгла на възбудата, докато се извисяваше все по-високо и по-високо, освободена от земното притегляне, от поделия я вихър, обладана от едно загадъчно чувство, което я омагьосваше. Той я владееше със силата на страстта докато тя достигна връхната точка, крещейки името му в мига, когато изпита за пръв път пълната удовлетвореност на сетивата си. Трепереща, с пресеклив дъх, тя потъна в неговата очакваща, закриляща прегръдка.

— Аз... аз не знаех — прошепна Карес, обръщайки лице към гърдите му.

Тих, дрезгав смях се изтръгна от дълбините на гърлото му и той я притисна към гърдите си, галейки водопада на косата ѝ, възбуден от прехвърленото ѝ през тялото му бедро.

— Това беше само първият урок, скъпа моя, в удоволствието, което могат да си доставят един мъж и една жена. — Той я обърна внимателно и положи главата ѝ на възглавницата. — А сега ще започнем и втория — прошепна. Люсиен овладя устните ѝ с бавни, упойващи целувки, докато покриваше нейните крехки форми със своето мускулесто, жилаво тяло.

Тя усети отново как приливът на желанието я подема и я понася към онова упоително море на страстта, където времето преставаше да съществува и където само прегръдката на Люсиен и изгарящата сладост на устните му, допрени до нейните, до кожата ѝ, бяха от значение. Горещият, разтопен мед на желанието протече по вените ѝ, докато той я подготвяше за върховното завоевание, за абсолютното възприятие на тяхното сливане като мъж и жена.

— Погледни ме, мила Карес — заповяда ѝ той дрезгаво, след като се извиси над нея. Той раздели тези влажни, пулсиращи листенца,

за да проникне най-накрая и да я завладее изцяло. — Прости ми, но за момент ще изпиташ болка, а след това ще достигнем заедно екстаза.

За един кратък миг, в който сърцето и сякаш спря, тя усети съпротива срещу неговото проникване, а после една кратка изгаряща болка я прониза. Неприятното усещане скоро се превърна в едно невероятно, разрастващо се удоволствие, което помете спомена за болката.

— Сърце мое, любов моя! — извика тя и обви ръце около него, забивайки перлените си нокти в твърдата повърхност на гърба му, докато той я водеше все по-високо по спиралата на удоволствието. Изпънатата срещу тялото му, тя го зовеше все по-дълбоко и по-дълбоко, докато бедрата ѝ усвоиха неговия ритъм и двамата се впуснаха в оня танц от проникване и отблъскване, танцът на мъжа и жената. Те движеха своите слети тела, прилепили разгорещени устни и така достигнаха кресчендото на прекрасното сливане на душите в едно цяло.

В полумрака на задушната стая въздухът не помръдваше дори леко доловимо. Те се разделиха за малко, само за да полежат в лека прегръдка в ласката на копринените чаршафи. Нито един от тях не нарушаваше тишината, защото и двамата бяха разтърсени до дъно от силата на усещането, което бяха изпитали. Въпреки незнанието си, Карес разбра по някакъв начин, че може би никога повече няма да имат щастието да достигнат такава интензивност на възприятието си в секса.

Люсиен притисна своята съпруга към гърдите си, галейки леко разбърканите ѝ коси, които блещукаха като сребро на бледия отблясък на свещите. Той бе разтърсен до дъното на душата си. Често се бе наслаждавал на красиви жени в леглото, но си беше мислил, че след Аурора сърцето му е закоравяло дотолкова, че никога повече няма да може да обича. И все пак тази вечер не се бе появила и мисъл за нея, нямаше го страхът от прекомерното увлечение, защото сърцето му бе следвало своя собствен път, нямаш нищо общо с логиката и самосъхранението. Когато бе погледнал към тези големи, невинни сиви очи, изпълнени единствено с почуда и доверие, той бе усетил как сърцето му се предава на тази крехка жена. Тръгнал на поход, за да я покори, той самият бе капитулирал, защото тя бе открила начин да

премине през преградата, която бе поставил около най-съкровеното у себе си.

Взирайки се през мъглата на мрежата в полумрака на стаята, Люсиен видя назад във времето една красива жена, която го бе довела почти до ръба на умопомрачението, което той винаги се бе боял, че е наследил от своята бедна, сломена майка. Той бе обичал Габриел с всяка своя фибра, точно като Жак Сен Амант. Накрая тая любов бе разрушила добрия, силен мъж, какъвто знаеше, че е бил неговият баща. Беше добил непосредствено впечатление от това, което любовта може да направи с един мъж, си мислеше той, присвивайки очи, загледан в красивото лице на Карес, която се бе сгушила в него, изразявайки пълно доверие. Тя никога не трябваше да разбира колко много означава за него, защото това можеше да се превърне в оръжие, с което да съсипе живота му. Не можеше да спре да мисли дали Карес е способна на нещо такова. Животът го бе научил недвусмислено на какво са способни жените, когато става въпрос за отношенията им с мъжете.

Карес не знаеше дали някакъв определен шум я бе събудил, но изведнъж тя се оказа будна, лежаща сама под огромния балдахин. От прозорците, които гледаха към улицата долитаха звуците на музика и пеене, прекъснато от мъжки викове. Карес седна върху чаршафите и се пресегна за нощницата си, просната до един от краката на леглото. Тя облече дрехата през глава и отмести предпазната мрежа, за да види Люсиен, облечен в дълъг копринен халат в бордо, запътил се към френския прозорец, който свързваше стаята с предната веранда. Кепенците на прозорците бяха широко отворени, а пердетата дръпнати.

— Какъв е този ужасен шум? — попита Карес, обувайки сатенените си пантофки с висок ток в цвят на слонова кост.

— Тук има такъв обичай за първата брачна нощ. Charivari е шеговита серенада, свирена фалшиво, докато тълпа, от най-пияните гости и отрепките от пристанището, подхвърля доста непристойни шегички. Младоженците трябва да се покажат и да им дарят нещо за ядене и малки подаръци — обясняваше Люсиен, наблюдавайки разрастващата се тълпа пред градската му къща. — Очаквах го, след като съм вдовец, който се жени за млада невеста — добави той кисело.

— И защo? — се поинтересува внимателно Карес, заставайки до него.

— На вдовица или вдовец винаги се правят серенади. Понякога подмятанията могат да станат доста груби — каза той ядосано. — Горелавата, скъпа съпруго, не им обръщай внимание. Трябва да се покажем на верандата, докато Доминик и Паскал ги обслужат и им поднесат подаръците, иначе няма да си тръгнат.

Сресвайки набързо косата си, Карес наметна кремавия си пеньоар с извезаните сребристи цветчета на момина сълза. Застанала заедно с него до френския прозорец, тя бе посрещната от възхитените погледи, които мерна, преди двамата заедно да излязат на верандата, придружени от ликуващия рев на тълпата.

В ръцете на някои от мъжете искряха запалени факли и от тях политаха малки въгленчета в тъмносиньото кадифе на нощното небе. Входната врата се отвори и Доминик започна да раздава чаши с червено вино и с местната ананасова бира, приготвена с горена захар, карамфил и ориз. Следваше я Паскал, който подаваше торбички с тютюн. Нов изблик на радост последва появата на двамата слуги.

— Благодаря, приятели мои — обърна се Люсиен към тълпата. — Споделете нашата радост в нощта на сватбата.

Карес се усмихваше на възгласите и наздравниците за нейната хубост. Това беше пияна, но приятелски настроена тълпа. Когато стисна ръката на Люсиен и погледна надолу, тя забеляза фигурата на добре облечен мъж, който стоеше встрани от останалите. Светлината от факлата, която държеше човека, застанал до него, привлече вниманието ѝ към високата му, елегантна фигура. Погледът ѝ бе уловен от надменността в неговите студени, кехлибарени очи, които я пронизваха. Тя видя как надменността бе изместена от изненада, а след това от странен копнеж. Той носеше красиво леденосиньо елече от коприна и бричове, сякаш изпълняваше длъжност в Двора, а на главата си бе сложил напудрена перука, хваната отзад на опашка с широка копринена панделка. По издълженото му, аристократично лице нямаше и следа от мекушавост. От него се излъчваше по-скоро студена и плашеща самоувереност. Карес леко потрепери, отвърщайки очи от арогантния му сега поглед.

— Дано втората мадам Сен Амант да живее по-дълго от първата — пресече смеха и песните на тълпата горчивата насмешка.

Настана тишина и мъжете се обърнаха към мъжа в леденосиня коприна, застанал в края на тълпата. Дори концертната замлъкна, докато всички се обръщаха към мястото, където стоеше Люсиен, прегърнал през раменете Карес.

Тя усещаше невероятния, но обуздан гняв на мъжа си. Едно мускулче на челюстта му потрепна, но лицето му изразяваше единствено каменно презрение, когато очите му се спряха на непознатия, искрящи от едва сдържан гняв.

Този ужасен миг бе прекъснат от вика „Успех! Успех!“, който постепенно бе подет от останалите. Единствено непознатият не се присъедини, а Люсиен махна на Доминик да донесе още един поднос с питиета за радост на събралите се.

— Ела, скъпа, да влезем вътре, докато вниманието им е заето — й каза Люсиен, повелително въвеждайки я през верандата обратно към френския прозорец.

Карес погледна през рамо, за да срещне студеният, суров поглед на непознатия, който постоя малко, след това се обърна и тръгна по улицата обратно към Плас Роял. С крайчеца окоето си тя видя Доминик, която гледаше след него със странно, неразгадаемо изражение.

Когато Люсиен затвори вратата и я заключи, спускайки щорите, за да не прониква светлина, Карес попита:

— Кой беше онзи мъж?

— Кой мъж? — каза Люсиен едва разбрано.

— Този, който извика грубата забележка — отговори тя, решена да разкрие неговата самоличност.

— Филип Дюбрюл — отвърна Люсиен, приближавайки се към нея.

— Значи го познаваш? — каза тя изненадано.

— Той бе доведен брат на Аурора, първата ми съпруга — обясни той рязко с огорчен тон. — Искам името му никога повече да не се произнася в нашия дом. — Като постави ръка на кръста й, той я поведе към балдахина. — Никакви въпроси повече. Имаме време само за любов, скъпа — прошепна, докосвайки копринената й коса, и двамата се плъзнаха в леглото.

Но дори когато Люсиен я прегръщаше, Карес продължаваше да помни думите на непознатия и за миг си помисли, че долавя уханието на виолетки, парфюмът на Аурора. С тяло, преплетено с това на

съпруга ѝ, заровила пръсти в косата му, отговаряйки на пламенната му целувка, тя си представи, че чува името Аурора с нощния ветрец.

Карес усети внезапно пробождащо се отчаяние. При мисълта, че бракът ѝ може да се окаже завинаги преследван от неясния спомен за неговата първа съпруга, жената, на която тя толкова приличаше — Аурора Сен Амант.

7.

Влажно и горещо течение проникваше в спалнята заедно с лъчите на утринното слънце. Карес се изви, обърна се, все още дълбоко заспала. Но когато неприятното усещане се засили, тя отвори натежалите си клепки, за да открие, че Люсиен е излязъл, а Доминик се задава откъм френския прозорец, водещ към верандата с изглед към вътрешната градина.

— Нося ви закуската, мадам — поздрави я жената с лек си акцент. — Задушно е днес. Чаша силно кафе и няколко от моите топли захаросани сладки банички направо от фурната ще ви дадат сили да посрещнете утрото. — Тя се промъкна през мрежата срещу комари и постави на леглото плетения поднос. Карес седна, облегната на възглавниците зад гърба си.

— А моят съпруг? — попита тя, мислейки си колко време бе минало, откак не бе закувала в леглото.

— За съжаление господинът бе извикан по работа, но ми заръча да ви предам, че ще се върне преди църковните камбани да са ударили дванайсет на обяд. Той искаше също да ви предам неговите извинения за това, че е прекъснал уединението на медения месец, но излизането му било изключително наложително.

Карес отметна сплетените кичури от лицето си и бързо си наля чаша горещо черно кафе от сребърната каничка, добавяйки топло мляко. Умората се бе разпростряла върху нея като одеяло, а влажната горещина засилваше нейната отпадналост. Тя се надяваше, че няколко глътки от силното кафе биха ѝ помогнали да изхвърли лошите мисли от главата си. Дори възможността да е сама и се струваше добре дошла. Карес наистина беше самотница. Тя чувстваше, че така е и с Люсиен. Зачуди се, без особена причина, дали и Аурора е обичала да се усамотява. Докато си похапваше от превъзходните банички, Карес си спомни, че Люсиен я бе попитал дали ще ѝ хареса да живее извън града, в плантацията. Той каза, че някои жени се бояли от изолацията. Дали бе имал предвид Аурора?

— Моля те, налей малко мляко в паничката на Бланш — каза Карес на Доминик, дочула от кошницата слабо мяукане.

— Вече налях на котенцето, мадам. Докато спяхте. Заведох го долу в градината. Получи купичка мляко и няколко пресни скариди в кухнята. Но тъй като не мога да го наблюдавам непрекъснато, върнах го обратно в кошницата — обясни Доминик.

— Благодаря, много си досетлива — й каза Карес с усмивка на благодарност.

— Хубаво е, че пак си имаме животинче у дома. Мадам Габриел имаше куче и няколко котки. Тя изглежда се чувстваше по-уютно с животните, отколкото с хората, но пък и нейните животинчета никога не й отвърщаха със зло и я приемаха такава каквато беше. Разбира се, когато мадам Аурора бе господарка тук, в къщата, не се допускаха никакви животни — призна Доминик, а в очите й отново се появи сянка. После, изведнъж разбрала, че е казала твърде много, тя смени темата. — Наредих на Паскал и на коняря Раймонд да донесат тук, горе, съдове с вода. Помислих си, че ще искате да се изкъпете, мадам.

— Да, би било чудесно — кимна Карес. — А твоите банички са изключително вкусни.

Искаше й се да попита защо Аурора не бе допускала животни в къщата, припомняйки си казаното от Люсиен, че имал куче на име Бруно в Сан Рьогре, но се притесни, че би могла да прекали в любопитството си.

— Благодаря, мадам — Доминик махна на Паскал и Раймонд да донесат медните съдове с водата. Те влязоха, отвърнали поглед от леглото, закрито отново с мрежата. Измъкнаха пиринчената вана иззад един параван, напълниха я бързо и излязоха. Доминик наля в хладката вода благоухания и скоро стаята се изпълни с аромата на лилии. На едно столче до ваната бяха поставени ленени кърпи и калъп френски сапун.

— Изглежда чудесно — въздъхна Карес, измъквайки се първо от леглото и от копринената нощница, забравила за белега. Тя почувства как очите на Доминик се спряха за миг на него, после бързо се отместиха. Е, все някога трябваше и това да стане, си помисли Карес, тръсвайки рамене, докато Доминик разстилаше дългата й коса извън ваната, за да не се намокри. Тази жена бе нейна лична прислужница, а

сега, когато Люсиен знаеше за белега, нямаше причина да продължава да го крие от Доминик.

— Ти беше ли прислужница на Аурора? — попита Карес, докато се сапунисваше. Бе решила да си държи езика, но не можеше да контролира любопитството си.

— Да, мадам, както и на майка му, макар че по онова време бях много млада. Мосю Жак ми нареди да се грижа за бедната мадам Габриел, след като моята майка умря от едра шарка — каза Доминик и изля малко чиста вода върху Карес, за да измие пяната.

— Защо винаги говориш за неговата майка, сякаш нещо около нея не е било наред? — се поинтересува Карес, тъй като прислужницата за втори път споменаваше майката на Люсиен по този начин.

— Защото тя беше луда, напълно не на себе си — обясни Доминик на шокираната Карес. — Мадам Габриел почти не говореше, живееше в един изцяло неин свят. Предполагам, че в него се чувстваше по-щастлива, място, в което няма спомени.

— И колко време бе в това състояние? — попита Карес изненадана.

— През целия си живот, поне откак я видях за пръв път. А в града се говореше, че била такава още от пристигането си в Нови Орлеан.

— Колко ли ужасно е било това за моя съпруг — каза Карес меко, стана от ваната и стъпи на ленената кърма, която Доминик бе поставила върху широките кипарисови дъски на пода.

— М'сю, точно като своя баща, закриляше непрекъснато майка си. Не даваше и дума да се издума против нея. Той непрекъснато се биеше, за да защитава нейната чест в училището на капуцините. Децата са толкова жестоки, госпожо — отвърна Доминик.

— Да, наистина са жестоки понякога — съгласи се Карес, мислейки си с тъга за малкото момче, което се бе било за честта на своята майка и срещу подмятанията на другите деца. Остра болка прониза сърцето ѝ, докато се бършеше с ленената кърпа. — Значи нейното състояние не беше тайна за никого?

— Нови Орлеан е малко градче, а беше и още по-малко, когато м'сю беше дете. Мосю Жак се опита да предпази мадам, като я изпрати в Сан Рьогре, но му се налагаше да идва в града и тогава не можеше да

остави само слугите да се грижат за съпругата му въпреки че една от тях беше майка ми. Трябваше да дойдем с тях в Нови Орлеан.

— Сигурно е бил невероятно добър човек, за да се грижи така за една жена, която не е била съвсем на себе си — каза Карес.

— Казват, че мосю Жак се влюбил в съпругата си, още щом я видял за пръв път. Той беше силен мъж, който винаги пазеше едно нежно кътче в сърцето си за безпомощните, като бедната мадам. Тя често беше по-скоро негово дете, отколкото негова съпруга.

В гласа на Доминик се появи странна нотка. Тя спря и се вгледа през прозореца, сякаш за да види нещо болезнено, което лежеше в миналото. После, връщайки се отново в настоящето, тя продължи:

— Мисля, че точно от господаря мосю Люсиен се научи да се грижи за тези, които се нуждаят от него. Като неговата бедна майка. За съжаление, състраданието му изчезна след първия му брак — каза Доминик почти гневно, а в кафявите ѝ очи се появи сянка. — А после, след тази трагедия, той стана твърд и заживя според семейното мото — без да се разкайва за нищо, което е направил през последните няколко години.

— Какво имаш предвид, Доминик? — попита Карес изумена.

— Вашият халат, госпожо — Доминик ѝ подаде кремав копринен пеньоар. — Моля ви, не обръщайте внимание на последните ми думи. Нямам правото на мнение по тези въпроси. — Гласът на жената потрепери, докато подпъхваше дрехата под дългите коси на Карес.

— Благодаря — каза Карес, след като коприната се плъзна по голото ѝ тяло. — Разбира се, ако пожелаеш, аз няма да кажа нищо на господина, но искам да се чувстваш свободна да говориш пред мен. Имам толкова много да уча от теб за управлението на Сан Рьогре. Надявам се, че ще мога да разчитам на помощта ти.

Седнала пред масичката до огледалото, тя срещна, погледа на Доминик, отразен в него.

— Можете, мадам — отвърна жената и започна да разресва дългите кичури на Карес с посребрена четка.

— Ти си свободна, Доминик. Аз ще среща косата на мадам — прекъсна ги плътен, леко дрезгав мъжки глас. — Мъжете могат да дойдат за ваната по-късно.

Обръщайки се, Карес видя силуета на високата, жилеста фигура, застанала на отворения френски прозорец, водещ към градинската

веранда. Слънцето светеше в гърба му и засенчваше лицето му. Тя се запита откога ли стои там и какво точно е чул?

— Да, господине — отговори Доминик. Остави четката на тоалетната масичка и напусна стаята с грациозна, плъзгаща се стъпка.

— Не, скъпа — възпротиви се Люсиен, щом Карес понечи да стане. — Изглеждаш толкова хубава, а аз обещах да среща тази невероятна коса.

С гъвкави крачки той се озова зад нея. Взе четката и започна да я прокарва по нейните кичури с дълги движения, докато очите му се любеха с нейното отражение в сребърното огледало.

— Къде беше? — попита тя с гърлен глас, почувствала как първите признаци на желанието се надигат в нея с всяко движение на четката.

— Уреждах нашето преместване в Сан Рьогре. Знам, че е против обичая да напускаме съпружеската стая толкова скоро, но в Нови Орлеан върлува треска и аз искам ти да си на сигурно място, в плантацията нагоре по реката — обясни той.

— Кога тръгваме? — попита пак, потръпвайки леко, когато той остави четката и започна да масажира внимателно слепоочията ѝ с дългите си пръсти.

— Боя се, че скоро — след два часа. Трябва да тръгнем възможно най-бързо. На пристана вече е настъпила паника и всеки, който има имение извън града и приятели там, бърза да наеме първата лодка, която се държи над повърхността. Колкото и да ми се иска, няма да можем да прекараме следобеда любейки се. Доминик ще събере твоя багаж, а Паскал — моя. Паскал и Раймонд ще останат тук, за да се грижат за къщата. Робите явно не са толкова податливи към треската колкото французите. В града ще останат само отрепките, домашните слуги, пазещи господарските къщи, и няколко държавни служители, заедно със свещениците и благоденствените сестри урсублинки.

Карес чувства как сърцето ѝ се стяга при мисълта за манастира, който я бе дарил със закрилата си и който сега щеше да се превърне в лазарет за болните, поддържан от сестра Ксавиер и нейните билки. Сирачетата, помисли си тя, също щяха да останат лице в лице с ужаса на треската, защото това наистина щеше да е ужас, както бе разбрала от историите за предишните епидемии.

— Не бъди толкова изплашена, скъпа. Ще се погрижа да си в пълна безопасност — увери я Люсиен и нежно я обърна така, че да го погледне.

— Не за себе си се страхувам, а за сестрите и за децата, които ще останат с тях — отвърна тя с тъга в сивите си очи.

— Със сестрите урсулилки те ще бъдат в добри ръце, защото са минали през много от тези летни епидемии. Трябваше да притисна свещениците да отменят забраната, за да можем да се оженим по-рано, скъпа. Лудост е да се стои тук по време на треската — каза той намръщен, с лице, превърнато в мрачна маска.

Изправяйки я на крака, Люсиен я притисна към високата си, жилава фигура и я задържа плътно прилепнала към себе си, сякаш силата на могъщото му тяло можеше да я предпази от болестта, която пълзеше по улиците на града като смъртоносна мъгла. Ръцете му галеше дългата ѝ копнинена коса, устните му се долепиха до страните ѝ и той бавно я залюля напред-назад.

— Няма да позволя на нищо да ти навреди отново — прошепна той до кичурите ѝ, навити от влагата.

Карес усети как някаква студенина се разстила в нея, докато слушаше тези думи. Какво имаше предвид под „отново“? Независимо от тази невероятна, страстна нощ, те се познаваха едва от два месеца. Нима в съзнанието си той прегръщаше именно Аурора? Тя потръпна в себе си при мисълта, че за Люсиен тя винаги ще бъде само заместител на жената, за която той истински копнееше, но вече не можеше да докосне.

— Щом трябва да тръгнем толкова скоро, значи имам много неща, които трябва да свърша — каза Карес хладно, опитвайки се да се отдръпне от обятията му.

Сивите ѝ очи потъмняха от болката, предизвикана от терзанията ѝ, а в гърлото ѝ заседнаха като буца сподавени викове и протести.

— Имаме време за една целувка, скъпа — прошепна той глухо, прегръдката му стана по-силна, а устните му търсеха ямката на шията ѝ.

Нова болка попари сърцето ѝ, когато разбра, че независимо от съмненията си, тя все пак го желаше. Целувката му сякаш запалваше огън във вените ѝ. Мисълта, че желае да усети устните му върху своите, ръцете му върху кожата си, въпреки че той я използваше,

бушуваше и в нея. Сълзи навлажниха клепките ѝ, когато устните му се плъзнаха бавно към нейните, очакващи и тръпнещи от желание и отчаяние.

С капитулацията на нейното тяло, което я бе предало, устните ѝ се разтвориха, за му позволят да ги обладае и проникне в тях. Неудържимата вълна на удоволствието помете всяка мисъл, когато езиците им се докоснаха. Пръстите ѝ погалиха коприната на косата му, а после и силния му, мускулест гръб. Притискайки се към него, тя усети как зърната ѝ се втвърдяват под фината материя на пеньоара ѝ. Как само желаше той Карес да усети топлината на кожата му върху своята.

— Прекрасна моя, не мога да ти устоя. Трябва да те имам — тя усети плътния му глас като горещ повей по шията си, миг преди той да я грабне и да я отнесе на ръце до леглото.

Стон на очакване се изтъргна от устните ѝ, когато той я положи върху копринените чаршафи. Люсиен не я изпускаше от погледа си, докато сваляше дрехите от своето гъвкаво, силно тяло.

Осъзнаваше, че излага и двамата на опасност, като отделя време, за да я обладае, но просто не можеше да се спре. Той усещаше само тъмната, изгаряща страст, която го пренасяше отвъд логиката, отвъд предпазливостта. Плоскодънната лодка щеше да го чака, екипажът ѝ бе попълнен от негови роби, имаше и капитан, но на доковете днес цареше паника и не бе немислимо някое обезумяло семейство да си присвои лодката в отчаяния си стремеж да напусне завладения от болестта град.

— Сега нямаме време за любене, скъпа. Съжалявам за това, но в Сан Рьогре ще имаме дълги следобеди, посветени на всички нюанси на любовната игра. Днес ще трябва да те обладая бързо — каза той грубо, лягайки до нея, като наведе прилежно сресаната си глава над нея така, че едно от втвърдените ѝ зърна да попадне между устните му.

Той завъртя езика си около възбудената розова пъпка. Нейните стенания от желание и пробуждаща се страст пронизваха нагорещения въздух в стаята, когато той се премести на другото зърно, и смучейки го леко, го превърна в едно малко, твърдо връхче. Пръстите му се провираха през къдравите копринени кичурчета и достигнали до срамните ѝ устни, ги разтвориха, възбуждайки я, подготвяйки я за едно още по-осезателно проникване.

— Сърце мое! — извика Карес, когато горещият мед на екстаза потече из тялото ѝ, надмогвайки всички забрани, всяка неохота, всяко съмнение.

Нейното тяло, самата ѝ душа крещяха в порива си да му се отдадат изцяло. Тя копнееше да го усети в себе си, припомняйки си тяхното невероятно сливане, когато се бе почувствала изцяло желана, жадувана от този изключителен мъж, който бе неин съпруг.

Когато той застана над нея, бедрата ѝ се разтвориха и инстинктивно се раздвижиха в чувствена подкана. Раменете ѝ се повдигнаха, за да могат дланите ѝ да обхванат гъвкавите мускули на ръцете му.

— Сега! — умоляваше го тя.

С победен стон, който бе по-скоро признак на неговото отстъпление пред страстта, той проникна в нейните медно влажни дълбини, тялото ѝ се отвори за него, отговаряйки на всяко проникване.

Този път нямаше болка, само невероятното усещане, което се разрастваше в нея, докато накрая останаха само сетивата. Ноктите ѝ се забиха в кожата му, когато страстта ѝ се изтръгна от нейния контрол, издигайки се все по-високо и по-високо. Нищо не съществуваше, нищо нямаше значение, освен техните две тела, които отдаваха и приемаха в екстаз насладата от едно несравнимо усещане.

Те се бяха изгубили в извисяващата се спирала на щастието, когато се разнесе първият камбанен звън, отброяващ дванайсет на обяд, в контраст с техните стонове на удоволствие. В мига на върховното усещане църковната камбана престана да звъни над града, сигнализирайки за бързо изтичащото ценно време.

Те лежаха отпуснати, а дишането им все още беше учестено, докато се наслаждаваха на краткия миг на удовлетворение и приятна възбуда. Силата на усещането и мисълта, че страстта се е изплъзнала от контрола им дори в момент, в който е трябвало да тръгнат, бяха направили преживяването още по-невероятно.

— Скъпа, трябва да ставаме и да се обличаме — каза Люсиен с въздишка. Той поднесе ръката ѝ към устните си, а в изразителните му очи се появи сянка на безпокойство. — Помаяхме се повече, отколкото трябваше, но трябва да призная, че си струваше риска — промърмори той в нейната мека длан.

— Толкова ли е опасно? — попита Карес, без да е истински загрижена, защото все още се наслаждаваше на топлината и на удовлетворението.

Притисната в прегръдката на Люсиен, тя се чувстваше почти безсмъртна, нищо не можеше да ѝ навреди докато този мъж с невероятна вътрешна сила я закриляше.

— Да, а аз увеличих риска още повече, като забавих тръгването ни. Но не се притеснявай, ще се погрижа нищо да не ти се случи — отвърна Люсиен и я притисна към себе си, целувайки я бързо по челото. След това стана, за да се облече и я подкани да направи същото.

Следващият час премина в хаоса на обличането и събирането на малкото дрехи от сандъка с нейния чеиз, изпратен от мадам Сесил. Люсиен даваше наставления на Паскал, а Доминик помагаше на Карес.

— Защо вземаш това? — попита Люсиен, виждайки, че Карес подава на Раймонд малкото сандъче, което бе донесла от Франция. — Мислех си, че новият чеиз ще ти е достатъчен.

— Вътре има няколко неща, с които не искам да се разделям — обясни тя меко.

Мисълта за мъжката пелерина на дъното на сандъчето проряза за миг съзнанието ѝ. Карес се почувства глупаво и, което беше по-лошо, някак невярна, затова, че все още пази дрехата на този чужд мъж, след като се бе омъжила. Но пелерината ѝ беше талисман през най-тежката част от живота ѝ и тя не искаше да се разделя с нея. Въпреки всичко помисли, че макар любенето да им се отдаваше невероятно, над тяхното щастие все още тегнеше облак. Наистина ли Люсиен копнееше за нея, а не за Аурора?

Следобедното слънце напипаше върху отворената карета докато те си пробиваха път през тълпата към доковете. Кошницата с Бланш стоеше до Доминик, която бе седнала срещу Люсиен и Карес. Сандъците с багажа и пътните чанти бяха натоварени отзад. Градската къща се намираше съвсем близо до пристана на „Рю Шартр“. След като излязоха от улица „Сен Пиер“, Карес учудена забеляза фигурата на Филип Дюбрюл, застанал срещу стръмния бряг. Явно Люсиен е бил прав, помисли тя. Всеки, който можеше да си го позволи, се опитваше да напусне Нови Орлеан.

Страхът присъстваше осезаемо в замрелия, влажен августовски въздух, спуснал се над града като задушавашо покривало. Войници от казармите, застанали от двете страни на „Плас Роял“, се опитваха да поддържат някакъв ред на пристана. Германските фермери, които бяха дошли, за да продадат на пазара плодовете и зеленчуците си, се мъчеха да потеглят по-бързо със своите плоскодънни лодки и пироги, за да избягат от сграбчения в лапите на треската град. Слуховете за върлуващата епидемия се разрастваха като горски пожар, предизвиквайки паника сред жителите. Пътниците от Нова Франция в Канада, някои от които бяха дошли по Мисисипи, за да търгуват, а други, за да се заселят в блатата и мочурищата извън града, също си тръгнаха. Те бяха пристигнали тук, за да избегнат непрекъснатите индиански нападения, зачестили напоследък по реката. Но сега предпочитаха да поемат риска от сблъсък с индианците пред това да загинат от болестта. Приятелски настроените индианци, които продаваха корени от лаврово дърво и играеха комар на пазара, също напуснаха града.

Двумачтовите бригантини и тримачтовите търговски кораби, както и едномачтовите корабчета и плоскодънни лодки се бяха събрали на бреговата линия. Пияни мъже се тълпяха по пристанищните таверни, долнопробните кръчми и игралните домове. Не всички можеха да напуснат Нови Орлеан и затова търсеха подкрепа в бутилката, за да посрещнат смъртоносната треска.

Миризма на вкиснало вино, бренди и евтин ром се носеше из въздуха и придаваше на вонята от гниеци плодове и зеленчуци още по-нездрав отенък. Тютюнът, индигото и миртовите восъчни свещи чакаха да бъдат натоварени за Западна Индия и Франция и прибавяха своето още по-специфично ухание.

Паскал спря до стълбите, които водеха към пристанището и доковете. Карес видя познати фигури докато Люсиен ѝ помагаше да слезе от каретата. Те се спускаха по стълбите към пристана. Ивон и Пиер, понесли кошници, придружени от двама негри, които носеха сандъци след тях, се бяха отправили към мястото, където пирогите бяха изтеглени върху калния бряг на Мисисипи.

— Моля те, Люсиен, не можем ли да вземем на нашата лодка и моите приятели до тяхното имение? Мисля, че то се намира по-надолу от Сан Рьогре, по реката — попита Карес с ръка поставена върху

рамото на съпруга ѝ, докато той ѝ помагаше да се качи по стръмните дървени стъпала. След нея идваше Доминик с кошницата на Бланш в ръка.

— Ако искаш, разбира се. Пътуването по реката в пирога е изморително и опасно за една жена — съгласи се той, когато достигнаха върха на бреговия насип. — Изчакайте ме тук. Ще поговоря с Пиер.

Когато двадесетметровата лодка на Сен Амант се откъсна стремително от брега и се плъзна по кафеникавите води на Мисисипи, Ивон, Карес, Пиер и Люсиен седяха в предната ѝ част. Те наблюдаваха как робите на Сен Амант, застанали на платформите за качване от двете страни на борда, забиват дълги прътове в речната тиня, за да избутат лодката напред, напругайки всички сили, докато достигнат края на пръта. След като я избутаха, те се настаниха в задната част и започнаха монотонните си движения, изтласквайки лодката нагоре по реката срещу силното течение.

— Това е невероятно облекчение, скъпа, да съм тук с теб, вместо в оня тесен, издълбан дънер на пирога — призна Ивон на Карес с въздишка, така че Пиер да не я чуе. — Може пък нашата малка плантация да се окаже с подходящо име. Пиер ми каза, че я е наричал Бон Шанс, но само късметът ни позволи да се махнем от града едновременно с теб и Люсиен. Учудих се, когато те видях, скъпа, толкова скоро след сватбата, но треската промени плановете на всички.

— Аз съм късметлийка, че вие двамата с Пиер ще живеете толкова наблизко. Трябва да ми обещаеш, че ще ни посещавате често — каза Карес с нотка на отчаяние в гласа. Застаналите отзад роби продължаваха да тласкат лодката нагоре по реката, по-далече от Нови Орлеан. Скоро мрачните блата и ракитаците скриха гледката към града и само върхът на камбанарията на Сен Луи се открояваше на фона на лазурното небе, подсказвайки, че там някъде сред просторната, отблъскваща джунгла има следи от цивилизация.

— Нима отиваш в Сан Ръогре, скъпа! — възкликна учудено Ивон.

— Не ми е лесно, но не съм изплашена — обясни замислено Карес. — Просто имам такова чувство, но сега като знам, че вие ще сте наблизко, чувствам се много по-добре.

— Мисля, че просто си позволила на слуховете за това място да те стреснат — каза загрижено Ивон.

— Какви слухове? — попита Карес и разтвори широко сивите си очи в изненада.

— Прости ми, мислех, че си чула и това те притеснява — въздъхна Ивон с изражение, което затъмни нейните иначе жизнерадостни черти. — Това е просто една легенда, разпространявана от робите, която по някакъв начин е достигнала до Нови Орлеан. Хората си умират да злословят за богатите и красиви мъже, като твоя. Знаеш колко завистливи могат да бъдат.

— Ивон, моля те, кажи ми настоя Карес, поставяйки ръка върху рамото на приятелката си.

— Говори се... че в Сан Рьогре... че в нейните основи се е вселил дух... душата на Аурора Сен Амант — призна Ивон с неохота. — Вероятно няма нищо такова. Робите са суеверни и, когато някой умре при загадъчни обстоятелства, въображението им тутакси заработва.

— Аурора е умряла в Сан Рьогре? — попита внимателно Карес, прехапвайки устни.

— Да, така говорят всички — отвърна Ивон, а сините ѝ очи се изпълниха със загриженост за нейната приятелка.

— Как? Как е умряла? — заинтересува се настойчиво Карес, говорейки тихо, така че гласът ѝ да не достигне до мястото, където си говореха Пиер и Люсиен.

— Паднала от верандата на втория етаж, защото перилата поддали и си счупила врата на тухления под, долу. Изглежда е било нещастен случай, но някои твърдят, че се е самоубила, защото е била много нещастна и уплашена в Сан Рьогре. Други пък... подхвърлят друга история — промърмори Ивон, поглеждайки през рамо към Люсиен.

— Каква друга история? — продължаваше да настоява Карес.

— Те казват, че Аурора Сен Амант е била убита. Точно затова нейният дух, душата ѝ, не намира покой. Тя нямало да се смири, докато убиецът ѝ не бъде наказан — чупеше ръце Ивон. — Не трябваше да ти разказвам това, но рано или късно все някой щеше да е ужасно зарадван, че може да те стресне с тази стара легенда. Но това е наистина само легенда, история за духове, измислена от суеверните

роби и хората, които завиждат на Люсиен за богатството му и красивата външност. О, скъпа, забрави я, не ѝ позволявай да попречи на щастието ти с Люсиен — умоляваше я Ивон, докосвайки рамото на приятелката си, за да я успокои. В сините ѝ очи се четеше разкаяние за казаното.

— Не се притеснявай, няма да позволя — обеща Карес и отвърна поглед, за да го спре на дивите, потънали в зеленина блатата. Но тя знаеше, че е излъгала Ивон.

Аурора, все Аурора. Тази жена я преследваше от влизането ѝ в градската къща на „Рю Шартр“. И какво я очакваше сега в Сан Рьогре? Къщата, в която Аурора бе намерила смъртта си. Внезапно тя си спомни как Доминик ѝ каза, че първият брак на Люсиен го е направил по-твърд. Защо? Какво бе направило и двамата толкова нещастни, за да тръгне слух, че тя се е самоубила? Да се предполага, че Аурора е била убита, просто не си струваше, реши тя. Дори не искаше да допуска възможността, че би могла да се озове съвсем сама в изолирана плантация с един мъж, който може да е убил първата си съпруга. Припомняйки си нежното и страстно любене с Люсиен, тя си помисли, че това е невъзможно. Вперила поглед в плашещия пейзаж на блатата, тя бе убедена, че той не е способен на убийство. Не и Люсиен.

8.

— В прекрасните ти сиви очи виждам сянката на тъга. Нима причината за това е, че твоите приятели слязоха, за да отидат в имението си? — попита Люсиен.

Той бе застанал до Карес и наблюдаваше как кипарисовият пристан на имението „Бон Шанс“ се изгубва от погледа им, докато те правеха завой по криволичетата кафява панделка на Мисисипи.

— Може би мъничко — отвърна Карес, вдигайки ръка, за да предпази очите си от яркото слънце с широката периферия на сламената си шапка и за да хвърли един последен поглед на Ивон. Тя леко потръпна от носещия се по водата бриз, въпреки че въздухът беше горещ и влажен.

Ивон и Пиер бяха слезли на брега заедно със своите роби, които носеха двете пирогии, а после се върнаха за двата малки сандъка. Тяхната малка къща, построена в провинциален стил, едва се виждаше през гъстите клони на гигантските вечнозелени дъбове. В мига, когато прегръщаше Ивон за довиждане, Карес бе обзета от моментна паника. Тя бързо я овладя и пожела на своята приятелка едно ведро „довиждане“, като я накара да обещае, че двамата с Пиер ще ги навестят в Сан Рьогре до един месец.

— Надявам се, че не намираш пейзажа застрашителен, скъпа — изкоментира Люсиен, а в тъмните му очи, осветени от златистите лъчи на залязващото слънце, проблесна някаква неразгадаема емоция.

— Не, защо мислиш така? — попита тя, загледана към брега, в мрачните гирлянди от сив мъх, висящи от чворестите дървета като паяжини в изоставена къща.

— Предполагам, че у дома едва ли си виждала нещо подобно на испанската брада — каза той, посочвайки провесения мъх. — Мислех си, че може би тази странна земя, толкова различна от родната Франция, ще ти се стори доста негостоприемна.

— Различна е от Франция, това е вярно — отговори бавно Карес, — но в нея има някаква дива красота. Пък и аз както ще разбереш, не

се плаша лесно. — В гласа и имаше лека горчивина, когато си спомни за затвора Ла Салиетриер.

— Радвам си да го чуя, скъпа — каза Люсиен, а в гласа му се долавяше разбиране, като че ли той знаеше за дните ѝ, прекарани в затвора. — Един мъж се нуждае от съпруга, която да е силна духом, за да застане редом с него в този пущинак. — Думите му прозвучаха странно, сякаш в тях се криеше друг смисъл.

Карес си помисли за Аурора. Дали тя е била силна? Нещо в ума ѝ проблесна внезапно и тя осъзна, че около първата мадам Сен Амант е имало нещо странно. Доминик си бе позволила отрицателното ѝ отношение към нея да проличи в забележките ѝ, а сега и този слух, че се е самоубила? Може би, веднъж установила се в имението, тя щеше да съумее да намери отговорите на въпросите, които я вълнуваха относно Аурора Сен Амант.

— Толкова си замислена — каза Люсиен меко, галейки бузата ѝ с палеца си.

Тя изглеждаше така далечна, че той пожела да я върне към себе си. Нима тя съжаляваше, че е неин съпруг? Преследваше го споменът за една друга жена, която бе стояла до него на сватбеното пътешествие извън Нови Орлеан.

— Колко има още до Сан Рьогре? — попита тя, вместо да отвърне на неговата забележка.

— Около половин час. Не е далече — отговори той. — Боя се, че ще го видиш за пръв път в здрач, защото вече се мръква.

— Значи от тази страна на реката няма други плантации между Бон Шанс и Сан Рьогре?

— Има няколко немски ферми на другия бряг и само една плантация — Шен Верт, собственост на Дюбрюл — отговори той кратко, сваляйки ръката си от бузата ѝ с вперен поглед отвъд стремителните води на реката.

— Дюбрюл... но това не беше ли името на... — Карес замря и след това не доизказа изречението си.

— Да, това е името на доведения брат на Аурора. Той остана тук, за да ръководи имението, след като баща му и мащехата му, майката на Аурора, заминаха за Сен Доминик, за да се захванат там с една захарна плантация. Майка ѝ мразеше Луизиана още от първия ден, когато тя и бащата на Аурора пристигнаха в Нови Орлеан. Той беше пълномощник

на краля. Четири месеца след като бащата на Аурора бе убит при едно нападение на индианците, нейната майка се омъжи за Едуард Дюбрюл, вдовец с един син. Говореше се, че Дюбрюл е бил неин любовник дори няколко месеца преди смъртта на съпруга ѝ — обясни Люсиен с безстрастен глас. Никога не съм уважавал този мъж, както не уважавам и сина му. Мисля, че почти няма да се виждаме с Филип Дюбрюл, тъй като омразата му към мен е също толкова силна, колкото и моята към него.

— Той женен ли е? — поинтересува, се Карес.

Нейното любопитство се засилваше от факта, че доведеният брат на Аурора живее толкова близко до тях. Тя разбра, че той също е търсил начин да стигне до своето имение, когато го бе видяла при доковете.

— Не — каза Люсиен и устните му се изкривиха от неприязън към Филип Дюбрюл. — Това е Шен Верт, и нека никога повече не обсъждаме този човек.

Карес погледна към брега, където с перленосивия здрач се забелязваха смътните очертания на къща измежду тъмните сенки на дърветата. Постройката бе в познатия провинциален стил на Бон Шанс, но бе по-голяма, с висок покрив, проточващ се над верандата. На пристана, навлизащ в реката, гореше запалена факла, а за един от кипарисовите стълбове бе завързана пируга.

Карес прецени, че Филип Дюбрюл е пристигнал в плантацията си преди тях. Дали ги бе задминал, докато бяха спрели в Бон Шанс?

— Скоро ще пристигнем в Сан Рьогре. Изпратих съобщение по една от лодките, които тръгнаха преди нас, че ще пристигна тази вечер заедно с невестата си — ѝ каза Люсиен с по-мек тон, отмествайки поглед от реката към нея. — Мога само да се надявам, че вече са получили съобщението и Зои е успяла да приготви къщата за нашето пристигане, макар че барабаните сигурно вече са предали новината от плантация на плантация, когато лодката е пристигнала там. Ние, французите, се опитваме да не забелязваме, че тук новините пътуват най-бързо чрез слуховете, предавани от робите.

За пореден път настроението му рязко се бе променило, което, както Карес забеляза, беше доста характерно за Люсиен. Това винаги я объркваше, но тя се опитваше да не показва колко се разстройва.

— Нямам търпение да видя Сан Рьогре, защото на миниатюрата в медальона, който ми даде, изглеждаше прекрасно. Мислех си, че е почти невъзможно такава елегантна къща да съществува в този пущинак — каза Карес.

Сърцето ѝ ускори ударите си, когато усети ръката му да се плъзга по талията ѝ. Дългите сенки на здрача, които падаха върху реката, им бяха осигурили известно усамотение и Люсиен побърза да се възползва. Той я държеше в лека прегръдка докато заедно гледаха алабастровата сфера на луната, оставяща широко сребристо отражение върху водите на Мисисипи.

Баща ми възложи на опитен архитект, човек със свободни разбирания, да построи тази къща върху земята, която бе получил. Дори с помощта на робите строежът на това, което е било замислено като убежище за майка ми, му отнел над три години. Ние живеехме в Нови Орлеан, докато я строяха, макар че си спомням много малко от това време. Бил съм на четири години, когато сме се преместили в Сан Рьогре. Тази къща възприемам винаги като истински дом, толкова непоклатим и издръжлив, колкото ми изглеждаше баща ми, когато бях дете.

Припомняйки си какво ѝ бе разказала Доминик за детството на Люсиен и за неговата бедна побъркана майка, Карес се натъжи при мисълта за малкото момче и силния, грижовен Жак Сен Амант, който бе построил това красиво убежище за любимата си съпруга — една жена, която никога не бе била негов пълноценен партньор, независимо от любвеобилните му грижи.

След това, като че призован от нейните спомени за миналото, зад един завой на реката се появи осветеният с факли пристан на плантацията Сан Рьогре. От някъде започна да бие камбана, а робите за последен път се пребориха с течението на реката, за да избутат лодката към кипарисовия кей.

Силни черни ръце се протегнаха да хванат въжетата на лодката, когато тя се приближи към пристана. Висок бял мъж с грубо телосложение, облечен в прости дрехи, даваше заповеди на робите на своя френски с немски акцент. През разпрострелите се клони на вечнозелените дъбове се процеждаше светлина, идваща от отворените френски прозорци на къщата, водещи към верандата на втория етаж.

— Хелмут, искам да ти представя моята съпруга, мадам Мари-Карес Сен Амант — каза Люсиен, докато помагаше на Карес да стъпи от борда на лодката върху дъските на дока. — Скъпа, това е нашият надзирател, Хелмут Цвайг.

— Очарован съм, мадам Сен Амант — каза високият мъж с пясъчноруса коса, сваляйки тривърхата си шапка в неумел поклон.

Но когато вдигна глава, за да я погледне в лицето на светлината на една от горящите факли, неговите леденосини очи се разшириха и той пребледня.

— Колко мило от ваша страна, че сте ни устроили посрещане, мосю Цвайг — каза Карес и му се усмихна леко, почувствала как коремът ѝ се свива на топка.

Тя знаеше на какво се дължи смаяното изражение и объркването по грубото лице на надзирателя. Той бе живял тук, докато Аурора е била още жива, и за миг си бе помислил, че тя е самата Аурора, завърнала се от гроба.

— Доминик, Зои каза, че е приготвила всичко — рече надзирателят, обръщайки се облекчено към стройната икономка, която стъпи на кея, хванала в ръка кошницата с Бланш.

— Ще сложа кошницата с малкото коте в кухнята, за да може то да хапне нещо, след това ще го донеса във вашата стая, мадам — каза Доминик на Карес, когато застана до нея.

Карес кимна с благодарност и се обърна към съпруга си, който ѝ бе протегнал ръка, за да я поведе към брега и после по пясъчната пътека между дърветата към нейния нов дом. Луната блестеше през преплетените клони на чепатите дъбове, карайки алабастровия пясък и висящите гирлянди от мъх да изглеждат като посребрена дантела, която се спускаше към високата трева. Силното ухание на чай и жасмин се носеше по горещия въздух и ги обвиваше като прегръдка. Това само добавяше още един щрих към загадъчната атмосфера на Сан Рьогре на лунна светлина.

— Имаме цяла невероятна нощ на разположение, за да навакваме това, което направихме сутринта набързо — каза Люсиен тихо с нотка, която издаваше неговата страст, докато те се приближаваха към впечатляващата сграда на Сан Рьогре.

Карес го погледна с плаха усмивка, преди да премести погледа си върху елегантната къща, в която сега щеше да бъде господарка. Тя бе

построена в стила на френска Западна Индия, с по-висок основен етаж и приземен, използван за килери, кухни, изби и лятна трапезария. Масивните основи стигаха до втория етаж, откъдето се извисяваха тънки колони, опиращи в покрива, издаден далеч над края на верандата, за да пази сянка. Пред дългите тухлени комини от високия масивен покрив надничаха малки прозорчета с почти кукленски размери. Лунната светлина се отразяваше в прозорците и ги караше на блестят като очите на някое диво блатно животно.

— Прекрасно е, скъпи. Разбирам защо ти е било толкова приятно да израснеш тук. В тази къща има усещане за сила и издръжливост и, едновременно с това, елегантност — му каза Карес, щом достигнаха верандата на първия етаж с нейния прецизно изработен тухлен под.

Но тя не каза какво още мисли за къщата. Тук се чувстваше също така някаква изолираност, а отблъскващото блато сякаш дебнеше от ръба на разчистената територия. Дали тук Аурора бе паднала от верандата над тях, за да си счупи врата на покритите с мъх камъни?

— Какво има? — настоя Люсиен, като я прихвана по-здраво през кръста, а в гласа му се появи остра нотка.

— Какво имаш предвид? — попита Карес внимателно, осъзнавайки, че е позволила на своята несигурност да се появи и на лицето ѝ.

— За миг изглеждаше изплашена — отговори той, гледайки я настойчиво на светлината, идваща от отворената врата на кухнята.

— Не е така — каза тя и леко тръсна нежните си рамене. — Нали ти казах, че не се плаша лесно? Минала съм през ужаси, за които дори не предполагаш — продължи тя и този път в нежния ѝ глас се прокрадна горчивина.

— Прости ми, не исках да хвърлям сянка върху първата ни вечер в Сан Ръогре — ѝ се извини Люсиен и я поведе през кухнята към задната част на къщата, където едно внушително двойно стълбище водеше към втория етаж.

За задна се считаше онази част на постройката, която гледаше към реката, така че от стаите, които излизаха на верандата, се откриваше пряка гледка към Мисисипи. Карес видя, че до къщата има зидана, измазана сграда, боядисана в бледожълто, с тъмнозелени кепенци за френските прозорци и врати. В пространството пред двойното стълбище бе оживено, защото там се намираха кухненската

градина с прецизно подредени лехи с колчета по краищата, както и пристройките, разположени по-встрани от къщата и включващи главната кухня, помещенията за робите от домашната прислуга, пералнята, помещението за опушване на рибата, конюшният навесите за складиране на индигото и помещението, където се шиеха дрехите на робите и се правеха поправките по къщния инвентар. Люсиен обясняваше предназначението на всяка постройка, докато се изкачваша стъпало по стъпало по витото стълбище. Оттам Карес виждаше огньовете пред помещенията на робите.

Когато двамата изкачиха стълбището и той я поведе към втория етаж, където се намираха апартаментите на семейството, Карес дочу мърморенията на слугите и усети погледите им върху гърба си. Тя знаеше какво си казваха те и усещаше изумлението им, когато се втренчваха в нея. На бледата лунна светлина нейната прилика с тяхната предишна господарка сигурно им се струваше още по-поразителна. Тяхното безпокойство, страхът им бяха почти осезаеми във влажния непомръдващ въздух. Какво точно виждаха те? Може би духа на тяхната мъртва господарка, Аурора Сен Амант?

Когато достигнаха края на стълбището и широкия коридор, Карес се обърна учудено към Люсиен, защото тук нямаше централно помещение. Вратата на всяка от стаите водеше към друга стая и те, разположени по дължината на коридора, до една имаха френски врати, гледащи към алеята пред къщата.

— За плантаторските къщи в Западна Индия и Луизиана е типично да нямат централно помещение, а стаите им да са подредени в редица, водещи една към друга. Чрез това подреждане не се губи пространство и се позволява стаите да се проветряват от течението, макар и невинаги да могат да осигурят усамотение — обясняваше Люсиен с кисела усмивка върху чувствените си устни.

— Сигурна съм, че ще свикна с това — отвърна Карес с плаха усмивка.

Всичко тук ѝ се струваше толкова странно и екзотично, точно като земята, на която бе построено. Умората се спускаше на вълни над нея. Денят бе дълъг и всичко, с което се бе справила във влажната жегата, бе изцедило силите ѝ. И макар къщата в Сан Ръогре да беше необичайна и елегантна, нейната странност беше просто поредната подробност от един уморителен ден, изпълнен с нови впечатления.

— Ти си изтощена. Прости ми, скъпа, веднага ще отидем до нашата спалня, където ще можеш да си починеш до вечерята — каза Люсиен, усетил, че тя е неспособна да възприеме нищо повече. С ръка около кръста, той я поведе твърдо през просторната гостна. Високите френски врати бяха отворени към верандата с изглед към реката.

Карес се озова в една елегантно мебелирана стая, която би могла да бъде част от някой френски замък, преди да влезе с Люсиен през една врата в тяхната спалня.

Тази стая също гледаше към реката. През друга отворена врата тя видя будоар, стая за преобличане, а след нея — една дори още по-малка стая, самата баня с прекрасна мраморна вана в средата.

— Виждам, че откри легендата на Луизиана, прочутата бяла мраморна вана на Сан Рьогре — изкоментира Люсиен с проблясък в черните си като полунощ очи.

— И кралицата няма такава невероятна баня — каза Карес и се засмя леко, а до устните ѝ се появиха дълбоки трапчинки. Вече съм сигурна, че пребиването ни в Сан Рьогре ще бъде истинско удоволствие.

— Надявам се, че ще се намерят и други причини, за да се насладиш истински на времето, прекарано тук с мен — неговите думи бяха едно дрезгаво обещание за очакващото ги плътско удоволствие.

Изведнъж дървеният под изскърца и едно голямо тъмно петно се втурна през отворената френска врата. Карес се обърна, за да види как най-голямото, най-тромаво същество, което някога бе виждала, пресича прага на стаята. Кучето се хвърли към господаря си с изплезен дълъг розов език, подаващ се от страховитата му муцуна.

— Това трябва да е Бруно — засмя се Карес, протягайки ръка, така че странният кучешки екземпляр да може да подуши миризмата ѝ.

Кучето я обиколи, изследвайки я, за да разбере коя или какво е тя, докато Карес стоеше неподвижно и говореше тихо, за да го успокои. Накрая то легна в краката ѝ, гледайки към нея с одухотворените си очи, които сякаш я молеха да поглади рошавата му глава. С внимателни, но все пак силни движения, тя го погали по главата, после зад клепналите уши и по гърдите. Постепенно кучето се отпусна и легна по гръб, за да може да го почеше по корема.

— Къде си научила това? Той направо те прие, а Бруно не приема кого да е. Замених го за два медни домакински съда, докато беше още

пале в селцето Чоктоу от другата страна на езерото Понтшартрен. Той винаги си е бил малко дивичък, но никога не съм го виждал да приема някого така, както прие теб — каза изуменият Люсиен.

— Да се надяваме, че ще се отнесе така и към Бланш — каза Карес шеговито, чудейки се как се чувства котенцето в кухнята. Тя не бе виждала Доминик, откак влязоха в къщата.

— Може би и тя ще успее да го очарова като господарката си. Ако робите видят колко лесно си го усмирила, ще си помислят, че притежаваш магически сили — пошегува се той, без да осъзнава, че една от слугините бе застанала на вратата с меден съд с вода за миене.

Но Карес все пак видя младата жена, видя уплахата в големите ѝ тъмни очи, когато тя отвърна на погледа ѝ. Знаеше, че момичето бе видяло как кучето ѝ се подчини, както и че то бе изумено от нейната прилика с предишната господарка. Умората още веднъж натежа над Карес, когато си припомни причината, поради която Люсиен се е оженил за нея, както и защо за него бе толкова голямо удоволствие да я види в Сан Рьогре.

— Влез, Фантин. Това е новата ти господарка — каза Люсиен на изплашената млада жена и тя влезе с колебливи стъпки в стаята. — Скъпа, това е Фантин, домашната прислужница. Тя е дъщеря на Зои.

— Радвам се да се запозная с теб, Фантин. Моля те, остави водата в банята и ми донеси няколко кърпи. Бих искала да се освежа преди вечерята.

— Да... мадам. В шкафа в банята винаги има ленени кърпи — отговори тя и странно вдървена, премина през вратата на стаята в помещението за преобличане и после в малката баня.

— Защо всички са се втренчили така в мен? — изведнъж попита Карес Люсиен, решена да чуе от него, че тя прилича на Аурора.

Беше се уморила от всички тези преструвки и не можеше да уталожи гнева си към Люсиен затова, че не ѝ бе казал истината след сватбата. И защо? Тя не бе очаквала той да е влюбен в нея. Беше отгледана с мисълта, че ще се омъжи по сметка за мъж, избран от баща ѝ заради неговото богатство и семейство. И ако любовта се появеше след брака, те щяха да са щастливци, ако пък не, след като родеше няколко сина, тя щеше да е свободна да приема дискретно любовници, а мъжът ѝ вероятно вече щеше да си е намерил една или две. Но пък и тя не бе очаквала да се влюби така в мъжа, който в манастира ѝ бе

изглеждал просто като решение на нейните затруднения. И защо бе позволила на мисълта за отдавна мъртвата Аурора да я обсеби? Какво значение имаше, че той се бе оженил за нея заради приликата ѝ с друга жена, щом това ѝ бе позволило да избяга от мрачното си настояще? Сега тя беше мадам Сен Амант от плантацията Сан Рьогре. Никой от враговете ѝ във Франция не можеше да я достигне в този забравен от бога пущинак, дори придворните на краля не се интересуваха какво става в Луизиана.

— Какво има, скъпа! — Люсиен бе застанал пред нея, след като Фантин бе излязла от стаята. Той бе хванал нейната нежна, малка брадичка с два пръста, принуждавайки я до го погледне.

— Не ми отговори — отвърна тя.

— Любопитно им е да видят новата господарка. Мъчат се да отгатнат каква господарка ще бъдеш, добра или не, стриктна или не. Просто любопитство — убеждаваше той, но виждаше в доверчивите ѝ тъжни очи, че тя не му вярва.

Не би могъл никога да ѝ каже истината, да признае, че е способен на такава слабост. Как би могъл да сподели, че е бил привлечен от приликата ѝ с Аурора, за да открие след това, че Карес е безкрайно по-интригуваща? Той усещаше, че тя притежава силата, която липсваше на първата му съпруга, сила, която го безпокоеше. Толкова тайни се криеха в Сан Рьогре; тайни, които той не искаше да бъдат разкривани.

Люсиен се чудеше как е могъл да се ожени за жена като Карес и да я доведе в плантацията. Но дълбоко в себе си той знаеше, че не можеше да постъпи иначе още след първия миг, в който я бе видял. Никога не беше вярвал в любовта от пръв поглед, докато не срещна Мари-Карес де Вилие. Неговата собствена сантименталност го изпълваше с отвращение, но това не променяше нищо. Страстта му само се засилваше още от първия ден и той се боеше, че с времето тя ще го обладава все повече. Не трябваше никога да ѝ позволи да разбере какви са истинските му чувства към нея. Нима все още не бе разбрал какво може да му донесе любовта към една жена? Никога, си помисли той, няма да позволи това да се случи отново.

— Сигурен ли си, че това е всичко? — настоя студено Карес, а една от извитите ѝ вежди се повдигна въпросително.

— Какво друго би могло да бъде, скъпа? — промърмори той и се наведе да целуне пулсиращата точка в основата на шията ѝ. Усещането за възбуда прониза нейното същество.

— Аз... аз мисля, че това е нещо, което само ти би могъл да ми кажеш — успя да прошепне тя, опитвайки се да се пребори с тялото си, което предателски се поддаваше на неговата съблазън. Между тях винаги беше така. Страстта и желанието изместваха всички рационални мисли, всяко общуване, което не се докосваше до копнежа и нуждата им един от друг.

Едва доловимият шум от стъпки по дървения под на верандата, отвъд отворената френска врата, ги накара да се отдръпнат бавно и с неохота един от друг. Бързото, учтиво почукване по отворената врата ги събуди от замъгления сън на чувствеността, който ги бе омагьосал.

— Извинете ме, м'сю, но надзирателят иска да ви види — извини си Доминик, плъзвайки се в стаята. — Той казва, че има сериозни проблеми в околността.

— Да — отвърна Люсиен лаконично и срещна очите на Доминик с един кратък разбиращ поглед. — Завърши своя тоалет скъпа, и щом се върна, ще вечеряме на верандата. Там е по хладно, а гледката към реката при пълнолуние е прекрасна — каза той на Карес, повдигайки ръката ѝ към устните си за кратко докосване. След това, без да поглежда назад, той излезе от стаята. Бруно го последва по петите, неговият едър, черен силует се очерта за миг на лунната светлина, падаща в стаята, и след това изчезна.

— Ще разопаковам вашите рокли, за да изберете някоя, мадам — каза Доминик на Карес, пресичайки стаята до мястото, където бе поставена нейната ракла. — След това ще наляе водата във ваната, за да можете да облекчите умората си от пътуването, и ще занеса в това време роклята ви, за да я изгледят в пералнята. Малкото коте вече си похапва в кухнята.

— Какво става, Доминик? Чувствам напрежението във въздуха — прекъсна я Карес, докато отваряше голямата ракла.

— Мадам, робите... робите си имат своя собствена религия, която са почитали още в Западна Африка и Сейнт Доминик. Вашето пристигане ги е разстроило — обясни Доминик, обърната с гръб, докато изваждаше една светлосиня рокля от раклата.

— Защо ги е разстроило моето пристигане, Доминик? — настоя Карес, убедена, че отговорът ще потвърди това, което бе усещала, откак се бе изкачила по витото стълбище.

— Вашата прилика, мадам, с първата господарка, Аурора Сен Амант — каза тя меко и се обърна, за да погледне Карес със странно изражение в очите си.

— И това ги разстройва дотолкова, че се налага моят съпруг да говори с тях? — попита Карес, а гласът ѝ се запъваше на всяка дума.

— Да, мадам, те мислят, че духът на Аурора Сен Амант се е завърнал в Сан Ръогре или че силата на вашият съпруг е толкова могъща, че той може да възкресява мъртвите.

Когато погледна към Доминик с отчаяние, тя усети уханието на виолетки, което се носеше из горещия въздух в стаята.

9.

Сребърните лъчи на луната се спускаха надолу през разперените, дълги клони на вечнозелените дъбове и обливаха със загадъчна светлина верандата в Сан Рьогре и жената и мъжа, седнали зад елегантната маса за хранене. Те наблюдаваха смълчани как комарите обикалят около стъкления похлупак на ветроупорната лампа, предпазващ трепкащия пламък на фитила, който осветяваше дантелената покривка на масата. Горещият нощен въздух ги галеше и те сезираха в мрачната алея, която се проточваше към водите на Мисисипи. Около тях се носеше уханието на жасминовия храст, извисил се на невероятна височина до ъгъла на къщата. Това бе идеалната романтична атмосфера. Но верандата бе изпълнена със стари спомени, с усещането за една отдавна мъртва, но все пак присъстваща жена, която наблюдаваше новата господарка на Сан Рьогре.

Карес вдигна издължената винена чаша към устните си. Тази вечер пиеше повече, отколкото бе свикнала, но атмосферата на тази къща ѝ лазеше по нервите. Това бе един елегантен оазис в средата на блатото, което напираше от всички страни. Но Карес възприемаше тази красива къща досущ като блатото, като живо същество, приютило тайни, очакващо тя да направи погрешната стъпка. Потръпна леко от мисълта за глупавата си фантазия и отпи от студеното, сухо вино, за да утоли жаждата си и да набере смелост да посрещне първата си нощ като господарка на Сан Рьогре.

— Какво има, скъпа — дочу дълбокият, въпросителен глас на Люсиен, който я погледна така, че ръката ѝ трепна и няколко капки се разляха на покривката.

— Какво имаш предвид? — попита тя и постави внимателно чашата на масата.

— Радвам се, че одобряваш виното, което съм избрал. Не си спомням да съм те виждал да пиеш толкова, колкото изпи тази вечер. И тъй като не хапна много от превъзходната вечеря на Зои, ми се стори,

че нещо те тревожи — отвърна той, поставяйки тежките, инкрустирани сребърни прибори върху крехката порцеланова чиния. Неговият пронизващ поглед разсичаше пространството на масата и не ѝ позволяваше да се извърне.

— Неприятностите... в жилищните помещения... ти успя ли да укротиш страховете им? — попита колебливо тя, отвръщайки на погледа му.

— Това ли те тревожи? — попита той и се пресегна през масата, за да поеме ръката ѝ в дългите си, красиви пръсти.

— Много неща, свързани с живота в плантацията, ми се струват странни, но все пак съм сигурна, че усетих тревожната атмосфера в къщата и особено между слугите — му каза Карес.

Бе решена да го накара да осъзнае, че тя не е просто глупава, млада девойка, която ще остави красивата му външност и неговото богатство да ѝ завъртят главата дотолкова, че да забрави за всичко останало.

— Африканците си имат своя собствена религия, свои вярвания. Те се различават много от нас, но и ти ще започнеш да ги разбираш, след като прекараш повече време в Сан Рьогре — ѝ обясни Люсиен с тих, убедителен глас.

Той погали ръката ѝ, докато пронизващият му поглед я омагьосваше, за да я накара да не мисли за нищо друго, освен за неговото докосване, за спомена от допира на тези умели пръсти, галещи пламналата кожа на нейното тяло.

— Изглежда имам още много да уча — успя да каже тя въпреки болезненото желание, което неговото докосване бе разпалило във вените ѝ.

— И какво удоволствие ще е за мен да те направлявам — рече той лукаво и повдигна ръката ѝ към горещите си устни.

Този път вместо страха се появи приятната тръпка на желанието, когато той прокара език по дланта ѝ и след това взе едно от малките ѝ пръстчета в устата си, смучейки го с леко, възбуждащо движение, което предизвикваше експлозивни потръпвания по тялото ѝ. Нейната въздишка се понесе из нощния въздух като сивия трептящ дим, идващ от фитила.

Мъгливият облак на страстта попиваше всичките ѝ страхове, всичките въпроси от съзнанието. Оставаше само невероятното

усещане за пробуждащото се желание, което изпълваше сърцето и ума ѝ с обещание за удоволствия, надхвърлящи въображението. Лунната светлина, процеждаща се през клоните, която преди ѝ се струваше зловеща, сега се бе превърнала в прекрасно романтично сияние.

— Ела, да се оттеглим в спалнята — ѝ заповяда нежно Люсиен, без да пуска ръката ѝ, докато се изправяше на крака. С едно бързо, силно движение той я придърпа към себе си.

Тя усети устните му, търсеци взаимност, да се движат по нейните, докато той я притискаше, а копринената ѝ рокля се люшна от силата на прегръдката му. Ръцете ѝ се повдигнаха и се склучиха около врата му и тя потъна в топлината на неговото тяло. Обгърнатата от ръцете му, Карес можеше да забрави за страховете си. Но когато устните и се разтвориха под неговите, тя почувства как едно студено течение облъхна и двамата им и чу глухото ръмжене на Бруно, който се бе проснал на няколко метра от тях.

Люсиен се стегна при звука от клавесина, който достигна до тях през отворената френска врата. Това бе само за миг, после всичко утихна, но и това бе достатъчно, за да го накара да се отдръпне от Карес.

— Какво беше това? — попита, тя, разбирайки учудена, че шепне.

— Стой тук — нареди ѝ той и тръгна бързо край настръхналия сега Бруно към вратата на салона.

Атмосферата още веднъж натежа от загадъчността ѝ прикритата заплаха. Студеният повей бе изчезнал толкова бързо колкото се бе появил. Беше останала само влажната горещина на нощта, която я обграждаше, докато тя седеше и чакаше, без да знае точно какво.

Изведнъж Карес усети, че не може да издържи и миг повече сама. Това беше прекалено плашещо. Тя побърза да отвори френската врата, водеща към салона и към Люсиен.

След като спря за малко на прага, тя се взря в полумрака, защото бяха запалени само две свещи, поставени върху мраморната полица на камината в другия край на стаята. Люсиен стоеше с гръб към нея до клавишите на гравирания клавесин.

Той се обърна при звука на стъпките ѝ и прошепна... една дума с дрезгав, изпълнен с отчаяние глас: — „Аурора!“

— Не — успя да отговори тя въпреки болката си, — аз съм Карес, твоята съпруга.

Той тръгна към нея с очи, блестящи като въглени от някакво необяснимо чувство. Ръцете му се протегнаха, за да обхванат главата ѝ, обръщайки бледото ѝ лице към себе си. Изгарящият му поглед премина по нежните ѝ черти, сякаш за да се увери, че именно тя стои пред него.

— Никога не ме изоставяй — заповяда ѝ той с пронизваща дрезгавост в гласа, а очите му блестяха трескаво. — Закълни се!

— Аз... кълна се, че никога няма да те изоставя — произнесе тя, когато пръстите му се притиснаха по-силно към нежната ѝ кожа. Пред нея стоеше един плашещ непознат, който изискваше вярност.

С бързина, която я остави без дъх, той я взе на ръце и излезе през вратата, притискайки я здраво към себе си. Главата ѝ бе заровена на гърдите му, и тя усещаше ускореното биене на сърцето му, докато я носеше към тяхната спалня. Бруно го следваше по петите.

Стаята беше осветена от една-единствена свещ, поставена на фина масичка до леглото. Люсиен не забави крачка, докато не стигнаха до леглото. Той я постави внимателно на крака и свали роклята ѝ с опитни движения, които подсказаха на Карес, че тя едва ли е първата жена, която съблича. Люсиен не бе произнесъл нито една дума след своята заповед в салона, но ръцете и устните му използваша свой собствен език, който всяка част от тялото ѝ разбираше.

Стонът, който се изтръгна от гърлото ѝ, беше смесица от опасение и страст. Люсиен никога не бе изглеждал толкова странен, както когато езикът му следваше пътя на неговите ръце по втвърдените ѝ гърди и очертанятия на гърба ѝ, смъквайки остатъка от дрехи по тръпнешното ѝ тяло. Крайниците ѝ се подчиняваха на движенията на неговите силни, настойчиви ръце, които ѝ правеха знак да свали роклята си, корсета и ризата си, които падаха едно по едно като листа, носени от вятъра.

Той имаше вид на обсебен мъж, когато се наведе, за да свали сатенените пантофки от краката ѝ. Дъхът заседна в гърлото ѝ, щом започна да смъква копринените чорапи от стройните и бедра. Устните му целуваха, галеха нежната им вътрешна част и трапчинките на коленете ѝ.

Един алабастров лъч лунна светлина се стичаше през дантелените завеси на френската врата и се отразяваше в продълговатото огледало, окачено между двата прозореца в рамка от палисандрово дърво. Карес видя фигурата на жена, застанала пред коленичил мъж, който бе притиснал устни към нежната, с цвят на слонова кост, кожа на нейния корем. Тя установи изумена, че именно нейните ръце, заровени в абаносовата коприна на косата му, го притискаха към нея, че точно нейното голо тяло, изпълнато срещу него, търсеше всеки нюанс от умелото му прелъстяване.

Отражението на палавата жена в сребърното огледало я изпълваше със странна вътрешна възбуда. Сякаш от нея бе паднала маска, прикривала досега една потискана част от съществуването ѝ, че в тази странна къща ѝ бе позволено да се почувства свободна под опеката на господаря на Сан Рьогре.

След това един облак премина през опаловата сфера, движеща се ниско по нощното небе, и замъгли живата картина на тяхната страст, отразена в стенното огледало. Единствено трепкацията кръг от светлината на свещта бе останал в мрачната стая, изпълнена сега с аромата на лилии от пламналото тяло на Карес. Тя цялата гореше от допира на Люсиен и усещането за него. Страхове и въпросите бяха избягали под напора на страстта, с която той я бе покрил. Сега единствено усещанията имаха значение.

Той се изправи на крака, извисявайки се над нея, след което бързо съблече дрехите от своето стройно тяло, като със силата на погледа си не ѝ позволяваше да помръдне. Имаше нещо дивашко в тези огнени, несмирими черни очи, които проникваха в стаените ѝ дълбини. Именно онази част от него, която търсеше чистото удоволствие, сега бе отразена в дълбочината на тези тъмни очи.

Люсиен я хвана за ръка и я привлече към балдахина и точно тогава луната се измъкна иззад облака, за да огрее отново в стаята. Той дръпна бързо кадифения шнур и ефирната материя на предпазната мрежа обгради леглото като с мъгла. После те сплетоха тела върху меките ленени чаршафи, неговите мускулести, мъжествени крака се увиха около стройните ѝ бедра.

Нейните нежни пръсти се протегнаха към панделката, която държеше опашката му и я развързаха, позволявайки на косата му да се разсипе по дланите ѝ. После тя изпълна гърдите си, за да ги поднесе

към търсещите му устни. Въздишка на удоволствие изпълни задушната нощ, когато езикът му обиколи стегнатото розово връхче, пулсиращо при неговото докосване. Силните ръце не й позволяваха да се изскубне от пламенните му устни, от настойчивостта на неговото желание.

Но Карес и не търсеше начин да се откъсне, защото тя искаше да изпита всяко усещане, което Люсиен можеше да изтръгне от нейното наскоро пробудило се тяло. Самотата, безутешността бяха изчезнали, бяха се стопили в утехата на неговата прегръдка.

— Моята красива съпруга — прошепна той, а устните му търсеха шията й, за да се изкачат после до устата й и да я обладаят с една силна, опияняваща целувка, която бе балсам за нараненото й сърце.

Нищо не би могло да й навреди, докато беше с него. Тук, в неговите силни ръце, тя бе намерила убежище, тихо пристанище сред бушуващите щурмове на своя живот.

Когато умелите му пръсти разтвориха бедрата й с милувка, тя потръпна в очакване на екстаза, който щеше да последва. Искаше отново да се слее напълно с него, намирайки така физическо удовлетворение, докато духът й се носеше към апогея на най-сладостната загадка на живота.

Той я покри с тялото си и дъхът му сякаш бе заседнал в гърлото при вида на нейните коси, които лунната светлина насищаше със сребърно сияние. Нежните й сиви очи го гледаха с такова доверие, с такава любов, че той изведнъж сринна стените, които бе изградил около сърцето си.

— Господи — въздъхна Люсиен, опитвайки се да си възвърне самообладанието.

— Скъпи, няма нищо нередно в чувствата ти — прошепна тя и се пресегна да отмести синкавочерния кичур коса, който се бе спуснал над веждата му.

Нейното разбиране към това, което той изпитваше, нейната сладостна нежност го разтърси до дъното на душата.

— Трябва да те имам сега. Не мога да чакам повече — каза той с глас, изпълнен с такова невероятно желание, че почти я изплаши.

Без да откъсва очи от неговите, Карес уви бедрата си около краката му. Тя склучи ръце около врата му, изпъна бедрата си към него и в ухайния нощен въздух отекна неговият победен стон.

Тя трепна при първия тласък, уплашена от силата му. После, след като той нахлу във влажните ѝ дълбини, се предаде, за да се наслади на своето отдаване.

Горещи устни върху горещи устни, тяло до тяло, две сърца, биещи в хармония, така те се издигаха все по-високо и по-високо, окъпани в лунната светлина, която бе галила толкова много любовници от незапомнени времена, докато те достигаха своето сливане. Виковете им на удовлетворение се смесиха и те откриха своето облекчение и успокоение, с обединени в едно тела и души.

Двамата спяха прегърнати леко в дълбокия унес на изтощението. Бяха заспали така дълбоко, че бурята вилня дълго навън и дъждът се изливаше непрестанно, преди да се събудят. Бруно се бе скрил под високото легло, за да се спаси от вятъра, който бе разтворил широко крилата на френската врата, позволявайки на дъжда да проникне в стаята.

Натежалите клепачи на Люсиен се отвориха неохотно при трясъка на гръмотевиците и блясъка на светкавиците. Карес се размърда върху гърдите му, когато загърна раменете ѝ с чаршафите. Той стана от леглото, промъкна се през мрежата и тръгна към френската врата, чийто крила сега се люшкаха напред-назад от яростта на бурята.

Щом затвори вратата пред дъжда, той видя бледа струйка светлина на източния хоризонт, което му казваше, че въпреки мрака на бурята, се приближава зората. Ставането му бе събудило Бруно. Кучето изпъля с огромна неохота от сухото си убежище под леглото. Тогава Люсиен видя нещо в устата му.

— Ела тук, дай ми го, момчето ми — повика внимателно той кучето.

С неохотно изскимтяване Бруно пусна това, което бе захапал, върху сламената рогозка, която покриваше кипарисовите дъски през лялото. Оказа се кост от пилешки крак.

— Добро куче — прошепна той и почеса рунтавото животно зад ушите.

Нащърбеното острие на една светкавица освети стаята достатъчно силно, за да се убеди Люсиен, че Бруно е намерил тази кост под леглото. Ноздрите му се разшириха от гняв, а очите му се превърнаха в черен лед, докато гледаше костта. Той знаеше какво

означава тя. Според африканските религии пилешките кости разваляха магиите, предназначени да донесат зло. Някой в Сан Рьогре беше сложил тази кост под леглото им, за да прогони злото, което си мислеше, че представлява Карес.

— Какво има? — поинтересува се нежният женски глас, идващ от балдахина, сякаш неговите мисли я бяха повикали.

— Нищо — отговори той безстрастно, обърна се с гръб към нея и се насочи към огромния гардероб до една от стените.

Люсиен отвори гравираната врата и бързо постави изсъхналата кост на един от рафтовете, решен да не предизвиква у жена си желание за нови въпроси. Той откачи от една закачалка с подпльнки златист копиринен халат и загърна с него стройното си, жилаво тяло. След това отиде до камината, драсна една клечка кибрит, съхраняван в плоска кутийка, и запали двете свещи, защитени от стъклени похлупаци.

— Изглежда първият ти ден в Сан Рьогре ще бъде дъждовен — каза той, носейки единия от свещниците, за да го сложи на мястото на изгорялата и разтекла се през нощта свещ на масичката до леглото.

— Какъв е този аромат? — попита Карес, докато нейните фини ноздри вдъхваха от уханието, което бяха долавяли само веднъж досега.

Тогавя то бе принадлежало на наметалото, което и даде непознатият посетител в килията ѝ в Париж. Тя никога нямаше да го забрави, защото това ухание все още се бе запазило в наметалото, сгънато на дъното на нейното сандъче.

— Уханието на мирта идва от плодовете, които се използват за приготвянето на восъка. Техните храсти растат навсякъде около Сан Рьогре — отвърна той. — Използваме ги, за да правим свещи, които изнасяме във Франция. След време ще свързваш неизменно този аромат с плантацията.

— Не, аз познавам миризмата на свещите. Това е нещо по-различно, ухае повече на гора — настоя тя, дърпайки шнура на звънеца, свързан с кухнята на първия етаж. Разсъмваше се. Някоя от слугините трябваше вече да е започнала да прибавя дърва в огнището, на което се притопляше храната, донесена от голямата кухня в края на градината. Първата кана с горещо, силно кафе сигурно вече къкреше, приготвено за утринната закуска. Така щеше да е и през целия ден, защото тонизиращият ефект на силното кафе беше признат както от

господарите, така и от слугите за незаменим в изсмукващата дневна жега и влага, независимо от работата, която вършеха.

— Ето — каза тя, когато той дръпна мрежата, за да седне на леглото до нея. — Идва от халата ти.

— Ах, скъпа, сега те разбирам — усмихна се леко той и отмахна едно кичурче от бузата ѝ. — Това ухание, което си усетила, е на ветивер. Идва от корена на това растение. Изсушените му корени се поставят по ъглите на гардеробите, за да предпазва дрехите от мухъл и да им придава приятен аромат. Използва се вместо лавандула. Тук въздухът е прекалено влажен, за да расте лавандула.

— Значи се използва само в Луизиана? — заинтересува се Карес, хапейки долната си устна при мисълта за значението, което имаше това, което ѝ казваше Люсиен.

— И в Западна Индия също — отговори той и я прегърна, облягайки се на таблата на леглото. — Но благонравната сестра Ксавиер не ти ли разказа за корена от ветивер, докато ѝ помагаше в градината на манастира?

— Монахините не използват ароматни билки за дрехите си — му напомни Карес със закачлива усмивка.

— Разбира се, че е така — каза той и отвърна на усмивката ѝ, признавайки грешката си. Но все пак, помисли си, животът на монахините не му беше познат. Той имаше опит с жените в истинския смисъл на тази дума.

— Бил ли си някога в Париж? — попита Карес меко и се облегна назад, за да го принуди да я погледне и тя да може да забележи изражението на очите му.

— Париж? Но защо питаш, скъпа! — отвърна той нервно.

— Чудех се дали не е възможно да съм те виждала там. Може да сме се разминали на улицата, без да подозирам, че един ден ще бъдем съпруг и съпруга — каза тя и тръсна рамене, очакваща със сърце, заседнало в гърлото ѝ, дали Люсиен ще се окаже непознатият, който бе станал неин спасител в онзи студен ден в затвора Ла Салпетриер.

— Това е доста романтична мисъл, скъпа, но не беше ли ти от Лион? — На красивото му лице бе изписана предпазливост, а очите му изстинаха от недоверие.

— Аз... аз съм била няколко пъти в Париж с баща ми... за доставки на специална коприна за тамошните магазини — заекна тя и

трепна под студения му, зорък поглед.

— За възрастта си имаш доста натрупани впечатления — продължи той с леден, дистанциран глас, който смрази кръвта ѝ.

— Да, така е — каза тя с нотка на обида в гласа си.

— Прости ми, бедна моя — ѝ каза той нежно, вдигайки изстиналите ѝ пръсти към топлите си устни. — Не исках да извикам у теб спомена за отминала болка. Всичко това е минало, оставено зад теб. Луизиана и Сан Рьогре са ново начало. Да оставим миналото на мира. Никога повече няма да говорим за него, освен ако ти сама не пожелаеш. Винаги ще съм готов да те изслушам. — Тъмните му очи се бяха стоплили отново, когато я целуна по върха на носа, сякаш тя беше дете.

Едно кратко почукване на вратата я накара да премълчи отговора си и Люсиен извика на прислужницата да влезе. Той постави възглавницата зад раменете ѝ, докато Фантин влизаше в стаята с бял плетен поднос в ръце, затваряйки вратата зад себе си с крак.

— Вашето кафе — обяви тя с лекия си акцент. На елегантната си глава носеше безупречна шапчица, а снежнобялата ѝ престилка пропукваше от трайното колосване. Тя се приближи към леглото с плаха усмивка. Богатият аромат на горещото кафе, разнасящ се от сребърната кана на подноса, изпълни въздуха. — Добро утро, м'сю и мадам — поздрави ги тя, докато издърпваше мрежата на балдахина.

— Добро утро, Фантин — отвърна Люсиен, след като тя постави големия поднос пред тях.

Докато той я питаше за времето и за почвата в плантацията, Карес наля от черното, горещо кафе в тънките като черупка на яйце порцеланови чашки. Тя осъзна, че Люсиен така и не ѝ бе казал дали някога е бил в Париж. Той така бе извъртял разговора, че да отвлече вниманието ѝ върху това, че се бе издала, че е прекарала известно време в Париж. Този път я бе надхитрил, но тя реши твърдо да узнае истината. Ако именно той беше нейният загадъчен непознат, защо да го крие? Тя потръпна от студената влага. С идването си в Сан Рьогре бе намерила вместо уют къща, пълна с тайни. Решила, че горещото кафе ще прогони страховете ѝ, тя вдигна чашката към устните си и тогава видя цветчетата нарисувани под позлатения ѝ ръб. Това бяха виолетки, любимите цветя на Аурора.

Тя усети как стомахът ѝ се разбърка, след като отпи от кафето. Беше глупаво да позволи на такава дреболия да я разтревожи и тя го знаеше, но това не ѝ помагаше особено. Накъдето ѝ да се обърнеше, все нещо ѝ напомняше за Аурора.

— Добре ли си? — попита Люсиен, след като бе заповядал на Фантин да каже да донесат вода за къпане.

— Само лек студ, нищо повече. Бурята е охладила въздуха след горещините — му каза Карес. — Кафето е толкова ароматно и така ме сгрява.

— Имам чувството, че си някъде далеч от тук, скъпа. Разтревожих се, че може би още бродиш из миналото — каза той, притискайки ръката ѝ със силните си пръсти.

— Миналото е забравено, не помниш ли — сгълча го леко тя, измъквайки ръката си, за да повдигне чашата към устните си.

Още днес, зарече се тя, ще започне да преобразява Сан Рьогре като съпруга на Люсиен и нова господарка. Имаше лошото предчувствие, че ще е трудно да изтрие спомена за Аурора, независимо колко силно го желаше. Но щеше да го изтрие, защото тя беше съпруга на Люсиен и искаше да прогони духа на Аурора от къщата и от неговото съзнание. С цялото си сърце и душа тя желаше да го накара да я забрави.

ЧАСТ ВТОРА

10.

*Аз движа се в свят, населен с призраци, и
чувствам, че съм сянката на сън.*

Алфред, лорд
Тенисън, „Инон“

Подозрението поражда подозрение.

Публиус Сирус,
„Сентенции за морала“

Плантацията Сан Ръогре Октомври, 1749

Дългите златни лъчи на есенното слънце огряваха кухненската градина през разперените клони на гигантските вечнозелени дъбове. Карес стоеше до една внимателно поддържана леха и сочеше на едно малко африканско момче от кой пипер и от кои подправки да й набере за вечерята. Тя извади от дълбокия джоб на полага си ленена кърпичка с дантела и избърса потта над горната си устна.

— Кога тук става по-студено? — попита тя момчето, докато то внимателно вървеше между лехите със зеленчуците и билките, метнало през рамо плетена кошница от дъбови клони.

— Само за няколко седмици, мадам — отвърна то.

Карес въздъхна. Това само потвърждаваше вече казаното от Люсиен. Във Франция листата на дърветата щяха да се оцветят, а утрините щяха да за хладнеят, но тук, в Луизиана, жегата бе не по-малка от лятната. Доминик я бе уверила, че до следващата есен ще привикне с горещината и влагата. Тя каза, че при повечето нови френски заселници аклиматизацията траела поне толкова. Карес си мислеше понякога, че не би издържала и ден повече, камо ли още година.

— Силван, май ще поседна на пейката за няколко минути — каза Карес на момчето, почувствала, че и се завива свят.

Тя се отпусна на кипарисовата пейка под зелените клони на дъба и въздъхна. Явно все още не бе възстановила силите си от пристъпа на треска, който я бе поразил през втория ден от пребиваването и в Сан Ръогре. Доминик и Люсиен бдяха над нея на смени, докато бе погълната от делириума на болестта, за която си мислеше, че ще я убие в няколкото мига на прояснение. Въпреки че се бе оправила, тя все още беше слаба и често ѝ се виеше свят.

— Искате ли да извикам Доминик? — попита момчето, преди да се наведе за листата босилек.

— Не е необходимо — увери го тя, бършейки веждата си с влажната кърпичка.

Депресията, неин постоянен спътник от началото на треската, отново заплашваше да я завладее. Люсиен ѝ обясни, че меланхолията е често срещан страничен ефект на треската и ще изчезне, когато тя се възстанови напълно. Как само се надяваше да е прав...

Вперила поглед през градината в двойната вита стълба на елегантната къща, тя си помисли как всичките ѝ планове да се наложи като господарка се бяха провалили. Вече два месеца, откак бяха пристигнали в Сан Ръогре, а тя бе прекарала по-голямата част от времето си в делириума на треската или възстановявайки се на шезлонга, поставен за нея на верандата с изглед към реката. Но тя бе имала по-голям късмет от много други в Нови Орлеан. Новината за непрестанно биещата на смърт камбана бе пристигнала бързо от поразения град, по реката до поселищата и плантациите. Причините за смъртта бяха ако не болестта, то нападенията на индианците, отровните змии или оставената да се развали на слънцето храна. Тази Луизиана бе една дивашка райска градина, разсъждаваше Карес. Щеше ли да намери сили да живее в този страховит пущинак? Трябваше някак да успее, защото тя разбираше, че въпреки всичко нейното бъдеще е тук с Люсиен. Франция беше един полузабравен сън.

— Скъпа, сигурна ли си, че е добре да стоиш на слънце? — дочу тя плътния глас на своя съпруг.

— Чувствам се много по-добре — каза тя и се обърна, за да види как той подава юздите на жребеца си на коняря.

Тя се наслаждаваше на удоволствието да гледа как той се приближава с неговите широки, гъвкави крачки, усещайки как пулсът ѝ се ускорява, а коремът ѝ се стяга по оня познат начин, както винаги, когато той се появяваше, дори когато не го бе виждала само за няколко минути.

— Предполагам, че се насилваш заради гостите. Но Доминик ще се погрижи за всичко. Ако маркиз и маркиза Водрюл не бяха му гостували, преди да гостуват на нас, аз никога не бих приел Филип Дюбрюл. Презирам този човек, но има някои въпроси, които трябва да обсъдя с губернатора и затова, щом той иска да ме посети, аз не мога да му откажа, ако искам да продължавам да изнасям индиго за Франция. Но въпреки това, не искам тяхното посещение да те изтощава — каза той нежно и седна до нея.

— Все пак предпочитам Ивон и Пиер да са нашите първи гости. Това щеше да ми даде възможността да упражня ролята си на господарка за пръв път — каза тя с усмивка, която проблесна въпреки тъгата в сивите ѝ очи.

— Не е нужно да играеш никаква роля, скъпа, ти си господарка на Сан Рьогре — ѝ каза той с глас, пресипнал от вълнение.

— Иска ми се всичките ми роли да се изчерпват с тази на твоя съпруга — прошепна Карес с обещаващ глас, който накара сърцето му да забие по-бързо.

— От колко време чакам да чуя тези думи — въздъхна той, повдигайки ръката ѝ към устните си за една кратка целувка.

Един проблясък от спомените ѝ за дните на боледуването се появи в ъгълчето на нейното съзнание. Тя сякаш отново видя тези горящи орбити, впити в нея от надигащата се тъмнина и трепкащата светлина на една далечна свещ зад тях, която едва разпръсква мрака.

„Обеща ми да не ме напускаш“ — я зовеше този магнетичен глас. Тя се вкопчи здраво в тази котва, пусната в морето на болката и някак успя да намери изход от мрака.

— Аз също чаках прекалено много — прошепна тя и погали лицето му с жест, който му казваше, че го желае.

— До пристигането на гостите ни остава още доста време, трябва да те занеса нагоре по тези стълби до нашата спалня, независимо от погледите на слугите и надзирателя — ѝ каза Люсиен.

Всяка негова дума извикваше в нея една чувствена картина, която предизвикваше топла тръпка по гърба ѝ.

— Няма да забравя, че отегчителната вечер, която ни предстои, ще е само едно обещание за това, което ще последва — го подразни леко тя и потръпна от удоволствие, когато той прокара език по чувствителната ѝ длан.

Единствено звънът на камбаната от пристана, известяващ за пристигането на лодка, успя да наруши магията, която те бяха изплели между кипарисовата пейка и сенките на вечнозеления дъб. Те станаха, за да минат край къщата и после по алеята между дъбовете, която водеше към Мисисипи.

— Струва ми се, че гостите ни са подрали — изкоментира Люсиен. — В бележката на Филип се казваше, че няма да пристигнат преди залез-слънце. Вероятно на губернатора и неговата жена им е писнало от компанията на Дюбрюл. Соланж е всеизвестна с това, че лесно се отегчава.

Карес хвърли един поглед на съпруга си изпод широката периферия на шапката си. Тя бе забравила, че Соланж Водрюл, съпругата на губернатора, считаше Люсиен за един от своите приближени от елитния социален кръг, който формираше двора на губернатора. Доколко ли близки бяха Соланж дьо Водрюл и Люсиен, се чудеше тя с лека отсянка на ревност. Знаеше, че развратната маркиза дьо Водрюл се бе прочула със своите флиртове с млади, красиви мъже, често доста по-млади от позастаряващата Соланж. Беше ли Люсиен един от нейните тъй наречени beaux cavaliers^[1]! Той бе признал, че миналото му не може да бъде дадено за пример, но включваше ли то афера с безпътната Соланж?

Но алеята се задаваше забързаният Хелмут Цвайг, придружен от един роб. Бледото му лице бе поруменяло, а сините му очи имаха странно изражение.

— Мосю Сен Амант, пристигна пирога на племето Чоктоу — изрече на един дъх надзирателят немец, когато достигна до тях. — Една отцепила се група от чоктоуси, приятелски настроени към англичаните, беше нападнала немските поселища нагоре по течението на реката само преди няколко месеца, отвеждайки някои от фермерите и убивайки други, които се бяха съпротивлявали.

— Дадоха ли да се разбере защо са дошли в Сан Ръогре? — попита спокойно Люсиен.

— Водачът говореше малко френски — отвърна Хелмут Цвайг, опитвайки се да поеме дъх. — Каза, че искал да говори с дясната ръка на Жак. Кълна се, че точно това каза. Знам, че е безсмислено, но аз то помолих да го повтори. — Надзирателят поклати глава и избърса потта от веждите си с ръкава на ризата си.

— Напротив, напълно смислено е — каза Люсиен с топлина в тъмните се очи. — Това сигурно е Нашоба, синът на приятеля на баща ми, вожд на чоктоусите. Аз съм Дясната ръка на Жак, защото точно така ме познават в тяхното село — обясни той на Карес и надзирателя. — Ела, искам да те запозная с него — каза той, обръщайки се към Карес. — Разхожда ли ти се до пристана? Сигурен съм, че ще лагеруват там и ще откажат да дойдат в къщата.

— Да, разбира се — отвърна Карес, заинтригувана от възможността да разкрие още една непозната част от живота на съпруга си.

— Баща ми ме заведе в лагера на Чоктоу, когато бях малко момче и там се запознах с Нашоба — обясняваше Люсиен, докато вървяха по пясъчната алея между огромните дъбове. През едно дълго лято ние бяхме просто неразделни и аз живях с него и със семейството му като негов брат. Баща ми мислеше, че единственият начин да се научиш да разбираш чоктоусите е да живееш в техния лагер, както той самият бе живял в индиански лагер в Нова Франция и Канада като момче. Той беше мъдър човек, а моето лято при чоктоусите ме научи кое е най-важно в живота. Нашоба се държеше с мен като с член на племето и от него аз научих как да живея в блатата, как да ловувам, а по-късно и как да оцелявам при трудни ситуации. — Погледът му беше замечтан, докато се взираше към реката.

Карес долови, макар че той вървеше до нея, как съзнанието му броди из друго време и място. Тя усети как я обзема непоносима самота. В живота на Люсиен имаше толкова много неща, за които тя не знаеше нищо. Когато се дръпнеше така от нея, тя можеше само да предполага каква ли болка е изтърпял, за да му се наложи да издигне такава стена между себе си и останалия свят.

— Защо индианците не идват в къщата? — попита Карес, опитвайки се да разпръсне мълчанието, което се бе настанило между

тях.

— Аурора се плашеше от тях. Така се объркваше от тяхното присъствие, когато пристигаха, че ме накара да ѝ обещаю, че няма да ги пускам по-навътре — отвърна той стегнато. — Направо изпадна в истерия, докато не ѝ го обещах.

Аурора и спомените за нея сякаш бяха легнали като покров над Сан Рьогре. Колкото повече чуваше за тази жена, толкова по-глупава ѝ изглеждаше тя, помисли си Карес с раздражение. Нищо чудно, че Люсиен се е затворил в себе си. Сигурно се е научил да го прави като самозащита срещу повърхностната Аурора. Как е могъл да обича толкова глупава жена? Тя въздъхна с негодувание, докато двамата се спускаха по затревения наклон в края на алеята. Може би сега, когато се беше възстановила, Карес щеше да открие някои от отговорите на нейните въпроси за първата съпруга на Люсиен и да успокои меланхоличния дух на тази жена, заплашващ да изгради стена между нея и очарователния мъж, с когото сега вървяха заедно.

Един висок, добре сложен индиански воин излезе напред, за да поздрави Люсиен на парчето земя между реката и началото на алеята. Неговите тъмни очи се плъзнаха към съпругата му, но не я разпознаха. Нашоба никога не бе виждал Аурора, с облекчение заключи Карес. Нямаше да издържи още веднъж сепнатите, прикрити погледи на тези, които бяха познавали Аурора и бяха шокирани от тяхната прилика.

Люсиен стисна ръцете на чоктоуския воин, за да го приветства с добре дошъл. Взаимното уважение между двамата мъже беше очевидно. Нашоба заговори бързо с Люсиен на своя собствен език, игнорирайки напълно Карес, сякаш тя не съществуваше.

Люсиен слушаше внимателно, прекъсвайки го на няколко пъти с въпроси. За учудване на Карес, той владееше отлично чоктоуски. Тя наблюдаваше двамата мъже и виждаше своя съпруг в нова светлина. Къде беше останал елегантният, апатичен благородник от Нови Орлеан? Мъжът, който сега говореше съсредоточено с индианския воин, имаше много малко общо с придворния, водещ закачливи разговори с разпуснатата маркиза дьо Водрюл. Кой от двамата бе истинският Люсиен Сен Амант?

Докато те двамата говореха, другите трима войни стояха на известно разстояние със зорки очи и безизразни лица. Карес беше за пръв път толкова близко до тези страховити войни и не можеше да не

се възхищава на силните им, мускулести тела, на съразмерните им крайници и на тяхното благородство. Значи това са благородните диваци, за които се говореше във Версайския двор. Определението беше много сполучливо, тъй като те се държаха по-грациозно и с по-голямо достойнство от много от придворните на Луи XV. Опитвайки се да не се втренчва, тя погледна отново към двамата мъже, вгълбени в своя разговор. Чувстваше, че Люсиен е разстроен от това, което му казва Нашоба.

Звънът на камбаната от пристана, ударена от негърчето, чието задължение бе да наблюдава реката, прекъсна разговора на мъжете, привличайки вниманието на всички върху плоскодънната лодка, която се приближаваше към кея на Сан Рьогре. Бижутата на шията на пълничката женска фигура, застанала на борда, пламтяха на спускащите се лъчи на залязващото слънце. Техните гости бяха пристигнали.

— Ела, добре ще е да ги посрещнем — каза Люсиен на Карес, гримасничейки, като остави Нашоба сам.

Индианците гледаха смълчани и стоически как завързват лодката за кея, докато нейните пътници се бяха втренчили изумено в тях. Студените сини очи на съпругата на губернатора се плъзнаха по телата на войните, оглеждайки мускулестите крака, обути в гамаши. Соланж дьо Водрюл наистина бе отвратителна, си помисли Карес. Тя въздъхна при мисълта, че те ще останат тук, докато времето се захлади достатъчно, за да могат да се приберат в Нови Орлеан. Доминик ѝ бе казала, че случаите на треска са намалели, след като времето в колонията се е захладило за пръв път. Карес можеше само да се моли това да стане по-скоро.

— Моят скъп кавалер — възкликна маркиза дьо Водрюл, тръгвайки към Люсиен, който се наведе над ръката ѝ.

Дали наистина той е бил един от младите мъже на отвратителната Соланж, се чудеше Карес, или е само един от обектите на нейните домогвания? Тя се обърна, за да поздрави красивия маркиз, когато той стъпи на пристана, учудена още веднъж, че този мъж е неин съпруг. Докато той се бе навел над ръката ѝ, Карес се улови, че гледа в тесните кехлибарени очи на Филип Дюбрюл, застанал зад него.

— Мадам, най-последно се срещнахме — прошепна той.

— Очарована съм — отвърна тя учтиво, протягайки ръка към него с огромна неохота.

Той гледаше нея, но виждаше Аурора. За миг тя съжали, че не е жената, която вероятно е означавала толкова много за него. Странно, помисли си тя, обикновено доведените братя и сестри не се обичаха особено и най-вече, когато не са били отгледани заедно. Филип Дюбрюл явно беше изключение, защото тя усещаше с всеки нерв на тялото си, че този мъж бе изпитвал дълбоки чувства към Аурора Сен Амант.

Люсиен го поздрави студено. Бе очевидно, че двамата мъже не се харесваха особено един друг. След стандартния поклон Филип прехвърли вниманието си върху Карес, за нейно разочарование.

След като първо поговори с Нашоба, Люсиен ги покани да влязат в къщата. Подавайки ръка на съпругата на губернатора, като всеки добър домакин, той ги поведе към салона.

— И как намирате Сан Рьогре, мадам? — осведоми се Филип. Във въпроса му се долавяше настойчивост, която надхвърляше добрите маниери. Явно той наистина се интересуваше от отговора.

— Моля ви, наричайте ме Карес — пожела тя, като си помисли, че когато я нарича с малкото ѝ име, той ще престане да я отъждествява с Аурора.

— Благодаря, Карес, разбира се, и вие можете да ме наричате Филип — каза той с поглед, чиято странна настойчивост явно достигаше нещо или някой, който само той можеше да види.

— За да отговоря на вашия любезен въпрос, Филип, намирам Сан Рьогре много красив — отвърна тя с ръка, поставена едва-едва върху копринения му ръкав, както изискваше етикета.

— Не ви ли плаши това, че сте сама тук, в този пуцинак? — попита той, докато минаваха под протегнатите клони на дъбовете, покрити с мъх, който се поклащаше от лекия ветрец, идващ откъм реката.

— Не, а освен това този пуцинак около имението притежава своята дива красота.

— Вие сте също толкова наблюдателна, колкото и красива — каза той галантно, но в гласа му се долавяше някаква загадъчна нотка, която я смущаваше.

В начина, по който Филип се отнасяше с нея и по който я гледаше, имаше нещо обезпокоително. Това беше нещо повече от лекия флирт, който бе в сили между жена и мъж в отбраното общество. Това бе нещо по-мрачно, по-настойчиво.

— Доминик обясни ли ви значението на това дърво? — попита той, сочейки към един огромен дъб, чийто два гигантски, чепати клона, покрити с мъх, се бяха сраснали един с друг. Те почти докосваха земята.

— Не, не го е споменавала — отвърна учудената Карес, която не бе обърнала внимание на това, колко странно изглежда дървото, докато Филип не ѝ го бе показал.

— Африканците вярват, че всеки, всичко си има своя двойник или дух и когато хората, животните и дори растенията умрат, техният дух остава близко до любимия им, за да му помага и да се грижи за него. Но освен добрите, има и злонамерени духове на прокълнатите, които могат да бъдат призвани. Те вярват, че с подходящи магии или церемонии тези духове могат да бъдат затворени в определени предмети, за да могат да ги извикат при нужда. Предпочитаните обекти са такива, които притежават особени качества. Двата сраснали клона на едно и също дърво се считат за мощен талисман на двойничеството. Този, който притежава властта над подобен обект, ще бъде дарен с магическа сила да твори добро или зло — ѝ обясняваше той, докато минаваха покрай необикновеното дърво пред верандата. Карес забелязваше за пръв път, че един от клоните се бе протегнал, за да достигне до парапета на верандата от втория етаж.

— Изглежда сте омаял съпругата ми, Дюбрюл — изкоментира Люсиен кратко, докато се изкачваха по криволичещото стълбище. Доминик поведе губернатора и съпругата му към тяхната спалня, за да могат да се освежат преди вечеря.

— Обяснявах ѝ африканската религия и нейната теория за духовете близнаци — отвърна студено той и изчака, за да види реакцията на домакина.

— Тук не насърчаваме практикуването на вуду — бе отговорът на Люсиен. Гласът му бе тих, но застрашителен.

— Може и да не е желана в Сан Рьогре, но тази религия съществува дори тук — каза Филип с лек присмех.

— Това не е темата, която бих желал да разисквам — отговори Люсиен, а в гласа му се четеше предупреждение.

— Както желаете — каза Филип с учтив лек поклон на напудрената си перука.

— Ще те извиним, скъпа, тъй като ти искаше да се преоблечеш за вечеря. — Люсиен се обърна към Карес, докато Доминик съпровождаше семейство дьо Водрюл до стаята им надолу по коридора. — Дюбрюл и аз ще изиграем една партия билиард преди вечеря. — Той вдигна ръката ѝ към устните си, вземайки си довиждане, след това се обърна към Филип и каза:

— Доколкото си спомням, вие бяхте добър играч.

Карес наблюдаваше как двамата мъже, които се дебнеха един друг като блатни хищници, тръгнаха към масата за билиард в другия край на къщата. Тази вечер в стаите имаше странно течение, си помисли тя, влизайки в спалнята. То се бе появило с идването на Филип Дюбрюл.

Фантин ѝ помогна да се съблече и после да влезе в прекрасната, студена мраморна вана, напълнена с хладка вода с ухание на лилия. Очертава се дълга нощ, си помисли тя с въздишка, пресягайки се за кальпа френски сапун.

Прислужницата отиде да донесе копринената рокля на Карес в бледорозово с корсаж от фина дантела, избродиран с перли, и ръкави с дълбоки волани от дантела, фина като паяжина. Доминик щеше да бъде лична прислужница на маркизата по времето на престоя ѝ тук като израз на учтивост. Фантин бе заела мястото на по-възрастната жена като прислужница на Карес.

Уханието на ветивер се разнесе ефирно в мекия, влажен въздух, когато прислужницата отвори гардероба. Този аромат неминуемо извикваше спомена за непознатия от Париж. От Луизиана или Западна Индия ли бе дошъл той? Или бе купил този парфюм от някой магазин в Париж? Новите ухания, идващи от цял свят, бяха една от страстите на Версай. Карес сви рамене и започна да отмива със сапуна дневната горещина от тялото си. Имаше далеч по-важни неща, за които да мисли. Франция бе останала в миналото, сякаш в някой предишен живот.

Нощта беше пред нея, нейната първа вечеря в Сан Рьогре като господарка и тя искаше да накара Люсиен да се гордее с нея в

присъствието на неговите познати. Освен това бе ужасно важно да прогони спомена за Аурора от неговите мисли.

Нека духът да си върви в гроба, си помисли тя и тогава осъзна, че щом Аурора е умряла в плантацията, то значи трябва да е погребана тук някъде. Но къде бе гробът ѝ? Не беше при тези на майката и бащата на Люсиен в малкото, оградено с железен парапет семейно гробище. В това малко, затворено пространство имаше само два надгробни камъка от бял мрамор. Къде бе погребал Люсиен първата си съпруга? И защо гробът ѝ не бе при другите на фамилията Сен Амант? Карес знаеше, че ако открие отговора на този въпрос, може би ще намери ключа към загадката, която бе за нея Люсиен Сен Амант. Щеше да се захване с това още тази вечер, като разпита Филип Дюбрюл за неговата доведена сестра.

[1] Красиви кавалери (фр.) — Б.пр. ↑

11.

На масата, поставена на верандата с изглед към реката, два богато гравирани сребърни канделабъра хвърляха дълги сенки върху дантелената покривка. Карес, седнала в единия край на масата, наблюдаваше как в другия край Люсиен бе привлякъл вниманието на Соланж дьо Водрюл с леките флиртаджийски закачки, които жените обожаваха. Разпределянето на нечетния брой гости около масата се оказа трудна задача. Карес бе намерила нейния отговор, поставяйки съпругата на губернатора и Филип от едната страна, и губернатора в неговия уединен блясък, от другата. Но сега вече съжаляваше за тази подредба, защото настойчивите погледи на Филип, седнал от лявата ѝ страна, започваха да я смуцават. Карес си мислеше, че все някак ще успее по време на вечерята да завърже разговор за доведената му сестра, но нещо в неговия копнеещ поглед я спираше всеки път, щом понечеше да го направи.

— Сан Рьогре е точно толкова красив, колкото съм чувал за него, мадам Сен Амант — ѝ каза губернаторът с галантна усмивка.

— Моля ви, наричайте ме Карес — отвърна тя и даде знак на Антоан, главният прислужник, че е време да се сервира ястието от бамя. — Не предполагам, мосю маркиз, че досега не сте посещавал Сан Рьогре.

— Но моля ви, вие ми оказахте такава чест, наричайте ме Пиер-Франсоа — каза той, свеждайки леко глава. Изкусно изработената му напудрена перука вероятно беше последна мода и във Версайския двор, но Карес предполагаше, че тя не бе много удобна във влажната жега на Луизиана.

— Винаги сме искали да дойдем, но Люсиен не даваше приеми тук... след смъртта на Аурора — намеси се Соланж дьо Водрюл и, усетила погрешната си стъпка, бързо отпи от виното си.

Последва дълго мълчание. Люсиен се бе втренчил в проблясващите пламъчета на свещите пред него. Филип пребледня при

думите на маркизата и притисна салфетката, която бе вдигнал към устата си, така силно, че кокалчетата на ръката му побеляха.

— В такъв случай, имаме чудесната възможност вие заедно с губернатора да сте първите ни гости след нашето пристигане в Сан Рьогре — каза Карес толкова любезно, колкото успя да си наложи, твърдо решена, че първата ѝ вечеря с гости няма да се превърне в катастрофа, и то заради спомена за Аурора.

Люсиен повдигна своята красива глава, гарвановочерната му коса блесна на светлината на свещите и въпреки че не каза нищо, неговите прекрасни тъмни очи блеснаха от възторг. Имаше и още нещо в тези изразителни зеници, което накара пулса ѝ да се ускори и топлина да заструи по вените ѝ. Тя видя отражението на желанието, тлеещо в техните дълбини. Припомняйки си думите му, казани по-рано в градината, тя бързо остави чашата си на масата. Ръката ѝ се бе разтреперила под напора на собствената ѝ страст.

— Бих искал да разбера каква е причината за посещението на вожда на чоктоусите — каза губернаторът на Люсиен.

— Нашоба дойде да ме предупреди, че англичаните замислят изненади заедно с някои от отцепилите се чоктоуси, които искат да тръгнат заедно с техните съюзници, племето Чикасоу, срещу френските заселници — отговори Люсиен, поглеждайки към маркиза. — Засилих постове по границата на индиговите полета под ръководството на надзирателя.

— Англичаните ни предизвикват да тръгнем на война. Не е нужно да ви обяснявам, че победителят в нея ще властва над Североамериканския континент — изкоментира той замислено. — Отбранителната готовност на тази колония е била пренебрегвана твърде дълго, макар липсата на фондове, отпуснати от Франция, да е възпрепятствала всяко решение, което съм намирал.

Той въздъхна и даде знак на Антоан да напълни чашата му.

— А сигурен ли сте, че фондовете, изпратени в Нови Орлеан се употребяват за фортификациите^[1], за които са предназначени? — тонът на Люсиен беше безстрастен, но в думите му можеше да се усети упрек, който учуди Карес и стресна Соланж.

— За какво точно намеквате, Люсиен? — попита тя остро. Големите и сини очи бяха като две бучки лед.

— Нищо специално, Соланж. Вие за какво си помислихте, че намеквам? — ѝ отвърна Люсиен с лека усмивка, която не достигна до очите му.

Той си играеше с нея, осъзна Карес, точно както хищните котки от джунглата си играеха с жертвите си. Това беше още една нова черта в характера на съпруга ѝ. Елегантният самотник, който бе флиртувал със съпругата на губернатора, бе изчезнал и на неговото място се бе появил един опасен циник. Соланж, изумена сега от промяната в мъжа, когото харесваше, вероятно обичаше да се възползва от влиянието и позицията си. Дори зад стените на манастира Карес бе дочула нещо за това как губернаторът и неговата жена са замесени в изпитана система за покровителстване, както и в други форми на корупция, като се възползват от постовете си, за да понапълнят собствените си ковчежета.

— Но стига толкова по военни въпроси. Ние допуснахме най-сериозната си грешка на компаньони, отегчихме нашите прекрасни дами — каза Люсиен невъзмутимо, вземайки закръглената, окичена с пръстени ръка на Соланж в своята. — Бихте ли могли да намерите сили в своите щедри сърца, за да ни простите? — Той поднесе пръстите ѝ към устните си, след като тя кимна с крещящо декорираната си, напудрена перука, усмихвайки се пресилено като младо момиче.

Карес гледаше масата, стъписана от изненада. Пред очите им Люсиен се бе преобразил още веднъж в превзет придворен. Соланж вероятно бе заблудена, но Карес знаеше, че това е само поредната маска, която нейният съпруг надяваше по своя прищявка. Не можеш да решиш кой е истинският Люсиен; развратният придворен, богатият, зает плантатор или довереникът на вожда на чоктоусите, или може би и тримата заедно?

След като Антоан сервира десерта и сребърните подноси със захаросаните бадеми, разговорът се завъртя около зимния светски сезон, който щеше да започне през ноември, след като първият лек студ направеше безопасно прибирането в града. Соланж сподели плановете си за бал с маски. Люсиен слушаше, давайки си вид на силно заинтересуван и съпругата на губернатора бе поласкана.

Докато Соланж продължаваше да бърбори, Филип се наведе към Карес.

— Отегчаваме ли ви, Карес? — попита той тихо, а странните му кехлибарени очи сякаш поглъщаха всяка нейна черта.

— Мога да ви уверя, че не намирам разговорите за нападенията на индианците никак отегчителни — отвърна Карес.

— Тогава не намирате ли някои аспекти от живота в Сан Рьогре за плашещи? — настоя той. Тесните му кехлибарени очи се опитваха да проникнат отвъд студената ѝ фасада.

— Не бих ги определила като плашещи. По-скоро обезпокоителни — каза тя, опитвайки се да отблъсне изнервящия му поглед.

— Безпокойство от какво? — гласът му бе тих, доверителен и сякаш цялото му тяло очакваше отговора ѝ.

— Има нещо тук в къщата и земята наоколо... — тя спря, виждайки осезателния интерес в тесните му очи. Сега бе моментът да го попита, да разбере повече за Аурора. — Сигурно това ще ви се стори просто едно глупава фантазия, но понякога... почти мога да доловя как нечие невидимо присъствие ме следи от сенките.

— Въобще не бих го намерил за глупаво — отвърна той нетърпеливо, снижавайки гласа си, така че само тя да може да го чуе. — Има и други, които са усетили това присъствие. Аз го долавям през цялата вечер. Тя е тук с нас.

Карес усети как при тези думи по гърба ѝ премина студена тръпка, а косъмчетата по ръката ѝ настръхнаха. Тя едва успя да си наложи да вдигне чашата с вино към устните си и изпи това, което бе останало в нея, за да събере кураж за другите си въпроси.

— Кого точно имате предвид?

— Първата съпруга на Люсиен, разбира се. Аурора. — Гласът му се разходи по името, сякаш той изпитваше удоволствие от усещането за него върху езика си.

— Намирам я доста интересна — каза Карес през вдървените си, пресъхнали устни.

— Да, отлично ви разбирам. Вие си приличате, но нейната коса беше тъмна, черна като нощта. Тя само използваше бяла пудра, а очите ѝ бяха наситено сини — ѝ каза той с глас, изпълнен със странна възбуда. — Тя нямаше и вашата бенка над горната устна, но често си слагаше изкуствена бенка на същото място. — Той се загледа в устните ѝ, унесен в мислите си.

Карес потръпна, колкото повече научаваше за Аурора, толкова по-малко ѝ харесваше тя. Толкова много ли приличаше на тази мъртва жена? Какво точно виждаше Люсиен, когато я гледаше с такова желание в своите тъмни, изразителни очи.

— Може би вие ще успеете да ми обясните нещо, което ме озадачава — прошепна тихо Карес, като внимаваше Люсиен да не я чуе.

— Много се надявам да мога да бъда в помощ на такава красива дама — отвърна той, без да сваля очи от нея.

— Защо... защо Аурора не е погребана в семейното гробище?

— Тази земя е осветена от свещеник от Нови Орлеан. Аурора се самоуби и затова ѝ отказаха правото да я погребат там. Тялото ѝ е положено под мраморна плоча на една поляна между два огромни дъба. Това беше любимото ѝ място — гласът му прозвуча някак странно.

След като той каза това, внезапно се появи въздушно течение в иначе спокойната гореща нощ и накара пламъчетата на свещите да трепнат и после да изгаснат. Листата на близкия дъб изшумоляха както полите на роклята на минаваща наблизо жена.

Филип вдигна глава като плашливо животно, надушило опасност. Очите му се насочиха към тъмната веранда, сякаш очакваше там да се появи някой. Ноздрите му настръхнаха и той се изправи наполовина от стола си. След това, потръпващ, седна отново на мястото си.

— Скъпи мой, какво има? — попита Соланж, втрещена в преbledнялото му лице. Прекръствайки се, тя промърмори: — Изглеждате така, сякаш сте видял дух.

— Не съм го видял, маркизо, усетих то — прошепна той.

— Изглежда от залива се задава буря. Нека влезем в салона — обяви Люсиен, като стана рязко и хвърли лепената си салфетка на масата с жест на отвращение. — Може би ще ни доставите удоволствие, като изсвирите нещо на клавесина, Дюбрюл.

Антоан запали тънките свещи на многобройните газени лампи в стаята, докато те влизаха през отворените крила на френската врата. В салона се бе настанила тягостна атмосфера, която дори чуруликацията глас на Соланж, която разказваше за една от многото си любовни афери в Нови Орлеан, завършила зле, не можеше да разсее. Всички бяха изнервени от забележката на Филип на верандата, но той явно не

се трогваше особено от това. Той тръгна направо към клавесина, седна пред него и засвири някаква проста мелодия, докато вятърът бушуваше все по-силно около къщата и през отворената френска врата.

— Докато Филип е зает със своето занимание, ние можем да поиграем на карти — обяви Соланж, сочейки елегантна маса за карти от орехово дърво, доставена от Франция.

Тя бе поставена пред камината, украсена през този сезон на годината с голяма порцеланова ваза, боядисана в розово и кремаво, аранжирана с маслинови клончета, отрупани със стотици бели цветчета, от които се разнасяше наситен аромат.

Седнала срещу Люсиен, Карес почти успя да повярва, че се е върнала във Франция, в един от салоните на Версай. Само мекият, влажен въздух, толкова необичаен за студените дъждовни есенни дни във Франция, ѝ напомняше, че се намира сред дивата природа на Луизиана. Тя усети как съзнанието ѝ се отнася, докато Филип свиреше песен след песен, а Соланж продължаваше да флиртува все по-очевидно с Люсиен.

Бурята, която преди само загатваше за себе си, сега се развихри с пълна сила, блъскайки по плътните стени на къщата със силен вятър и пороен дъжд. Това изнервяше Карес все повече, докато играта на карти продължаваше. Нарастващата умора я накара да се почувства така, сякаш на клепачите ѝ бяха окачени тежести.

— Добре ли си, скъпа! — прекъсна бръцоловенето на Соланж загриженият глас на Люсиен. Той погледна над ветрилото картите си, които държеше в дясната си ръка.

— Да, само бурята малко ме изнервя — отговори тя, опитвайки се да се съсредоточи отново върху играта.

— Вярно ли е, скъпи Люсиен, че по време на буря духът се разхождал из Сан Рьогре? — се поинтересува Соланж с подпийнал смях.

— Соланж, моля те — укори я съпругът ѝ, но и той самият бе пийнал доста.

— О, Люсиен знае, че цял Нови Орлеан шушука за пословичния дух на Сан Рьогре — отхвърли тя забележката му с махване на пълната си, отрупана с пръстени ръка. Обръщайки се към Люсиен, тя попита нетърпеливо: — Ще видя ли духа тази вечер, скъпи! Много се надявам.

— Ако продължаваш да пиеш от брeндитo ми, прекрасна Соланж, сигурно ще видиш доста неща тази вечер — каза Люсиен с глас, натeжал от неговия сарказъм. Тя го изгледа за миг, след това, докосвайки ръката му, се изкиска цинично:

— Доста неприлично е от твоя страна да се задяваш така.

В този миг един силен порив на вятъра отвори с трясък френската врата и угаси всички свещи в канделабъра, който Филип бе поставил на клавесина. Пръстите му сбъркаха последния акорд и дори пияната Соланж остана безмълвна.

— Вероятно духът те е чул — рече губернаторът на жена си и стана да затвори вратата, защото дъждът валеше в стаята. — Както казва една стара поговорка, внимавай какво си пожелаваш, защото може да го получиш.

Когато Люсиен достигна вратата, всички чуха силния звук от раздирането на нещо. Нов порив на вятъра дойде от верандата и заедно с него се появи тънко сиво-бяло видение, което се завъртя около тавана, а после слезе до пода.

— О, господи. — Стонът на Соланж изрази общото им впечатление.

Нейният съпруг закричи към мястото, където нещото бе паднало, докато другите го следяха ужасени. Посягайки към него, той го взе и го вдигна високо на бледата светлина на останалите свещи, като каза:

— Ето го и твоят дух, Соланж, парче испанска брада.

Настана тишина, след което пискливият смях на Соланж изпълни стаята, а Люсиен излезе навън в бурята. Карес се затича към вратата с огромното желание да се отърве от атмосферата на салона, дори и ако за това ѝ се наложеше да изтърпи гнева на бурята.

— Не се приближавай! — извика Люсиен от мястото, където бе застанал, няколко метра по-нататък на верандата. Проблясъкът на една светкавица освети това, което той бе имал предвид. Един чепат дъбов клон от дървото най-близко до къщата се бе отчупил и бе паднал през перилата на верандата. Беше счупил няколко секционни прозорчета от френската врата на една празна спалня.

Карес спря на прага, гледайки как съпругът ѝ стои под изливащия се дъжд, втренчен в огромния отчупен клон. В следващия миг тя усети как две силни мъжки ръце обхванаха раменете ѝ и един топъл дъх се плъзна по шията ѝ.

— Това е онзи дъб, дъбът близък — изсъска Филип. — Боже, счупил е прозореца на спалнята на Аурора.

Карес почувства как една тръпка прекосява гръбнака ѝ от горе до долу при неговите думи и усети как ръцете му се впиват в раменете ѝ.

— Моля ви — каза тя, тръсвайки рамене, — причинявате ми болка.

— Извинете ме — промърмори той, отдръпвайки ръцете си.

Тя не знаеше защо, но чувстваше, че трябва да махне Люсиен далеч от тази стая.

— Люсиен! — извика Карес в хаоса на бурята, излизайки на верандата.

Свирепият вятър блъсна лицето ѝ, отмятайки полата ѝ назад. После извика отново, тъй като той не я беше чул.

— Люсиен!

Той се обърна бавно, една светкавица освети измъченото му лице и изгарящата мъка в тъмните му очи, косата и вратовръзката му се вееха назад от вятъра. Тя протегна ръце и усети, че дъждът шибна кожата ѝ.

— Люсиен, дръпни се от там! Ела при мен! — извика тя.

Карес не беше сигурна дали я е чул или не, но при следващия проблясък той беше вече при нея, грабвайки я в ръцете си. Притисна я така силно към себе си, че тя остана без дъх. Но това нямаше значение; всичко, което имаше значение, бе това, че тя беше в неговата прегръдка и той бе спасен от някаква ужасна опасност, която тя не смееше дори да назове.

Той я отведе в салона далеч от бурята. Вътре Соланж и Пиер-Франсоа стояха, вперили поглед в тях, докато Филип изцеждаше последните капки от гарафата с бренди, поставена на една масичка до камината. Вода се стичаше от дрехите им, когато Люсиен затвори вратата и после тръгна към мястото, където Антоан събираше пръснатите по земята карти за игра.

— Щом се разсъмне, доведи няколко полски работници да разчистят клоните, защото някои от тях са нападали от дървото. Сега не можем да направим нищо — рече той на прислужника негър. След това, обръщайки се към Карес и към гостите, той каза с безстрастен, убедителен тон: — Мисля, че е време да се оттеглим за тази вечер. Там на масата има свещи — и посочи към мястото, където бяха поставени

свещи в единични медни свещници, до една горяща свещ, от която можеха да ги запалят.

Без да отронят дума, те последваха съвета му и дори словоохотливата Соланж остана безмълвна. Всеки грабна по един свещник, сякаш бе талисман против ужасите на мрака и всички напуснаха салона, запътени към различни крила на къщата.

Карес се наслаждаваше на успокояващата сила на стройното тяло на Люсиен, докато влизаха в своята спалня. Никога до тази нощ атмосферата на Сан Рьогре не ѝ се бе струвала толкова зловеща, помисли си тя, потръпвайки.

— Благодаря ти, Фантин — каза Люсиен на младата прислужница, полузаспала в стола до трепкащата светлина на свещта.

Изправяйки се с мъка на крака, тя започна да помага на Карес да съблече роклята си, но при елегантното кимване на Люсиен даде знак, че е разбрала и бързо запали останалите свещи в стаята. Пожела им лека нощ, обърна се и напусна стаята.

В светлината на свещите Карес видя, че Бруно и Бланшет са заспали в отредените им ъгли. Докато тя се бе възстановявала, те бяха успели някак да уредят нелекото си съжителство. Едно добре премерено одраскване по носа на Бруно го бе научило да гледа на крехкото коте с повече уважение. Той бе разбрал, че трябва да стои подалеч от нейните чевръсти лапички.

— Може би бурята ще доведе със себе си по-хладно време — каза Карес с надежда, опитваща се да се справи със сложното закопчаване на роклята си.

— Очакваш по-хладното време? — попита Люсиен, сякаш отдалечен на мили разстояние и все пак застанал зад нея на мястото на Фантин.

— Тази отвратителна жена и нейният съпруг няма да се махнат преди първото захлаждане. Надявам се тази година то да дойде необичайно рано — каза Карес с въздишка. — Вдругиден е Денят на вси светии. Доминик каза, че по това време често се захлажда.

— Ах, съгласен съм, че колкото по-скоро си тръгнат гостите, толкова по-добре, но така и не осъзнавах, че е почти първи ноември — разсъждаваше той на глас с лека тревога в глас.

— И какво те притеснява? — попита тя през рамо, разкопчавайки последната кукичка на корсета си.

— Няма значение — отговори той напрегнато. Но докато сваляше първо роклята си и после фустанелата, тя беше убедена, че това е нещо, което има огромно значение. Беше също така сигурна, че Люсиен няма да ѝ каже нищо, защото тя бе останала изолирана от стената, с която се бе обградил, стената, която се появяваше винаги, когато имаше нещо, свързано с Аурора.

— Толкова си хубава на светлината на свещите — каза той нежно в косата ѝ, застанал зад нея.

Тя усети как ръката му се придвижи напред и погали внимателно връхчетата на гърдите ѝ през прозрачната материя на нейната риза. Желанието потече по вените и, въпреки че се опитваше да се пребори с неговата магнетична привлекателност. Тази вечер присъствието на Аурора в къщата беше прекалено осезателно. Тя не искаше да бъде само сянката на една мъртва жена. Но за нея той беше като наркотик, който тя жадуваше с всяка фибра на тялото си. Необходимостта от неговото докосване беше по-силна от честта ѝ, достатъчно силна, за да пренебрегне достойнството си, дори само за да почувства още веднъж как той я увлича със себе си в онова невероятно изживяване.

— Тази вечер, скъпа, се нуждая от теб повече от всякога досега. — Гласът му беше дрезгав шепот, той бе поставил дланите на ръцете си върху пулсиращите ѝ зърна, горещите му устни бяха допрени до трапчинката на врата ѝ, там, където нейният пулс пърхаше бързо като крилцата на уловена птичка.

Тя се предаде, облягайки се назад към него и позволи на езика му да проследи сините венички по мраморната ѝ шия. Нейната ръка потърси зад себе си гъвкавите му бедра, погали техните очертания и тя си припомни какво бе усещането да ги усети увити около себе си. Когато той свали фината риза от раменете си, ноктите ѝ се впиха в него през плата на бричовете му.

Бурята изглежда отново набра сила, докато той я носеше на ръце към очакващото ги легло. Тя гледаше от мекия, пухен матрак, в който бе потънала, как той сваля дрехите от тялото си. Неговата очевидна възбуда я караше да потръпва неудържимо от страст. Тя усещаше някаква промяна у него тази вечер. Някаква плашеща и възбуждаща промяна. Не знаеше къде са корените ѝ, във вилнеещата навън буря или в емоционалната буря вътре в него, но усещаше, че в него се таи сдържана ярост.

Когато я притегли към себе си, той промърмори до пламналите ѝ устни:

— Ще се опитам да бъда нежен, но не мога да го обещавам.

— Нито пък аз — отвърна тя на стреснатия му смях.

След това Люсиен вече не се засмя, когато тя ухапа долната му устна толкова страстно, че това накара кръвта му да закипи. Търсеците му устни се устремиха към нейните жадно и безпощадно. Тя отвърна на грубата му целувка, като сплете езика си с неговия, увивайки го в своята влажна, кадифена атака, след това го засмука, опитвайки вкуса му с неудържимост, на която не бе мислила, че е способна.

Силните мъжки ръце обхванаха в дланите си пухкавите овали на задника ѝ, притискайки я към мускулестото му тяло. Нейните нежни пръсти се бяха заровили в кичурите на косата му, докато се целуваха и прегръщаха като диви животни. Те се търкаляха по пухения матрак в танца на страстта, първо той отгоре, а после тя.

Със затворените пред бурята крила на френската врата, която не позволяваше на студения въздух да проникне, стаята беше топла и уютна, точно като прегръдка. Телата им скоро се покриха с пот и това само прибавяше още нещо към тяхната освободеност, която ги бе обвързала с магията си.

Те сякаш не можеха да се наситят на вкуса, на миризмата, на усещането за другия. Стонове и въздишки на страст и удоволствие изпълниха стаята с най-сладката музика, в контраст на звуците на нестихващата буря.

— Да, моя любов — извика тя, след като той проникна в нея твърдо, с усещането за триумф, изпълвайки я със своето желание. Бедрата ѝ се изпълнаха, за да го посрещнат, движейки се, връщайки се назад, отговаряйки на неговото проникване със собствената си дива страст.

Те само усещаха, защото бяха прекалено възбудени, за да мислят, че и двамата търсят причина да забравят трагичното си минало. Споменът за техния живот, преди да се срещнат, бе пометен за няколко скъпоценни мига извън времето, когато заедно споделиха своята първична страст, която поглъщаше цялата им памет.

По-късно, когато вече лежах прегърнати, изтощени, но доволни, Карес усети как някаква странна меланхолия я обзема като моментно

призляване. Тя въздъхна, притискайки се още по-плътено към гъвкавото тяло на Люсиен.

— Какво има, скъпа моя? Ти въздъхна толкова тежко — прошепна той в заплетената коприна на косата ѝ, галейки я с пръстите си, наслаждавайки се на удоволствието, което проникваше през кожата му.

— Не знаех, че меланхолията се спуска над теб като мъгла — каза тя, усмихвайки се плахо в опита си да прогони тъгата, която се опитваше да я погълне.

— О, мисля, че мога да ти го обясня. Нарича се „Le petite mort“, малката смърт. Когато любовниците изживеят едно особено близко сливане, в което се обединяват душата и тялото, разделянето след това, когато са постигнали удовлетворение е много трудно. Трудността идва от това, че те осъзнават, че вече не са едно цяло и че трябва да се завърнат към собствената си идентичност. Ти това чувстваш сега, скъпа — ѝ обясни Люсиен, подкрепяйки думите си с леки целувки по косата ѝ и копринената кожа на слепоочията. — Затвори очи и се унеси в сън. Това е просто част от живота, част от любовта.

Карес постъпи както той я посъветва и затвори очи с желанието да заспи. Но думите „малка смърт“ продължаваха да отекват в преуморения ѝ мозък. Тя не искаше да допусне, че думата „смърт“ може да се свърже по някакъв начин с тяхната връзка, макар да разбирате, че Люсиен бе говорил само метафорично.

Пък и за спане имаше достатъчно време. Тя усети равномерното му дишане, което ѝ показваше, че той е заспал. Когато чу часовника да бие един след полунощ, осъзна, че вече е Денят на вси светии, когато мъртвите трябва да се върнат на земята. Потръпвайки леко, Карес зарови глава в гърдите на Люсиен. В неговата силна прегръдка нищо не можеше да ѝ навреди, дори духът на Аурора. Тогава, припомняйки си за отчупения дъбов клон, тя усети студена тръпка. Какво се бе случило на Деня на вси светии, та то така тревожеше Люсиен? Тя имаше чувството, че то засяга Аурора, а от годишнината от смъртта ѝ ги делеше само един ден.

[1] Строителство на военни укрепителни съоръжения — Б.пр. ↑

12.

Лека мъгла, придошла от реката, бе обхванала Сан Ръогре в зловещата си неяснота. Сутринта мъжете се бяха заели да нарежат падналия дъбов клон и да проверят полето и другите дървета, оставяйки Карес и Соланж сами в салона. Въпреки, че до следобед слънцето все още не се беше показало, денят беше рядко горещ, с наситена влага, която караше двете жени да се чувстват неприятно.

— Не вярвам, че мъглата при реката ще е толкова гъста, че Филип да не посмее да опита да се върне в Шен Верт — изкоментира Соланж, махайки си с широкото палмово ветрило, напоено с аромата на ветивер. Те гледаха към френската врата, през която мъглата скриваше реката от погледите им.

— Да, би било жалко — отвърна Карес съвсем искрено.

Неговото присъствие я тревожеше, защото той я гледеше настойчиво всеки път, когато останеха заедно в една и съща стая. Той виждаше в нея видение на Аурора, а тя мразеше да ѝ се напомня за приликата ѝ с тази мъртва жена. Беше благодарна на Люсиен, че той го бе помолил да го придружи заедно с губернатора за обиколката на земите.

— Поне за едно нещо бих се радвала — той да остане тук тази вечер. Простете ми, но намирам атмосферата в Сан Ръогре за потискаща. Колкото повече хора има в тези стаи тази вечер, толкова по-добре — каза Соланж без заобикалки.

— Заради Деня на вси светии ли? — попита Карес, сепната от искреността на тази жена.

— Ако въобще някога е имало къща, обитавана от дух, то това е именно тази къща — каза тя категорично. — Пък и това самоубийство на връх празника направо е ужасно — добави Соланж, потръпвайки.

— Аурора е умряла на Деня на вси светии? — прошепна Карес, припомняйки си изражението на Люсиен, когато му бе напомнила, че празникът е само след два дни.

— Във всеки случай, слугите са я открили тогава.

— И къде е бил Люсиен? — успя да промълви Карес.

— Върнал се след няколко часа, лагерувал нагоре по реката на път за дома при едно от пътуванията, възложени му от Пиер-Франсоа — й каза Соланж, поемайки ролята на осведомителка на новата мадам Сен Амант.

— Разбирам. Нямало го е доста време — отвърна Карес, мразейки се за своето любопитство и за евтините си подпитвания за Люсиен и първата му съпруга зад гърба му.

Но тя трябваше да намери отговори на въпросите, които я преследваха още от първия ден, когато бе узнала за изумителната си прилика с Аурора.

— Така поне казват, че наистина е отсъствал доста време. Той сам поиска тази задача от Пиер-Франсоа. Ние естествено сметохме това за твърде странно. Но пък и самата Аурора беше доста странна, моля да ми простите за това, че не подбирам думите си — се изсмя грубо Соланж, продължавайки да опитва да раздвижи въздуха с ветрилото си.

— Какво имате предвид?

— Тя смяташе, че притежава определени сили — обясни Соланж, като тръсна натруфената си перука. — Например, предсказва бъдещето с помощта на карти. Снощи играхме именно на нейната масичка. Тя си я поръча от Франция. Обикновено седеше в салона на градската къща на Сен Амант в Нови Орлеан. Така се забавляваха много хора от всякакъв ранг. По време на сезона за посещения, щом някой влезеше в салона им, заварваше Аурора да седи зад масичката си за карти. Картите бяха пръснати на масата от едната ѝ страна заедно с нейния „belle mignonne“ и с кристална гарафа с шампанско от другата — тръсна Соланж рамене.

— Какво за бога е това „belle mignonne“! — попита заинтригуваната Карес. Тя бе чувала това словосъчетание и преди, но не можеше да го свърже с нищо.

— Сега вече не са на мода и слава Богу. Бяха доста отвратителни, особено този на Аурора. „Belle mignonne“ това е човешки череп. Бяха много популярни по времето на стария крал Луи XIV. Както разбрах и кралицата си имала доста сериозна колекция. Те трябвало да те накарат да се замислиш за преходността на светските стремежи. Аурора специално го използваше само заради ефекта. Ето такава си

беше — обясни Соланж, потръпвайки, и вдигна чашата с бренди към устните си. Бе започнала да пие, още щом мъжете излязоха, събираше кураж да остане сама в празната къща.

— Спомням си, че мама ми разказваше за тях, когато бях малка — каза замислено Карес. — Тя също мислеше, че са били отвратителни.

— Вашата майка е знаела за „belle mignonnes“, скъпа? Странно, защото те бяха популярни само измежду аристократите във Версай. А Люсиен ни каза, че сте от Лион — изкоментира Соланж, вперила в нея присвитите си очи. — Вие не сте тази, която би трябвало да бъдете, Карес. Или, за да се изразя по точно, вие сте точно тази, която би трябвало да сте, но не и тази, за която се представяте.

— Бяхте започнала да ми разказвате за Аурора и за нейната увереност, че притежава магически сили й напомни бързо Карес.

— Ах, да, Аурора — отвърна Соланж, но проникателните ѝ сини очи казваха на Карес, че тя ще се откаже да ѝ задава въпроси за нейното минало засега, но няма да забрави съмненията си. — Е, както казах, нейният „belle mignonne“ беше само за ефект. Тя палеше вътре в него свещ и го покриваше с една от перуките си. Никога няма да забравя ухиления череп и светлината на свещта, която се виждаше през дупките на очите му. Това създаваше определена атмосфера, точно както я искаше тя. Всеки научаваше бъдещето си чрез картите ѝ. Странно, но предсказанията ѝ обикновено се оказваха верни. Разбира се, към това трябва да се прибавят нейната репутация и страхът на хората от нея.

— Хората са се бояли от нея? — попита Карес с изумен глас. Тя знаеше, че африканците са се бояли от нея, но не знаеше, че и с французите е било така.

— Да, при това доста — отговори Соланж и отпи една голяма глътка, преди да продължи. — В Нови Орлеан се говореше, че била върховна жрица на някаква африканска религия, наречена вуду. Знаем, че африканците се бояха до смърт от нея. Моята прислужница твърдеше, че Аурора притежавала огромна сила, която можела да използва за добро или зло в зависимост от настроението си, а нейното настроение изглежда обикновено я теглеше към злото. И после, разбира се, тя беше родена в навечерието на Деня на вси светии, което за много хора е сигурен белег за притежание на ясновидски

способности. Странно, но тя умря точно на рождения си ден. — Соланж потръпна и се пресегна за бутилката с бренди, която бе оставила на масата, и след като измъкна тапата от гърлото и, напълни чашата си до ръба.

— Колко странно, че е решила да се самоубие на рождения си ден, нали? — попита Карес внимателно, мислейки си, че Аурора не е била от склонните към самоубийство.

— Тя винаги казваше, че е родена на Деня на вси светии и на него ще умре — обясни Соланж, пребледняла, въпреки румения си тен. — Чак сега се сетих за това нейно пророчество. Тя го направи в драматичните си одежди на бала с маски, който те организираха по случай рождения и ден наврѣх Деня на вси светии, една година преди нейната смърт. Господи! Ако си го бях спомнила, никога нямаше да се съглася е идеята на Филип да дойдем в Сан Рьогре, преди да се върнем в Нови Орлеан — каза тя и вдигна с трепереща ръка чашата към устните си.

— Тя е казала, че ще умре на Деня на вси светии — изрече Карес гласно мислите си, чудейки се дали тази жена е била превъртля дотолкова, че да се самоубие, само за да се сбъдне пророчеството ѝ.

— Люсиен се вбесяваше от нейното театралничене, както го наричаше той. Те се скараха ужасно точно по средата на партито. Когато Филип се опита да застане на нейна страна като каза, че силите на злото ще я защитават винаги на рождения ѝ ден, Люсиен го нарече глупак. Люсиен си тръгна за Сан Рьогре, а нейните насмешки все още отекваха в ушите му. Тя го обвини, че не иска да приеме факта, че тя е надарена с особени дарби, пред които е безсилен.

— Колко ужасно — прошепна Карес, мислейки за това как Люсиен се е справял с такава жена.

— Тя наистина беше ужасна жена — съгласи се Соланж. — Мисля, че всички ние осъзнавахме, че не е съвсем на себе си. Повечето хора страняха от нея заради това. Тя наистина ги плашеше, защото не бе лесно да се разбере, че Аурора не признава никакви граници. Знаем, че много от тях говореха за проклятието над Сен Амант, за това, как Люсиен като баща си се е оженил за ненормална жена.

— Тя беше ли достатъчно ненормална, за да се самоубие, само за да се сбъдне предсказанието ѝ? — попита Карес, а от основата на

гръбнака ѝ се надигна студена тръпка при мисълта, че прилича на една душевноболна.

— Това винаги ме е учудвало, защото Аурора изглеждаше прекалено самовлюбена, за да се самоубие. Тя се наслаждаваше на страхопочитанието на африканците, както и на някои бели — каза Соланж замислено. — Бих могла да си представя, че ще убие някой друг, но не и себе си.

— От това, което ми казахте, и аз съм склонна да стигна до същото заключение — съгласи се Карес. — А ако е било нещастен случай?

— Вие сте била на верандата и сигурно сте видяла здравите облегалки на перилата. Бихте ли могла да паднете случайно през перилата, които са високи над талията ви? — всяка дума на Соланж бе пропита от нейния цинизъм.

— Не, трябва да призная, че ми се струва невъзможно — каза Карес с въздишка.

— Има и друга история за това, какво се е случило през този ден — ѝ каза Соланж, снижавайки глас, да не би случайно да я чуе някой от слугите, ако мине по верандата край салона.

— И каква е тя? — попита Карес с пресъхнала уста. Знаеше, че не иска да чуе това, което ще ѝ каже Соланж, но любопитството ѝ беше прекалено голямо.

— Домашните прислужници твърдят, че чули как мъж и жена се карат в салона малко преди полунощ. Те са имали свободна вечер за празника, но слугите твърдят, че Аурора настоявала, че не ѝ е необходим никой в къщата. Това било необичайно, защото тя обикновено се чувствала неспокойна в Сан Рьогре. Имението е толкова изолирано, а и Люсиен бе започнал да пътува все по-често нагоре по реката, за да надзирава фортификациите по заръка на Пиер — Франсоа. Но през тази вечер тя била освободила всички слуги, като казала, че очаква съпругът ѝ да се върне, тъй като е рожденият ѝ ден. Изглежда той ѝ го е обещал. Слугите; които си идвали от религиозната служба на едно сечище надолу по реката, чули караницата и решили, че мъжът е Люсиен. Слуховете твърдят, че слугите видели една висока стройна мъжка фигура, застанала на светлината на свещите до далечната стена на салона. По-късно, разбира се, много се чудиха кой точно е бил мъжът. А робът, чието задължение е да стои през нощта в

една барака на брега, за да предизвестява за посетители, твърди, че чул самотен ездач да се приближава по пътеката край реката късно през нощта. Може ли това да е бил убиецът на Аурора? Трябва да разберете, скъпа Карес, че много хора се бояха от Аурора, а този страх би могъл лесно да се превърне в омраза, омраза толкова силна, че да стане убийствена. По-лесно бих могла да си представя, че е била убита, отколкото, че се е самоубила — каза твърдо Соланж, допивайки остатъка от бренди в чашата си на една глътка.

— Склонна съм да се съглася с вас, въпреки че не познавам... Аурора. — Карес направи пауза. — Но другата възможност е прекалено ужасяваща.

— Какво имате предвид? — попита Соланж остро, застанала вдървено в крехкия позлатен стол.

— Ако е била убита, тогава значи убиецът така и не е бил открит. Той, ако е той, е все още жив, вероятно все още живее в Луизиана.

— Ох, помислих си, че имате предвид нещо друго — промърмори Соланж, веейки си с палмовото ветрило.

— Какво си помислихте, че ще кажа? — попита Карес изненадано.

Соланж погледна през рамо, за да се убеди, че са сами и каза тихо:

— Някои предполагаха, че убиецът би могъл да е Люсиен. Не мисля, че някой може да го обвини, ако го е сторил. Говореше се, че по време на дългите отсъствия на Люсиен тя е приемала любовника си, вероятно някой от изповядващите заедно с нея вуду. Имаше доста французи, които, макар и да не споделяха напълно нейните вярвания, признаваха, че тя притежава специални сили, сетивни сили — обясняваше Соланж, а очите и светеха алчно от клюката, която споделяше. — Шушукаше се за странни ритуали или оргии, или както там ги наричат, на някакво сечище в блатата през летните нощи. Хората мислеха, че той вече не е можел да търпи начина, по който се държеше тя или че я е заварил с любовника ѝ, изчакал е, докато той си тръгне, и я е убил. Той би могъл да изчезне после в блатата, защото ги познава като дланта на ръката си, и да се появи отново, когато тялото е било открито, сякаш току-що се е завърнал. Никой не знае какво точно се е случило през онази вечер и ние също няма да узнаем, но хората обичат да си приказват. Аурора беше точно този тип жена. Все още се

говори за нея, макар че тази вечер ще се навършат седем години от смъртта ѝ. Трябва да ви кажа, че това донесе и на Люсиен особена репутация. Няма нищо, което една жена да харесва повече у един мъж, от това усещане за опасност около него.

Карес почувства как ѝ прилява едновременно от думите на Соланж и от факта, че дава ухо на тези клюки. Самата идея, че Люсиен би могъл да убие Аурора, беше нелепа. Той определено не би се оженил след това за нея, за една жена, която така напомня на Аурора, ако я беше убил. Никой не би направил нещо подобно, освен ако не беше много болен, обсебен от мисълта за жената, която бе убил в изблик на ревност и искайки след това да я възкреси. Не, помисли си тя в желанието си да обърне гръб на тези предположения. Той не беше такъв тип! Не беше!

— Добре ли си, скъпа! — Дълбокият, познат мъжки глас я измъкна от мрачните ѝ размисли, но това така я стресна, че тя отскочи от него.

— Моля... моля те, добре съм — прошепна тя, дърпайки се от ръцете му, които бяха стиснали толкова силно раменете ѝ, достатъчно силно, за да могат да блъснат една дребна жена през парапета на верандата долу на каменните плочи.

— Соланж, що за приказки с духове сте разказвала на съпругата ми? — обърна се Люсиен с гняв в очите към пълната жена, която продължаваше да си вее с ветрилото, а на жестокото ѝ лице се бе изписала доволна физиономия. Това бе радостта на котката, която бе направила смъртоносното си движение, след като е измъчвала жертвата си.

— Определено не мога да се сетя за какво говорите — каза тя провлачено. Сините ѝ очи бяха студени като лед. — Само тази къща би могла да изплаши някого.

И все пак в гласа ѝ се долавяше триумф. Тя бе посяла семето на съмнението в съзнанието на Карес, както бе желала. Щеше да му го върне за това, че не бе пожелал да спи с нея. Беше се оженил за тази крехка жена — дете, вместо да стане неин любовник, и щеше да си плати за това. И все пак, тя беше казала на Карес онова, което други разнасяха от години из Нови Орлеан. Загадката около смъртта на Аурора Сен Амант нямаше да бъде разрешена никога.

— Не бива да позволявате на Соланж да пълни красивата ви главица със страхотиите на нашата Луизиана — предупреди я губернаторът, след като последва Люсиен в салона.

Жена му се бе захванала отново със старите си трикове да сее неприятности, той го усещаше във влажния въздух. Пак бе придобила вида си на хищна котка.

— Къде е Филип? — попита Карес, за да смени темата.

Трябваше някак да прогони думите на Соланж от съзнанието си. Сега разбираше, че тази жена бе искала поради някаква своя извратена, егоистична причина, да я накара да се усъмни в Люсиен. Аурора явно не беше единствената странна жена в Нови Орлеан.

— Той се държа като плашливо младо жребче — изсумтя губернаторът, вземайки гарафата от ръцете на съпругата си. — Мисля, че пи достатъчно, скъпа — промърмори той на начумерената Соланж. — Това ми е необходимо сега повече, отколкото на теб.

— А, ето го и него — каза Люсиен с тон, който говореше красноречиво за неприязънта му към Филип.

— И аз бих пийнал малко бренди — промърмори Филип, зървайки Пиер. — Какво отвратително време.

— Ще останете ли през нощта? — попита рязко Люсиен, докато Филип си наливаше от брендито.

— Да, бих желал да остана в Сан Ръогре тази нощ — отвърна той и надигна чашата към устните си.

— Бих могъл да изпратя моя надзирател да ви придружи по пътеката край реката. Ще ви заема кон — продължи Люсиен, застанал вдървено до Карес.

— Не, благодаря ви. Искам да се възползвам от вашето гостоприемство за още една нощ — отговори Филип, след като отпи голяма глътка от брендито.

— Мога ли да попитам защо? — провокира го Люсиен.

— Бих желал да посетя гроба на доведената си сестра утре сутрин. Утре е празникът, когато обикновено се отдава почит на мъртвите. Днес, в случай, че сте забравил, се навършва годишнина от раждането ѝ, а утре — седем години от смъртта ѝ. — Той говореше спокойно, но лявото му око потрепваше нервно.

След отговора на Филип ги погълна, досущ като мъглата вън от салона, натежалата тишина. Темата, която бе висяла толкова време във

въздуха, сега бе подхваната. Въпреки това, никой не знаеше какво да каже.

— Не съм забравил, но все пак мисля, че мъртвите трябва да си останат в гробовете — каза Люсиен, нарушавайки мълчанието. — Този култ към тяхната памет може да се превърне в нещо ужасно. — Гласът му беше студен и остър като наточена стомана.

— Очаквах подобен отговор от вас — отвърна на удара Филип. Една веничка на слепоочието му пулсираше в ритъма на неговата възбуда. — Вие никога не сте я обичал, никога!

— Достатъчно, господа. Не и в присъствието на дамите — им припомни Пиер-Франсоа, заставайки между тях.

После се обърна към Карес и каза:

— Откривам, че апетитът ми е нараснал неимоверно. Ще вечеряме ли скоро?

— Ще проверя — тя погледна към него с облекчение. — Ако ме извините, ще сляза до кухнята на долния етаж и ще проверя дали лятната трапезария е подредена. — Тя хвърли един бърз поглед към гръмоносната физиономия на Люсиен и докосна леко рамото му, докато минаваше край него.

Това сякаш го изтегли от ръба на бездна. Той я погледна за миг така, сякаш не я беше познал, след това вдигна ръката ѝ към устните си.

— Не се бави много. Липсваше ми — прошепна той до косите ѝ.

В очите му вече го нямаше оня изгарящ гняв, бе останал само някакъв странен дълбок копнеж. Тя не можа да не се зачуди дали чувството, което бе съзряла в тези ониксови дълбини, се отнасяше до нея или до спомена за Аурора.

Чистият въздух, макар да бе топъл и задушен, ѝ подейства ободряващо, докато слизаше по дясното крило на витото стълбище. Вдишваше дълбоко влажния въздух, сякаш за да прогони с това ужасяващите съмнения, който Соланж бе извикала у нея с клюките си.

Ранния здрач на есента и мъглата бяха изпълнили градината със сенки. Но шумът на работещите слуги все пак се чуваше, сякаш те бяха само безтелесни духове. Тя скръсти ръце пред гърдите си, като че ли ѝ бе станало студено, но в горещия влажен въздух това не беше физически студ, а студ, проникнал в душата и заплашващ да я погълне.

Колко подходящо време за навечерието на празника на Все светии, помисли си тя, докато влизаше в кухнята.

— Готови ли сме с вечерята? — попита тя Зои.

Безупречно облечената едра готвачка тъкмо бе наредила на двете си помощнички да свалят железните тенджери от тлеещите въглени.

— Да, мадам — отговори жената с лице плувнало в пот от работата около горещото огнище на кухнята. Тя се грижеше после блюдата да бъдат пренесени в малкото кухненско помещение на долния етаж в къщата.

— Мадам, мога ли да поговоря с вас? — попита Доминик, която бе дошла в кухнята от трапезарията, където даваше наставления на прислужницата, която нареждаше дългата кипарисова маса, правена по поръчка в Нови Орлеан. Кипарисовото дърво не се повреждаше от влагата, която беше дори по-осезателна в стаите на мрачния първи етаж.

— Да, Доминик. Какво има? — отвърна ѝ Карес.

— Може би ще е по-добре да поговорим на верандата — предложи тя.

— Разбира се — каза Карес и излезе от задушната кухня.

Доминик вървеше след нея с разтревожено изражение на обикновено ведрото си лице.

— Трябва да поговоря с вас за една особено деликатна ситуация, мадам — изрече Доминик колебливо. Меките ѝ кафяви очи бяха неспокойни.

— Какво има? — попита тихо Карес, усмихвайки ѝ се окуражаващо. — Като господарка на Сан Рьогре аз трябва да съм наясно с всички деликатни ситуации, Доминик.

— Да, и аз така си помислих, мадам — съгласи се жената. — Говорих с мосю Сен Амант, но той просто забрани церемонията, мислейки, че това ще бъде краят ѝ.

— Каква церемония? — попита Карес, опитвайки се да следва накъсаната линия на мисълта ѝ.

— Церемонията, която робите правят всяка година на този празник. Мосю Цвайг се съгласи с мен, че нейната забрана би могла да доведе само до вълнения. По реката се носи вестта за въстание на робите, но засега няма нищо подобно в жилищните помещения в Сан Рьогре — обясняваше Доминик, сплела ръце в отчаяние.

— И ти мислиш, че забраната на тази церемония може да доведе до бунт? — попита Карес, припомняйки си, че Доминик бе свободна жена, която сама бе избрала да работи като икономка на семейство Сен Амант. Стомахът ѝ се превърна в ледена буца, когато осъзна, че тя говори истината. Все още ѝ беше трудно да осъзнае факта за наличието на робството, позволяващо на един човек да притежава друг, въпреки че това беше част от ежедневието в Луизиана.

— Да, мадам. Не ми се ще да видя нито африканска, нито френска кръв по земята на Сан Ръогре.

— Робите могат да проведат празненството, ако го направят така, че то да не се вижда от къщата. Аз поемам отговорността, ако мосю разбере за това. И, Доминик, нека надзирателят и неговите хора да се погрижат нещата да са под контрол и всички да се завърнат, щом церемонията свърши — каза Карес, като хапеше устната си в размисъл за усложненията, които би могла да предизвика нейната промяна в нарежданията на Люсиен. Тя можеше само да се надява, че той никога няма да разбере какво е направила.

— Благодаря, мадам. Мисля, че това е много мъдро решение — каза Доминик с изражение на облекчение.

— О, Доминик, защо господарят е забранил тази церемония, която се е провеждала толкова години в Сан Ръогре?

— Защото... Защото тази вечер ще се навършат седем години, откак умря Аурора Сен Амант — отговори тя с огромна неохота, а в самурените ѝ очи се появи странна сянка.

— Не беше ли умряла на празника на Все светии? — опита се да я поправи Карес.

— Тялото ѝ беше намерено рано сутринта на този ден, но робите вярват, че тя е умряла предишната нощ, на своя рожден ден — обясни Доминик. — А седем е много важно число в тяхната религия. Те вярват, че довечера се навършват седем години от смъртта ѝ.

— Но... Аурора Сен Амант не е изповядвала тяхната религия, нали? — каза изненадано Карес.

— Напротив, мадам, тя играеше доста важна роля в тяхната религия — призна Доминик. — Тя беше върховна жрица на вуду в Сан Ръогре. Те вярват, че тя може да възкръсне от гроба на тази годишнина от смъртта си. Те искат да бъдат там, за да умилостивят духа ѝ и тя да не стори зло на никой от тях.

— Но това е абсурдно, Доминик — каза Карес, без да може да прикрие презрението в гласа си, въпреки че при думите на жената косъмчетата по врата ѝ настръхнаха.

— Може и така да е, мадам — отвърна Доминик с неразгадаемо изражение на иначе откритото си лице. — Така или иначе, те се бояха от нейната сила приживе и това не се промени след смъртта ѝ. Ако това е всичко, мадам, ще отида при мосю Цвайг да му предам вашите нареждания.

Карес гледаше как грациозната фигура се стопява в мъглата, която бе надвиснала над имението. Какво бе направила? Тя едва сега осъзнаваше какво би станало, ако Люсиен узнаеше, че тя току-що бе дала на робите своето позволение да проведат церемонията си по посрещането на духа на Аурора, в случай, че тя възкръсне от своя гроб в навечерието на празника на Все светии. Как щеше да издържи остатъка от дългата вечер, която и предстоеше, ослушвайки се за всеки звук, който би позволил на Люсиен да разбере за глупавото ѝ решение?

13.

Мъглата сякаш се бе надиплила около верандата на долния етаж, правейки гледката, която се откриваше през отворените крила на френската врата в лятната трапезария, наистина зловеща. Всеки звук като че отекваше в тишината на неясната привечер.

Атмосферата в стаята бе обтегната, защото унилото време сякаш бе пръснало своето заклинание над всеки един от седящите до елегантно подредената маса. Разговорите бяха просто нескопосани опити на някой от гостите да прекъсне натежалото мълчание, което повече не се издържаше.

Карес чувстваше, че всяка частичка от нея е обхваната от съмнения, заради това, което бе направила. Тя се вслушваше във всеки звук, който би могъл да бъде част от церемонията на африканците. Забеляза с тревога, че Люсиен е потънал в някакви свои мрачни мисли в другия край на масата. Неговият тлеещ тъмен поглед се бе спрял на пламъчетата на свещите в сребърния канделабър, поставен до него.

— Ще провеждат ли в бараките си тази вечер обичайната церемония? — стресна всички гласът на Филип, а Карес подскочи, събаряйки чашата си с вино. Тя се бе втренчила, неспособна да помръдне, докато червеното вино се разливаше по бялата покривка като кръв.

— О, Божичко! — възкликна Соланж и се прекръсти. — Разливането на вино предсказва, че ще се лее кръв.

— Господи! Стига с тия глупости — предупреди я Люсиен, процеждайки думите през здравите си бели зъби.

— Никакви церемонии няма да има тази вечер в бараките, нито пък ще се говори повече за суеверия тази вечер.

— Наистина, скъпи Люсиен, вие се държите като човек, комуто нещо тежи на сърцето — отбеляза Соланж с лека усмивчица. Нейната отнесеност, дължаща се на брендито, изпито през следобеда, изчезна при възможността за словесен дуел с красивия домакин. Той

продължаваше да я привлича. И тъй като така и не беше я вкарал в леглото си, сега Соланж търсеше отмъщение, заяждайки се с него.

— Защо сте отменил церемонията на робите? — настоя Филип, без да позволява темата да бъде сменена, дори след като прислужницата почисти разлятото вино.

— Щеше да е опасно в тази мъгла — отвърна Люсиен, без дори да поглежда Филип, но впил поглед в Карес в другия край на масата.

Погледът на тези пронизващи абаносови очи сякаш минаваше право през нея. В полумрака на стаята те като че ли блестяха на светлината на свещите като страховития поглед на някой хищен звяр, а той все така си оставаше загадка, енигма. Защо я гледаше така настойчиво? Този нетрепващ поглед почваше да ѝ лази по нервите, които и без друго бяха опънати до краен предел.

— Тук има нещо — каза Соланж, надушвайки тайната. — На всички така ни се искаше да видим истинска вуду церемония, при това в навечерието на празника на Все светии. Колко любопитно би било.

— Боя се, че Сан Рьогре е твърде нелюбопитен — отвърна Люсиен, хвърляйки само бегъл поглед на Соланж, преди отново да впери магнетичните си очи в Карес.

— Може пък и да не ви се наложи да пропуснете своята вуду церемония, Соланж — ѝ каза Филип, а кехлибарените му очи се присвиха в неприязън, когато погледна Люсиен. — Без значение какво точно сте разпоредил, африканците ще направят церемонията си, дори затова да им се наложи да се скрият в блатата, далеч от погледа ви.

Това подмятане беше толкова близко до истината, че Карес усети как коленете ѝ отмаляват. Наложил ѝ се да прибере ръце в скута си, за да не видят другите, че те треперят.

— Дали пък Филип не е прав? — попита Соланж Люсиен с нарастваща възбуда.

Широките, покрити с коприна рамена на Люсиен потръпнаха едва доловимо.

— Може би. И ако искате да се разходите из блатата в тази мъгла, то аз не мога да ви спра, Соланж.

— Въобще не сте забавен, скъпи. Загубил сте онова ваше много опасно излъчване. — Соланж нацупи малките си подли устни, флиртувайки с него.

— Сега имам своите отговорности — каза той дрезгаво, хвърляйки на Карес поглед, който бе не по-малко интимен от една целувка.

— Станал сте скучен — произнесе категорично Соланж, като че това беше най-тежката обида. — Просто не знам как издържате брака с такъв скучен мъж, Карес.

— Той е най-очарователният и необикновен мъж, който някога съм срещала — отговори ѝ Карес с пресъхнало от страст гърло.

Люсиен я погледна с очи, които изглеждаха огромни на фона на бледата скована маска на неговите свършени черти. Те пламтяха от копнежа му по нея, после една лека усмивка разчупи чувствените му устни и се стопи за миг в далечното, мраморно изражение на невероятно красивото му лице.

Нейните ръце болезнено желаеха да се докоснат до него, да почувстват как копнините му коси се разливат като студена вода по пръстите им, да усетят мъжествената грубост на хладните къдрици по гърдите и бедрата му. В мислите си тя се плъзгаше по мускулестото му тяло, припомняйки си допира, вкуса и миризмата на формите, кои го обожаваше. Карес искаше да усети ръцете му по кожата си толкова силно, че желанието ѝ се превръщаше почти във физическа болка. Тези далечни черги трябваше да се смекчат от силата на неговата страст, тези устни трябваше да шепнат името ѝ отново и отново, да го крещят с вик, изтръгнал се от душата му.

— Скъпа моя съпруго — каза тихо той с глас, превърнал се в дрезгав шепот от вълнението и вдигна чашата си в нейна чест.

— Но моля ви, имам чувството, че ви притеснявам в спалнята ви, Люсиен — оплака се Соланж с гримаса на неприязън върху стиснатите си устни.

— Соланж — каза нейния съпруг. В тази единствена дума се съдържаше предупреждение.

— Аз искам само да погледам гази вуду церемония. Ще бъде чудесна тема за разговор през зимата в Нови Орлеан. — Тя се изправи, избутвайки ореховия стол с гневен ритник на обутите си в сатенени пантофки крака, преди някой от мъжете да е успял да я спре.

— Изглежда ни предстои една малка разходчица из покритите с мъгла блата след вечерята — въздъхна Пиер-Франсоа дьо Водрюл, ставайки на крака.

Филип и Люсиен го последваха.

— Ще ви се отрази добре на храносмилането — промърмори Соланж, потупвайки съпруга си по леката издутина, която се подаваше над сините му копринени бричове.

— Няма да е зле да обуете ботушите си за езда. Почвата ще бъде доста влажна на много места — каза Люсиен, поглеждайки със съжаление губернатора и неговите елегантни обувки със сребърни катарамии. — Вие също, Соланж.

— Глупости, ако съсия тия, имам още много други — се запъна инатата жена, твърдо решена, че нищо няма да я спре да направи това, което знаеше, че Люсиен не иска тя да направи.

— Мога лично да го потвърдя, още повече че тя донесе повечето от тях със себе си от Нови Орлеан — каза съпругът ѝ е кисела усмивка.

— Няма ли да дойдеш с нас, Люсиен? Все пак ти си наш домакин — изсъска срещу него Соланж от мястото, където бе застанала заедно с Филип и съпруга си.

— Ще ви настигнем по-късно, Соланж — отвърна раздражено Люсиен. — Знам къде ще ви заведе Филип, но аз и Карес искаме да обуюм нещо по-подходящо за подобно изпитание.

— Както желаете — каза Соланж, тръсвайки закръглените си рамене. — Хайде, Филип, вие ще водите.

— Да ги оставим да вървят, накъдето са намислили — каза Карес, изправяйки се, след като Люсиен отмести стола ѝ.

Техните гости бяха изчезнали в мъглата.

— Ти ме изкушаваш, малката ми, но един господ знае къде ще ги отведе този глупак Филип — отвърна той, поставяйки ръце на раменете и, докато горещите му устни търсеха пулсиращата точка в основата на шията ѝ. Върхът на езика му направи страстно кръгово движение по копринената ѝ кожа.

Карес почувства как сърцето ѝ заби възбудено, когато той застана толкова близко зад нея, че тя усещаше топлината на неговото тяло, която пареше всеки отделен нерв по кожата ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в облегалката на нейния стол, за да противостоят на отмалата, която бе изпълнила крайниците ѝ. Нищо друго нямаше значение, освен това, че устните на Люсиен галеха шията ѝ, а ръцете му я притискаха страстно. Светът започваше и свършваше в кръга на тяхната прегръдка.

Колко време са стояли така, потънали в безбройните усещания, които ги бяха залели, така и нямаше да разберат. Изведнъж резкият лай на Бруно ги измъкна от унеса. Кучето се бе появило иззад стола на Люсиен и сега бе вперило поглед през отворената френска врата в мъглата. Козината на гърба му беше настръхнала, когато той вдигна огромната си рошава глава и зави с първобитния вопъл на своите предци. След това тръгна бързо към вратата, където застана на пост, препречвайки входа; бърните му се извиха назад и зъбите му се оголиха в дива гримаса на предупреждение към всеки, който би дръзнал да влезе без разрешение.

— Какво вижда той? — попита Карес, шепнейки изплашена. Отново почувства как косъмчетата по гърба и врата ѝ се изправят под напора на първичния инстинкт за самосъхранение.

— Мисля, че по-скоро усеща нещо — отвърна Люсиен напрегнато. Той притисна за малко раменете ѝ в желанието си да я успокои.

— Добре, момчето ми, добре — заговори Люсиен на животното с нисък, успокояващ глас, като леко го галеше.

Карес застана до мъжа и кучето. Това не беше нощ, в която да ѝ се иска да остане сама, пък било то и в другия край на стаята. Тя не виждаше нищо, като се взираше в мъглата, която обвиваше по-ниските клони на дъбовете. Каквото и да бе усетил Бруно, то бе отвъд човешките възприятия. Тя едва не се извърна, когато го забележа. Това бе една сфера от светлина, която сякаш танцуваше по поляната до блатата, сега почти невидима от мъглата.

— Боже мой! — възкликна тя, усещайки как Люсиен се изправя до нея. — Виждаш ли това?

— Да, наричат го feu follet^[1] — обясни той, но гласът му бе напрегнат.

— Какво е „feu follet“? — думите на Карес прозвучаха като ужасен плач, защото танцуващата светлинка ѝ приличаше на капризно видение.

— Това е мистериозното огнено кълбо, което се появява от блатата, вероятно защото там има гниеща растителност в изобилие. Може често да бъде забелязано нощем в блатата, а понякога се случва да се появи и в разчистени пространства като ливадата до къщата на

ръба на тресавището. — Гласът му този път беше твърд и той я притегли по-близо до себе си.

Тя посрещна с благодарност успокояващата топлина на тялото му и се загледа във видението, което изчезваше в мъглата. Бруно, явно загубил интерес към сцената, отиде до масата, където започна да търси остатъци от храната.

— Дори Бруно реши, че не си струва да преследва един блуждаещ огън — пошегува се Люсиен, опитвайки се да прогони страха от очите ѝ.

Какво ли ѝ бе казала тази отмъстителна вещица Соланж, докато бяха отсъствали сутринта? Той усещаше, че тя се чувства несигурно около него и болка прониза сърцето му, когато си помисли, че тя може би се страхува от него.

— Ако Соланж го види, сигурно ще бъде изумена и ще се убеди, че този път наистина е видяла дух — се опитваше да представи всичко като шега Карес, тъй като Люсиен бе пожелал същото, но коремът ѝ все още бе свит на топка.

— Трябва да тръгна след тях, скъпа. Филип не познава пътеките през блатата така добре, както аз. Може би дори сега, докато говорим с теб, те вече са се загубили. Ще е по-добре ти да изчакаш в салона, докато аз отида да ги потърся. Там не е място за теб. Сечището притежава някаква ужасяваща атмосфера, на която не искам да ставаш свидетелка, защото мястото е неприветливо дори на дневна светлина. Мисля, че само Соланж би могла да сметне подобна нощна разходка за увлекателна. Тя винаги е в търсене на някакво възбуждащо усещане, но възприятията ѝ за това са твърде ограничени и лесно се отегчава — каза той с глас, в който се прокрадваха презрение и сарказъм.

— Няма да ме оставиш сама в тази къща — поправи го Карес. — Не ме интересува колко зловеща е атмосферата там, нищо не може да е по-лошо от това да остана тук сама. Хайде да се качим горе и да облечем нещо по-подходящо. — В гласа ѝ се долавяше твърдост, която му подсказваше, че няма смисъл да спори.

— Не забравяй, скъпа, че съм те предупредил — каза той гробовно, с отсянка на нещо, което би могло да бъде отчаяние или примирение, стаено в тъмните му очи, и те излязоха от стаята.

Когато тя облече с помощта на Фантин сивия си ленен костюм за езда и кожените ботуши. Люсиен вече също бе обул своите високи до

коляното ботуши. Появи се слаб ветрец, който разнесе част от мъглата, макар че тя все така се стелеше над гъстата растителност на блатата. Те бяха освободили Фантин за нощта и видяха как тя изтича през градината по посока на кухнята, където се намираха стаите на женската прислуга.

— Насам — каза Люсиен на Карес и те тръгнаха по пътеката, която едва се виждаше на светлината на надупчения калаен фенер, който той носеше в едната си ръка.

Пътеката свърши с конюшните и помощните постройки, граничещи с края на мрачното благо. Карес чувстваше, че вятърът набира сила, тъй като вече развяваше полите ѝ и огромните клони на дъбовете бяха почнали да пращят и проскърцват при допира си един в друг, издавайки печални звуци. Когато минаваха край бараките на робите, тя видя, че всичко там е утихнало, но не защото те спяха, а по-скоро защото в тях нямаше никой. Всички ли бяха отишли на това празненство, за което тя бе дала разрешение да се състои?

— За пръв път в живота си и Филип да е прав — изкоментира Люсиен хладно, също виждайки, че бараките са празни.

Карес се поколеба само за миг, след като той ѝ направи знак да го последва в тунела, образуван от дъбовите и кипарисови дървета, покрит с мъх, откъдето започваше блатото. Доловил страха ѝ, той протегна ръка, която на светлината на фенера бе придобила бронзов оттенък. Усеждайки как тези мазолести пръсти сграбчват ръката ѝ, тя сякаш почувства, че част от силата му се прелива в нея и престана да се страхува. С този невероятен безстрашен мъж до себе си, който познаваше блатата като дланта си, както бе казала Соланж тя нямаше от какво да се бои.

— Трябва да вървим по тази пътека, докато стигнем до „cheniere“, където си мисля, че са решили да проведат тази своя тъй наречена церемония.

— Какво е това „cheniere“! — прошепна Карес, макар да не знаеше защо, шепти. Благо то ѝ изглеждаше като зловец, забранено място, в което не би трябвало да се опитват да проникнат.

— Cheniere е могила от раковини, доста голяма могила, която стои там от незапомнени времена. Обикновено на тези могили има по няколко вечнозелени дъба, точно както и на тази, но на нея има и още нещо. — Той спря на тясната пътека, вдигайки фенера така, че тя да

може да види лицето му. — На тази могила има един гроб, гробът на моята първа съпруга Аурора.

Карес усети как дъхът ѝ заседна в гърлото. Тя се вгледа в тези черни очи, които не отбягваха погледа ѝ. Видя в тях тъга и разкаяние, усещане за обреченост и малко след това хладно отдръпване, като че ли охладнявайки към нея, той нямаше да ѝ даде възможността да го отблъсне.

— Точно за това не исках да идваш с мен. Исках да запазя тайната за смъртта на Аурора още известно време, докато се опознаем по-добре, разбира се. Тя се самоуби. Точно затова не е погребана на светената земя на семейното гробище. Филип настоя да я погребем тук, защото това било любимото ѝ място в Сан Ръогре. Разбира се, доста по-късно открих, че тя е изповядвала тази африканска религия. Дори е била водачка на групата роби в плантацията. Филип казваше, че ставайки тяхна жрица, тя преодолела страха си от тях. Не бях разбрал колко страшно е било за нея в действителност да остава сама в имението, докато не стана прекалено късно.

„Някои казват, че е било убийство“. Тези думи се въртяха из съзнанието ѝ, когато гледаше Люсиен. На трепкащата светлина на фенера, разпръскващ мрака в това потискащо блато, се виждаше само бледото му лице. Тя облиза устните си, които бяха така изсъхнали, че ѝ пречеха да говори.

— Знам това — успя да отвърне тя.

— От кога? — попита той, а погледът му прикова очите ѝ със силата на вълнението.

— В деня, в който идвахме насам от Нови Орлеан с плоскодънната лодка — започна Карес. — Ивон ми каза за слуховете, които е чула. Беше решила, че ще е по-добре да ги науча от нея, отколкото от някой непознат. Тя ме умоляваше да не им позволявам да ме изплашат или да се набъркат в моя брак с такъв добър човек.

— А ти успя ли? — каза той дрезгаво.

— Да, защото както ти казах, не се плаша лесно. Познавам ужаси, които другите дори не могат да си представят — каза тя простичко. — Освен това тя каза, че ти си добър човек, а ти наистина си добър с мен.

В тъмните му очи проблесна толкова пронизваща, оголена болка, че Карес се отдръпна. Той погледна към нея, сякаш искаше да каже

нещо, но просто преценяваше последствията.

— Изправен съм пред такава смелост и вярност. Може би някой ден ще се почувствам достоен за тях — каза ѝ с глас, изпълнен с някакво странно чувство и след това поднесе ръката ѝ към устните си.

Снишавайки фенера, той се обърна, без да пуска ръката ѝ и я поведе навътре в блатото, към могилата и гроба на Аурора. Карес не можеше да разбере как той усеща накъде трябва да вървят, защото пейзажът около тях ѝ приличаше повече на декорите на кошмар, но Люсиен явно се чувстваше като у дома си сред неземната буйна растителност на гората и блатото. Усукани лози, дебели колкото човешка китка, се бяха увили около древните дънери на дърветата, спускайки къдрици от клони, протегнати като ръце. С навлизането навътре в блатото въздухът ставаше все по-тежък от миризмата на гнило и уханието на цъфтящите лози. Под техните ботуши по пътеката, макар и отгъпкана от ходилата на много роби, се разстиляше плесен от нападалите листа. Навсякъде Карес усещаше влагата, капките вода по листата, по увитите лози и по перестите листа на кипариса.

Те вървяха по криволичещата, виеща се пътека и достигнаха до едно голямо кипарисово дърво, в чиито корени, протегнати въвн от задушавачата вода на блатото за глътка въздух, Карес се спъна. В този момент тя видя пред себе си червено сияние и чу барабаните, биещи в изнервящ ритъм, който едновременно я плашеше и я караше да се унася. И без да е била там, тя разбираше, че това са звуците на Африка. Те нашепваха за традиции, чувственост и свобода.

Люсиен спря на ръба на това, което бе нарекъл *cheniere*. Те двамата все още бяха скрити от гъстата растителност и наситения мрак на блатото.

— Миризмата идва от казана, в който варят тафия. Трябва да се придвижим внимателно напред. Мога само да се надявам, че Цвайг им хвърля по едно око, както обикновено прави в такива ноци. Независимо от това, което ще видиш, не бива да отронваш и звук. Тафията е силен ром, който те си приготвят. Не знаем от колко време вече го пият. Нито звук — предупреди я той и не помръдна, докато тя не прошепна, че го е разбрала.

След като се приближиха, там ги посрещна гротескна гледка, която сигурно надхвърляше дори въображението на Данте. Един стар

африканец стоеше до белия надгробен камък, издялан от мрамор и приличащ на малка, зловеща детска къщичка за игра, и свиреше на някакъв инструмент с две струни. Беше покрит с нещо подобно на змийска кожа. До стария роб бяха застанали трима млади мъже, които биеха барабани, направени от големи изсушени кратуни и череп, който приличаше на кравешки. Използваха и някакъв странен инструмент, направен от черепа на алигатор. По странните барабани бяха опънати кожи, които им придаваха тази особена, плътна вибрация. Върху надгробния камък бе поставена голяма клетка, от която се носеше зловещ шумолящ звук. Африкански мъже и жени танцуваха около гроба в ритъма на музиката. Мъжете бяха облечени само с червени препаски, а жените носеха къси облекла, направени от яркочервени кърпи, защити една за друга по някакъв специфичен начин, а главите им бяха покрити с пъстри тюрбани. Светлината на огъня пръскаше техните дълги сенки върху белия мрамор на гроба.

Докато Карес и Люсиен наблюдаваха танцьорите, прикрити от гъстата растителност на блатото, от индигово черните облаци се показва луната. Нейният блясък само направи сцената още по-зловеща, посребрявайки мъха, който висеше от клоните на дъба, надвесени над надгробния камък. Сега те сякаш фосфоресцираха на тази странна светлина. Това като че още повече възбуди танцьорите и те започнаха да се кривят и гърчат в конвулсии, а въздухът се изпълни с техните дрезгави крясъци. И други, появили се откъм дърветата, се присъединиха към тях. Те всички се събраха в странен спираловиден кръг около надгробния камък, блестящ на алабастровата светлина на луната.

— Боже — прошепна Люсиен, стискайки здраво ръката на Карес. — Видях и останалите от другата страна на могилата. Погледни през дърветата, на лунната светлина може да се види част от роклята на Соланж. Тия глупаци! Та те дори не се опитват да останат скрити. Хич не ми харесва атмосферата тази вечер, дивашка е. Това не е място, където французите са добре дошли.

Обръщайки се към мястото, което той посочи, тя видя проблясването на коприна между дърветата, осветени от луната, която сега се намираще точно над тях. Карес се зачуди дали те също намираща тази сцена толкова ужасна и плашеща, колкото бе тя за нея.

Ако Соланж беше търсила ново екзотично приключение, то тя не бе останала разочарована.

Когато луната огря раковините на могилата, избелвайки ги така, че те заприличаха на кости, барабаните започнаха да ускоряват своя ритъм. Танцьорите разтвориха своя кръг, щом от тъмните сенки в източната част на сечището се зададе процесия. Няколко от най-силните полски работници носеха грубо изработен покрит стол, в който се виждаше седяща фигура. Когато излязоха на лунната светлина, Карес усети как дъхът ѝ секна в гърлото, защото седналата фигура с царствена осанка беше Доминик.

— Доминик ли е сега тяхната върховна жрица? — прошепна изумено Карес към Люсиен.

— Да, казах ѝ, че не искам това събиране да се състои тази вечер — каза Люсиен троснато. — Специално я помолих, а тя не е зачела желанието ми. Това не е в неин стил, но явно за нея вуду е по-важно от лоялността. Тя е свободна жена и може да постъпва, както намери за добре. Но и представа нямах, че още се бои от силата на Аурора.

Карес не можеше да обуздае треперения спазъм в себе си, появил се при мисълта, че Доминик я беше изиграла със своята история за слухове за бунт на робите, за да може да постигне собствената си цел. Церемонията по успокояването на духа на Аурора беше толкова важна за нея, че беше готова да излъже, за да може тя да се състои. Що за жена е била Аурора, за да предизвиква такъв страх дори седем години след смъртта си? И какво ли би си помислил Люсиен, ако узнаеше, че е позволила да я измамат, че бе била достатъчно наивна, за да даде съгласието си тази церемония да се състои въпреки неговото нежелание...

— Добре ли си? — попита Люсиен със загрижен глас щом усети, че тя трепери до него.

Знаеше си, че трябваше да настоява тя да остане в къщата. Карес не бе живяла достатъчно дълго в Луизиана, за да разбере това, което виждаше.

— Странно наистина, трябва да призная, че съм доста смутена да откроя, че една жена, която е била до мен няколко месеца като моя лична прислужница, е вуду жрица — отговори Карес, свивайки недоверчиво рамене. — А ми се струва, че виждам и Фантин в далечния край на кръга. Всички африканци в Сан Ръогре ли са

последователи на тази религия? — Гласът ѝ потрепери от осъзнаването на факта, че те всички бяха тук, танцувайки, движейки се под първобитния ритъм на африканските барабани. Никога Луизиана не ѝ бе изглеждала толкова чужда, толкова плашеща.

— Те не ти мислят злото — увери я Люсиен. — Тяхната религия е много важна за тях, как го е и нашата за нас и дори може би още по-важна, защото всичко друго им е отнето. Сега това е единственото нещо, което притежават — призна нерадостно той.

Полските работници свалиха покрития стол върху тебеширенобелите раковини на могилата, за да може Доминик да слезе. С царствена грация тя стъпи върху раковините, облечена в яркочервена дреха от коприна, покриваща стройната и фигура от дясното рамо над гърдите ѝ до средата на бедрата. Носеше тюрбан от златиста коприна на главата си, вързан така, че краищата стърчаха стегнато във въздуха. Краката и ходилата ѝ бяха боси, но около глезените ѝ бяха поставени гривни със звънчета, които подрънкваха при всяка нейна стъпка към гроба на Аурора.

Карес усещаше напрегнатия Люсиен до себе си, докато двамата гледаха как грациозната фигура се приближава към гробницата. Когато тя застана точно пред нейните гравирани врати, те чуха да се разнасят думите на заклинание.

— Dancez Calinda! Vadoum! Vadoum!

Думите на заклинанието, подети от африканците, се понесоха из горещия влажен нощен въздух като сивия дим от кладата. Зловещите звуци сякаш се смесиха с блатото, идвайки отвсякъде. Те ги заобикаляха.

— Господи, не! — един дрезгав мъжки глас се извиси над думите на заклинанието, когато Доминик измъкна от дрехата си дълъг крив нож и го вдигна високо във въздуха.

[1] блуждаещ огън (фр.) — Б.пр. ↑

14.

— Какво си мисли, че прави той? — прошепна Люсиен, гледайки как високата, стройна фигура на Филип прекосява раковините, за да се озове до Доминик.

Той бягаше като полудял, крещейки нещо на изумената Доминик, движен от някакви необуздани страсти, известни само нему, докато останалите го гледаха ужасени.

Барабаните спряха да бият, когато се разнесе викът му, танцьорите застанаха неподвижни и объркани, като че пробудени от дълбок сън, но все още унесени. Доминик се изправи пред Филип, без да се отдръпва, а стройната ѝ ръка все така държеше вдигнатия нож. Тя бе застанала предизвикателно, без следа от страх.

— Това трябва да бъде сторено. Тя не може да се върне в Сан Ръогре — думите на Доминик прокълтяха в тишината на горещата нощ.

Тя го погледна с устни, изкривени от отвращение заради глупавото му държание.

— Ако тя е достатъчно силна, за да се завърне, нека бъде тъй — обяви Филип и се пресегна да хване изящната китка на ръката, държаща ножа.

Те стояха като застинала картина на лунната светлина, докато накрая физическата сила се наложи над силата на духа. Тя свали бавно ножа до себе си и после го хвърли на земята.

— Ще съжалявате за това, м'сю! — извика гневно Доминик и робите се раздвижиха несигурно, без да знаят какво иска тя от тях.

— Има ли някаква опасност за него? — попита безсрамно, както се стори на Люсиен, Карес.

— Не, макар че с удоволствие биха го убили за това, което направи. Той е французин, а те знаят, че не е сам. Усещат присъствието ни в мрака — отвърна троснато Люсиен. — Освен това знаят, че Цвайг е някъде наблизо. Свободата, която са усетили през тази нощ, е само една илюзия и те го осъзнават. Но Филип ще трябва често да хвърля по

един поглед през рамо оттук нататък. Има и други, по-потайни начини да убиеш един човек от този да го направиш пред очите на свидетели, особено когато човек е твърдо решен да го направи.

Карес захапа долната си устна, защото не можеше да се въздържи да не помисли дали зад думите му не се криеше още нещо. Изведнъж усещането за безопасност изчезна от блатото през тази ужасна нощ, въпреки че тя беше все така притисната към силното, гъвкаво тяло на своя съпруг. *„Някои смятат, че е било убийство“*, бе казала Соланж...

— Ще е най-добре да известя Цвайг — каза твърдо Люсиен. — Празненството приключи, поне за това навечерие на празника на Все светии. Ела, трябва да се появим пред тях с достойнство. Те ще разберат, че всичко е свършило.

Люсиен извади от единия си ботуш малък пистолет, който тя не бе знаела, че носи, вдигна го във въздуха и стреля веднъж. След това, хващайки ръката ѝ, той тръгна спокойно към центъра на могилата.

Робите стояха стъписани едновременно от изстрела на пистолета и от появата на Сен Амант. После Карес доту изплашеното им шушукане, докато отстъпваха на няколко крачки. Тъмните им очи се спряха върху Люсиен и Карес и после отново се върнаха на Доминик.

Изглеждаха така, сякаш очакват някакъв знак, някакво потвърждение, че това, което се бе случило, е самата истина. Двойницата на Аурора Сен Амант ли стоеше пред тях, или може би нейното собствено видение?

Въоръженият надзирател Цвайг изникна от мрака, както и сънливо изглеждащите маркиз и маркиза дьо Водрюл. В ръката на губернатора имаше малък пистолет. Соланж бе пребледняла като надгробния камък на Аурора на лунната светлина. Всички приказки за екзотични изживявания ѝ се бяха изпарили от главата и тя стоеше, онемяла до съпруга си.

— Край на всичко. Край — произнесе Люсиен със силен, студен глас, който не търпеше възражения. После той се обърна към Доминик: — Кажете им да си вървят обратно в жилищните помещения. Никой от нас не иска някой да пострада.

Жената впери поглед в него за един дълъг миг, в който времето сякаш спря. Нейните бадемови очи се взираха първо в него, а после през него.

— Както желаете, м'сю, но мисля, че и вие като всички, които са се събрали тук, не желаете Аурора Сен Амант да се завърне.

— Нея я няма. Всичко, което е тук, са костите ѝ, които се пекаат под този камък на слънцето на Луизиана. — Той се прокашля силно, сочейки алабастровата гробница.

— Може би, м'сю — каза тя и плъзна очи към фигурата на Карес до него.

След това тя вдигна ръка и посочи зад себе си. Като по общо съгласие, робите последваха нейния величествен жест и тръгнаха от могилата обратно към бараките си.

— Невероятна жена — каза губернаторът, докато всички те следяха оттеглящите се фигури. Когато последните двама мъже взеха клетката от гробницата, всички осъзнаха, сковани от първобитен страх, че в нея бе затворена змия.

— Невероятно! — изсумтя Соланж. — Тази жена е много опасна. Направо не мога да повярвам, че ѝ позволявах да ми помага да се обличам. Не я искам повече за моя прислужница — каза тя на Карес с отвратено изражение.

— Естествено, разбирам ви — отвърна Карес, мислейки си с отпаднало сърце как би могла да изтърпи присъствието на Доминик около себе си. Макар че Люсиен сякаш бе привикнал с нейните чудатости, защото тя се справяше така добре с робите, Карес не искаше повече да има нищо общо с тази жена. Тя я беше изиграла и от всичко, което видя тази вечер ѝ ставаше ясно, че все още е обсебена от мисълта за Аурора. Фантин ще продължи да бъде нейна лична прислужница, се закле тя.

— Не искам да ви обидя, скъпи Люсиен, но независимо от това дали все още има треска или не, аз и маркизът отпътуваме утре за Нови Орлеан. Нагледах се на страхотии — каза Соланж на Люсиен, след като пое ръката на своя съпруг. — Махни този пистолет, Пиер-Франсоа, изглеждаш глупаво. Заведи ме обратно в къщата. Бих пийнала нещо силно.

Филип стоеше, обърнат с гръб към тях, отнесен в собствените си мисли пред гробницата на Аурора. Той изглеждаше така тъжен и обречен, че Карес го съжали. Сигурно беше я обичал много, въпреки че тя му бе само доведена сестра, мислеше тя. Без много да

разсъждава, тя се приближи към мястото, където Филип бе изпаднал в съзерцание.

— Трябва да се връщаме в къщата, Филип — каза тя меко, докосвайки ръкава му.

Той се обърна, лицето му беше бледо, и я погледна така, сякаш гласът ѝ го бе пробудил от сън.

— Ти си тук — въздъхна гой.

— Аз съм Карес — напомни му тя. — Хайде, елате, имате нужда от почивка.

— Време е всички да тръгваме — каза Люсиен високо с хладен, твърд глас, а в тъмните му очи тлееше гняв, когато застана до Карес. — Аз и съпругата ми се уморихме от тези глупости.

— Вашата съпруга — вдигна глава Филип с устни, изкривени от неприязън. — Тя беше ваша съпруга само по име — изсъска той, кимвайки към гробницата, след това, без да чака другите, се обърна и закричи към къщата.

— Остави го сам, от него могат да се очакват само неприятности — заповяда Люсиен на Карес и взе ръката ѝ в своята, сякаш тя бе непослушно дете. — Мисля, че ми дойде до гуша от Филип Дюбрюл за тази вечер.

Това бяха последните му думи, след което двете двойки се отправиха смълчани към убежището, което им предлагаше къщата. Въпреки че продължаваше да държи ръката ѝ, той сякаш беше далеч оттук, изгубен в някакви собствени мисли, в които тя не беше добре дошла.

Огромна умора обзе Карес, когато стигнаха до градината в задната част на къщата. Всичко беше утихнало, дори жилищните помещения на домашната прислуга. Сякаш всичко е било един кошмар, но образите, които кръстосваха съзнанието ѝ отново и отново, бяха прекалено реални.

— Какво се канеше да направи тази жена с ножа? — попита Соланж Люсиен, прекъсвайки внезапно дългото мълчание.

— Ако Филип не я беше спрял, тя щеше да им даде знак да ѝ донесат някакво животно, вероятно някой гълъб от гълъбарника в градината. Щеше да му пререже гърлото, принасяйки го в жертва, за да успокои духа на Аурора и той да не се върне обратно на земята в навечерието на Деня на вси светии — обясни той.

— Колко ужасно — Соланж потръпна. — Как можете да я понасяте около себе си?

— Тя винаги е била вярна на семейство Сен Амант и винаги е правила това, което е мислила, че е най-добро за фамилията, дори то да не е било винаги очевидно. — В гласа му се долавяше решителност, която дори Соланж реши да уважи.

Но докато се изкачваха по стълбите към своите спални, Карес осъзна, че е съгласна със Соланж. Тя не разбираше защо Люсиен не е освободил Доминик от домакинството си. Но пък, помисли си тя с огромна умора, имаше още толкова други неща, които тя не разбираше в Сан Рьогре.

— Съжалявам, че ти се наложи да присъстваш на този провал — каза ѝ Люсиен, когато влизаха в тъмната стая. — Не забравяй, че аз исках да останеш в къщата. Докато човек не поживее по-дълго тук, му е трудно да разбере логиката на африканците.

— Както и на техните господари — каза Карес с известна горчивина.

Люсиен се обърна от мястото, където беше застанал в светлината на свещите, поставени върху полицата под своите стъклени похлупаци.

— Какво точно не разбираш в мен, скъпа! — В плътния му глас се долавяше любопитство и очакване.

— Всичко — каза тя раздражено, успяла вече да свали единия си ботуш и занимавайки се с другия.

Напоителният аромат на разложението, идващ от блатата, все още се бе запазил по подметките ѝ.

— Целият ти живот е загадка за мен от самото начало.

— Какво имаш предвид? — Гласът му беше напрегнат, отбраняващ се.

— Аурора, ти така и не ми каза за Аурора — отвърна му тя равно, докато сваляше жакета си и освобождаваше колана на полата, за да може да я свали.

— Самоубийството обикновено не е предмет на обсъждане — отвърна той натъртено.

— Ти трябваше да ми кажеш, а не да позволяваш да го науча от други хора — каза тя уморено, като свали ушитата в мъжки стил риза, която бе част от костюма ѝ за езда. Обръщайки се към него, след като

остави ризата в гардероба, тя усети как отмалата надделява над нея. Спря се за миг, облечена с ризата и корсажа си.

— Може би си права, но ние и двамата имаме своите тайни, не е ли така, скъпа? — Той прекоси стаята с няколко бързи крачки, докато се озова зад нея, поставил силните си ръце на раменете ѝ, като я успокояваше.

— Отново говориш със загадки. — Тя отметна един кичур от лицето си, усещайки топлия му дъх по шията си.

— Позволи ми да ти помогна с останалите дрехи — прошепна Люсиен и развърза корсета ѝ, оставяйки го настрана. С няколко ловки движения той свали корсажа ѝ на пода и едва когато постави ръцете си върху раменете ѝ, наметнати с ризата, тя разбра какво е намислил.

Алената лилия на нейното рамо пламна за миг, точно като в килията на затвора Ла Салпетриер. Той беше прав, тя също имаше своите тайни, които все още не можеше да се претраши да му каже. Поне засега. Не и преди да е сигурна, че няма да дойдат от Франция, за да я търсят. Когато се убедеше, че няма възможност да я върнат обратно в затвора, тя можеше да му довери всичко, но засега нямаше да му каже нищо. Който и да бе убедил краля да издаде ужасното писмо срещу нея и баща и, той би могъл все още да им мисли злото. Не, тук в Луизиана тя се чувстваше защитена от тези, които искаха да я наранят. Все още не беше дошло времето да свали своята маска, и дори пред Люсиен. Той самият, както тя бе почнала да осъзнава, носеше маска.

— Прости ми, ако съм извикала у теб болезнени спомени — прошепна тя, докато ръцете му сваляха ризата ѝ от нейните рамене с цвят на слонова кост. — Знам какво означава да не можеш да говориш за нещо, което ти е причинило огромно страдание.

— Скъпа съпруго, когато сме само двамата в нашата спалня, миналото не съществува. Единствено настоящето е от значение, както и страстта между двама ни.

Неговият глас бе като прелъстителна милувка, а устните му целунаха нежно алената лилия на рамото ѝ.

Ах, защо това не беше вярно, си помисли тя в пристъп на тъга, която бързо се оттегли при докосването на неговите умели ръце. Възбуждащото усещане от допира на горещите мъжки устни по кожата

й я развълнува. Почти тропическия въздух целуна голото й тяло, точно като устните му, когато и последните й дрехи се свлякоха на пода.

— Ах, красавице моя, ти караш дъха ми да спира — прошепна той, обръщайки я нежно с лице към себе си. Неговите пронизващи тъмни очи се плъзгаха по тялото й, благоговение и страст горяха в тези тъмни като полунощ орбити. — Нека се отърсим от безсмислиците на тази вечер. Тук има място само за взаимно наслаждение. — Поставяйки ръцете си от двете страни на красивото й лице, той целуна нежно първо челото й, после върха на носа й и след това прокара устни по нейните тръпнеци уста.

Невероятното топло усещане за единение я обзе още веднъж, когато устните му се допряха леко до нейните, а ръцете му се спуснаха надолу, за да я прегърнат и да я притиснат по-силно. Умората и отнесеността изчезнаха сякаш мигновено под напора на неговото нежно прелъстяване. Когато я заведе до балдахина, покрит от облака на предпазната мрежа, тя си помисли с въздишка, че ако духът на Аурора обикаля из тази къща, то той спира пред прага на тяхната стая. Тук, въпреки полумрака, се чувстваше освободена от невидимото присъствие, което усещаше в другите части на сградата.

Карес вече не мислеше за Аурора, когато двамата заедно легнаха върху пухеното легло.

— Позволи ми да те освободя от напрежението на деня — прошепна той дрезгаво и страстно.

Отмятайки дългите копринени коси встрани, неговите красиви пръсти погалиха съвършената линия на гърба й, разтривайки стегнатите нерви, за които тя дори не предполагаше, че са изпълнени с такова напрежение. Въздъхвайки учудено, усети как по тялото й бавно се разстила топлина. След това неговото невероятно докосване се прехвърли върху задната част на бедрата й, масажирайки ги, отнемайки умората от мускулите й, докато накрая тя се почувства податлива като върба на вятъра.

— Прекрасно — въздъхна Карес. — Ти ме освободи от болката, за която дори не подозирах.

Плътен, гърлен смях бе неговия отговор, когато той се наведе и целуна съвършената полусфера с цвят на слонова кост, преди да продължи да масажира мускулите в долната част на краката й, после стройните й глезени, накрая дори малките й ходила.

Изведнъж тя започна тихо да хихика, след това се засмя с пълно гърло и се извъртя, за да то погледне.

— Гъделичкаш ме — запротестира, когато той се изправи до нея, прокарвайки пръсти по извивките на тялото ѝ, докато тя усети как нежните ѝ руси косъмчета настръхват на местата, където я бе докоснал.

— Ах ти, дявол такъв — оплака се тя, разтваряйки се в него с дрезгав мелодичен смях.

— И така са ме наричали — съгласи се Люсиен, притискайки я към себе си, гледайки към нея нежно усмихнат, като я държеше в силните си ръце. — По-добре е, когато се смееш. Сега може би се наслаждаваш на себе си малко повече.

— Да, малко — подразни го тя с изкусителен блясък в сивите си очи, който накара кръвта му да закипи.

— Има много начини да се прави любов, красива моя съпруго, и тази вечер смятам да те запозная с някои от тях — ѝ обеща той, като притисна бедрата ѝ към себе си и след това с няколко бързи, гъвкави движения се озова легнал по гръб, а тя — изпъната върху него.

— Какво правиш? — възкликна тя, смеейки се изненадано.

— Почакай и ще видиш — закачи я той. Тъмните му очи блестяха срещу нейните. — Искам да виждам цялото ти тяло, докато се любим.

Тя почувства как ръцете му се плъзват отзад, а след това се снижават към бедрата ѝ и ги разтварят, подготвяйки я със своето умело докосване за едно още по-страстно и по-интимно проникване. Нейният стон на възбуда му подсказа, че тя е почти готова да го приеме. Той проникна бавно с един от задебелите си пръсти в нея, усещайки топлината и влагата ѝ, подсилвайки внимателно възбудата, обхванала слабините ѝ. Искаше да прогони всички съмнения, всички ужасни видения на нощта от нейното съзнание и да ги замени с невероятната наслада от тяхното любене. Тя притежаваше прекрасен вроден талант за това, който той искаше да доведе до пълното му разцъфване.

— Ще ме развратиш — прошепна Карес докато езикът му се движеше в ухото ѝ.

— Надявам се да е така — изсмя се той и изведнъж постави ръцете си върху стройната линия на талията ѝ, за да я повдигне така, че да може да проникне в очакващите ѝ дълбини.

— О, да — въздъхна тя, усещайки невероятно чувство на пълнота, когато той влезе в нея, изпълвайки я със своята възбуда, със своята любов.

— Седни, красавице моя, за да мога да те видя — напътстваше я Люсиен, помагайки ѝ да го възседне.

Малките ѝ ръце притискаха гърдите му, докато той потъваше в нея и я гледаше на светлината на свещите.

Нейната пепеляворуса коса се бе разпръснала в сребърен ореол около бледото цвете на лицето ѝ. Твърдите, коралови розови пъпки на зърната ѝ го възбуждаха, гледайки го от закръглените ѝ гърди с цвят на слонова кост, когато тя изпъна гръб, наслаждавайки се на благоговението в неговите очи, прераснало почти в боготворене.

— Ти си като красива лилия под напора на вятъра. — Гласът му бе изпълнен с любов и наслада.

Той знаеше, че никога няма да забрави този красив миг, в който тя бе потънала в сребристо сияние и пробудена страст, отвърщайки на неговото желание със своите непокварени движения. Сърцето му бе изпълнено с благодарност към съдбата за това, че му беше дала втори шанс в любовта с тази невероятна жена. Спомените от миналото можеха най-после да бъдат погребани. Каквото и да се случеше с него през остатъка от живота му, той щеше да помни този миг на съвършена наслада, когато се бе почувствал възроден в нейните ръце.

Карес не изпитваше срам пред неговия обожаващ поглед, защото подобно чувство би било напълно неуместно в тази атмосфера на любов и приемане. Това усещане бе част от една друга реалност, където подобни мисли не съществуваха. Бе останала само мисълта, че най-после са се открили един друг след такава дълга самота. Тя не знаеше как би могла да обясни подобно чувство, но то беше силно, това бе усещането за съпричастност, сякаш целият им предишен живот бе играл просто ролята на прелюдия към този миг. Като всички други млади момичета, и тя бе мечтала за мъжа, който ще се появи един ден, и ще бъде влюбен в нея. Но колко по-щастлива бе сега, когато бе открила своята друга половина, своя духовен партньор. Съдбата ги бе събрала някак си по средата на собствената им мъка и отчаяние.

Тя му се усмихна с любов и раздвижи леко бедрата си в желанието си да удължи невероятното усещане, че той бе проникнал в нея и двамата бяха обединени във възела на любовта.

— Колко щастливи трябва да бъдем за това, че съдбата е благосклонна към нас — каза тя, мислейки си за всички онези, които никога няма да узнаят какво са притежавали.

— Какво има, ma chere? — попита той меко, галейки гърдите ѝ, спускайки се надолу към талията ѝ. — Сянка премина по твоето прекрасно лице.

— Това бе само тъга за онези, които не познават благословието на подобно щастие — отвърна тя, изпъвайки се при допира му. Дългата ѝ коприна коса се разстла по ръцете му като студена вода.

— Значи ти също усещаш, че сме били предопределени един за друг — разсъждаваше той, а красивите му черти помръкнаха за миг. Лекотата бе отстъпила място на дълбоката почуда от мистериозния начин, по който се бяха открили един друг, при условие, че всичко бе против тях. Той си спомни как баща му казваше, че това, което е писано, ще се случи. Но колко странни бяха пътищата на съдбата, които ги бяха събрали заедно. Тази прекрасна жена, която външно така напомняше на най-голямото му поражение, щеше да го изведе от отчаянието на миналото.

— Out — прошепна тя, поглеждайки го със сивите си очи, в които се бяха отразили сърцето и душата ѝ. — Je t'aime, Люсиен.

— Je t'aime, Карес — отвърна той. Гласът му бе дрезгав от силата на възмущението, което почти не му позволяваше да говори. Той почти не се контролираше. Повдигна я леко от себе си и се озова върху нея. Тъмните му очи проблясваха с див копнеж:

— Je t'aime, Карес. — Гласът му прозвуча като вик срещу болката в живота и той я притискаше отново и отново.

Сълзи се стекоха по лицето ѝ като знак за всички потиснати чувства в живота ѝ. Той бе казал, че я обича и тя бе осъзнала през булото на екстаза, че за пръв път в нейния самотен живот някой ѝ казваше тези думи.

След това нямаше вече думи, остана само музиката на споделените викове на удовлетворение, когато той я отведе на онова извисено място, принадлежащо на удоволствието. Двамата заедно достигнаха върха в пълна хармония, намирайки успокоение и доволство. Потънали в уюта на взаимната си прегръдка, те заспаха докато вятърът свиреше около солидните ъгли на Сан Рьогре. Дъждът се плисна срещу прозорците и вятърът изви клоните на гигантските

вечнозелени дъбове. Но те продължаваха да спят, чувствайки се защитени в заключените ръце на любимия, без да имат представа за гнева на природата.

Изведнъж Карес се събуди, а сърцето ѝ биеше толкова силно, че тя си помисли, че би могла да го чуе, независимо от бурята. Тя дишаше пресекливо, а въздухът не ѝ достигаше. Какво се бе случило? Какво я бе изплашило? Измъквайки се от прегръдката на спящия Люсиен, тя си спомни.

Тя не можеше да диша, задушаваше се в това тясно, ужасяващо място. Трябваше да се измъкне някак си, те трябваше да я пуснат. По тънката струйка светлина тя можеше да разбере, че отвън бе ден, можеше да усети аромата на дъжда и да почувства вятъра. Не можеше повече да понася тъмнината и ужасяващата самота на гробницата.

Тръпка разтърси стройното тяло на Карес при спомена за кошмара. Гробът на Аурора, тя беше затворена в тази мраморна гробница. Ужасът от нея все още не беше я напуснал.

Един повей на вятъра срещу отворената френска врата донесе в стаята аромата на дъжда. Тя пое дълбоко въздух, опитвайки се да прочисти съзнанието си от ужасяващия сън. Тя почувства хлад, припомняйки си, че се е мислила за Аурора, прикована завинаги в мраморната гробница на могилата в блатото. И тогава тя усети уханието на цветята под дъжда, уханието на виолетките през ноември.

— Какво има, ma chere? — я попита Люсиен със сънлив глас докато ръката му се протягаше, за да погали рамо то ѝ.

— Прегърни ме! — възкликна тя. — Mon Dieu, прегърни ме!

Той я притисна към себе си почти спящ. Но Карес, дори с, глава опряна на гърдите му, не можеше да заспи. Тя се страхуваше да затвори очи, за да не се пренесе още веднъж на онова ужасно място в блатата. Но макар и будна, тя не можеше да отстрани онова странно усещане за присъствието на Аурора. Тя беше тук, в стаята, бе дошла с повей на вятъра, донесъл аромата на виолетки и на първоноемврийския дъжд. Беше денят на Все светии, ден, в който си спомняме за мъртвите.

15.

— Къде е Филип? Нямам търпение да потеглим за Шен Верт, преди пак да завали дъжд. — Соланж дьо Водрюл стоеше облечена в костюма си за езда и нетърпеливо потупваше полата си с камшика. — Вие бяхте достатъчно любезни да предоставите коне и каруца за багажа, така че трябва да се връщаме в плантацията. А сега той ни кара да чакаме.

— Вярвам, че е искал да постави цветя на гроба на Аурора — каза тихо Люсиен докато стояха в основата на двойната стълба.

Конярите държаха юздите на три оседлани коня, които риеха земята, докато водачът на магарешката каруца, стар, доверен роб и едно малко момче трупаша кутиите с шапки на Соланж и няколко куфара в задната част на каруцата.

— Днес е денят на Все Светии, Соланж — напомни съпругът и с предупреждение в мекия си глас.

— Никога няма да разбере как е възможно да се върне на толкова ужасяващо място — каза нетактично маркиза дьо Водрюл, свивайки заоблените си рамене.

Карес разбираше чувствата ѝ, дори и да беше грубо от нейна страна да ги обсъжда пред Люсиен. Тя щеше да се радва да ги види, че поемат надолу по реката обратно към Нови Орлеан. Корабът им беше акостирали в Шен Верт. Тя можеше само да се надява заради Филип, че времето ще е по-хубаво сутринта и те ще могат да тръгнат надолу по реката.

Соланж бе отказала да остане още една нощ в Сан Ръогре. Когато мъжете ѝ казаха, че заради проклетото време това не е най-добрият ден да се пътува по предателската Мисисипи, тя стана раздражителна и почти изпадна в истерия. Люсиен галантно им предложи коне за езда, за могат да се придвижат покрай реката до Шен Верт и духовете се успокоиха. Филип обаче се измъкна, докато оседлаваха конете в конюшната.

Хладният вятър вееше подобните на арка клони на дъбовете отпред, което пък принуди ято червенокрили косове да излети и закръжи над тях. В тежкия, влажен въздух мирисът от сладките маслинови храсти беше почти непоносим, което напомни на Карес за събуждането ѝ през нощта с мисълта, че от идващия през отворената врата дъжд се носи уханието на теменужки. Тя бе преуморена и полузаспала. Нищо чудно да ѝ хрумнат такива странни неща, след като бе наблюдавала върху церемонията пред гроба на Аурора. От там идва всичко, казваше си твърдо тя, нищо повече.

— Време беше да се върнеш, Филип! — Соланж извика ядосано, след като фигурата му се появи в края на блатото.

Той изглеждаше уморен и изцяло отнесен, с тъмни кръгове под очите. В ръцете си носеше странен предмет, черна топка, направена от восък, със стърчащи от нея пера. Нещо изглежда бе надраскано върху нея с остър предмет. Спирайки пред тях, той хвърли топката в краката на Люсиен:

— Това беше пред гроба на Аурора. Не искам подобни фетиши да бъдат оставяни там, за да скверният паметта ѝ — произнесе той през зъби. В странните му кехлибарени очи блестеше яд и нещо, което почти приличаше на страх.

— Тя все още ги плаши — отсече Люсиен, а докато говореше един мускул потрепваше върху челюстта му. — Въпреки че е мъртва от седем години.

— Те знаят, че тя не почива в мир. За духа ѝ няма покой — въздъхна Филип и подсуши лицето си с ленената носна кърпичка, която беше извадил от джоба си. След това се обърна и издърпа юздата на един от конете от ръцете на слугата. — Ще ги върна сутринта. Моят надзирател ще се погрижи за тях като стигнем лодката.

Той учтиво свали триъгълната си шапка и махна с нея на Карес, като в същото време произнесе с тъжна усмивка:

— Довиждане мадам.

Семейство дьо Водрюл побързаха да яхнат своите коне. Странното държание на Филип изискваше бързо сбогуване. Карес и Люсиен, заедно с Бруно и Бланш, отидоха до началото на покритата с мидени черупки пътека, за да ги изпратят до пътя, който следваше гъстия листак по брега на Мисисипи.

— За мен е облекчение да ги видя, че си отиват — сподели Люсиен, след като те се изгубиха от погледите им в гъстата растителност.

— Соланж обтягаше нервите ни — съгласи се Карес, когато вървяха обратно към къщи.

Тя обаче си мислеше, че сега, след като те си отидоха, Сан Рьогре изглеждаше толкова пуст и изолиран. Същото се отнасяше и за елегантната къща. Смешно беше да се страхува да остане сама със собствения си съпруг. Но това особено чувство се запази, докато вървяха покрай гигантските дъбове.

Вятърът развяваше назад-напред сивия мъх, който го висеше от дърветата, като се чуваше монотонно свистене, а откъм реката звучеше приближаващата буря. Филип ѝ показа двойния дъб, като минаха покрай пето, а Карес загърна още повече раменете си с шала. Беше захладняло предната вечер едновременно с дъжда, но студът, който премина през нея, не беше физически. По-скоро смразяваше духа ѝ.

— Каква бе онази ужасна топка, която Филип донесе? — попита Карес, спомняйки си фетиша, който той бе хвърлил в краката на Люсиен.

— Някакъв вуду, черна магия — каза той нетърпеливо. — Както ти казах снощи, африканците имат свои собствени начини да прогонват злото. Ние не можем да ги спрем да вярват, като просто им забраним. Но са станали твърде смели. Трябва да знаят какво им е позволено в Сан Рьогре.

Като стигнаха до мястото, където Филип беше хвърлил черната, восъчна топка, спряха погледи. На земята имаше само едно малко перо, което показваше къде е била хвърлена топката.

— Кой би могъл да я вземе? — попита Карес, поглеждайки към градината на кухнята, убедена, че въпреки, че не се вижда никой, тъмни африкански очи ги наблюдават от сенките на различните сгради. Някой беше преместил фетиша, а единствените хора в Сан Рьогре бяха надзирателя и многобройната прислуга.

— Не знам, но присъствието на Филип тук бе разрушително. Слугите винаги са били неспокойни, когато той идва в плантацията — каза Люсиен. — Сега, след като си замина, всичко ще се нормализира.

В дълбокия му глас звучаха успокоителни нотки, докато я водеше към къщата.

Защо африканците не харесват Филип? Карес искаше да попита, но нещо я накара да се въздържи. Имаше усещането, че Люсиен я предпазва от някаква дълбока тайна, нещо, което не искаше тя да узнае. Това я караше да се чувства самотна. Когато старите тайни излизаха наяве, те показваха, че няма значение колко страстна е връзката между тях. Миналото можеше да създаде проблеми в отношенията им. Появи ли се веднъж подозрение, щеше да е много трудно да се преодолее, независимо от взаимното им привличане.

— Трябва да поговоря със Зои в полето. Ще се видим на обяд. Ще се нахраним спокойно и ще си отдъхнем — обеща Люсиен, когато стигнаха преддверието на първия етаж. — Не се преуморявай. Не забравяй, че доскоро беше болна.

Той я целуна по челото, остави я до вратата на затоплената кухня и потегли грациозно към конюшните.

Карес зърна Фантин, която помагаше да почистят мръсните съдове и я извика, решена да направи точно сега разпорежданията си в Сан Рьогре. Днес щеше да направи първата си стъпка, за да държи миналото там, където му е мястото, погребано в гробницата в блатото.

— Да, мадам? — Фантин се наведе към нея с нежно изражение в меките си, като на сърна очи, които внимателно се сведоха.

— Изпрати Доминик при мен в салона. Искам да обсъдим управлението на къщата — гласът на Карес бе учтив, но изпълнен с достойнство. Сега тя беше мадам Сент Амант, а не Аурора. Повече нямаше да се чувства като нежелан гост в собствения си дом.

Докато чакаше Доминик в салона, тя затвори дългите врати, които се отваряха към галерията. Засилилият се вятър предвещаваше захлаждане на времето през късната есен. Люсиен ѝ беше казал, че зимите в колонията са кратки, но могат да бъдат студени и влажни. Тя си помисли за заминалите гости, които яздеха към Шен Верт. Ако пак завали, ще бъде ужасно пътуване.

— Мадам, искали сте да ме видите.

Мекият глас на Доминик с леко патетична нотка накара Карес да се обърне от мястото, където стоеше, наблюдавайки зад затворената врата люлеещите се клони на вечнозелените дървета.

— Да — отговори хладно тя и с надменно изражение се обърна към икономката, която бе безупречно облечена в син Оксфорд, колосана престилка и боне върху елегантната глава. Нямаше и следа от

проповедничката на вуду, от персоната, която се бе изявила в студената, проклета утрин.

— Възстанових се напълно след болестта си и сега искам да взема връзката с ключовете на къщата.

Тя протегна ръка, за да вземе сребърната верига, която бе окачена около кръста на Доминик. На нея бяха прикрепени ключовете на стаите, складовете, помещенията за чай и кафе, шкафовете с ликьор и лекарства, сандъците с барут. Тази връзка с ключове бе символ на властта на господарката на плантацията.

— Икономката на семейство Сент Амант винаги е носила тази ключове — изрази протеста си Доминик с присвити очи, без да направи дори движение, за да свали връзката.

— Сигурна съм, че това е било така някога, понеже не е имало господарка, която да се чувства достатъчно добре, за да управлява къщата. Аз съм напълно способна да бъда господарка в Сан Рьогре, а също и в къщата в Нови Орлеан. Трябва да разбереш, Доминик, аз съм мадам Сент Амант сега и като такава имам задължения. Ключовете — повтори тя и пак протегна ръка, без да откъсва поглед от присвитите очи на Доминик.

— Вие сте по-силна от другите. Усетих го още в момента, в който ви видях за първи път — размишляваше на глас Доминик. След това повдигна рамене, откопча сребърната верига и я подаде на Карес. Дълбоко в тъмните ѝ очи имаше недоволство, примесено с респект.

— И да няма повече трикове, Доминик — каза Карес с нисък, спокоен глас. Всяка нейна дума съдържаше желязна нотка на предупреждение. Тя стегна веригата около кръста си.

— Не разбирам, мадам — наранена и шокирана попита Доминик, повдигайки едната си вежда.

— Имам предвид заплахата от въстание на робите, ако не бях дала разрешение за онази ужасна церемония снощи. Може да съм отскоро в Луизиана и в Сан Рьогре, но бързо се уча. — Карес знаеше, че се води борба между волята на едната и другата. Коя щеше да бъде истинската господарка.

— Можеше да има въстание, мадам, ако тяхната вуду кралица им бе заповядала — отговори Доминик, като я гледеше, без да мигне, с вдигната глава, като истинска кралица.

За момент косите на Карес се изправиха. Хубавата, елегантна Доминик изведнъж заприлича на змия. Но това стана за част от секундата и сигурно от играта на светлината.

— Ти имаш голяма власт над тях.

— Аз съм много силна, мадам — каза тя с тънка заплашителна нотка в гласа си.

— О, вярвам ти, Доминик, но аз също съм силна. — Карес не си позволи дори да мигне, въпреки че почувства болка в стомаха. Сякаш водеха дуел, но оръжията им бяха думите. Някакъв инстинкт ѝ казваше, че ако иска уважението на тази странна жена и ако наистина иска да бъде господарката, трябва да покаже пълна убеденост в собствените си сили.

— Да, мадам — изрече тя с блеснали тъмни очи. — Има ли още нещо?

— Мосю Сент Амант ще се върне в къщи за закуската. Искам да я сервирам тук, горе, в зимния салон. Времето е твърде влажно и студено, за да се храним долу. Ще прекарам останалата част от сутринта в изучаване на къщата. Сега, след като съм напълно здрава, искам да се запозная с всяка стая.

— Да, мадам — отговори Доминик с леко навеждане на глава.

Излизайки от салона, тя спря на входа и се обърна към Карес:

— Мосю ще желае ли да постави „immortelles“, които съм му избрала в семейната гробница, след като се нахраните? — Лицето ѝ беше безизразно, но в тъмните ѝ очи имаше триумфален блясък.

— „Immortelles“? — попита тя.

— Това е траурен венец, който оформям от жица и черни ленени розетки, за да го положа на гроба на майка си, баща си и Аурора в деня на Все Светии.

— Ще попиташ, мосю — отговори нервно Карес, установявайки, че Доминик не се е отказала от мълчаливия дуел за власт в Сан Рьогре. — Това е всичко.

Тя я освободи, мислейки си, че ще е много по-трудно да завоюва позициите си на господарка, отколкото смяташе. Доминик щеше да се бори за всяка стъпка по този път.

Маската на учтивост изчезна от лицето на жената в момента, в който разбра, че Карес не е някой, който да включи в своите вуду занимания.

Карес се обърна към пейзажа зад френските врати. Пръстите ѝ докоснаха ключовете, които висяха на кръста ѝ и тя прехапа устни. Докато се взираше в люлеещите се клони, тя установи, че има нещо, което искаше да направи от самото си пристигане в плантацията. И тъй като Люсиен беше извън къщата с надзирателя, моментът беше удобен.

Тя отвори френската врата и влезе в галерията. Вятърът развя косите и полата ѝ, но тя се бореше с него, докато зави зад ъгъла на къщата. Знаеше къде трябва да отиде, за да задоволи гнетящото ѝ любопитство още от деня, в който извървя пътя от реката дотук. И ето, тя беше тук, пред вратата със счупеното стъкло със закована на празното място дъска, докато бъде донесено ново стъкло от града. Натисна бравата и установи, че е отключена, както очакваше. Методично опита всеки ключ от веригата, докато откри един, който отключи. Тогава влезе вътре, в стаята, която бе на Аурора.

Дантелените завеси на френската врата, изпълваха стаята със сенки в унисон с мрачното небе. Карес подпря с гръб затворената врата. Докато оглеждаше стаята, сърцето ѝ биеше до пръсване, всеки нерв се бе изопнал. Беше глупаво, но не можеше да превъзмогне чувството, че е нарушител. Някой почистваше стаята, никъде нямаше прах, но витаеше някаква меланхолия, атмосфера, която се чувства в неизползвани стаи.

Тя се премести от вратата, убедена, че някъде в спалнята на Аурора, ще намери нещо, което да ѝ покаже що за жена е била тя, каква е била притегателната ѝ сила, всяваща страх у толкова много хора. Очевидно бе, че любимият ѝ цвят е бил бледолилав, понеже стените бяха в бледа лила, завесите на леглото и кувертюрата от виолетова коприна. Леглото за почивка през деня беше тапицирано също в лила, с избродирани от брокат тъмновиолетови букети теменужки. Цялата стая бе просмукана от слабо ухание на парфюм с дъх на теменужки и мухъл.

Беше някак си нездравно да се поддържа спалнята такава, каквато е била преди тя да умре, помисли си Карес, понеже установи, че точно това се вършеше. Пурпурна копринена нощница лежеше опъната в долния край на леглото, а под стигация ѝ до земята подгъв имаше два малки сатенени пантофа, с точета във вид на пясъчни часовници, леко износени дори. Изглеждаха така, като че очакваха собственичката си да се върне тази вечер.

Увивайки се по-плътно с шала, тя се извърна от леглото и погледът ѝ се спря на поставка за перуки, върху която стоеше бяла, напудрена перука, закачена на деликатно инкрустирана, орехова стойка. От една отворена лакирана кутия, близо до поставката за перуки, в полутъмната стая блестяха обеци от аметист, във формата на висящи теменужки.

Беше ужасно, помисли си тя разтреперана, стая, поддържана за мъртва жена. Изплашена, Карес си помисли, че вижда бяло лице да се взира в нея. Едва не се разсмя и разплака едновременно, като разбра, че това бе собственото ѝ отражение в огледалото върху масата. Колко ли пъти Аурора е седяла на това малко столче с пурпурна кадифена възглавничка и е наблюдавала лика си в посребреното стъкло? Какво ли си е мислила? Чакала ли е нетърпеливо да се върне съпругът ѝ или високомерното му красиво лице също се е появявало на това огледало, докато е стоял зад нея, галейки бялата кожа на шията ѝ?

Борейки се за самоконтрол заради изпълващата я ревност при мисълта, че тези пръсти са докосвали друга, така както нея самата, тя се обърна. Леко възклицание се изплъзна от устните ѝ, като видя друго свое отражение, но това не бе огледало. Беше портрет с маслени бои, който бе закачен над мраморната камина. Но би могло да бъде и огледало, установи тя зашеметена. Лицето беше същото като нейното. Аурора бе нарисувана с бяла перука така, че косата изглеждаше руса. Очите обаче бяха студени и тъмосини, с намек за отчаяние или лудост дълбоко в тях. Имаше я дори красивата извивка на горната устна, но Карес установи, че това беше направено умишлено, а не бе дар от природата, като при нея. Пръстенът върху ръката ѝ на портрета беше аметист, обкръжен с диаманти. Тя си отдъхна. Не би могла да носи същия пръстен като на Аурора. Господи, помисли си тя, това щеше да бъде твърде много.

Взирайки се в портрета, Карес разбра защо слугите я гледаха уплашено и защо смайваше тези, които минаваха за висше общество в Нови Орлеан. Приликата между тях бе поразителна. Разбира се, те не бяха никакви далечни роднини. Случва се понякога, втори или трети братовчеди да си приличат доста.

Но защо един мъж ще се жени за две жени, които биха могли да бъдат близначки, освен ако не иска да замести мъртвата съпруга, по която още скърбеше. Завладя я отчаяние, докато гледаше портрета на

Аурора. Тя постави ръка на устата си, за да потисне конвулсиите, предизвикани от истината за женитбата ѝ с Люсиен.

Докато стоеше пред портрета слисана и отчаяна, френската врата, за която си мислеше, че е затворена, се отвори и вятърът нахлу. Тя усети студения, влажен въздух и се обърна с въздишка, за да затвори. И тогава го видя, застанал на прага. Високата му слаба фигура спираше вятъра.

— Какво правиш тук? — попита той, произнасяйки спокойно, като в същото време черните му очи я изгаряха.

— Исках да се опитам да разбера откъде идва притегателната сила на първата ти жена и дали е истина това, което казват, че толкова много приличам на нея. Изглежда намерих отговора на втората част от въпроса, а може би ти ще ме осветлиш по първата — каза тя, без да се усмихне, а чертите на лицето ѝ останаха хладни и далечни.

— Когато те видях за първи път, признавам, че бях смаян от приликата. Това беше първото нещо, което ме привлече, но с него отдавна е приключено — настоя той, като кръстоса ръце на гърдите си и сви леко широките си рамене.

— Бих искала да повярвам, че това значи толкова малко, колкото ти казваш, но както установих след пристигането си в Сан Рьогре, това нещо се оказа от огромно значение тук. Това е гробница — светилище на мъртва жена. — Тя посочи с ръка към леглото и тоалетната масичка. — Ако това, което казваш, е истина, тогава няма да имаш нищо против да наредя на слугите да опаковат цялата покъщнина и да я преместят на тавана, където ѝ е мястото, заедно с другите вещи, принадлежали на миналото.

— Съгласен съм с това, време е да се разруши тази гробница. Не ме интересува как ще пренаредиш стаята, но може да имаш неприятности с Доминик — отбеляза той хладно, без да помръдне от мястото си на прага. Явно не искаше да влезе в стаята.

— Доминик е икономка на семейство Сен Амант, но не мога да разбера защо ѝ позволяваш такава власт — каза Карес намръщено.

— Както знаеш, Доминик не е робиня. Тя избра да работи за мен, както е работила за родителите ми. Тя и нейната майка били изпратени в Сан Рьогре преди много години от един човек, на когото Жак дължал голяма услуга, човек, който спасил живота му в Нова Франция, когато бил млад. Този човек се казвал Едуард Дюбрюл, бащата на Филип. Той

ги изпратил в Нови Орлеан по настояване на жена си, за да се освободи от тях, понеже Доминик била негова дъщеря. Нейната майка е била любовница на Едуард Дюбрюл. След като Едуард им дал свободата, той ги изпратил в Сан Рьогре. Моят баща му обещал, че винаги ще имат дом при семейство Сен Амант. По-късно жена му умряла в Сен Доминик. Той дошъл в Нови Орлеан, за да търси майката на Доминик, но тя също била мъртва. Доминик отказала да отиде да работи в домакинство, където да бъде робиня на собствения си полубрат. Това е решение, което мисля, че можеш да разбереш. Едуард Дюбрюл не останал сам дълго време. Скоро след като пристигнал в Нови Орлеан, срещнал майката на Аурора. Останалото вече знаеш.

— Доминик е сестра на Филип? — попита Карес смаяно.

— Изглежда съдбите на хората от Сан Рьогре и на тези от Шен Верт бяха преплетени като жасмина, който се уютна около стеблата на вечнозелените дъбове.

— Да, и като такава тя се сближи е Аурора след женитбата ни, въпреки че техните отношения често бяха нарушавани от противоречия. Сега разбираш, че и двете са искали да бъдат кралици в Сан Рьогре. Но независимо от всичко, те бяха свързани, много поздравно от обикновени сестри, и когато... Аурора стана раздразнителна, само Доминик можеше да я успокои.

— Аурора е била предразположена към истерии? — попита Карес, изненадана от новата черта, която се прибави към характера на предшественицата ѝ.

— Тя беше това, което някои хора биха описали като нервна, напрегната до краен предел и предразположена към странни фантазии — отговори той неохотно. Не искаше да дискутира нищо, свързано с нея.

— Разбирам — каза меко Карес. Знаеше, че Люсиен беше искал да предпази Аурора, както и своята майка.

— Какво? — попита Люсиен, докато тя придърпваше шала върху раменете си.

— Искам тази стая да се премебелира, независимо от това, какво мисли Доминик. Аз съм господарката на тази къща и това ще бъде направено — каза решително Карес и тръгна с високо вдигната глава към отворената врата, където стоеше тон.

— Откъде се взема толкова много сила у такова крехко създание?
— попита Люсиен, като я спря с твърда ръка и хвана меката ѝ, но упорита брадичка.

— От килиите на затвора Ла Салпетриер — отвърна тя.

Големите ѝ сиви очи се взираха в него предизвикателно. Беше изморена от тайни, дори и от собствените си. Изведнъж ѝ се прииска да изчисти всичко, включително и тази с тая гробница.

— С това възнамеряваш да ме шокираш ли, скъпа? — внимателните тъмни очи я гледаха с нежност. Лека, тъжна усмивка се появи върху чувствените му устни, които рядко изразяваха емоции.

— Изморих се от тайни — измърмори тя.

— Още ли не си разбрала, че нищо, свързано с теб, не може да промени нещата между нас? — меко каза той, издърпа я от стаята в галерията и затвори вратата след себе си.

— Същото мога да кажа и аз — отвърна тихо Карес, убедена в това.

Нямаше значение какво се е случило между него и Аурора. То не променяше желанието, страстта, която чувстваше при появата му. За нея бе облекчение да разбере, че дълбоко в себе си не се интересува от нищо друго, освен да чувства тези ръце върху кожата си, топлината на устните му, върху собствените си жадни устни. Тя бе чувала за завладяване, и точно сега, когато стоеше в галерията, където знаеше, че Аурора е намерила смъртта си, бе убедена, че не я интересува какво се е случило, докато притежава докосването на този магнетичен мъж. Сега тя разбра истинското значение на думата завладяване.

— Ела! Искам да обсъдим нещо заедно — каза той и я поведе към салона, обгърнал с ръка талията ѝ.

— Какво е то? — попита Карес с уморена въздишка, надявайки се, че не се отнася за Аурора. Присъствието на тази жена беше като мъгла, която я обгръща и пречи на всичко, което искаше да направи.

— Получих съобщение от Нашоба. Той иска да отида до селото му, на най-отдалечения край на езерото Понтчартрейн. Това е важно, скъпа, иначе не бих си и помислил да те оставя сама тук, в Сан Рьогре. Но видях колко си силна и не смятам, че няколко дни ще те разтревожат — каза той с дълбок, тих смях.

— Няма, но нямам и намерение да стоя тук, когато имам шанса да видя селото Чоктоу — отговори тя, като упорито вдигна брадичка.

— Но скъпа, това пътуване не е за жена, минава се през блатата — запротестира Люсиен намръщено, излязъл от търпение.

— Но аз не съм просто една жена — упрекна го тя, а лицето ѝ изразяваше твърда убеденост.

— Да, разбирам това — отвърна ѝ сухо. — Пътуването ще бъде трудно, с много малко лукс, дори след като пристигнем в селото.

— Това няма значение. Бих желала да видя как живеят жителите на Чоктоу, как изглежда езерото Понтчартрейн. Искам едно малко приключение, мили. След досадните гости, искам да се насладя на простотата — каза тя.

А си помисли, че няма начин да остане в Сан Рьогре с обитаваните от призраци стаи и враждебно настроената Доминик. Не искаше да си признае, че я беше страх да остане сама в тази плантация. Не беше ли Аурора срещнала смъртта си сама и уплашена в имението? Не, по-скоро ще се изправи пред опасностите на блатата и индианците. По-добре да се изправиш срещу опасности, които можеш да видиш, отколкото срещу невидими фантоми, обитаващи къщата и земите наоколо.

— Мисля, че имам малко опит в тези неща — проговори озадачено Люсиен, като стигнаха салона.

— Нямаш — усмихна се кисело тя. — Ще яздя до теб или след теб, но идвам. Нищо няма да ме спре.

Нежното му малко котенце се бе превърнало в дива котка с остри нокти, мислеше той объркано. Нямаше нужда от усложнението, което създаваше идването на Карес до Чоктоу. Там имаше тайни, които не искаше да разкрива, но разбра, слисан и объркан, че за пръв път в живота си среща жена, различна от другите. Тя щеше да направи това, което искаше и той трябваше някак да свикне с тази мисъл. Но не беше ли това част от нейната примамка, мислеше той ядосан. Никога не знаеше каква ще е следващата ѝ стъпка. Това щеше да усложни всичко. Да, помисли си с въздишка, красивата му съпруга със сигурност ще усложни пътуването до езерото Понтчартрейн.

16.

— Готова съм! — извика Карес на Люсиен от стълбите. Ръката ѝ, придържаше сивата, ленена пола на костюма за езда. Беше си сложила ръкавици.

— Ти все още си решена да направиш това — каза Люсиен, нетърпелив, но развеселен. Беше сложил ръце на кръста ѝ, гледаше нагоре към нея в ранната светлина на зората.

— Чухте, че ставаш и знаех, че си мислиш да заминеш, докато още спя. Ти очевидно не разбираш, че щом казвам, че ще направя нещо, наистина възнамерявам да го направя — отговори тя, плъзгайки се по стълбите до мястото, където стоеше той.

— Какво е това в ръцете ти? — посочи той малката чантичка, която тя носеше.

— Мислех, че ще ноцуваме, така че взех няколко най-необходими вещи — каза тя, като гледаше мъжа, когото си мислеше, че познава. Сега той имаше друга самоличност. Беше изчезнал елегантният аристократ, добре облеченият джентълмен — плантатор. На негово място стоеше един от онези храбри французи, който превзеха горите на юг от Мисисипи до Нова Франция и на север до земята, която индианците наричаха Канада. Меки кожени бричове, пъхнати в по-тъмни, износени ботуши, се изпъваха по мускулестите му бедра. Бе облякъл груба, ленена риза, с разкопчана яка и обикновена, сива жилетка, с рогови копчета. Триъгълна шапка без украшения бе сложена върху лъскавата му черна коса и бе завързана с кожена връзка. В ръцете си държеше пушка, а на рамото му висеше рог с барут и кожена торбичка. Беше някак по-внушителен в това просто облекло.

— Ще пътуваме до селото с пирога — уточни той. — Ако успееш да сместиш тази чанта на носа ѝ, можеш да я вземеш.

— Колко щедро от твоя страна — намръщи се Карес, пленена едновременно от външността му и от рязкото му държание.

— Това не е плаване за удоволствие, скъпа. Ако настояваш да дойдеш, искам да знаеш какво те очаква.

— Моето пътешествие от Франция също не беше приятно, но успях да оцелея. Мога да се справя с пътуването до езерото Понтчартрейн със същата лекота. — Тя го гледаше като ядосано котенце, което отказва да бъде погалено. Тази комбинация от твърдост и нежност на лицето и докосваше най-тънките му струни.

— Спокойно, моя красива лилия — каза Люсиен и леко кимна с високомерната си глава. — Закусила ли си? Ще пътуваме дълго.

— Взех един от сладкишите на Зои и един портокал в случай, че огладнея. Знам, че селото е доста далече — отвърна тя, докосвайки издутия си джоб.

— Виждам, че напразно се безпокоя. Ти очевидно си доста практична — отговори той сериозно, но на строгите му устни се появи усмивка.

Тя приличаше на възхитително дете, тази негова красива съпруга, с нейния храбър дух и силен интерес към всичко в живота. Внезапно почувства, че няма търпение да дели блатата с нея, любопитен да узнае как ще реагира тя на пътешествието. Ще разбере ли особената им красота? Ако изобщо имаше францужойка, която да я усети така, както той самия, да я почувства дълбоко в душата си, това щеше да бъде тази мъничка, порцеланова кукла с яростния кураж на дива котка.

— Сестра Ксавие каза, че имам нежна душа, но съм оцеляла — призна Карес, като тръгнаха надолу по пътя към залива. — Мисля, че тя е права. Открих, че съм изтърпяла толкова много, че дори не бих го сметнала за възможно до преди няколко години.

— Не мисли за миналото — всичко свърши — напомни ѝ той нежно.

— И днес ще видя повече от тази странна, чудесна земя — каза тя с ентузиазъм. — Това е като приключение, за което можеш само да прочетеш в книгите.

Изтънчена мечтателка, която чете книги, помисли Люсиен, но не каза нищо относно нейните странни заключения, понеже не искаше да се връща в миналото. Учудващо бе, че тя все още имаше такъв хъс към живота след всичко, което бе преживяла във Франция. Ако не е направил нищо достойно през живота си, може в крайна сметка да се

преклони пред нея заради болката и мъката, които е понесла. И днес му олекна на сърцето, като видя колко много се радва тя на приключението, както го наричаше. Тя беше слънце и въздух, изпратени му от съдбата, за да осветят тъмнината в неговия живот. Да вижда живота през нейните ентузиазирани очи, да усеща здравето ѝ и учудването от света — това го караше да се чувства така жив, както не е бил от години. Чувствал ли се е някога така преди, унесе се в мисли той. Дори като малко момче имаше тъмни сенки, които го чакаха.

— Бруно ще дойде ли с нас? — попита тя, когато огромното куче се затърка в краката им.

— Да, той се радва да се върне в селото, когато и да ходя, както чоктоусите наричат срещите си с французи. Всичките му кучешки роднини живеят там. Мисля, че също като човек и той се радва да види близките си — каза ѝ закачливо. — И, разбира се, там има и женски от неговия род.

— Бланш ще се радва на спокойствие. Не се допускат никакви нарушения, Бруно! — извика Карас през рамо на сумтящото куче, забило нос в земята, което изследваше привличащите го миризми на горската пътека.

Пътят минаваше покрай семейното гробище и Карес видя, че някой бе поставил венци пред гробниците на майката и бащата на Люсиен. Имаше ли венец и на гроба на Аурора? Дали Люсиен е посетил това място за почивка и усамотение в блатото вчера, в деня на Все Светии? Ако е идвал, за какво ли си е мислил, чудеше се тя, пронизана от внезапна, остра болка на ревност, докато стоеше пред тази мраморна гробница.

Когато пътеката се разклони, Люсиен ѝ посочи, че трябва да поемат по лявата. Карес си спомняше смътно от навечерието на празника на Все Светии, че дясната водеше към гробницата на Аурора. Хапейки устните си, погледна в страни и ускори крачка, за да може да следва гъвкавата му фигура в тъмните сенки на блатото.

Сив мъх висеше като паяжина от безчислените клони на дърветата, а гората се затваряше около тях. Гъбестите части от влаголюбива растителност бяха плодородна среда за растежа на всякакви видове полутропически растения, изцяло нови за Карес. Никога не беше виждала такъв пейзаж. Палитра от сиви и зелени цветове се смесваше тук-там с огнено златисти масиви от синец, а

мъничките, жълти цветчета на жасмина се виеха около дебелия стъбла на дъбовете. Памукови дървета и огромни, подобни на кули кипариси се издигаха от гладките си, като че слепени корени, стремящи се да излязат на въздух от тъмната вода. Сега Карес разбра защо блатата бяха наречени *surgieres*^[1] от заселниците. Заради тези извисени дървета с приличащи на пера зелени листа, толкова многобройни, че скриваха слънчевата светлина с разпрострените си клони.

Пътеката изведнъж свърши с малка полянка до потъналия в зеленина бряг в залива. Бавната, маслинозелена вода изглеждаше спокойна и блестяща. Само няколко паднали листа плуваха по повърхността ѝ и показваха, че има някакво течение под тези тъмни слоеве вода.

Карес наблюдаваше Люсиен, който вървеше със сигурни стъпки към мястото, където беше пирогата, чийто нос стърчеше във въздуха под разклонения, огромен кипарис. Бруно сновеше развънувано, докато Люсиен я обърна и ѝ махна да се присъедини към тях.

— Влез вътре и седни на три четвърти разстояние от предната част. Сложи чантата си на носа. Балансът е всичко в пирогата; факт, който е време и Бруно да научи — обясни той усмихнато, когато кучето скочи нетърпеливо в кануто, тичайки напред-назад, душейки всички блатни същества, които бяха оставили миризмата си в издълбаното му дъно.

Събирайки полите на костюм си, Карес стъпи внимателно в люлеещата се пирога. След строгата команда на Люсиен Бруно също седна на задните си лапи. Бутайки колкото е възможно по-напред чантата си, тя разбра, че тази част от кануто е вече в гъстата, тъмнозелена вода. Тогава Люсиен рязко отблъсна кануто, сигурно и грациозно скочи вътре и те потеглиха покрай зеления бряг.

Ято млечнобели чапли излетя уплашено, след като пирогата навлезе във водата под умелото гребане на Люсиен. Карес наблюдаваше как птиците се спуснаха над разлюляния бряг и потънаха дълбоко в кипарисите. Девствена тишина заобикаляше лодката и нейните пътници с неземно спокойствие, прибавено към чувството, че навлизат в друго царство, в друго измерение, където времето се движи по различен начин.

За Карес това бе един омагьосан свят, където огромните дървета бяха странно изваяни от времето, вятъра и сезоните бяха като кули, които скриваха естествената слънчева светлина на есенния ден. Тук-там снопове златна светлина успяваха да се промъкнат през балдахина от вплетени един в друг клони.

— Погледни надясно, скъпа! — насочи я Люсиен с тих глас, без да прекъсва ритъма на греблата.

— Къде? — попита тя, понеже единственото нещо, което видя, приличаше на дънер.

Докато го наблюдаваше, сиво-зеления дънер се раздвижи и отвори уста като пещера с ужасни зъби, за да сграбчи някое нищо неподозиращо същество от блатото. След това алигаторът се плъзна под тъмната, спокойна вода и се скри от погледите.

— В първия момент си помислих, че е дънер — извика Карес през рамо към Люсиен.

— Много французи, новодошли в Луизиана, са правили такава смъртна грешка — отговори той.

— Мислех си, че кипарисите приличат на някоя от красивите катедрали във Франция, естествена катедрала, но сега не съм толкова сигурна — каза му тя леко разтреперана. И тогава, когато сноп ярка слънчева светлина си проби път над главите им, за да освети алабастровите цветове на дивата магнолия, карайки ги да заблестят като запалени свещи, тя се обърна към него и каза тихо:

— Да, сега, наистина прилича на катедрала.

— И аз съм си мислил същото, скъпа, — отвърна той, а в тъмните му очи блесна изненада и задоволство.

— Значи си бил във Франция! — възкликна тя, обърна се и големите ѝ гълъбови очи го загледаха триумфиращо.

— Много отдавна — каза той нервно, отбягвайки тези невинни женски очи. — Нямах търпение да се върна в Нови Орлеан и в блатото.

Карес усети нежеланието му да говори за Франция. Тя също не искаше да си спомня живота си там, затова се обърна и се загледа в безкрайната развълнувана водна шир, която лежеше пред тях.

Кога ли е ходил там, размишляваше тя, взирайки се в преминаващите сцени, без да ги забелязва. Може би са били там с Аурора на сватбено пътешествие. Всичко винаги се връщаше към Аурора. Не искаше да мисли за времето, през което те са били заедно,

понеже я болеше много. Беше дала инструкции всичко от стаята на Аурора да се опакова и изнесе на тавана, докато ги няма. Когато се върне, не искаше нищо да ѝ напомня за първата жена на Люсиен. Бялата гробница премина през съзнанието ѝ и тя знаеше, че винаги ще има един момент, който няма да може да преодолее.

Въпреки че спряха веднъж да починат и хапнат от храната, която Люсиен бе опаковал в торбичката си заедно със съдържанието на джоба на Карес, те разговаряха малко. С няколко глътки вино завършиха закуската си и той отново се хвана за греблата. Те се плъзгаха тихо по застиналата, блестяща вода, и като че минаваха часове, всеки, потънал в собствените си мисли. Дори Бруно стоеше като вкаменен, носът му душеше въздуха, но не издаваше нито звук. И той наблюдаваше като тях сменящите се картини от светлини и сенки, случайните раздвижвания в гъстата растителност на брега и слушаше песента на птиците в тежкия, горещ въздух. Колкото по-дълбоко навлизаха под кипарисите, толкова повече се затопляше въздухът, като че нещо загряваше водата под корените на дърветата и я изпаряваше.

Люсиен поглъщаше с поглед Карес, която седеше пред него с такава изправена стойка. Тя бе свалила триъгълната си шапка за езда, след като се покачи температурата и пепеляворусата ѝ коса се спускаше като водопад върху красивите ѝ рамене и по грациозния ѝ гръб до кръста. Знаейки колко странно ѝ изглежда всичко, той се чудеше на пълното ѝ отсъствие на страх. У нея имаше само буден интерес, почти благоговение. Желанието му към нея беше толкова силно, че той продължаваше да се озадачава как тази мъничка жена — дете бе разрушила бариерите от безразличие, които бе градил, за да предпазят душата му от досег. Тя беше в кръвта му, уханието и сатенената ѝ кожа бяха изписани в мозъка му, по върховете на пръстите му. Когато не беше до нея, духа и тялото му боледуваха за нея.

Карес като че усети очите му, засвидетелстващи преклонението, или проникна в мислите му, защото се обърна със сладка, въпросителна усмивка:

— Какво каза? — попита тя озадачено.

— Нищо, скъпа — отвърна меко той, уверен, че не бе произнасял нито дума, но разбра, че някак си е чула тихия вопъл на сърцето му. Със своята младост и невинност тя не можеше да разбере неповторимостта на връзката им. Люсиен бе познавал много жени, бе

имал много от тях, а все още с Карес изпитваше чувства, за които не подозираше, че е способен да изживее. Разконцентрираше го това, че тя можеше с една сладка усмивка да събори внимателно издигнатите бариери, на които бе посветил целия си досегашен живот.

Имаше толкова различни страни в характера на нейния съпруг, мислеше Карес. Днес тя видя друга част от него. Така, както управляваше пирогата с лекота и грация, така би могъл да бъде един от френските трапери, които изминаха пътя по дългата Мисисипи за своето последно пътуване от Нова Франция. Тя вярваше, че е прекарал доста време сред индианците, изучавайки техните методи, както правеха много от тези търговци на дървен материал. Беше убедена, че тази част от живота му Аурора никога не е споделяла. Карес се уповаваше на тази мисъл. Искаше женитбата им да бъде единствена по рода си и това да започне с днешното им пътуване до Чоктоу.

Въздухът стана сякаш по-хладен, след като направиха нов завой в блатистото езеро под висящия от клоните на кипарисите мъх, където сивите филизи пиеха тъмната вода. Брегът се отдалечи и те достигнаха широко водно пространство, покрито с фин зелен бурен, което приличаше на добре поддържана ливада, но пирогата се връза в нежно люлеещите се растения, които изглеждаха на пръв поглед засадени върху твърда земя.

— Това е *terre tremblante*^[2] — обясни ѝ Люсиен, като видя голямата ѝ изненада. — Изглежда като твърда почва, но не е. Това са гъсти масиви от водна леща, която расте във водата. Не е далече до селото.

— Каква загадъчна земя — въздъхна Карес, пленена от екзотичната красота на кипарисовото царство.

— Ято снежнобели ибиси излетяха толкова тихо от брега, че те едва забелязаха, че не са сами в блатистото езеро.

Бруно обаче забеляза елегантните птици и изляя кратко и дълбоко. Звукът ги извади от спокойствието и излезли от алабастровия облак, те литнаха в друга, по-позната част на блатото.

— Сега те знаят, че сме тук — каза Люсиен с кисела физиономия. — Бруно оповести нашето пристигане, въпреки че мисля, че знаеха за нас много по-рано.

— Кой знае, че сме тук? — попита Карес и се обърна леко назад, за да успокои голямото куче с леки потупвания по рошавата глава.

— Жителите на Чоктоу — отговори тихо той. — Съгледвачите на Нашоба ни наблюдават от известно време.

— Но как разбра? Аз не видях никого — отвърна изненадано Карес.

— Тихото изсвирване на птица, която не е истинска птица. Изпукване в храстите на брега, което не е причинено от малко животно. Ние сме навлезли в тяхното царство, а тяхната собственост се пази грижливо. Това е техния път — обясни той.

— Ти си научил как да разпознаваш знаците и да мислиш като тях през това лято, което си прекарал с Нашоба и семейството му — каза Карес.

Той кимна. След това неспокойните му очи се извърнаха от нея, за да огледат езерото. Спря да гребе и остави пирога да се плъзга сама по маслинозелената вода.

— Те идват, скъпа. Като стигнем селото, гледай надолу. Не поглеждай никой воин в очите. Това се смята за грубост от страна на жената. Не говори, освен ако не те заговорят. Остави ме аз да водя разговора. Ще те поканят да седнеш при жените, докато аз разговарям с Нашоба и воините му. Бъди подготвена. Никога францужойка не е идвала в селото им, затова ще бъдеш обект на любопитство.

Карес почувства свиване на стомаха от това предупреждение, но не се отказа от решението си да придружи Люсиен. Искаше да види неговия свят, да разбере какво е важно за него и по този начин да опознае чудния мъж, който бе станал център на нейния живот.

Точно както бе предрекъл Люсиен голяма пирога с четирима воители Коктоу излезе иззад един завой на блатото. Бронзовите им гърбове блестяха на слънцето, което се промъкваше през дърветата. Нашоба обаче не беше сред тях. Карес установи това като видя страховитите лица на тези непознати. Те се движеха ритмично и грациозно, докато стигнаха на няколко ярда от тях. Тогава, в отговор на една изречена от Люсиен дума, те обърнаха лодката си и ги поведоха надолу по езерото към тяхното село.

Излезе вятър, докато си проправяха път през други, подобни на засадена площ пространства и се включиха в огромна водна шир, за която Карес си помисли, че трябва да е езерото Понтчартрейн. Слънцето докосваше водата със златни снопове докато се движеха между наведените кипариси близо до брега, след което освети

огромната водна площ. Карес стана неспокойна. Тя нямаше представа колко голямо е езерото. От мястото ѝ в тясното кану то ѝ приличаше на океан, също толкова опасно за преплуване с малкия плавателен съд.

— Не се страхувай, скъпа. Преминавал съм през това езеро много пъти — извика ѝ Люсиен, като усети нейното безпокойство.

Тя се обърна към него с притеснена усмивка, а в същото време, излезлият над водата вятър духна няколко къдрици около бледото ѝ лице. Нейните малки ръце стискаха краищата на пирога, докато кокалчетата ѝ побеляха, но тя седеше изправена, с вдигната глава и гледаше право напред във внушителната, безкрайна водна шир, която нямаше и следа от бряг.

Никога не ѝ се беше възхищавал повече, отколкото в този момент, мислеше Люсиен, докато се стремеше да превъзмогне насрещния вятър. Не беше срещал досега жена, която да притежава такава сила и смелост в такова изящно тяло. И тогава си спомни с тъга и състрадание, че за нея не е проблем да пресече езерото, без значение колко голямо е то, след като бе изоставила всичко във Франция — приятели, семейство, родина, за да започне нов живот в непозната, екзотична земя. Нямаше значение колко силни щяха да бъдат яростните ветрове на съдбата, неговата хубава Карес щеше да се навежда грациозно с тях, за да се изправи отново. Капризите и обратите на съдбата не бяха успели да я пречупят. Той чувстваше, че тя му вярва и заради тази вяра бе готов да предизвика ветровете. Ако това е било част от неговия живот, сега ще бъде и от нейния. Но в живота му имаше толкова неща, които бе скрил от нея и тези тайни щяха да разрушат вярата, която видя да искри в очите ѝ. Бронзовите му ръце хванаха по здраво греблата, а очите му се присвиха от слънцето. Тя никога не трябва да разбере, врече се Люсиен. Никога.

Синкав, виещ се пушек от огън бе първото нещо от селото, което се виждаше на тъмния фон на сушата, появила се най-накрая на хоризонта. Докато приближаваха брега, те преминаха пак през блатна растителност, кипарисови корени и папур. Мирисът на печено месо се появи заедно с дима и раздразни апетита на Карес.

Хората от селото ги очакваха. Когато лодката премина през папура към гъсто обраслия с дървета бряг, Карес видя високите фигури на войните и по-ниските, грациозни фигури на жените и децата. Те

стояха на няколко ярда от брега пред дърветата и наблюдаваха пристигането им с живи, тъмни очи.

— Спомни си какво ти казах — предупреди я Люсиен, когато двама индианци влязоха във водата, за да изтеглят пирога на брега.

— Сложи си шапката. Цветът на косата ти ще предизвика достатъчно коментари.

Вълна от разбиране премина покрай нея, докато поставяше шапката си. Хората от селото се придвижиха по-напред, за да видят по-добре посетителите си.

— Ела, скъпа — Люсиен се пресегна, за да ѝ помогне да слезе от пирога, когато тя се изправи неловко на крака. Бруно изскочи да търси своите родственици.

Карес чувстваше върху себе си погледите на жителите на селото, които я наблюдаваха от сенките на дърветата. Придържайки полата си, тя се опита да покаже колкото е възможно повече достойнство, докато вървеше редом с Люсиен до мястото, където ги очакваше Нашоба.

Високата, представителна фигура хвърли само един бегъл поглед към Карес, докато се приближаваха, след което свирепият му поглед падна върху приятеля му Люсиен. Той беше само с препаска около бедрата и с украсена кожена кесия, окачена на гърба му. Косата му бе тъмна и дълга, а той самият излъчваше огромно достойнство. Карес бе видяла няколко пъти крал Луи във Версай. Той се бе държал по същия начин, сигурен в правото си да управлява.

Но не Нашоба привлече вниманието ѝ, а малка грациозна фигурка, която се раздвижи и застана до него. Красива като млада кошута, девойката от Чоктоу бе облечена само с мека пола от еленова кожа. Пълните ѝ гърди бяха голи, а дългата ѝ черна коса стигаше до кръста. Тя се взря в Карес. Поглеждайки Нашоба, за да се убеди, че е допусната до приветстването на посетителите, девойката отметна назад дългата си коса предизвикателно. След това с лек кикот се хвърли с разтворени ръце в прегръдките на Люсиен. За още по-голяма изненада на Карес, той се засмя доволно и вдигна младата жена във въздуха. Жителите на селото се засмяха и завикаха окуражително.

[1] Кипарисови (фр.) — Б.пр. ↑

[2] трептяща земя (фр.) — Б.пр. ↑

17.

Оранжеви и сини пламъци се изстрелваха нагоре към тъмносиньото кадифе на нощното небе от големия огън в центъра на селото Чоктоу. Тъмни силуети се движеха около проблясващата светлина, а жените поставяха препълнените с храна блюда пред мъжете, които седяха най-далече от пламтящия огън. Мирисът на печено месо се издигаше заедно с пушека от изгарящите дърва в хладния нощен въздух, към блестящите като диаманти звезди. Над тъмните води плаваше полираната като опал есенна луна, която изливаше хладната си светлина на потоци върху гладката повърхност на езерото. След залез-слънце бе започнал празник в чест на гостите французи и на успешния лов.

Карес седеше с гръб към солидното стебло на един вечнозелен дъб, настрани от кръга жени от Чоктоу. Тя постави глинената купа на земята до себе си и извади от джоба си носна кърпа, за да изтрие ръцете си. Яхнията от еленово месо бе вкусна, подправена с непознати билки и тя я бе изяла цялата, настрани от другите. Усещаше погледите на другите жени и слушаше мелодичния им език. Последните няколко часа тя бе основната тема на разговорите им. Не бе необходимо да знае езика им, за да усети значението на думите им.

— Ти свърши? — поинтересува се мекият глас на жената, наречена Иси.

След като видя озадаченото изражение на Карес, когато хубавата млада жена се хвърли в прегръдките му, Люсиен обясни, че Иси е най-малката сестра на Нашоба. Името ѝ значило елен, понеже винаги е тичала след тях, дори като дете, бърза и грациозна като млада кошута. Той я бе наблюдавал как израства през онези дни, когато бе живял в Чоктоу. Тя беше за него като собствена по-малка сестра, настоя той, докато следваха Нашоба до жилището му в северния край на площадката. Но с женската си интуиция Карес усети, че чувствата на Иси към Люсиен бяха повече от сестрински. Тя беше забелязала страстта, светеща в очите на младата жена от Чоктоу, която следеше

всяко движение на Люсиен, докато бяха в жилището на Нашоба. Сега Иси стоеше пред нея и това бе първият път, когато младата жена се обръщаше към нея.

— Да свърших — отговори Карес, гледайки нагоре към грациозното момиче, което се бе хвърлило в прегръдките на съпруга ѝ.

— Беше много вкусно. — Тя се усмихна уморено и ѝ подаде купата. Денят беше дълъг и единственото нещо, което искаше, бе да спи. Чудеше се колко ще продължи вечерното тържество.

— Ти ела гледа — каза Иси, като посочи бързо с ръка към мястото, където седяха жените.

— Благодаря — каза Карес и се изправи на крака, понеже смяташе, че ще бъде грубо да откаже.

Като напуснаха жилището за празненството, Люсиен ѝ обясни тихо, че тя няма да яде с него. Това не се практикувало в Чоктоу. Мъжете и жените се хранеха отделно. По-късно щеше да им бъде предоставено отделно жилище, една от четириъгълните, покрити летни къщи, които стояха под дърветата, на брега на езерото в края на селото.

След като я остави под разклонения дъб, Люсиен се присъедини към кръга на мъжете, в далечния край на горящия огън.

Любопитни женски очи следяха разговора на Карес и Иси. Някои от жените бяха с голи гърди, като Иси, но други носеха шемизети от плат, купен от французите срещу кожи. Децата се мушкаха между жените, играейки с пръчки, бебетата лежаха на странни дъски, увити в еленова кожа. Виждаха се само малките им лица с очи като черни лъскави копчета. В кръга на жените цареше радостна атмосфера, която ги правеше да изглеждат като едно голямо семейство. Карес завидя на чувството им за принадлежност към някаква общност. Това чувство ѝ бе чуждо и тя разбра с болка, че тези хора, които някои във Франция и в Нови Орлеан наричаха диваци, притежаваха топлина и грижа един за друг, които не бе виждала в този предполагаем монумент на цивилизация — Версай.

Карес седна на земята на мястото, оставено за нея до възрастна жена с фини черти и сиви кичури в черната коса. Тънка ръка, станала бронзова от годините, прекарани на слънце, се вдигна и докосна пепеляворусите къдри на Карес, след това погали бузата ѝ. Тя седеше тихо, чувствайки, че този жест е много важен.

— Ти си красива, дете мое и съвсем истинска — каза ѝ по-възрастната жена на френски. — И идваш само с любов и милост в сърцето си.

— Да... — Карес направи пауза, понеже не знаеше името на възрастната жена, въпреки че я бе видяла в жилището на Нашоба.

— Наричам се Луиу или дива гълъбица на вашия френски — обясни тя, а нежните ѝ очи гледаха внимателно големите, сиви очи на Карес. — Нашоба е мой син и аз се отнасям към съпруга ти, дясната ръка на Жак, също като към собствен син.

— Какво имахте предвид с това, че съм съвсем истинска? — попита Карес, когато ударите на барабаните и пронизителните звуци на тръстиковите цигулки изпълниха въздуха.

— Много се говореше за тебе нагоре и надолу по реката, както и от село на село. Казват, че ти си била призрака на жената на дясната ръка на Жак, но след като те видях, мога да кажа, че всичко това са глупави приказки — отговори Луиу първо на френски, а след това по-високо на чоктоуски. Жените слушаха внимателно какво казва тя. Очевидно бе, че тя искаше да чуят всяка нейна дума.

— Аз... не разбирам — заекна Карес, смаяна, че дори тук, в изолираното селище, я преследва приликата ѝ с Аурора. — Те смятат, че аз съм дух?

— Да, защото много приличаш на първата му жена, но аз виждам, че нямаш нищо общо с онази. От твоите очи искри доброта, а нейните бяха от лед — убеди я Луиу.

— Вие сте познавали Аурора? — попита изненадано Карес, спомняйки си твърдението на Люсиен, че никога не го е придружавала до селото, понеже ги е плашела.

— Тя беше известна като Ледените очи и много хора наоколо се страхуваха от нея, защото беше вещица. Това го знаеха всички — потвърди Луиу тихо, въпреки че Карес не мислеше, че някой друг, освен Иси, знае френски.

— Страхувах се за Дясната ръка на Жак, понеже беше женен за нея. Когато я убиха, си отдохнах — говореше убедено възрастната жена, докато наблюдаваха през пламъците мъжете, който си подаваха един на друг дълга глинена лула.

— Ти казваш, когато я убиха, Луилу. Аз мислех, че е паднала или се е самоубила — каза Карес, опитвайки се да измъкне повече от

жената.

Иси седеше от другата страна на майка си. Бадемовите ѝ очи поглеждаха често през огъня към Люсиен. Тя още веднъж показа, че не се интересува от присъствието на Карес, а само от Люсиен, който седеше до брат ѝ.

— Не, тази икономка, Доминик, е видяла един мъж в къщата с вещицата, същата тази нощ, в която е умряла. Историята, която се носи по реката е, че тя го е видяла в галерията да се кара с нея същата нощ, само часове преди да я намерят мъртва върху камъните долу — тихо ѝ разказваше жената чоктоу. — Тя е била убита от този мъж, всички африканци знаят как е умряла тя, хората от Чоктоу също знаят. Тя заслужаваше да умре, защото беше зла, но французите, те не искат да признаят това. Ето защо измислят глупави истории, че тя е паднала или скочила — каза с насмешка Луиу.

Карес почувства студени тръпки. Тя си спомни, че попита Люсиен защо се примирява с Доминик, когато бе явно, че тя издевателства над него. Беше ли истинската причина тази, че тя е видяла нещо същата вечер, в навечерието на Все Светии; — нещо, което не е трябвало да види? Дали е видяла него да се кара с Аурора, след което е заминал и се е върнал на другия ден, като е казал, че току-що се връща от пътуване нагоре, по реката?

— Студено ли ти е? — попита загрижено Луиу, като я видя да трепери.

Карес поклати глава отрицателно и обви ръце около кръста си. Беше ли този елегантен мъж, който седеше с истинско достойнство сред войните на Чоктоу, наистина убиец? Но защо му е трябвало да убива Аурора? Възможно ли е да е било нещастен случай? Може би по време на спора тя се е приближила твърде много до парапета и някак си е паднала. Но ако това бе истина, защо се е оженил за жена, която толкова прилича на нея? Тя затрепери пак, докато си представяше кошмарите на тази нощ. Тези умели ръце, които предизвикваха наслада, когато докосваха кожата ѝ, бяха ли способни да разтърсят Аурора с такава ярост, че да я бутне или накара да падне към смъртта си долу?

— Погледни, малката, танците ще започнат. — Луиу прекъсна ужасните ѝ мисли, посочвайки към музикантите, които започваха да се предвижват към разчистеното място пред огъня. Нощта изведнъж се

изпълни с дълбоки, смразяващи кръвта удари на барабаните, ритмичното биене на кратунените дрънкалки и високото, пронизително свистене на тръстиките цигулки.

Младите войни започнаха да танцуват първо с леки движения, с които разказваха, както каза Луиу, за успешния лов на елена, сервиран на яхния. Жените бавно започваха да се изправят и да се присъединяват към мъжете, като танцуваха в кръга си обратно на часовниковата стрелка. Над тях, върху клона на дъба един бухал, чийто силует се очертаваше на лунната светлина, издаваше своите траурни звуци, които се прибавяха към необичайната сцена.

Карес стана, след като другите жени затанцуваха, дори и Луиу. Скоро тя остана да стои сама. Жените на Чоктоу се движеха грациозно под ритъма на странната музика. Примитивните удари объркаха нещо вътре в нея.

Това стана, докато наблюдаваше движещите се силуети. Видя през играещите пламъци друг мъж, който не беше Чоктоу, но не беше и французин, понеже носеше червената куртка на британски офицер. Изненадана от това, което видя, понеже знаеше, че се говори за война между французи и британци, тя стоеше като омагьосана; интересът ѝ към танцуващите изчезна, като видя, че Люсиен говори настоятелно на британския офицер. Тя знаеше, че британците са принудили някои избягали банди от Чоктоу да напуснат френските си земи и да се присъединят към тях срещу всеки враг на Британия. Една от тези банди бе нападнала и избила френски и германски заселници по река Мисисипи.

Настоятелният ѝ поглед все пак накара Люсиен да погледне към нея. В черните му очи гореше някакво непонятно чувство, което тя забеляза, преди той да се обърне към британския офицер за още няколко думи. Разговорът им, макар и кратък, беше напрегнат, почти приличаше на спор. Група танцуващи се придвижиха пред нея и скриха гледката за миг. След като преминаха, тя видя, че британския офицер е изчезнал. Люсиен се отправи към нея с хладно и непроницаемо изражение. Когато беше само на няколко ярда, нежна женска фигура се появи и сграбчи ръката му, издърпвайки го в кръга на танцьорите.

За момент по мъжественото му лице премина сянка, но изчезна като сенките, преминаващи покрай луната, след което се остави да го

издърпат сред танцьорите. Той се движеше в кръг заедно с Иси под първобитните ритми и яркия огън.

Карес почувства голяма умора. Мускулите я боляха от напрегане през деня, а духът ѝ бе изтощен от опитите да се нагоди към странностите на тази екзотична земя. Франция изглеждаше толкова далечна, като че някой друг, а не тя бе живяла там. А този нов живот бе изпълнен с толкова въпроси и съмнения, че се почувства смазана. Тя обърна гръб на съпруга си, който танцуваше със съблазнителната Иси, чиито бедра се извиваха като змии и говореха на свой собствен език и тръгна надолу към брега на езерото. Беше изморена също и от жените на Люсиен, истински или такива, които бяха само преследващи като духове спомени.

Езерото блестеше на сребърната лунна светлина и Карес се движеше бавно по брега му. Сиви филизи от мъх се люлееха на вятъра, който докосваше плискащата се вода като с целувка. Тъмни, зловещи силуети на мъртви дървета във водата се прибавяха към уединената атмосфера и внезапно самотен крясък на гмурец раздра тишината на нощта.

Какво правеше тя на това непознато, диво място, толкова различно от досегашните ѝ представи? Криеш се, напомни ѝ вътрешният глас ужасната причина, поради която бе дошла в Луизиана. Тези, които желяха зло на нея и семейството ѝ, никога нямаше да я намерят в тази забравена колония. Споменът за високия, загадъчен мъж, който я посети в затвора се промъкна в съзнанието ѝ, както всеки път, когато беше самотна или я измъчваше носталгия по Франция. Кой бе той?

— Скъпа, не е безопасно да се разхождаш тук сама — сепна я познатият глас и я измъкна от глъбините на спомените.

— Свършиха ли танците? — попита тя, без да показва раздражението си.

— За мене свършиха — отвърна тихо той.

— Иси сигурно е доста разочарована, че си си тръгнал рано. Тя изглежда харесва твоята компания — саркастично произнесе тя всяка дума. И когато вдигна високо красивата си глава, се взря в него с леденостудени очи.

— Ревност ли откривам в тези хубави очи? — промърмори той, хващайки брадичката ѝ с твърди пръсти. Пронизващите му тъмни очи

светеха като въглени на лунната светлина, изливаща се над езерото.

— Има ли жена в Луизиана, която не те познава? — възрази тя.

— Малко, може би — каза той, като повдигна рамене, а чувствените му устни се разтегнаха в тънка усмивка. — Казах ти, че невинаги съм водил примерен живот.

— Да, и Ивон ме предупреди, че си жребец — самец — призна Карес печално, с горчива усмивка, която предизвика трапчинки по бузите ѝ.

— Дори измамниците могат да се променят, скъпа, под подходящо ръководство — закачи я той, очертавайки с пръст пълната ѝ долна устна.

— А ако греховете му не подлежат на изкупление? — прошепна тя със закачка в гласа.

Усещането, предизвикано от досега на пръстите му, топлината на тялото му, толкова близо до нейното, изпращаха по вените ѝ бавно, палецо, сладко желание.

— Всеки е способен да изкупи греховете си, мила. Може би просто трябва да намери подходящия човек, който да му покаже пътя — противопостави ѝ се той нежно. След това се наведе и впи устни в нейните, зажаднели за целувка, с такава страст, че я привлече към себе си, механично, водена от собственото си изкушение.

Той я държеше в прегръдките си, докато устните му притискаха нейните с дълбока, наркотична целувка, която изчисти всички съмнения, всички мисли от главата ѝ. Тя потъна в него както той в нея, като устремена река, вливаща се в приветстващата я прегръдка на морето.

— Ела! Има едно тихо място за нас — прошепна той в копринените ѝ коси и я поведе, обвил с ръка кръста ѝ, по едва забелязваща се пътека край утихналите кипариси.

Те излязоха от кръга жилища в средата на селището и ги оставиха зад гърба си. Лекият бриз от езерото носеше звуците на музиката и танците. Стигнаха до едно открито място между кипарисите, където стоеше четириъгълна, лятна къща покрита с кипарисови клони и листа, а стените ѝ бяха измазани с пластир, примесен с мъх. Карес си отдъхна, като видя, че ще бъдат сами. Тази нощ тя искаше да се люби с Люсиен, да намери оня възторг с него, който успокоява, макар и за малко, съмненията и страховете от този

мъж, който я държеше здраво до себе си чрез странна, невидима нишка.

Поток лунна светлина се спусна през преплетените клони и посребри тревата. Но от вътрешната страна на лятното жилище, през отворената врата, също се прокрадваше слаба светлина.

— Има ли някой там? — попита Карес с напрегнат глас.

Тя знаеше, че чоктоу живеят по много в едно жилище. Тази нощ нямаше желание да разделя с никой собствеността си.

— Не, Луиу е оставила да свети газената лампа, за да намерим пътя — отговори той, придърпвайки я към себе си — Ще бъдем съвсем сами тази нощ, скъпа, само с бухалите и Бруно за компания.

— Това е, което желая — прошепна тя, докато вървяха по високата трева към отворената врата.

— Ти си това, което аз желая, скъпа, моя. — Дрезгавият му глас бе изпълнен със страст, която само чакаше да бъде отприщена.

Отвътре лятната къща представляваше само една стая, със земна настилка, отгъпкана с пластир и боядисана в бяло със стрити мидени черупки, донесени от течението. Грубо легло с дюшек от оплетена тръстика, чаршаф от кожа на сърна и черно одеяло от козина, което лежеше праметнато върху него, стоеше почти в средата на единствената стая. Сега Карес можеше да види, че имаше няколко малки глинени газени лампи, които висяха на въжета. Беше примитивно, но чисто и изпълнено с уханието на дивия жасмин, който се виеше по вратата и по празните ъгълчета на къщата.

Бруно възпроизведе нещо като поздрав, когато влязоха, след това се търколи и заспа. Той не беше сам, до него имаше още две кучета от неопределена порода. Те също затупаха приятелски с опашки.

— Изглежда, че Бруно си е довел дами в къщи — засмя се Люсиен.

— Какви глупачки сме ние жените. Красив мъжкар, който може да ни омайва с уменията си, може и да ни накара да забравим всичко, дори достойнството си — обсъди печално Карес.

— Мисля, че не говориш от сърце, моя прекрасна лейди — закачи я Люсиен и я притисна към себе си.

Тя не успя да отвърне очи от нежния му, страстен поглед, от тихото очакване в тези влажни очи. Страховете и съмненията бяха като дим, отнесен от силата на желанието му. Карес не можеше да се бори

със страстта си към него, това чудно чувство да принадлежиш, да бъдеш желан. Избавление от несретите в живота си намираше само в прегръдките му.

— Да, любов моя, когато съм с теб, аз забравям всичко, освен радостта — прошепна тя, когато устните му се сведоха към нейните.

Езикът му докосна меките ѝ заоблени устни. Той простена от удоволствие, като чу излизащите от душата ѝ думи, които проникваха през всички издигнати бариери около сърцето му. Бавно, с чувствена радост, той отпи от сладостта на тези устни, които тя му предлагаше като дар.

Притисната към него като жасмин към издръжлив дъб, Карес отпиваше, целуваше кораловата панделка, която бе езикът му, обвит от нейния собствен, с пълно съзнание, че иска да погълне всичко. Тя моделираше меките си очертания спрямо неговите, търсейки начин да се плъзне в чудото на прегръдката му.

— Цял ден чаках да те докосна, скъпа, да покажа колко горд съм от теб, от смелостта ти. — Гласът му се превърна в шепот, докато целуваше краищата на устните ѝ, свършените ѝ, като опали клепки, меката кожа на шията ѝ.

Дъхът ѝ бе въздишка, която приветства ръцете му, внимателно разкопчаващи жакета на костюма ѝ за езда. Фините ѝ пръсти се преместиха към ризата му. После следваха само пламенните движения на страстната нужда, докато сваляха дрехите от тялото му, които бяха пречка за дивното усещане на мъжката кожа до сатененото ѝ тяло.

Те застанаха голи един пред друг, без неудобство в пълните с обожание погледи. Светлината от лампите обливаше телата им с мек блясък и те изглеждаха като свършени бронзови скулптури на древни богове. Люсиен повдигна за миг ръката ѝ до устните си и я поведе към леглото.

Изкусителния жасминов аромат отвън и уханието на лилия, излъчващо се от кожата ѝ обвиха Люсиен, легнал до тази чудна жена — дете, чието единствено желание изглежда бе да е с него. Тя искаше толкова малко от него, че късаше сърцето му. В този момент той бе готов да свали звездите от небето, за да украси прелестните ѝ форми.

Той я придърпа под себе си върху меката кожа. Устните им се сляха с копнеж и жадувана нежност. Краката ѝ се вплетоха в неговите, пръстите ѝ галеха мускулестия му гръб. Устните му целуваха шията ѝ,

след което се преместиха надолу към съвършените, розови върхове на гърдите ѝ. Докосваше я с влажния си кадифен език и устни, а в същото време сърцето му се изпълваше с музиката от доволните ѝ стенания.

Някъде отвън се носеха обикновените звуци на цигулка и шума на вятъра, преминаващ през клоните и листата на вечнозелените дъбове. Вътре, в техния скрит будоар, отделен от останалите в селото, се чуваха само екзалтирани стенания и въздишки на съединяващи се влюбени.

Горещите му устни търсеха всяка красива извивка, всяка нежна вдлъбнатина, а пръстите му галеха чувствителната коприна на бедрата ѝ, докато тя ги разтвори за палещата му целувка, за чудното му докосване.

— Красива, толкова красива, моя красива съпруго — прошепна той, повдигайки се, за да може да погълне с поглед гледката под себе си.

Тя вземайте дъха. Съвършена жена. Русата ѝ коса я обкръжаваше като златна аура. Гледайки го изпод тежки клепки, пушечно сивите ѝ очи изразяваха едновременно учудване и желание, меките ѝ розови устни бяха погълнати от настойчивата му уста.

Не съществуваше спомен от друга, защото никога не бе имал жена, която да показва с всяко изражение и докосване любовта си към него. Това бе такова ново преживяване, това невинно приемане на желанието му и обземащата я страст. Беше изживял чувствена възбуда с други, но никога тази дълбока необходимост от съединяване на двете тела и души.

Навеждайки глава, той нежно целуна мекото възвишение на слабините ѝ, задъхан от уханието и гладкостта на кожата ѝ.

— Имам чувството, че никога не съм любил преди, скъпа.

— Любов, моя, желая те! — въздъхна тя. Думите му бяха развълнували душата ѝ.

— Аз също, любима — отговори Люсиен нежно, разтваряйки пулсиращите ѝ, деликатни вътрешни листенца, той търсеше вход към тази влажна, сладка пещера. Не можеше да контролира нито миг повече острия си глад. Със стон, който бе едновременно завоевание и капитулация, той проникна в горящото ѝ, очакващо го тяло.

— О, да, това е, което искам, което трябва да имам! — извика тя. Ръцете ѝ обвиха гърба му, докато тя се огъна, за да го посрещне със

своя тласък. Силата на обсебилото я желание я смайваше. Тя посрещаше тласъка с тласък, отвърщаше на възторжения стон с възторжен стон. Тя почувства сълзи да се стичат по бузите ѝ, когато, отхвърляйки всички задръжки, те се пренесоха в друг, замайващ свят, изпълнен от спираловидния танц на любовта, с екзалтирана хармония на движенията, чувствени усещания и сливане на духовете.

— Карес, обичам те, — думите се изтръгнаха от гърлото му, когато той достигна върха на удоволствието.

— Люсиен, любов моя, обичам те! — отвърна като ехо тя и гласовете им звучаха като един-единствен възторг от върховното удоволствие и пълната наслада, обединили телата и душите им в едно.

Хладът на кадифената нощ ги обгръщаше, легнали под мъхестото одеяло от черна, мечешка козина. Той я притискаше към себе си, а златни кичури от косите ѝ се пилееха по гърдите му и по тъмната козина на одеялото. Малките газени лампи бяха угаснали и само промъкващата се през вратата и отвора на покрива лунна светлина докосваше със сребро копринените ѝ коси. Бавното ѝ, едва доловимо дишане показва на Люсиен, че тя е заспала, изтощена от дългия ден.

Въпреки тревогите, които заплашваха да го обземат, той не можа да заспи. Бе обзет от угризения и странни, чужди за него мисли. Ако можеше, щеше да промени миналото си, но знаеше, че това е невъзможно. Но ако не бяха трагичните грешки от миналото, той нямаше да държи в ръцете си тази прелестна жена. Противоречието, което измъчваше душата му и отнемаше съня му, бе, че ако тя узнаеше истината за миналото, Люсиен можеше да я изгуби, а на това той щеше да се противопоставя с всяка фибра на тялото си. Но той знаеше, че има начини да бъдат откривани тайните. Имаше хора, които щяха да бъдат твърде щастливи да я осведомят за другите страни от характера на съпруга ѝ. Затягайки прегръдката си, той се закле тихо в самотата на нощта, че ще я предпазва от истината толкова дълго, колкото бе възможно. Мисълта, че тези нежни сиви очи могат да го гледат с отвращение и омраза, режеше като нож. Не, тя никога не трябваше да узнае истината. Никога.

18.

Непроницаемата, маслинозелена вода се простираше пред тях в криволичещият си път под надвисналите огромни клони. Тишината бе постоянният им придружител, след като изпращачите от Чоктоу останаха зад гърба им. Само ритъмът на спускащите се и вдигащи се гребла нарушаваше спокойствието на следобеда.

Карес седеше на носа на пирога и гледаше преминаващите покрай тях картини от дивата природа, а ръката ѝ опипваше от време на време малката кожена торбичка в джоба ѝ. Луиу я бе дръпнала настрана, докато Люсиен се сбогуваше с войните на Нашоба и с него самия.

— Вземи това, дете мое — тихо рече старата жена, поставяйки в дланта ѝ малка торбичка от еленова кожа.

— Скрый я у себе си — напътстваше я тя, докато озадачената Карес пускаше кесията в джоба на костюмите си. — Не позволявай на никого да я види, но ако се чувстваш уплашена, извади кристала от торбичката и остави слънцето да го затопли в ръката ти. Това е магия срещу онези, които ти желаят злото в Сан Рьогре — обясни тя, докосвайки още веднъж бузата на Карес, жест, който приличаше на благословия.

Преди да успее да попита Луиу кой ѝ желае злото в плантацията, Люсиен застана до нея и я подкани да тръгват.

За последен път Карес видя жената индианка, когато изтласкаха пирога от покрития с мъх бряг на езерото Понтчартрейн. Майката на Нашоба стоеше настрана от останалите, обърната на изток, към изгряващото слънце. Тя държеше по нещо във всяка от вдигнатите си ръце. Карес бе твърде далеч, за да види какво е то, но ѝ се струваше, че устните на жената се движат като при магия или молитва.

Един броненосец, показал се от купчина сухи листа, накара Бруно да започне да души и лае, което извади Карес от размислите ѝ. Тя се обърна да успокой кучето, докато преминат. Допирът до рунтавата му козина и кривенето на несръчния броненосец повдигнаха

настроението ѝ. Като слънцето, което се показва иззад облак и разпръсква сенките, така и земните действия на Бруно разсеяха притесненията ѝ около завръщането в призрачната атмосфера на Сан Рьогре. За седем години останките на Аурора отдавна са изгнили в тропическия климат на Луизиана в мраморната ѝ гробница. Нямаше никакъв дух: единственият призрак, който обитаваше стаите в плантацията бе сътворен от самата нея, от мълвата и суеверията на робите.

— Като се върнем, ще изпратя покана на семейство Сониер, да дойдат на кратка визита — проговори Люсиен за първи път от часове. Дори когато спряха да хапнат за обяд, той изглеждаше далечен и обзет от мисли.

Гласът му стресна Карес. Беше така усамотен и изгубен в мислите си, откакто напуснаха селото, че тя се чувстваше объркана и несигурна след нощта в лятното жилище. Ядосваше се от факта, че след интимността им той още веднъж се бе отдръпнал в твърдата си студена черупка, с която прикриваше чувствата си като броня на древен рицар.

— Да, ще се радвам да видя Ивон отново. Чудя се, как се приспособява към новия си дом — каза Карес, като се надяваше да е ѝ по-лесно, отколкото на нея, самата.

— Те ще бъдат в безопасност с нас през следващите няколко дни. Разбрах от Нашоба, че ще има друго нападение на индианците над заселниците по реката. Хората на Нашоба ще пазят Сан Рьогре. Не мога, обаче, да гарантирам сигурността на другите плантации. Има неуморни банди около Чоктоу, които са недоволни от качеството на стоките, които получават при търговията си с французите. Лоялността им отслабва и британците ги привличат. Намесата на краля в европейските войни отрязва снабдяването с провизии, необходими за търговия с Чоктоу. Дьо Водрюл знае това, но дори той може да направи само толкова, въпреки че той и Соланж вземат дал от всичко, което се появи от Франция. След като те си отидоха, много малко остана за тези, нагоре по реката, за да търгуват с индианците. Французите в Луизиана ще си плащат за глупостта и безразличието си относно Версай и за корупцията в Нови Орлеан — каза ядосано Люсиен.

— Това от британския офицер, с който говори снощи при огъня, ли го научи? — попита внимателно Карес, като се опита да не позволи

на страха да я обземе.

Тя знаеше, че индианските нападения винаги са били заплаха за колонията, но бе оставила този факт дълбоко в съзнанието си, понеже съществуваха други, много по-неотложни опасности, срещу които трябваше да се изправи след пристигането си в Сан Рьогре.

— Какъв британски офицер? — попита остро Люсиен.

— Британския офицер, с когото разговаряше снощи, докато танцуващите, играеха в кръг — обясни Карес с вдигнати вежди.

— Грешеш, скъпа, не е имало никакъв британски офицер до огъня на Нашоба — противопостави се той, но тъмните му очи гледаха в страни.

Той я лъжеше. Карес разбра това шокирана и ядосана. Тя видя британския офицер. Беше толкова сигурна в това, както в собственото си име.

— Аз го видях, Люсиен. Не можеш да ми кажеш, че не е бил там. Трудно е да се сбърка червената куртка на британската униформа — настоя тя.

Над тях закръжи сокол, търсец жертвата си и като че ли усетили присъствието му, блатните жители утихнаха, опитвайки се да се скрият от опасността, която летеше, надвисваше над тях. Наоколо се възцари тишина и очакване. Люсиен също спря да гребе за момент. Той се вгледа замислено в гъстата гора на брега от дясната им страна. Бруно, които с кучешкия си инстинкт усещаше вибриращата в тежкия въздух опасност, се изправи на задните си лапи с наострени уши, сякаш искаше да открие заплахата, която висеше като осезаемо присъствие във въздуха.

— Може би си видяла един от войните, който носеше офицерска куртка, взета от убит британец в битката между тях и Чикасоу — каза Люсиен с острота в думите.

Чертите на лицето му се бяха превърнали в непроницаема маска, изключваща всичко общо с мъжа, който познаваше, мъжът, който я бе държал до сърцето си.

— Наистина един от войните бе облечен с такава куртка, но бях забравил, докато ти не заговори. Това се смята за голяма чест, понеже войните на Нашоба мразят британците. Те опитаха заедно със съюзниците си от Чикасоу да затворят търговските пътища на Чоктоу към Нова Франция. Не, британски офицер не би бил добре дошъл на

съвета на Нашоба, край огъня — повтори Люсиен напрегнато, с глас, който не допускаше каквито и да било въпроси. Той потопи греблото в блатистото езеро и те подновиха тихото си плъзгане по тъмната вода.

Карес се обърна, за да прикрие объркването и яростта си. Тя знаеше, че по някаква причина Люсиен я лъжеше. Беше забелязала русата коса на британския офицер да блести от отражението на огъня, бе видяла бялото, ленено жабо около врата му. Не бе никакъв войн на Чоктоу, облечен в откраднатата униформа. Отричането на Люсиен я стресна и предизвика особено обезпокоителни мисли в съзнанието ѝ. Защо всъщност, трябваше да има британски офицер на съвета на Нашоба? Тази ли бе причината, поради която извършиха целия преход през блатата от Сан Рьогре до езерото Понтчартрейн, за да може Люсиен да се срещне с британски офицер до огъня на Нашоба?

Изведнъж тази тъмна, праисторическа кипарисова гора започна да я плаши, пълна с невиджани ужаси и тайни. Сигурността, която намираще в присъствието на Люсиен, се разклати от настояването му, че това, което е видяла, не е истина.

Търговията с британците беше забранена от френските закони в колонията, въпреки че плантаторите от време на време трябваше да прекарват контрабандно реколтата си от индиго с британските кораби, чакащи на устието на Мисисипи, за да оцелеят. Беше ли това само ангажимент, който той прикриваше, или беше нещо много по-сериозно? Ако той, член на върховния съвет, съставен от видни граждани, който съветваха губернатора, можеше да се срещне с британски офицер в изолираното село Чоктоу — среща, забранена от френския закон, — то той бе способен на всякаква измама. Какви ли други лъжи ѝ е наговорил?

— Скоро ще бъдем в Сан Рьогре — каза ѝ той с по-нежен тон, съзирайки лекото ѝ треперене, за което си помисли, че е признак на умора.

Въздухът бе топъл и тежък в гористите блата, почти преситени от влажност. На никой не можеше да му бъде студено във влажния и топъл климат, освен ако не беше болен и той се прокле тихо още веднъж за това, че ѝ позволи да го придружи през носещите треска блата.

Карес му се усмихна леко, след което му обърна гръб. Плантацията с нейната тайнствена атмосфера не беше спасение, а само

друг въпрос в обърканото ѝ съзнание.

Люсиен смръщи вежди, защото усети, че тя се е отдръпнала от него и е изпаднала в едно от меланхоличните си настроения, които я спохождаха в манастира на урсулинките. Той никога не би ѝ позволил да го придружи до селото Чоктоу, но си помисли с мрачно изражение, че не знаеше как би могъл да я спре. Тя можеше, независимо от крехката си външност, да бъде невероятно упорита. Може би едно посещение на приятелката ѝ Ивон ще отстрани тъгата от нежните ѝ сиви очи, ще я приближи до него. Нищо не можеше да се направи: тя трябваше да бъде предпазвана, дори ако това означаваше да престане да му вярва. Лицето ѝ бе помрачено, забеляза той, като гледаше елегантната линия на гърба ѝ. Сега знаеше защо винаги е пазил сърцето си от любовта — болката беше твърде силна. Но дълбоко в себе си знаеше, че каквато и цена да плати, за да я задържи при себе си, няма да бъде достатъчно висока. Той трябваше да я има, защото тя беше неговата съдба.

Есенното слънце залязваше, когато те достигнаха сенчестите земи на имението. Бруно, освободил се от тясната пирога, радостно затича към къщата. Вкусна миризма на сготвено месо се носеше във въздуха и кучето се втурна към кухнята.

— Чувствам се изгладнял като Бруно — призна Люсиен, като вървеше до Карес. Той усещаше хлада и отдалечаването ѝ по държанието ѝ, по нежеланието да го погледне.

— Хубаво ще е да се потопя във ваната — отбеляза тя с учтив тон, докато вървяха през кухненските помещения.

Нуждите и на двамата трябваше да почакаат, тъй като, щом стигнаха сянката на долната веранда, видяха озадачени позната фигура. Филип Дюбрюл стоеше и водеше нещо, което би могло да се нарече като напрегнат разговор с Доминик.

— Господи! Какво прави той тук? — прокле Люсиен. — Мислех, че сме се освободили от него.

Филип и Доминик се обърнаха, като чуха стъпки по посипаната с натрошени мидени черупки пътека. Филип гледаше гневно, но чертите му омекнаха, след като забеляза Карес. В елегантната поза и в самурените очи на Доминик имаше предизвикателство.

— На какво, ако смея да попитам, дължим удоволствието от твоята компания? — произнесе саркастично Люсиен, вперил поглед

във Филип.

— Корабът, който снабдява с провизии надолу по реката, донесе слуха, че банда чоктоуси напада френски плантатори на север оттук, недалеч от селището Батон Руж — отговори хладно Филип, а тесните му кехлибарени очи гледаха само Карес. — Бях загрижен за мадам Сент Амант, понеже чух, че ти отсъстваш.

— Благодаря ти за загрижеността, както виждаш, ние се върнахме — каза Люсиен с тон, който учтиво му посочваше да си върви. — Има други по реката, които трябва да предупредиш за опасността.

— Вярвам, че екипажът на снабдителния кораб спира във всяка плантация и известява за опасността — говореше Филип, когато близо до конюшните голямата камбана, използвана да събира робите от полето, зазвъня. Дълбоките ѝ тонове звучаха в бърз ритъм, който двамата мъже и Доминик изглежда разпознаха.

— Заведи Карес вътре! — нареди Люсиен на Филип, а в същото време градината зад къщата се изпълни с прислужници, привлечени от камбанния звън.

— Карес, ела горе! — настоятелно ѝ говореше Филип, повел я за ръка към стълбите, които водеха към втория етаж на къщата.

— Какво е това? Какво става? — питаше Карес с разтреперан глас. След това, виждайки Люсиен да пресича градината, откъдето изтича мъж с пушка в ръка, тя извика: — Люсиен!

Той спря за миг и погледна през рамо към мястото, където стоеше тя с Филип. Вдигна ръка и посочи към горния етаж на къщата, обърна се и тръгна, без да се обърне.

— Побързай! Това е сигнал за тревога. Мисля, че са забелязали индианци — говореше ѝ Филип и я дърпаше след себе си нагоре по стълбите.

— Но те няма да ни направят нищо лошо — протестираше Карес, оставила се да я водят през верандата към салона.

Гласът на голямата бронзова камбана отекваше в празните стаи на къщата.

— Не съм убеден в това — каза Филип като затваряше всички френски врати по дължината на верандата и ги заключваше. — Не се безпокой, скъпа, аз съм с тебе — успокои я той и извади малък пистолет от джоба си.

— Но ние току-що пристигаме от селото на Чоктоу — протестираше Карес. — Те обещаха да пазят Сан Рьогре.

— Той те е водил там? — каза Филип, смаян. — Той винаги е прекарвал твърде много време с тези диваци. Да се надяваме, че поне веднъж ще е за добро.

Филип извади рога си с барут и започна да зарежда пушката, която висеше на рамото му.

— Можеш ли да стреляш, Карес?

— Да, ловувала съм — отвърна тя, спомняйки си кралските стрелби, на които бе ходила в гората на Версай.

Този лов повече приличаше на парад или цирк, но баща ѝ се бе погрижил тя да се научи да стреля с ловна пушка. Не искаше да го злепоставя пред всичките му приятели в двора.

— Сигурно в дворцовия резерват, трябваше да се досетя — каза Филип, а присвитите му, кехлибарени очи изразяваха разбиране. — Някой път трябва да разкриеш истината за това, как дойде тук в Луизиана, скъпа.

Той се насочи към заключения кабинет и разби стъклото с един удар на пистолета си. Сигнал до там, той издърпа една кремъклийка и рог с барут. Бързо я зареди и ѝ я подаде.

— Какво ще правим сега? — попита Карес с трептящ глас, докато гръмогласната камбана продължаваше да известява за опасността.

— Ще чакаме, скъпа, ще чакаме — каза ѝ тъжно той, заключвайки вратите, които водеха от салона в другите стаи.

Тя стоеше с пушката в разтрепераните си ръце и гледаше елегантната мебелировка, кристалния полилей над главите им, фините завеси и тапицерии, които сега и се струваха ненужни. Ужасния камбанен звън не преставаше и обтягаше нервите ѝ, докато почувства, че всеки момент ще изкрещи.

Филип стоеше до една от френските врати и гледаше към реката, като че ли щеше да убие всеки войн, който би атакувал къщата откъм реката. Карес тръгна към него, когато камбаната изведнъж престана да звъни. Тишината след такъв постоянен шум бе дори по-страшна.

Взирайки се в ливадата, изпълнена с дълги сенки сега, когато слънцето залезе зад къщата, на Карес ѝ се струваше, че там нещо или някой се движи зад дебелиите дънери на четирите огромни дъба. Тя

установи, че въображението може да играе лоши шеги на едно съзнание, когато всеки нерв е опънат до краен предел.

Когато смразяващият кръвта звук дойде отдясно, откъм блатото, беше почти облекчение, че чакането е свършило. Въздухът на късния следобед се изпълни с изстрели, викове на умиращи мъже и още по-лошо, от тропота на боси крака по стълбите пред заключената врата.

Филип ѝ кимна да стои зад него и тръгна към средата на стаята. Тогава един-единствен изстрел прозвуча откъм верандата и сложи край на топуркането на босите крака по дървените стълби.

По-късно, когато се опитваше да възпроизведе събитията, ѝ се струваше, че това бе продължило дълго, но не можеше да си спомни точно колко. Помнеше само ударите по вратата на салона и прекрасния звук от гласа на Люсиен, който настояваше да му отворят. Тя изтича до вратата преди Филип и я отвори.

— Скъпа моя, добре ли си? — гласът на Люсиен бе остър като нож, докато я грабваше в прегръдките си. Тя се прилепи до него, до здравата сила на мъжественото му тяло.

— Свърши ли? — въпросът на Филип бе като груба намеса.

— Бяха само няколко — банда ренегати, повечето от които сега са мъртви — обясни Люсиен безпристрастно. — Те хванали следите им в блатата и са ги проследили дотук, но не са знаели, че също са следени от няколко войни на Нашоба.

Той обви ръка около Карес и я отведе към средата на салона, далеч от вратата.

— Това същата банда, която извърши набезите нагоре по реката, ли е? — попита Филип, а тясното му лице доби странен израз, като гледаше Карес, залепнала за високия Люсиен.

— Не можем да бъдем сигурни. Чоктоусите са неспокойни от отношението на Водрюл. Англичаните се възползват от този факт. Тук можеха да бъдат повече — въздъхна Люсиен, излязъл от търпение. — Говори се за гражданска война срещу Чоктоу. С Водрюл и британците, които манипулират ситуацията в своя полза, всичко е възможно.

— Глупаво беше да водиш със себе си Карес през блатата до селището. Можеха да ви нападнат, когато сте били сами в пирогата! — подигра се Филип.

— Добре ми е известно това, което казваш — Люсиен процеди думите през стиснати зъби. — Ето защо реших да се върнем в Нови

Орлеан.

— За пръв път съм съгласен с тебе — отговори Филип. — Цвайг може да се погрижи за останалата реколта. Много собственици на плантации ще направят същото. Зимният светски сезон ще започне рано тази година. Ако мога да разчитам на гостоприемството ви за една нощ, аз също ще се върна сутринта в Шен Верт и ще оставя инструкции на моя надзирател. Намирам, че калните улици на Нови Орлеан също ме привличат.

— Как бих могъл да откажа дома си на мъжа, който защитаваше жена ми така галантно — каза учтиво Люсиен, но наблегна на думите „жена ми“.

— Мисля, че бих искала да седна — произнесе със слаб глас Карес, понеже имаше чувството, че стаята се върти бавно около нея.

Придвижвайки се към дивана, тя видя през отворената врата проснатото тяло на мъртвия войн. Ръката му стискаше нож, а кръвта бликаше под захлупеното по очи тяло. Той почти бе стигнал вратата на салона, преди да го застрелят. Това бе последната съзнателна мисъл на Карес, след което се строполи на пода.

— Те си отидоха. Всичко е наред — мекият, успокояващ глас стигаше до нея като изпод земята.

Клепачите ѝ тежаха, тялото също, като че на ръцете и краката си имаше тежести. Но беше толкова безопасно в тъмнината. Тя не искаше да я напусне, да отвори тежките клепки и да види грозотата наоколо.

— Аз съм тук, скъпа моя, нищо не може да те нарани.

Гласът бе подкупващ, подканващ я да отвори очи.

Тя почувства горещи устни върху челото си, нежно докосване на ръка, която отмахна падналите върху очите ѝ кичури. Отговори с дълбока въздишка на това нежно докосване. Клепачите ѝ потрепнаха и се отвориха слабо търсейки източника на този успокояващ контакт.

Тъмни очи гледаха надолу към нея, загриженост и нежност блестеше в тях. Дълги, твърди пръсти, с леко квадратни върхове галеха косите ѝ. Над себе си видя балдахина на леглото. Люсиен я беше пренесъл в спалнята им.

— Пийни глътка от това — той поднасяше към устата и кристална чаша, наполовина пълна с бренди. Повдигайки я за раменете толкова нежно, като че ли бе дете, той ѝ позволи малка глътка от златистата течност.

Топлина запълзя по гърлото ѝ към стомаха, за да отпусне напрегнатите мускули. Тя се облегна на възглавниците с въздишка.

— По-добре ли си? — поинтересува се той.

— Ддда... така мисля — заекна тя. — Какво става с другите? — попита, припомняйки си, че е господарка на Сан Рьогре и като такава, първата ѝ грижа трябвала бъдат хората в плантацията.

— Никой не е ранен, освен един от войните на Нашоба и няколко от бандата. Нашоба и хората му са ги изненадали. Те са принудили останалите от нападателите да се изтеглят далече в блатата. Отсега нататък ще стоят далече от Сан Рьогре. Цвайг отиде да види хората на полето, но чоктоусите нямат спор с африканците. Често при набези те ги вземат със себе си и им дават подслон в селата си. Те искат да пролеят френска кръв — обясни той. — Но гражданската война, която се зарежда в Чоктоу, прави необходимо нашето заминаване за Нови Орлеан, докато се успокоят нещата. Говорих с Нашоба и той ми каза, че това е най-доброто за сега. След като заминем оттук, плантацията няма да бъде толкова привлекателна мишена. Те ще се преместят в други, по-уязвими селища, където има французи. Доминик надзирава слугите при опаковането на багажа. Ще потеглим рано призори.

— Радвам се — призна Карес. Претъпканите, кални улици на малкия град ще бъдат добре дошли. Там имаше многобройна, добре въоръжена френска войска, прикрепена към колонията, настанена в Плас Роял, недалеч от къщата на Рю де Шартре. — А Ивон и Пиер? — попита тя, спомняйки си приятелите си.

— Ще спрем и ще ги посъветваме да се присъединят към нашето завръщане в Нови Орлеан, скъпа — увери я Люсиен, но като видя тревога в гълъбовосивите очи, той ѝ даде да отпие още една глътка от течността.

Шумоленето на женска пола подсказа на Карес, че не са сами в полутъмната стая. Обръщайки глава, тя видя елегантната фигура на Доминик да изважда дрехи от гардероба и да ги поставя в отворен куфар.

— Бих искала да взема Фантин с нас в Нови Орлеан — каза тя на Люсиен. Беше сигурна, че Доминик е чула молбата ѝ, понеже за момент спря да опакова.

— Както желаяш, но Доминик може да служи като камериерка, както е правила преди в Сан Ръогре — напомни ѝ Люсиен.

— Доминик ще ни придружи ли до Нови Орлеан? — попита тя с остър тон.

— Без съмнение — каза Люсиен, а гъстите му, тъмни вежди се сключиха намръщено над пронизващите, черни очи. — Като свободна цветнокожа тя се смята за францужойка от Чоктоу и няма да бъде в безопасност тук.

Той не одобряваше факта, че Карес не харесва Доминик.

— Разбира се, тя трябва да дойде с нас, но тъй като ще бъде много ангажирана с подготовката на светските визити, ще задържа Фантин като моя лична камериерка — настоя Карес с тон, който му показва, че тя още веднъж утвърди ролята си на господарка над домакинството на Сан Амант.

— Както желаяш, скъпа, — отговори Люсиен със свиване на рамене, с което съвсем просто ѝ казваше, че ръководенето на къщата е в нейни ръце. — Ако се чувстваш по-добре, ще отида да свърша някои неща, тъй като утре заминаваме. Почивай тук, а аз ще изпратя да ти донесат поднос с храна. Ще дойда при теб по-късно.

Гласът му стана по-тих, когато изрече последните думи и вдигна ръката ѝ към устните си. Обърна малката ѝ хладна длан нагоре и постави върху меката ѝ повърхност гореща целувка.

Тя му се усмихна, озадачена, че въпреки всичко, допирът на горещите му устни до кожата ѝ все още предизвиква огън в кръвта ѝ.

— До по-късно — прошепна той до устните ѝ, наведен, за да ги докосне със закачлива целувка, преди да се изправи на крака.

На излизане се наведе и взе малката Бланш от мястото, където се криеше под леглото.

— Компания докато се върна — каза той и постави котката до нея.

Промълви няколко думи на Доминик и остави двете жени сами в сенките на бледолилавия здрач.

— Ще взема Бланш с мен в Нови Орлеан — каза Карес на Доминик, за да наруши напрегнатото мълчание, което настъпи в стаята след излизането на Люсиен.

— Много добре, мадам, ще потърся кошница — отговори тихо Доминик, като продължи да подрежда отворения куфар.

Думите на майката на Нашоба се върнаха в съзнанието ѝ, докато лежеше и галеше меката козина на Бланш. Тя каза, че Доминик е видяла човекът, убил Аурора. Тя познаваше убиеца. С това ли загадъчната икономка държеше в ръцете си Люсиен? Тя установи, че има някаква връзка между тях.

— Има ли още нещо, мадам? — попита Доминик като се приближи до леглото.

Самурените ѝ очи изглеждаха огромни на светлината на запалените свещи.

— Само топла вода за къпане. Искам да измия горещината и влагата, наслоили се по мен от пътуването.

— Да, мадам, ще наредя да донесат съдовете направо от кухнята — отговори тя, тръгвайки към вратата.

— О, преди да тръгнеш... чудех се дали е приключило опаковането в... в стаята на Аурора Сан Амант. Ако не е, бих искала това да стане тази вечер, преди да заминем.

— Това ще бъде трудно, мадам. — Доминик отговори с нисък глас, като се обърна от прага.

— Искаш да кажеш, че нищо не е направено? — рече остро Карес и се изправи в леглото. Ядът, причинен от умишленото незачитане на нарежданията ѝ, прогони умората.

— Не, мадам — отговори тя. — Мъртвите не обичат да ги безпокоят. Надява се да разберете това навреме.

Тя се обърна и се изплъзна от стаята, оставяйки френската врата отворена за нощния въздух.

Разярена, Карес се вдигна от леглото, но установи, че е облечена само с корсаж. Някой я беше съблякъл, преди да я сложи в леглото. Отправи се към почти празния гардероб, извади един копиринен халат и го уви около тялото си. И тогава видя в ъгъла на гардероба черната восьчна топка, която Люсиен намери в гробницата на Аурора. Някой бе поставил страховития вуду талисман в гардероба ѝ.

Почервеняла, тя се наведе и го взе. Обърна го в ръката си и видя кичури руса коса, залепени по него. Светлината от свещите, поставени върху камината, караше космите да блестят върху мъртвия черен восък.

Шокът, довел я до ярост, я накара да си спомни думите на Луиу, когато ѝ даде кожената кесия. Жената от Чоктоу каза, че това е

талисман срещу онези, които ѝ желаят злото в Сан Рьогре.

Карес гневно хвърли на пода отвратителната топка и тръгна към верандата. Нуждаеше се от свеж въздух, за да може да мисли.

Докато стоеше, облегната на парапета на верандата ѝ, се стори, че видя нещо с периферното си зрение. Тя се обърна, погледна към края на верандата и си помисли, че вижда бяла рокля да изчезва зад една от френските врати. След това, едновременно с шума на усилилия се вятър, беше сигурна, че дочу тих смях на жена.

Карес пое дълбоко въздух, чувствайки, че я обзема паника. Тази врата водеше към заключената стая на Аурора.

Думите на Доминик пулсираха в мозъка ѝ — мъртвите не обичат да ги безпокоят. „Достатъчно — помисли тя, — твърде много изтърпях.“ Без да се обръща назад, забърза към спалнята и тръшна вратата след себе си. Но можеш ли да заключиш призрак? Тя замръзна, виждайки собствената си изплашена фигура да се отразява в тясното, дълго огледало между двата прозореца. За миг си помисли, че вижда отражението на Аурора. Трябва да запази самообладание до сутринта, когато ще потеглят за Нови Орлеан. Но ще може ли, също така, да преодолее съмненията си към Люсиен?

19.

Нямаше представа какво я събуди. Люсиен дишаше бавно и отчетливо до нея. Стаята бе тъмна, като се изключи светлината от нощната лампа на масичката, до леглото.

И тогава Карес чу това, което я бе събудило. Музика. Клавесинът в салона свиреше толкова тихо, че би си помислила, че си въобразява, но колкото по-дълго слушаше, толкова повече се убеждаваше, че е истина. Тя се опита, но не можа да го изхвърли от съзнанието си. Някой искаше да я накара да мисли, че призрак обитава тези стаи и по този начин да я отстрани. Но те грешаха, помисли си ядосано. Тя реши да я хване на местопрестъплението, понеже бе сигурна, че знае кой дирижира този фарс.

Измъквайки се от леглото, без да събуди Люсиен, наметна халата си и на пръсти прекоси стаята. След като отвори вратата на кабинета, чу музиката по-ясно и се увери, че идва от салона. През високите френски прозорци светеше луната, което ѝ позволи да прекоси кабинета лесно и да стигне до вратата на салона. Застанала до нея, тя заслуша тъжната мелодия — любовна песен, често изпълнявана във Версай. Ако музикантката възнамеряваше да я изгони от Сан Рьогре, или да разстрои психиката ѝ като на предишните две господарки, тя грешеше.

Поемайки дълбоко въздух, Карес бавно натисна дръжката. Бавно надникна вътре, опитвайки се да види кой седи зад клавесина и изнася среднощния концерт. Стаята обаче беше тъмна. Виждаше само силует в някаква белезникава дреха и поток черна коса.

Разкъсвана от нерешителност, Карес стоеше до полуотворената врата и се опитваше да събере смелост, за да се изправи лице в лице с музикантката — фантом. Тя стигна твърде далече, мислеше Карес. Този момент може би бе единственият ѝ шанс да свали маската от персоната, която полагаше всички усилия да я накара да мисли, че духът на Аурора все още населява тези стаи.

Тя бутна вратата и се плъзна в салона, разколебана за момент от мрака. Някой бе спуснал завесите и те закриваха лунната светлина. Единственото осветление идваше от тройния, сребърен свещник, поставен на масата зад свирещия. Движейки се бързо, тя пресече стаята и застана до високата фигура с дълга черна коса, облечена в бял халат.

— Ти дойде при мене — тихо ѝ промълви гласът, оставяйки я занемяла от учудване.

Гласът не беше женски, а съвсем мъжки.

— Кой... кой сте вие? — едва изрече Карес, докато фигурата бавно се обръщаше към нея.

— Сигурен бях, че ако свиря ти ще дойдеш при мен.

— Филип! Това си ти! — въздъхна Карес с облекчение и удивление.

Той стана от мястото си. Облечен бе в халат, без напудрената перука, със собствените си коси, които се спускаха дълги и тъмни по раменете му.

— Не можах да заспя и дойдох тук. Скъпа, можех само да се надявам, че ще ме чуеш и ще дойдеш — каза той, а тесните му кехлибарени очи блестяха с онова странно, лъстиво желание, което Карес бе забелязала и преди в погледа му.

— Не, ти не разбираш — запротестира тя, когато той се приближи до нея.

— Не е необходимо да се преструваш, скъпа — каза Филип, понечвайки да погали косата ѝ, която падаше свободно по раменете. — Такава рядкост, какъв цвят!

— Моля те, не искам да те нараня, но мислех... мислех си... — Карес бе неспособна да продължи. Какво би могла да каже? Да признае, че го е помислила за призрак или за Доминик, преструваща се на духа на Аурора? Ще прозвучи налудничаво.

— Ти си срамежлива, разбирам. Тя също бе срамежлива — продължи той, като погали косата ѝ и ръката му се спусна към бузата ѝ.

— Не! — противопостави се Карес и протегна ръка, за да отблъсне неговата, но той я улови и вдигна към устните си.

— Преча ли? — откъм вратата се чу студен, горчив глас.

Карес се обърна, без да може да изтръгне от гърлото си нито звук. Люсиен стоеше, привел рамене и наблюдаваше с пламнал поглед, който я изпепеляваше със силата на болката и мъката му. Тя направи няколко несигурни стъпки към него, ръката, която Филип бе понечил да целуне, висеше като отсечена.

— Изглежда си въобразяваш нещо относно жена ми, Дюбрюл — каза Люсиен, а гласът му, въпреки, че беше нисък и под контрол, бе студен и рязък.

— Не е това, което изглежда! — изрази протеста си Карес, като се приближи и застана пред него.

— Върви в спалнята! — нареди той с глас, който не позволяваше възражения. — Ще дойда след минута.

Отношението му я разяри. Той си позволяваше да я съди, без дори да я изслуша. Споменът за чувствения му танц с Иси в селището Чоктоу внезапно изникна в съзнанието ѝ и засили яда ѝ.

— Ти си глупак! — отсече тя, изпълнена с възмущение. После, без да се обръща назад, излезе от стаята с високо вдигната глава.

Тя не можеше да знае колко много приличаше на Аурора в този миг или че тази сцена се е случила и преди седем години. Но двамата мъже знаеха. Това предизвика в сърцата им болка и разкъсващи спомени, бликнали като кръв от разтворена стара рана.

Карес изтича през кабинета към спалнята, тръшкайки вратите след себе си, с което изливаше гнева си към съдбата и към Люсиен. Тя не можеше да контролира събитията от тази нощ. Те се превърнаха в трагично недоразумение.

Хвърляйки се върху леглото, тя копнееше единствено за първата утринна светлина, когато щяха да напуснат Сан Рьогре. Тук нищо не бе толкова каквото изглеждало.

— Филип се прибра в стаята си. Той казва, че нищо не е било преднамерено. Ти просто си се появила, като си чула музиката. Истината ли казва той? — арогантното държание на Люсиен едновременно я ядосваше и нараняваше нещо дълбоко в нея.

— Ще повярваш ли на това, което казвам, или ще си направиш собствени заключения? — попита тя уморено, като се обърна, за да го погледне в очите.

— Ти си моя, никога не забравяй това! — каза той. Дрезгавият му глас безспорно съдържаше предупреждение. Той се наведе и я

сграбчи за раменете, издърпа я от леглото и я притисна до себе си.

Карес го гледаше втренчено и се опитваше да се бори с нежеланата възбуда, която се смеси с яда ѝ. Топлината на тялото му, мускулестите гърди, твърдият стомах, дългите му крака говореха друг език, различен от яростта.

— Сърце мое, не ме гледай така! — изстена той, сграбчвайки я в прегръдките. Устата му, твърда и търсеца, се насочи като яростен похитител към нейната.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му и тя отвърна равностойно на целувката му. Изглеждаха така, като че ли бе възможно да излят гнева си в една яростна целувка. Горещи устни върху горещи устни, без почивка.

След това Люсиен я събори върху пухения дюшек и с едно движение разкъса нощното ѝ одеяние. Стон на възбуда се изтръгна от гърлото ѝ. Когато той зарови устни в копринените, интимни къдри между бедрата ѝ, тя го притисна по плътно и извика: Любов моя!

Тя се заизвива под горещите му устни в спиралата на екстаза, а ръцете ѝ го подтикваха, като се впираха в раменете му. Извивайки се, за да усети всеки нюанс, потъна в насладата, която само той можеше да ѝ даде.

Люсиен не можеше да чака повече, за да усети горещата ѝ обвивка около себе си, да я вземе отново и отново. Вдигнал глава, той разтвори широко бедрата ѝ и със стон влезе в нея. Бавно вкушваше с наслада всеки гласък.

— Ти си моя сега и завинаги, Карес! — шепнеше с пресипнал от емоции и желание глас, движеше се по-бързо, нахлувайки в нея, като че ли страстта можеше да прогони всяка мисъл за друг мъж.

— Говори ми, произнеси името ми, говори ми! — нареди той със стон, който идваше дълбоко от сърцето му.

— Аз съм твоя... Люсиен... Завинаги!

Думите се изтръгнаха от нея, когато я доведе до кулминацията. След това само трепетни стонове, предизвикани от екстаза и доволството, се откъсваха в тъмната нощ, когато и той се присъедини към нея, за да сподели изпълващото влюбените чувство, които са намерили другата половина от душата си.

Той я притисна в стоманена прегръдка, след като дълбоките им чувства ги оставиха да се отпуснат с изтощени умове и тела. Те нямаха

представа, че не всички спят в Сан Рьогре и че отвън, но дългата веранда крачеше самотна фигура, която можеше единствено да завижда на вечния им съюз, и да крои планове как да го разруши.

Ранната утринна светлина събуди заспалото домакинство и скоро коминът на кухнята запуши, а Зои се зае с приготвянето на закуската. Фантин, развълнувана от мисълта, че заминава за Нови Орлеан, помагаше на господарката си да се облече, а господарят се бръснеше до поставката за бръснене в тоалетната стая.

Люсиен нямаше търпение да тръгнат. Въпреки че Нашоба и хората му лагеруваха в двора на конюшните, той щеше да бъде сигурен за безопасността на Карес само като пристигнат в Нови Орлеан. Бруно обикаляше в краката му и изглежда знаеше, че този път ще му бъде позволено да придружи господаря си.

Карес се изкъпа бързо, нетърпелива до замине също като Люсиен. Събитията от предишната нощ, както и нападението на индианците бяха изопнали нервите ѝ до краен предел. Тя се чудеше дали Филип вече е потеглил за Шен Верт. Ще бъде нахално, ако все още е тук. Казвайки на Фантин да донесе кошница за Бланш, тя изхвърли Филип от съзнанието си, заета и без това с най-различни подробности около внезапното им заминаване.

Утринното слънце изливаше потоци светлина, когато Люсиен и Карес тръгнаха към кея с Бруно по петите им, следвани от Доминик и Фантин, която носеше кошницата с Бланш. Филип беше тръгнал призори за плантацията си.

Карес си помисли, че всичко изглежда толкова спокойно, докато се качаха на чакация ги плоскодънен кораб и хвърли поглед назад към елегантната къща, която бе окъпана в светлината на утринното слънце. Ужасът от предишния следобед бе изчезнал като лош сън.

Работниците се трудеха в полето под наблюдението на надзирателя и хората му, от комина на кухнята излизаше пушек, една прислужница носеше съдове от затоплената кухня на първия етаж до помещението за миене. Всичко изглеждаше съвсем нормално, но погледът ѝ се премести върху верандата на втория етаж и се плъзна по двойния дъб до клона, който се извиваше съвсем близо до заключената врата на стаята на Аурора. За миг сърцето ѝ спря. Стори ѝ се, че вижда фигура до френския прозорец с бързо преминаване на бяла дреха. Тя тръсна глава, за да се освободи от тези фантазии и се обърна.

— Мадам, случило ли се е нещо? — попита Доминик с мек, заинтригуван глас.

— Нищо, абсолютно нищо — отвърна Карес и се премести до парапета, където стоеше Люсиен и разговаряше с африканеца, обучен да управлява кораба.

— Готови сме да потеглим, скъпа моя. Ако си забравила нещо, сега е моментът да изпратиш да ти го донесат — закачи я Люсиен, опитвайки се да разведри обстановката.

Ексцесиите от предната нощ и почти мъчителното правене на любов бяха оставили известно неудобство между тях.

— Потегляме! Готова съм за калните, претъпкани улици на Нови Орлеан — каза му тя усмихнато.

Бруно тичаше от единия до другия край на кораба, докато екипажът африканци го насочваше към бързото течение на Мисисипи. Пътуването надолу по реката бе лесно за екипажа, след като веднъж се включи в течението на реката. Необходимо бе само да се поддържа правилната посока.

Когато преминаваха покрай един завой на реката, Карес си помисли, че вижда силуетите на няколко войни чоктоу между дърветата на гъсто залесения бряг. Застанала до реята, тя присви очи срещу блясъка на слънцето, отразен в неспокойните води на Мисисипи. Наистина ли видя отряд войни, или това беше само плод на умореното ѝ въображение?

— Какво има, мила? — попита Люсиен, като се приближи и застана до нея.

— Стори ми се, че видях нещо между дърветата — повтори на глас мислите си тя. — Но не съм сигурна.

— Какво си мислиш, че си видяла?

— Приличаше на отряд войни чоктоуси — каза тя, свивайки вежди.

— Сигурен съм, че грешиш — отвърна Люсиен.

— Какво ще кажеш за Ивон и Пиер? Страхувам се за тяхната безопасност — сподели Карес, хапейки притеснено устните си.

— Дюбрюл каза, че снабдителният кораб спира във всяка плантация да предупреди заселниците. Сигурен съм, че семейство Сониер също е алармирано. Пиер е опитен мъж и ще разбере

сериозността на положението — опита се да я успокои той, но по напрегнатото му изражение тя разбра, че също е загрижен.

— Май има някой във водата пред нас — Куито, капитанът на кораба, посочи нещо на Люсиен, като дойде и застана до него.

Те погледнаха в указаната посока, където една висока фигура в пирога бе изложена на опасността да бъде ударена от техния много по-голям плавателен съд. С приближаването си до тясното кану те установиха, че мъжът в него им е познат.

— Боже мой, това е Дюбрюл! — изрече Люсиен. — Трябва да е имал неприятности в Шен Верт, за да се опитва да избяга с пирога. Нареди на хората да ни измъкнат от течението и да спуснат котва, за да можем да го качим на борда. Искам да разбера какво се е случило в Шен Верт.

Маневрата за изтегляне на кораба от бързото течение бе опасна, но умело изпълнена от Куито и екипажа му. С облекчение, което се четеше по лицето му, Филип Дюбрюл се изкачи на борда, след като бе уловил хвърленото му въже. Мъжете изтеглиха пирога му на палубата.

— По-добре да се махаме оттук. Няколко банди от Чоктоу обикалят по брега на коне и искат да пролеят френска кръв — предупреди ги Филип, докато изваждаше пушката си от дъното на пирога. — Мога ли да пийна малко бренди?

Люсиен даде знак на Куито за потегляне и се обърна към Филип:

— Брендито и чашите са вътре в кабината. Ако това, което казваш, е истина, за Карес ще бъде по-безопасно да стои там, докато стигнем Нови Орлеан.

Филип кимна в знак на одобрение, а погледът му се задържа върху Карес по-дълго, отколкото изискваше учтивостта, преди да се отправи към кабината. Люсиен се намръщи и по твърдо очертаната му челюст затрепка мускул, докато гледаше след нежелания гост.

— Изглежда няма да можем да се освободим от компанията на Дюбрюл — каза нервно той, подавайки й ръка, за да я придружи до кабината. Тя постави ръката си върху неговата и тръгна без коментар, последвана от Бруно.

Изглежда предупреждението на Филип бе напълно валидно. Едва успяха да затворят вратата на кабината след себе си, и три стрели се забиха на палубата. Като чу виковете на екипажа Люсиен бутна Карес

на пода. Грабна една пушка от стената и се премести до едното малко прозорче. Другото вече беше заето от Филип.

— Стой долу, скъпа! — извика Люсиен, а през това време дъжд от стрели се изсипа върху кораба откъм гъстата растителност на брега.

Карес лежеше с глава върху една чанта и с ръка около врата на Бруно, който усещаше опасността. Тя се опита да се бори със сковаващия я ужас, обземащ я заради виковете и стоновите на хората от екипажа, които бяха ранени и умираха отвън, на палубата. Мисълта за Доминик и Фантин, намиращи се на долната палуба, беше ужасяваща. Тя слушаше отчаяните заповеди на Куито, който караше останалите живи роби да гребат по-бързо, за да могат да се включат в спасителното течение. Можеше само да се надява, че жените са намерили добро прикритие. В кабината отекваха само звуците от изстрелите на мъжете и тези от зареждането на пушките, след всеки изстрел.

Изведнъж на Карес ѝ хрумна, че може да се бори много по-успешно със страха си, като върши нещо, отколкото ако лежи на пода. Тя остави Бруно и се насочи към мястото, където бяха окачени пушките. Изправи се за момент и свали единствената останала пушка и рог с барут. Бързо я зареди и, движейки се приведена, се насочи към мястото, където стоеше Люсиен. След като той стреля и се наведе да зареди тя му подаде заредената пушка, която бе свалила от стената, взе от ръцете му празната пушка и се зае със зареждането ѝ.

— Прекрасно, скъпа моя! — каза той и усмивка на възхищение премина през устните му, преди да се обърне пак към прозореца.

Карес се стремеше да зарежда колкото може по-бързо, като така загуби представа за времето в разгара на битката за оцеляване и почувства, че страхът ѝ намалява. Странно спокойствие я обзе, като ѝ позволи да се отдаде изцяло на отговорната задача.

След известно време, което изглеждаше цяла вечност, корабът заплува все по-бързо, което им показа, че трябва да са хванали могъщото течение на Мисисипи. С помощта на реката скоро щяха да бъдат извън обсега на индианците.

— Да не си ранена? — попита Люсиен, като се извърна от прозореца и погледна към мястото, където седеше тя, с рог с барут в скута си и сажди по бузите. Сламената ѝ шапка лежеше смачкана на пода.

— Свърши ли? — отвърна тя и се облегна на стената.

— Засега, но не трябва да си позволяваме да спираме по пътя. Страхувам се, че няма да можем да се отбием в имението Бон Шанс — каза той с тъжен, но твърд поглед. — Ако са нападнати, ние не можем да им помогнем. Твърде уязвими сме. Дори няма да имаме възможност да намалим скоростта, за да видим как стоят нещата. В никакъв случай не трябва да изпускаме течението и да плуваме близо до брега. Съжалявам, скъпа.

— Прав си, знам — рече тя с въздишка и избърса с ръка очите си, решена да не допуска сълзи.

Можеше само да се моли Ивон и Пиер вече да са потеглили за Нови Орлеан.

— Ако, на път за къщи от Сан Рюгре не бях забелязал следите по дигата, ако не бях се притеснил и не бях внимавал, щях да попадна право в капана. Мога само да се надявам, че надзирателят и хората ми са добре. — Филип размишляваше на глас, седнал изтощен върху обърнат варел.

— По-добре да видя какво става на палубата — отговори Люсиен и се насочи към вратата.

— Чакай! Идвам с тебе — скочи на крака Карес. Тя го последва на палубата, където лежаха телата на двама роби, потънали в локва кръв. Почувства, че ѝ се повдига и изтича до парапета, където повърна в бурните води на реката.

— Върни се вътре, скъпа. — Люсиен застана до нея и избърса устата ѝ с носната си кърпа, след като тя свърши. Извади от джоба си сребърен флакон, отвори го и го поднесе към устните ѝ.

— Добре съм — промълви тя, след като пое голяма глътка от брeндитo и изчака да затопли и успокои стомаха ѝ. — Трябва да проверим дали Фантин и Доминик, са добре, а също и Бланш.

— Моята храбра, упорита лилия! Толкова много сила в такова крехко тяло! — прошепна той, като изтри с нежност една сажда от бузата ѝ.

В черните му очи се четеше възхищение и желание към нея. За него тя никога не е била по-красива, отколкото в този момент, изправена, с решително вдигната брадичка, с изпокъсана и измачкана рокля, с разбъркана руса коса, с черни сажди и следи от сълзи по бузите.

— Луизиана е само за силните — каза тя с печална полуусмивка. — Ти ми каза това веднъж и беше прав.

— Мадам, мосю, помогнете ми! — извика Доминик от мястото, където бе коленичила зад няколко съборени варела.

Забързани към нея, те видяха проснатото тяло на хубавата Фантин със стърчаща от гърлото стрела. Жалното мяукане на Бланш от кошницата до мъртвото момиче изразяваше и чувствата на Карес. Идваше ѝ да завие от болка за загубата на този млад живот заради вината, която чувстваше, понеже младата прислужница тръгна с тях за Нови Орлеан по нейна молба. Тя беше виновна, че Фантин лежеше мъртва, убита от случайна стрела.

— Нищо не можем да направим, Доминик. Тя е умряла моментално — каза Люсиен, като съблече жакета си и покри с него бездиханното тяло на Фантин.

— И аз помислих същото, мосю — тъжно промълви Доминик. — Тя изпадна в паника. Казах ѝ да лежи долу и нищо нямаше да ѝ се случи, ако ме беше послушала. — Жената се изправи на крака и се приближи до Карес: — Елате, мадам! Ще влезем вътре в кабината. Слънцето е силно, а вие сте си загубили шапката.

Също като дете, Карес позволи на Доминик да я отведе от тялото на Фантин. Тя спря само, когато забеляза, че преминават покрай пустия док на Бон Шанс. Отиде до парапета и се втренчи в изоставените земи, без следа от човешко присъствие. През дърветата къщата изглеждаше празна и затворена.

— Те са заминали, мадам, приятелите ви са напуснали — увери я Доминик. — Елате, ще отидем в кабината да отдъхнем. Ще ги видите в Нови Орлеан.

Останалата част от деня Карес прекара в затворената, задушна кабина в плетен, люлеещ се стол. Доминик не се отдели нито за миг от нея, освен, за да донесе кошницата с Бланш. Люсиен и Филип разказваха истории за други пътувания нагоре и надолу по реката, за предишните времена в колонията, когато нападенията на индианците били многобройни. Те продължаваха да настояват, че това е необичайно и е резултат от провала на Водрюл в политиката с индианците.

Карес гледаше с безразличие танцуващите пращинки в идващия от прозореца слънчев лъч. Беше видяла предостатъчно. Бе станала

свидетел на твърде много насилие. В момента искаше само да се носи по течението, без да мисли, без да чувства.

Небето стана бледолилаво от падащия здрач, а хоризонтът се обагри във виолетово и розово, когато Люсиен извади Карес от летаргията, за да го придружи на палубата. Тяхното разбиващо нервите пътуване беше към своя край. Пред тях се виждаха кубетата на църквата Сент Луи, изпъкващи през сиво-виолетовата есенна мъгла.

— Виж, скъпа, Нови Орлеан — посочи ѝ Люсиен кубетата, докато си проправяха път през претъпканото пристанище към кея за плоскодънни кораби близо до пазара.

— Как мечтаеше Фантин за това пристигане — каза тихо Карес.

— Опитай се да не се чувстваш отговорна за смъртта ѝ. Това няма да я върне — отвърна Люсиен, обвини кръста ѝ с ръка и я притегни към себе си. — Тук животът е труден, скъпа, никой не може да го отрече. Затова трябва да се наслаждаваме на кратките мигове, които съдбата ни отпуска. Не искам да звучи грубо, но това е истината. Може би за това в Нови Орлеан се живее за мига. Сред такава дива природа, в такъв климат, смъртта никога не е много далеч, така че да изживеем живота си докрай. Всеки час живот, е час откраднат от вечността.

В гласа му и в тъмните очи, който я гледаха с нежност, имаше меланхолия.

— Тъжно е, но мисля, че има истина в това, което казваш. Усещах го дори когато бях в манастира. И, разбира се семейство Водрюл приспособява живота си към това правило — произнесе Карес, като потръпваше в силните ръце на Люсиен.

— Какво има? — попита нежно той.

— Стара поговорка, нещо за усещането, че някой се разхожда върху гроба ти — размишляваше тя.

— Стига с тези нездравни разговори — настоя меко той. — Ти си в безопасност в Нови Орлеан. Припомни си миналата нощ — тук гласът му се превърна в дрезгав шепот, звучащ до слепоочието ѝ, — ти си моя и аз отказвам да позволя на някого или на нещо да те отнеме от мен.

Той я притисна по-силно до себе си, а пурпурните сенки на нощта се спуснаха над дока. Бяха пристигнали.

Независимо от обещанието на Люсиен, Карес имаше странното предчувствие, че не е толкова просто. Ръката ѝ се плъзна към джоба на

роклята и докосна кожената кесия на Луиу. Индианката ѝ бе обещала, че амулетът ще действа срещу онези, които биха ѝ причинили зло в Сан Рьогре. Зачуди се дали тази магия ще я предпазва и в Нови Орлеан.

ЧАСТ ТРЕТА

*Какъв ли призрак ми дава знак от сенките
на луната? Кани ме и ми посочва ей там, към
горската поляна.*

Александър Поуп
*„Елегия в памет на една
нещастна лейди“*

*Човешката кръв е тежка; този, който я е
пролял, не може да избяга.*

Африканска
пословица

20.

*Нови Орлеан
Февруари 1750*

Студеното и влажно февруарско време се промъквайте в спалнята на Карес през пролуката над затворената френска врата. Тя се приближи до камината, взе друга цепеница от коша за дърва и я сложи в позатихналия огън. Протягайки ръце към топлината, тя се опита да намали студът, който проникваше чак до костите и.

Финият, порцеланов часовник над камината удари пет часа. Мракът на ранната зимна нощ се спускаше, хвърляйки сенки в стаята. Дори светлината на многото запалени свещи по стъклените абажури не успяваше напълно да разсее мрака.

— Ще трябва да позвъня на Доминик и да започна да се обличам за вечерята на губернатора — каза Карес гласно на пухкавата, бяла Бланш, която се премести по-близо до огъня и се отърка в краката на господарката си за малко внимание.

— Но бих предпочела да стоя тук и да се изтегна пред огъня като тебе — изтананика тя на котката, като я вдигна и я притисна до бузата си.

Светският сезон в Нови Орлеан беше в разгара си, най-вече сега, след Нова година.

Тъй като Люсиен бе член на Върховния съвет, бяха канени почти всяка вечер на соарета, танци, опери и пиеси, изпълнявани от актьори, дошли от Франция или от Сент Доминго, и на най-различни игри на карти, организирани от по-богатите граждани, за да разнообразят дългите зимни нощи.

Карес се вираше в пламъците и си мислеше за приятелите си Ивон и Пиер, които бяха пристигнали в града само часове преди тях миналия ноември, по време на индианските нападения. Те прекарваха зимата в малка хижа на Рю дьо Мейн, докато Пиер реши, че е безопасно да се върнат в Бон Шанс. Те нямаха толкова претрупан обществен календар, но бяха щастливи и доволни в малката си къща.

Ивон носеше първото им дете, което трябваше да се роди през пролетта и беше щастлива да почива до огъня си, цъфтяща под нежните грижи на Пиер.

Карес седеше на килимчето пред разгорелия се огън и галеше лежащата в скута ѝ Бланш. Колкото и тъжно да беше, тя не забелязваше у себе си никакви признаци на бременност. А и сега, с честите заминавания на Люсиен за дни наред по някаква мистериозна работа на губернатора, шансът да осигури наследник беше още по-малък. Наблюдавайки сините и оранжеви пламъци, тя се намръщи при мисълта за дългите отсъствия на съпруга си, започнали почти от първия ден, в който се върнаха в къщата на Рю дьо Шартр през ноември.

Имаше напрегнатост в техните отношения оттогава. През един късен ноемврийски следобед, няколко седмици след завръщането им в Нови Орлеан, Люсиен се прибра изтощен от събиране на Върховния съвет при губернатора Водрюл. В тъмните му изразителни очи имаше напрегнатост и някакво неразгадаемо чувство. Тя улавяше, че я наблюдава със странен поглед в моментите, в които си мислеше, че не го вижда. И същата тази нощ той прави любов с нея с дълбоко чувство, почти отчаяно, което я изтощи. Сутринта тя усети нещо по-различно между тях и отсъствията на Люсиен от Нови Орлеан започнаха.

— Мадам, донесох ви кафе и един от сладкишите, които харесвате. Вечерята при губернатора се сервира късно — обяви Доминик, като тихо отвори вратата с едната ръка, а с другата прикрепите поднос.

— Благодаря, може би това ще ми даде сили да издържа тази вечер и отегчителното държание на Соланж — отвърна Карес с въздишка и се изправи на крака.

— Ако седнете пред огледалото до тоалетната масичка, мадам, бих могла да ви направя прическата, докато вие ядете — каза Доминик и постави подноса върху инкрустирания плот, донесен от Франция.

Карес отпиваше от горещото, ухаещо кафе и наблюдаваше в огледалото как Доминик сресва дългите ѝ до кръста къдри и ги оформя във висока прическа. Между двете жени се установи търпимост от пристигането им в Нови Орлеан. След трагичната смърт на Фантин, Доминик беше едновременно икономка и нейна камериерка.

Освободена цветнокожа жена идваше всеки ден и готвеше в кухненската постройка в края на затворената градина.

— Мосю Дюбрюл ще ви придружи ли тази вечер, както обикновено, мадам? — поинтересува се Доминик.

Очите ѝ не гледаха в огледалото, така че Карес не успя да прочете какво се крие в тях.

— Да, откакто съпругът ми замина с официална задача до селището Батон Руж, маркизът помоли мосю Дюбрюл да ми служи като ескорт, тъй като улиците на града са доста опасни вечер — отговори Карес и отпи друга глътка от тъмната, гъста течност.

Би желала да не търси извинения за това, че Филип Дюбрюл я придружава.

Люсиен искаше тя да приема поканите на Соланж, докато той отсъства. Важно беше да изпълнява обществените задължения. Маркизът ще ѝ осигури придружител, така че той да не се безпокои за нейната безопасност, обясни ѝ той по онзи нов, безпристрастен начин, по който бе започнал да се изразява. Първия път, когато се завърна след дълго отсъствие, тя съвсем откровено му заяви, че Филип е нейният ескорт по настояване на Соланж. За момент забеляза тъмна сянка да пробягва в очите му, след което той каза, че се радва, че не се движи нощем сама по улиците на Нови Орлеан.

— Бялата рокля от коприна и тафта с позлатен брокат ли ще облечете, мадам? — искаше да се убеди Доминик и в същото време взе от едно чекмедже две букетчета копринени лилии с перли в цветовете, за да ги прикрепи с дантелена панделка към завършената фризура.

Една лейди, съобразяваща се с модните тенденции, винаги носеше някакъв вид дантелена шапка, колкото и малка да е тя, но при официални случаи косата се оформяше с перли, панделки или миниатюрни букети от изкуствени цветя. Говореше се, че соаретата на Соланж си съперничат с тези във Версай. Тя и съпругът ѝ се опитваха да имитират елегантния живот във френския двор при Луи XV. Пълно дворцово облекло или толкова сложен костюм, колкото позволяват възможностите, бяха изискванията към гостите, канени на специалните забавления в дома на губернатора. Тази вечер също не правеше изключение.

— Красиво е — сподели тя с Доминик.

— Носи се слух, че коафюрите на маркизата се правят само веднъж в седмицата. Фризьорът ѝ се занимава с това осем часа, за да постигне желанния ефект. Казват, че има инкрустирана с рубини диадема, която се поставя на главата ѝ, без да повреди прическата — сподели камериерката с лека усмивка.

Очите на Карес срещнаха тези на Доминик в огледалото. Тя направи гримаса и поклати глава на поредната история за ексцентричността на Соланж. Мълвата за непочтеността и безсърдечието на съпругата на губернатора се носеха по тесните улици на малкия град.

Говореше се още, че не може да се купи нещо в Нови Орлеан, без да се плати дължимата такса на Соланж дьо Водрюл. Казваха за нея, че тя контролира потока на наркотиците в града и нищо не може да се закупи, без наложената от маркизата такса да се плати на пажа ѝ. Под управлението на семейство дьо Водрюл градът започваше да наподобява Версай повече от самия Версай.

Застанала до нея, Доминик ѝ помогна да облече роклята. През Карес премина неприятна тръпка при мисълта, че трябва пак да излиза без Люсиен. Не я вълнуваше живота на дворцова дама, а съпругът ѝ я принуждаваше да играе тази роля. И сега, когато индианските набези спряха, тя почти мечтаеше да се върнат в Сан Рьогре, за да си отдъхне. Независимо от Аурора, там бяха заедно. Не че в градската къща отсъстваха, неща, които да ѝ напомнят за Аурора. Често ги намираще там, където най-малко очакваше. Понякога беше ваза с теменужки върху масата, друг път — бележник с любими рецепти, написан с едър, безгрижен дамски почерк, случайно озовал се в кабинета. Или пък музикална кутия, свиреща същата мелодия, която Филип изпълняваше на клавесина последната нощ в Сан Рьогре или някой отворен гардероб, откъдето се носеше слабо ухание на теменужен парфюм. Споменът за Аурора все още преследваше Карес, дори в Нови Орлеан.

— Струва ми се, че Бруно е чул посетител на предния вход — каза Доминик, докато оправяше гънките на полата ѝ. Кучето бе станало от мястото си до френския прозорец и бе застанало до вратата на спалнята с наострени уши. В отсъствието на Люсиен то се беше превърнало в сянка на Карес.

— Отиди да видиш на кого е позволил Паскал да влезе. Аз мисля, че е мосю Дюбрюл — каза Карес на прислужницата, като

хвърли последен поглед в огледалото. — Ще слеза след няколко минути.

— Много добре, мадам — отвърна Доминик, излизайки от стаята.

Карес взе ветрилото си, копринения маншон, сивото, кадифено наметало с качулка, обшито с бяла кожа, и излезе от стаята, следвана от Бруно. Дългата нощ беше пред нея и само обещанието ѝ към Люсиен да изпълнява обществените задължения я възпря да се върне обратно в спалнята и да прекара вечерта удобно пред огъня.

Слизайки по стълбите, тя бе изненадана да чуе спореци гласове от фойето. Разпозна гласа на Филип, но другият беше по-глух и отдалечен. Възможно ли бе да е Доминик? Тя си припомни, че те двамата бяха полубрат и полусестра. Обичайно бе за богатите французи да си взимат за любовници цветнокожи жени и така създаваха странни взаимоотношения в Нови Орлеан. Един мъж можеше да има две семейства, едно бяло и едно със смесена кръв, който живееха само на няколко пресечки разстояние.

— Ще правя това, което искам. Независимо от силата, която имаш върху някои, не се заблуждавай, че можеш да направляваш живота ми. Мога ли да ти напомня къде ти е мястото? — ядосаният глас на Филип ечеше навсякъде, докато Карес тихо слизаше по стълбите.

— Бих те посъветвала да си припомниш къде е твоето място — прекъсна го Доминик с напълно овладян глас.

След това и двамата спряха да говорят, тъй като видяха Карес.

— Скъпа, изглеждаш възхитително, както винаги — извика Филип с променен тон и тръгна към Карес, стигнала през това време до последното стъпало.

— Мерси, Филип — каза Карес с бегла усмивка, докато той се навеждаше над ръката ѝ, задържайки я до устните си доста по дълго, отколкото беше учтиво.

Зад гърба ѝ Бруно изръмжа. Това бе обичайната му реакция в присъствието на Филип.

— Моля, задръж това животно, скъпа — каза гостът с антипатия.

— Той не хапе. Изглежда просто не го интересува твоето присъствие в къщата — рече Карес, като се наведе да потупа успокояващо животното.

— Мнение, което се радвам да видя, че господарката му не споделя — отвърна Филип с усмивка и обърна гръб на кучето.

Той взе наметалото от ръката на Карес и покри раменете ѝ с него. Ръцете му още веднъж се забавиха повече от необходимото върху тях, след това той нежно покри с качулката елегантната ѝ фризура.

— Навън е студено, влажно и ръми. Не бих искал да настинеш.

— Оценявам твоята загриженост, Филип — каза Карес, като се отдръпна от него. — Погрижи се за вечерята на Бруно, Доминик!

Карес се обърна към жената, за да събуе от краката ѝ пантофите с високи токове и да ги постави в копринена чанта, която да прикрепи към кръста си. След това Доминик нахлузи на краката ѝ високи дървени налъми върху копринените чорапи, за да не се изкаля, докато измине няколкото стъпки от къщата до чакащата карета. По това време на годината улиците на Нови Орлеан приличаха на море от кал и отпадъци. Беше необходимо да се действа по този начин, когато модно облечена лейди излезе от дома си. В дома на губернатора щеше да има прислужници, които да помогнат на дамите отново да обуят високите си копринени пантофи.

Падаше гъста мъгла, когато Филип я поведе по улицата към каретата. След като влязоха в нея, той почука с бастуна си по покрива, което бе сигнал за кочияша да потегля.

Като че ли вървяха през облак; само светлината, прокрадваща се през прозорците, разсейваше мрака, който заобикаляше каретата. Имаше много малко хора по улиците и почти беше невъзможно да ги видиш през дъжда и мъглата. Те стигнаха Плас Роял и минаха през Корис дьо Гард, сградата, в която се помещаваха затвора и съда. Вратата се отвори и от галерията се изля сноп светлина, която освети калната улица. Взирайки се през прозорчето навън в дъжда, за да избегне настоящия поглед на Филип, Карес видя висока, гъвкава фигура, която се мерна до портала. Имаше нещо в този силует, нещо познато. Тя изтри замъгленото стъкло с ръкавицата си, за да вижда по-добре. Когато мъжът излезе от галерията, светлината зад обвитата му с плащ фигура ѝ напомни за друга, обвита с плащ фигура — човекът, който я посети в Ла Салпетриер. След това те преминаха край него и той изчезна.

Тя се облегна озадачена на тапицираната седалка. Дали не си бе изгубила ума от самотата, която я тласкаше към най-различни

фантазии? От толкова време не беше мислила за него, за този неуловим странник, който промени живота ѝ тотално.

— Какво има, скъпа? — попита загрижено Филип, усещайки, че нещо не е наред.

— Аз... мислех си, че разпознах някого, но съм сигурна, че е било само игра на светлината. — Карес довърши изречението с твърд тон, решена да не се поддава на глупави фантазии.

— В такава нощ не би било възможно да разпознаеш, когото и да било — говореше Филип, докато мъглата още веднъж обвини каретата. — Само Соланж може да принуди хората да напуснат огнищата си в такава време.

— Те се страхуват да не дойдат. Властта ѝ в колонията расте непрекъснато. Чух, че никой плантатор не може да натовари кораб и да изнесе нещо, без да ѝ плати такса. Същото се отнасяло и за вноса — сподели Карес.

— Колонията винаги е била корумпирана, но да си остане между нас, корупцията достигна нови размери под ръководството на Соланж и на губернатора. Той, разбира се, прави това, което иска тя. Маркизата ще превърне живота му в ад, ако не я слуша. Семейството ѝ има връзки във Версай, най-високите, които някой може да си представи — каза той, а ръката му стискаше сребърната дръжка на бастуна. — Никога не се карай с нея, скъпа! Обръщам ти внимание на това. Тя не е враг, с който можеш да се справиш.

Той се загледа в дъжда навън, изгубен в някакви тревожни свои мисли.

Беше пълно с карети, наредени пред дома на губернатора, на ъгъла на „Рю Сент Ан“ и „Рю дьо Шартр“, с лице към Плас Роял. Пред входа закачен на стълб фенер разпръскваше гъстата мъгла. Тук-там проблясваха и фенерите на карети, разклатени от слизащите гости.

— Виждам, че всички са дошли — каза Филип със сарказъм. — Както каза, скъпа, те се страхуват да откажат поканата на Соланж.

Висок слуга, облечен в ливреята на дьо Водрюл, отвори вратата, когато стигнаха до входа. Филип слезе, за да помогне на Карес да излезе от каретата и да се придвижи до галерията. Внушителната двуетажна сграда, направена от тухли, покрити с гипсова мазилка, бе обляна от светлина, а също и дългия коридор, в който влязоха, и който разделяше сградата на две.

Карес се оттегли вдясно на салона, където другите жени сменяха обувките си. Пелерините също се сваляха и предаваха на робите. Сложните прически се проверяваха в многобройните огледала, поставени там с тази цел.

— Колко си красива, колко шик! Срамота е, че Люсиен не може да те види. — Соланж посрещна Карес, когато тя стигна до входа на залата, използвана за официалната вечеря. — Но съм сигурна, че Филип се грижи да не се чувстваш самотна.

Думите ѝ накараха Карес да се изчерви. Тя почувства нечий поглед да се отправят към нея.

— Никой не може да замести съпруга ми, маркизо — поправи я внимателно Карес.

Тя видя хладен, остър блясък да се появява в големите, студени очи на тази жена.

— Разбирам ви, мадам Сен Амант. Вашият съпруг се различава от останалите мъже.

— Това е самата истина, маркизо — отговори Карес, а очите ѝ срещнаха погледа на другата с перфектно разбиране, след което влезе в луксозно мебелирания салон.

Огромната маса беше подредена разкошно и разточително със златни и сребърни прибори и чинии от най-фин порцелан, като до всеки комплект прибори бе поставена изящна стъклена чаша. Дълги сребърни вази, пълни с камелии, единственото цвете за сезона, стояха до сребърни свещници, високи няколко инча, върху масата, драпирана с дамаска и дантела.

— Виждам, че Соланж пак е надминала себе си — посрещна я гласът на Филип, като стигнаха мястото, където името ѝ бе изписано с елегантен шрифт върху малка картичка до обрамчената със златна лента порцеланова чиния.

— Сложили са ни да седнем един до друг — каза тя с мрачна усмивка.

За нея нямаше съмнение, че Соланж умишлено ги събира заедно. И сега Карес установи с болка, че мисиите на Люсиен по заповед на губернатора са всъщност нейни интриги. Соланж обичаше да си играе с живота на хората. Това беше друг начин да упражнява чувството си за власт.

— Позволи ми, скъпа — каза Филип и отмести тежкия ѝ стол, украсен с дърворезба.

Да разбереш играта на Соланж и да можеш да реагираш, бяха два съвсем различни проблема, убеди се Карес и въздъхна. През това време губернаторът и съпругата му влязоха в стаята и се насочиха към определените за тях почетни места в началото на дългата маса. Всички се изправиха на крака. Губернаторът ги приветства и даде знак всички да заемат местата си. След като лакеят настани маркиза и маркизата, всички гости потънаха в столовете си с колективна въздишка на облекчение. Вечерята започна.

Вкусните ястия следваха блюдо след блюдо, сервирани с най-изискани вина, но ако се интересуваха от мнението на Карес, всичко това беше плява. Тя разговаряше учтиво с мъжа от дясната ѝ страна и с Филип, който бе отляво. Смееше се на шегите на възрастния джентълмен, седнал срещу нея, но болката в сърцето ѝ не спираше. Болката, която беше Люсиен.

Клюките се разнасяха от единия до другия край на масата. Кой с кого се е бил на дуел, най-новите любовни афери, ужасното време, последните новини от Франция — всичко бе подложено на обсъждане. Всичко това Карес вече бе чула, но при поднасянето на десерта с искрящо шампанско се появи нова тема за дискутиране.

— Казвате, че не сте чули, мадам Сен Амант, за новата магьосница, проповядваща вуду, която извършва своите ритуали всяка съботна нощ в изоставения склад долу при доковете? — попита мадам дьо Мезиер през масата.

— Страхувам се, че не съм — отговори Карес, усещайки, че Филип се вкамени до нея.

— Аз лично не съм ходила — каза превзето жената — но чух, че много французи от Нови Орлеан са я посетили. Предполага се, че е забележителна чародейка.

— А как се казва тази магьосница, мадам? — попита Карес с внезапно появило се предчувствие.

— Не си спомням да съм го чула — жената сви вежди, като се опитваше да мисли. — Името е едно от най-често срещаните, но не съм му обърнала внимание.

Карес чу, че Филип тихо въздъхна с облекчение при признанието на жената. Не ѝ беше необходимо да чуе името, за да си направи

извода, че станалата толкова известна в Нови Орлеан магьосница не е никоя друга, а Доминик.

Всички приказки спряха, когато губернаторът се изправи, за да вдигне тост с кристална чаша шампанско, искряща в ръката му. Гостите се изправиха едновременно при сигнала му.

Звучите на музиката в балната зала показаха на гостите, че вечерята е приключила и ги подканва към танци. Губернаторът и съпругата му поведоха процесията към балната зала с висок таван, осветена от стотици восъчни свещи, покрити с кристални абажури във високи медни свещници, разположени пред огледалата в тежки рамки по цялата дължина на стаята, чак до френските прозорци.

След като оркестърът, съставен от роби, наети за случая от господарите им, засвири мелодията за откриване на танците, Филип я покани за първия танц. Те се присъединиха към другите танцуващи, въртящи се под разнообразието от свещи. Влажният въздух, натезал от мириса на горяща митра и парфюмите на гостите, замая Карес, която се остави Филип да я води в танца.

Вечерта преминаваше в смяна на учтиви партньори, духовна музика и паузи за глътка сухо шампанско, което слуги в ливреи разнасяха върху подноси. С напредването на нощта музиката ставаше по-силна, танцуващите все по-малко, а няколко двойки се измъкнаха от балната зала, придружени от шумолене на копринени поли, женски въздишки и кикот.

Карес стоеше с Филип, тъй като бе настояла, да си почине. Един слуга незабелязано се появи с чаши шампанско. Разтворила ветрилото си, тя вееше на зачервеното си лице, след като бе пийнала от искрящото вино.

— Какво знаеш за тази нова шаманка, която всички в Нови Орлеан обсъждат? — попита тя Филип. Това бе първата възможност да говорят насаме.

— Предполага се, че е много могъща. Поне така казват — изрече той, като потрепна и вдигна чашата с шампанско до устните си.

— Запознат ли си с нейната самоличност? — настоя Карес.

— Остави това, скъпа. Това е нещо, от което не трябва да се интересуваш толкова — отговори той, взирайки се меланхолично в танцуващите.

— Мадам Сен Амант — високият, остър глас на мадам дьо Мезиер бе отправен към Карес. — Спомних си името на магьосницата. Аурора, Аурора е.

Жената продължи да върти черната си сатенена пола в ритъма на танца.

Карес усети, че чашата се изплъзва от ръката ѝ и се разбива на пода от кипарисово дърво. Името сякаш звучеше заедно с музиката. Стъпките на танцуващите, като че ли го отмерваха върху дървения под: Аурора! Аурора!

— Скъпа! — извика Филип, протягайки ръка към нея.

— Не... не! — заекна тя, отдръпвайки се от него.

В съзнанието ѝ отекваше болка и отчаяние. Трябваше да се махне от тук. Звуците, светлините, дори танцуващите изглежда ѝ се подиграваха. Освободила се от Филип, тя събра полите си и избяга от балната зала, блъскайки един слуга, който изпусна подноса с шампанско. Звукът от счупено стъкло я следваше, докато се промъкваше между озадачените танцуващи, които ѝ правеха път през площадката за танци към един от отворените френски прозорци, откъдето влизаше свеж въздух в задушната зала.

Тя изтича в градината и студеният, влажен въздух я обгърна. Зад гърба ѝ звучеше смях. Те се присмиваха на нейното объркване и отчаяние. Аурора спечели. Някак си, тя се беше върнала от гроба. Карес не спря, за да се сети, че Аурора е често срещано име в Нови Орлеан.

Тичайки по посипаната с мидени черупки пътека през горичката от портокалови дървета, тя стигна вратата на дървената ограда на градината. Без да се замисля, я бутна и отвори. Искаше да избяга от звуците на музиката, от Филип, който тичаше след нея и като обезумял крещеше името ѝ.

Сатенените ѝ пантофки потънаха в калта, щом се опита да стъпи на банкетата на улица „Сент Ан“. Тя се помъчи да си спомни как да се прибере вкъщи, но наоколо виждаше само гъста мъгла. Задъха се, когато разбра колко глупаво е постъпила, като изпадна в паника, но името Аурора, произнесено от мадам дьо Мезиер, я остави без нерви.

Карес спря за момент до презвитерианството на монасите капуцини и се опита да си поеме дъх. Сега, след като паниката попремина, тя усети влагата и студа през роклята си от копринена

тафта. Краката ѝ подгизнаха и се вкочаниха. Но не можеше да се върне обратно в къщата на губернатора, затова трябваше да продължи да се опитва да стигне до дома. Тя си направи мислена равносметка и реши, че да се върне сега обратно ще бъде истински провал.

Мъглата покриваше града като одеяло, но като се придържаше плътно към стената на презвитерианството, тя успя да намери пътя към Плас Роял. След един десен завой се оказа на калния банкет пред църквата на Сент Луи, след това под галерията на Корис дьо Гард. Няколко мъжки силуета минаха покрай нея, но мъглата беше толкова гъста, че те не усетиха присъствието ѝ. Пристъпвайки към морето от кал, което представляваше улицата Сент Пиер, Карес се отказа от опитите да предпази полите си. Елегантната рокля беше разсипана.

Веднъж да пресече улицата и щеше да бъде на няколко пресечки от дома си. Решена да го направи, въпреки че краката ѝ трепереха от студ и влага, тя продължаваше да пристъпва бавно. Минавайки край различни постройки през мъглата, нямаше представа докъде е стигнала.

Когато мина покрай отворената врата на кръчма, една от многото в града, тя започна да се чуди дали в мъглата не е поела в погрешна посока. Дали не се беше изгубила в множеството кални улици на града, улици, опасни за сама жена през нощта?

Изтощена, тя спря пред входа на затворен магазин. Облегна главата си на стъклената витрина и почувства горещи сълзи да се стичат по бузите ѝ. Беше така изморена, толкова самотна. Каква бе ползата от всичко това? Самосъжаление и отчаяние преливаха от сърцето ѝ.

— Компания ли търсиш? — изръмжа груб мъжки глас и една фигура изникна в мрака.

Карес усети миризмата на евтин ром, когато той застана пред нея до входа, където се бе облегнала.

— Не! Върви си! — остро изрече тя, опитвайки се да отвори заключената врата на магазина.

— Мога да платя — продължи той, а миризмата, която се носеше от него, я задушаваше, като че пръстите му стискаха гърлото ѝ. — Моите пари са същите като на всеки следващ мъж.

— Махай се! Аз не съм проститутка. Ще ги намериш долу, при доковете — отговори рязко тя.

— А ти коя си, красавице, навън, в нощта, сама — кралицата на Франция ли? — изсумтя той, протегна се и я сграбчи за ръката, дърпайки я към себе си. — Ще свършиш работа чудесно. В същност и това място свърши работа.

Той посегна надолу с другата си ръка, за да повдигне полите ѝ.

— Не! — изкрещя тя, като го удряше с ръка и се опитваше да го ритне.

Тогава почувства ръката му върху гърлото си и той я притисна към вратата.

— Само си затваряй устата и всичко ще свърши, преди да разбереш — изръмжа той, стискайки я за гърлото с едната ръка, а с другата вдигна полите ѝ.

С последни сили Карес изкрещя отново. Ръката му затисна устата ѝ и мъгливата нощ потъмня още повече...

— Добре ли сте? Мадмоазел, добре ли сте? — дълбок, познат глас дойде някъде отдалече.

— Какво стана? — опита се да изрече Карес, като се изправи срещу спасителя си.

— Той избяга веднага, след като видя пистолета ми — продължи познатият глас. — Елате с мен! Живея на няколко крачки. Може да сте ранена.

— Люсиен, о, Люсиен! Това наистина ли си ти? — хълцаше Карес, разпознала гласа на съпруга си.

— Господи, Карес! Какво, за бога, правиш тук? Ти трябваше да бъдеш на вечерята на Соланж! — изрече високият мъж като я притискаше до себе си.

— След като си знаел това, любими съпруге, защо вървиш по улиците на Нови Орлеан в посока, противоположна на къщата на губернатора? — каза тя и цялото ѝ отчаяние и ярост от вечерта се насочиха срещу мъжа ѝ.

21.

— Няма да обсъждаме нищо тук, на улицата — отговори Люсиен, свали плаща си и го уви около нея. Ела!

Когато плащът покри раменете ѝ, тя усети слаба миризма, която за миг я върна в килията на затвора Ла Салпетриер. Миризмата беше толкова силна, че тя не можа да помръдне.

— Какво има? Не можеш ли да вървиш, мила моя? — попита загрижено Люсиен, забравил всичко друго, освен физическото ѝ състояние.

— Не, мога... аз мога да вървя. — каза бавно Карес, увивайки по плътно с пелерината треперещото си тяло.

— Скъпа, нека побързаме към къщи и към топлината на огъня — нареди Люсиен, хвана я за ръка и я поведе по влажните, хлъзгави дъски на уличната настилка към градската им къща.

Нощем в Нови Орлеан нямаше незаклучена къща. Паскал им отвори, след като Люсиен почука на вратата. Ръцете му бяха заети с изтощеното тяло на Карес и не можеше да извади ключа си.

— Искам да донесете съдове с гореща вода горе, в спалнята ни — каза Люсиен на шокирания Паскал, като почти внесе Карес във фойайето.

— Веднага, мосю — отвърна майордомът и заключи вратата след тях.

— Къде е Доминик? — попита Люсиен повеждайки Карес нагоре по стълбите.

— Тя не е тук, мосю — каза Паскал, а по лицето му се четеше неудобство. — В събота вечер тя излиза от къщи.

— И къде ходи? — продължи остро Люсиен, внезапно застанал нащрек.

— Не бих могъл да отговоря, мосю — каза човекът, но избягваше да срещне погледа му.

— Това ще бъде всичко, погрижи се за водата — освободи го Люсиен.

— Аз знам къде е тя — гласът на Карес излезе като дрезгав шепот, тъй като насилникът бе стискал гърлото ѝ, преди Люсиен да се намеси.

— Къде? — попита той, помагайки ѝ да изкачи стълбите.

— На вечерята говориха за нова шаманка, която извършва церемонии в изоставения склад, до доковете. Мисля, че е отишла там — изрече Карес, почти колабираща от усилията да изкачи стълбите дори с помощта на Люсиен.

— Не се изтощавай, малката ми. Можем да дискутираме по късно, след като свалим тези мокри дрехи — предупреди я Люсиен, взе я на ръце и я пренесе до спалнята.

Бруно ги посрещна до вратата, застанал нащрек, като че ли усещаше, че нещо не е наред. Дори Бланш се събуди и от мястото си до огъня се втренчи в тях със загадъчни очи. Люсиен бързо съблече мокрите дрехи от разтрепераното тяло на Карес. Уви я в юрган, докато чакаха Паскал и Раймонд да донесат вода от кухнята за горещата баня. Настани я в един стол до огъня, разрови жарта, добави още дърва и огънят се разгоря.

— Ето, изпий това! — нареди той и ѝ подаде кристална чаша с коняк.

Тя я взе с треперещите си ръце и я поднесе към устните си. Силната тъмна течност се изля в гърлото ѝ с чудна топлина. Увита в одеялото пред пламтящия огън, тя почувства, че ледът в нея се разтапя.

— Какво правеше на улицата, сама в това време, без пелерина и налъми за краката? — попита меко Люсиен, като седна до нея също с чаша коняк в ръка. Тъмните му очи я гледаха, а ръката му обхвана ледените ѝ пръсти. — Къде беше Дюбрюл?

— Аз... аз избягах от балната зала — започна тя, взирайки се в огъня, сякаш там би могла да намери отговор. — Филип беше след мен, но аз избягах от него. Не исках да разговарям с никого, не исках да чувам повече лъжи. Или, може би, бягах от истината. — Карес млъкна, без да отмества поглед от огъня, отбягвайки настоящия поглед на Люсиен. Боеше се да види реакцията от това, което щеше да каже.

— Но коя истина те изплаши? — попита той озадачен.

— Разбрах, че името на магьосницата, за която всички говорят, е Аурора.

Тя замълча и все още не смееше да погледне към него, въпреки че усети напрежението му при споменаване на името.

— Мисля, че за момент полудях. Аз бягах... бягах от нещо, което не съществува. Мъртвите не могат да се върнат дори в Нови Орлеан. Разбира се, след това реших, че името е често срещано, но беше твърде късно да се върна. Роклята и обувките ми бяха повредени, затова се опитах да намеря пътя до къщи.

Тя вдигна чашата до устните си и погълна течността с цвят на амбър, неспособна да продължи да разказва.

— Ти мислиш, че Доминик извършва тези вуду ритуали? — каза тихо той, като остави чашата си и взе нейната, за да може да обгърне и двете ѝ ръце със силните си пръсти, като че искаше да ѝ предаде от силата си.

— Да, сигурна съм — призна Карес.

— Ще говоря с нея, но тя не е робиня. Ако иска да прави това, аз не бих могъл да ѝ попреча — напомни ѝ той, като продължи да гали нежно ръцете ѝ, а очите му станаха сериозни, усещайки отчуждението ѝ.

— Защо те плаши това, че тя посещава вуду ритуали? Мога да те уверя, че Аурора е наистина мъртва, вече седем години.

— Каква е връзката между теб и Доминик? — попита Карес, неспособна да се въздържа, а големите ѝ сиви очи гледаха отчаяно. — Това е много повече от обещание, дадено от баща ти на нейния баща преди много години. Усещам, че има нещо повече от това. Моля те, кажи ми. Аз трябва да знам.

Очите ѝ го молеха, надявайки се да има нещо друго, а не ужасното предположение, че Доминик го е видяла да убива жена си.

— Скъпа, не ми е лесно да говоря. Майка ми не беше добре, не добре умствено. Тя имаше халюцинации, страхуваше се. Това се дължеше на случилото ѝ се във Франция и по пътя за Луизиана. Една сутрин, в Сан Рьогре, след като прекарала ужасна нощ, тя просто тръгнала към реката, която била придошла от пролетните течения. Майка ми вървяла право към бушуващите води. Мисля, че е искала да намери покой от преследващите я спомени. Никой, освен Доминик не я е видял. Тя я последвала и само бързата ѝ реакция и усилено плуване спасили майка ми от удавяне, запазили живота ѝ. От този ден насам,

Доминик винаги ще има дом при семейство Сент Амант, независимо от странностите ѝ.

— Разбирам! — отговори Карес с въздишка.

Тя искаше да му повярва и се стремеше към това с цялото си същество. Но винаги оставаше един въпрос в съзнанието ѝ. Мразеше този глас, който ѝ нашепваше, че има и нещо друго, но не успяваше да го заглуши.

Почукването на вратата извести, че мъжете са донесли съдовете с гореща вода. Тя уви по-плътно одеялото около голото си тяло и изчака Люсиен да отвори вратата. За нея беше добре дошло отсрочването на гнетящия я въпрос, който заплашваше да разруши доверието ѝ в нейния непостоянен съпруг.

— Ще ти бъда камериерка — пошегува се той, като внасяше медните котли, които мъжете бяха оставили пред вратата. — И трябва да призная, че мечтая да те изкъпя. В тъмните му очи имаше чувствен блясък.

Карес го дари с измъчена усмивка. Чувстваше се студена и безжизнена. Искрата на желанието не се запали в нея. Сърцето ѝ беше като вцепенено. Имаше ли достатъчно гореща вода в Нови Орлеан, която да разтопи леда във вените ѝ?

Люсиен свали медната вана от паравана за къпане и я постави пред огъня. След като изля водата във ваната, той отиде до тоалетната ѝ масичка и взе бурканче със соли за баня, които изсипа вътре. Тя стана синьо-зелена и изпълни стаята с уханье на диви момини сълзи.

— Мадам, пропуснах ли нещо? — попита той, а влажните му очи издаваха обожанието му.

Хвана я здраво за ръка и я вдигна от стола, преди да успее да проговори, след това с бързо движение махна одеялото от раменете ѝ. Взе я на ръце, сякаш беше непослушно дете и нежно я постави в топлатата, ухаеща вода.

Карес се облегна назад с въздишка, доволна, че е позволила на водата да я поеме в прегръдките си. Тя затвори очи и си представи, че е на горска поляна във Франция през пролетта, а наоколо се носи аромат на момини сълзи. Светът беше свеж и чист, без скрити сенки...

— Позволи ми да ти изтрия гърба — чу тя дрезгавия глас на Люсиен, който бе започнал да разтрива изморените ѝ, студени крайници с мека ленена кърпа.

Тя се премести леко напред и той започна да движи кърпата по гърба ѝ. После кърпата отстъпи място на чувствителните му, обучени пръсти. Нежното му докосване, уханието на солите, топлината на огъня, всичко това започна да отпуска из мореното ѝ тяло. Ледът във вените ѝ започна бавно да се топи под нежните му грижи, които напомняха богослужение.

— О, скъпа моя, ти си толкова красива, всяка част от тебе.

Устните му докоснаха червената лилия върху рамото ѝ, а ръцете му обхванаха меките, алабастрови хълмове.

Карес потръпна, когато ледът в сърцето и душата ѝ започна да се топи и да отстъпва пред нахлуващите чувства. Стената, която беше издигнала срещу ужасите на нощта, внезапно започна да се руши.

— Какво има, скъпа? — прошепна той до копринената кожа на врата ѝ, усетил дълбокото ѝ, разтърсващо хлипане.

Тя се наклони към него, разрида се, когато я прегърна, без да говори, просто ѝ осигури безопасен рай, където да намери успокоение. Като топлата, галеща вода, сълзите измиха отчаянието и среднощния кошмар, който бе преживяла по мъгливите, кални улици на Нови Орлеан.

— Изплачи всичко, скъпа. Ти си в безопасност в прегръдките ми, — шепнеше Люсиен, заровил устни в копринената ѝ коса.

Хлипанията бавно утихнаха, след като той я взе на ръце и нежно я залюля, целувайки стичащите се по бузите ѝ сълзи. Нежната грижа, която се излъчваше от този самоконтролиращ се мъж, успокои сърцето ѝ и изпълни цялото ѝ същество с любов към него. Той замени отчаянието ѝ с обич и надежда.

— Ела, малка моя, болката е измита, а сега е време за радост — прошепна той и се изправи.

Взе мека ленена кърпа и я уви около нея.

— Ще ме подсушиш ли? — тя го погледна със срамежлива, тъжна усмивка.

— Това, скъпа е само началото, а какво още ще направя с теб тази нощ... — гласът му беше страстно обещание.

Застанал пред златистите отблясъци на огъня, той галеше с кърпата гърба ѝ по цялата му дължина, подсушавайки я и възбуждайки едновременно. Обърна я с лице към себе си и нежно попиваше с кърпата водата от пълните ѝ гърди, като галеше зърната ѝ, докато те

набъбнаха от желание. Всичко беше направено, за да стимулира нейните чувства: огънят, който затопляше бедрата ѝ, нежното галене на гърдите ѝ от ръцете, които повдигаха всяка една от тях и обхождаха твърдите, коралови върхове. След това ръцете се спуснаха към бедрата ѝ, към меките къдри на слабините ѝ. Разделяйки краката ѝ, той докосна всяка част между тях. Търкането на ленения плат по срамните ѝ устни запали еротични желания.

След това кърпата падна на пода, ръцете му притиснаха голото ѝ тяло към себе си, а устните му се впиха в нейните.

— Колко дълго жадувах да вкуся от теб, да усетя кожата ти — мълвеше той. — Колко нощи лежах буден и мислех колко хубаво би било да си с мен, да потъна в прелестите на красивото ти лице и тяло. Всеки тласък на пирогата, носеща ме по реката, ме приближаваше към теб.

— Огънят е толкова силен. Твърде топло е за толкова много дрехи — прошепна тя с дрезгав глас и посегна към копчетата на жилетката му.

— Съгласен съм.

Той дишаше учестено, пулсът му се ускоряваше, докато тя сваляше дрехите му. След това и той застана гол пред нея, осветен от златните пламъци.

— И аз мечтаех да те докосна, любов моя, през всичките тези дълги, самотни нощи — шепнеше тя, докосвайки окосмените му гърди, след което плъзна ръка към гъстото, топло гнездо между бедрата му. Усети тръпката, която премина през него при докосването ѝ.

Черните му блестящи очи отразиха удоволствието от това усещане. Доверието ѝ в него се бе възвърнало. Той го виждаше в гълъбовите ѝ очи, във вълшебната милувка на ръката ѝ, която предизвика възбуда.

— Аз също жадувах да те почувствам в себе си, защото без теб съм празна и самотна — каза му тя, без да се срамува да признае нуждата си, срещайки изгарящия му поглед.

Ръката ѝ притисна възбудения му член.

— Какво повече би могъл да желае един мъж, освен да чуе тези думи от жената, която е част от душата му? — отвърна той, галейки извивката на долната ѝ устна с пръсти.

Карес отвори уста и леко прокара кораловия си език по пръста му, като ръката ѝ продължи да възбужда неговата мъжественост.

— Не мога да издържам повече — изстена той и махна ръка от устата ѝ, за да я вземе на ръце и отнесе до леглото.

Ръцете ѝ галеха гърба му, устните му, адамовата му ябълка. Тя се потопи в топлото, мъжко ухание. Галейки раменете му, ръката ѝ се вдигна и развърза панделката на опашката му, така че гарвановочерната му коса се разпиля между пръстите ѝ.

— О, скъпа, прекрасно е! — промълви той, като я плъзна по копринените чаршафи.

Тя положи глава върху възглавниците, а той свали фибите от кока ѝ. Панделките и букетите бяха изчезнали още когато избяга от балната зала. Той разпръсна косата върху раменете ѝ и се усмихна.

— Толкова си красива, че дъхът ми спира! Бях забравил ефекта, който тези очи оказват върху мен.

— Ако не отсъстваше толкова често, нямаше да имаш такива проблеми — подкачи го тя меко, но имаше тъга в дълбочината на гълъбовите очи.

Кого вижда той, когато я гледа, Карес или Аурора? Чия красота взема дъха му? Откакто вида портрета на Аурора и смайващата прилика, този въпрос изгаряше съзнанието ѝ. И сега той я оставяше със седмици сама, също както и Аурора. Те бяха уловени в някакъв странен цикъл на повтарящо се минало.

— Бих искал никога да не те напускам, скъпа моя, съпруго, но има някои неща в живота, които не можем да контролираме. Това, което върша, е важно, в противен случай никога не бих те оставил сама. Повярвай ми! — каза Люсиен, а очите му настояваха да му повярва. Винаги имаше тайни, скрити моменти от неговия живот и минало, които заставаха между тях, мислеше си Карес. Той вдигна ръката ѝ до устните си, след това се отпусна. Когато се обърна към нея, хващайки с ръка лицето ѝ, за да може нежно да целува високите ѝ скули, тя разбра с остра болка, че няма значение кого вижда той, когато гледа нея, тя бе изгубена.

— Не гледай толкова тъжно, малката ми. Няма нищо толкова лошо, че да не можем да се изправим срещу него заедно — шепнеше той, като целуваше върха на носа ѝ, а след това треперещите ѝ устни.

Тя потъна в прегръдките му. Езикът му бавно обхождаше нежните ѝ, пълни устни. Обви врата му с ръце, зарови пръсти в сатенената му коса и се отдаде на страстната му, прелъстителна целувка. За кратко време тя щеше да се изгуби в екстаза, щеше да забрави тревогите и разстройващите я въпроси.

Дъждът чукаше по прозорците, огънят се превърна в жарава, но под балдахина на леглото се чуваха само стонове на влюбени, наслаждаващи се на вкуса, на докосването, на своите тела. Нежни, сиви женски очи се впираха в изпепеляващия мъжки поглед, който ѝ позволяваше за миг да надникне дълбоко в душата му.

— Обичам те, моя прекрасна Карес! — шепнеше той, влизайки в нея с бавен, разтърсващ тласък.

— Обичам те, сърце мое! — изпълнена от пулсиращия символ на неговата страст — отвърна тя.

Те лежаха утихнали за миг, в който времето и сърцата спират, за да съхранят най-сладката мистерия на живота. В страстното си съединение откриха нещо свежо, нещо ново. Дълбоко в душите си чувстваха, че никога други влюбени не са изпитвали такава наслада.

Внезапно, като че се бяха уговорили, те разбраха, че не могат да чакат повече. Тя се изви към него, когато той отдръпна члена си, за да удължи очакването за безграничен възторг.

— Аз... аз трябва да го имам — простена тя, взирайки се в тъмните, магнетични очи, които виждаха вътре в самотното ѝ сърце.

— Кажи, че ме искаш, скъпа! — настоя той. Гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот, въздържаше се по някакво чудо, с огромни усилия на волята. — Кажи тези думи, Карес! Произнеси името ми!

— Влез в мен! Трябва да те имам в себе си, Люсиен!

Този вик беше едновременно и молба, и молитва за наслада.

С разтърсващ стон той влезе в нея, устните му се сведоха над нейните. Те се съединиха, за да достигнат едновременно върховното удоволствие.

— Дори сега не мога да се отделя от теб, моя красива Карес — прошепна той, като се повдигна, за да не ѝ тежи, но без да излиза от нея.

— Малката смърт, която настъпва при разделянето след любовта — прошепна тя, усмихвайки се тъжно с навлажнени от емоции очи.

— Да, малката смърт — въздъхна той и се отпусна по гръб върху възглавницата. Протегна ръка и я привлече към себе си.

Тя се сви до него, с глава върху рамото му. Изтощение обхвана и двамата. В тихото пристанище на прегръдката му, тя можеше да откъдне. Демоните от улицата и от собственото ѝ съзнание бяха изтласкани от съединението на телата им.

Бруно и Бланш спяха само на няколко стъпки един от друг, пред загасващия огън. Навън дъждът можеше да бушува безспир, вътре в спалнята цареше сигурност и топлина, осигурени от взаимното им присъствие.

Призори Карес се бореше с мъглите на своите кошмари. Тя тичаше през блатата, обкръжаващи Сан Рьогре, преследвана от някакъв невидим ужас. Задъхваше се, мускулите ѝ крещяха за отдых, докато стигна до нещо, което в мъглата приличаше на къща, на убежище. Още едно свръхчовешко усилие и тя излезе на открито. Когато стигна до малката бяла постройка, видя, че е мраморна гробница, гробницата на Аурора Сент Амант. По някакъв начин виждаше буквите, издълбани в мрамора, дори и в мъглата. Навсякъде около нея витаеше ужас, без надежда за бягство. Тя потъваше, потъваше в нещо, което търпеливо е чакало нейното завръщане.

Задъхана, Карес се изправи в леглото, а сърцето ѝ туптеше толкова силно, че можеше да го чуе. Люсиен все още спеше дълбоко, обърнат на другата страна. Тя притискаше лицето си с ръце и тихо повтаряше: — Това бе само сън!

Постепенно възвърна самообладанието си и установи, че откъм двора се долавя някакъв шум. Портата се бе отворила, скърцайки върху пантите си. Това, че чу този звук, означаваше, че дъждът е спрял.

Карес видя, че през френските прозорци, се промъква сивата светлината утрото и се измъкна от леглото. Беше уплашена. След такъв кошмар, повече не можеше да заспи. Тя взе халата си от леглото и потъна в кадифената му топлина.

Отиде до прозореца и погледна към двора. Вече беше почти светло. Някаква фигура се движеше към жилищата на прислугата. Заставайки плътно до прозореца, за да вижда по-добре, Карес установи, че е жена, обвита в кадифена пелерина с цвят на аметист. След като жената стигна до стълбите, водещи към жилищата на

прислугата, тя спря за момент и се заслуша в нещо. След няколко секунди се обърна и се заизкачва по стълбите. В този момент качулката на пелерината се смъкна и откри бяла, напудрена перука, със забодени в нея букетчета теменужки и проблясващи дълги, аметистови обеци. След това фигурата се скри от погледа на Карес, изкачвайки се по стълбите.

Тя стоеше и продължаваше да гледа към двора, където мъглата все още се криеше в ъглите на оградената със стена градина. Леден страх обхвана сърцето ѝ, а стомахът ѝ се сви в конвулсия. Сложно фризираната перука, както и обеците ѝ бяха познати. Беше ги видяла в Сан Рьогре, в стаята на Аурора. „Името ѝ е Аурора“ — беше казала дамата на бала. Какво или кого видя тя, облечен в дрехите на мъртвата жена? Възможно ли бе да е Доминик? „Тя има дом при семейство Сент Амант, независимо от странностите ѝ“, бе казал Люсиен. Но в студената светлина на зората Карес усети, че старите подозрения се връщат обратно. Ще бъде ли Доминик все още добре дошла, ако се докаже, че участва в такъв ужасяващ маскарад?

Карес погледна през рамо към Люсиен, който спеше спокойно, и потрепери. Възможно ли е мъж, убил жена си, да почива толкова спокойно? След това се обърна пак към мястото, където видя промъкващата се фигура, и друга смразяваща мисъл преряза като нож сърцето ѝ. А ако гробницата в блатата е празна? Какво ще стане, ако Аурора е жива?

22.

Във въздуха се усещаше дъх на пролет. Карес се сбогуваше с Люсиен при портата на двора. Губернаторът беше свикал в замъка си. Върховния съвет и в такъв чудесен ден Люсиен реши да върви пеша.

— Предай почитанията ми на Соланж и на губернатора — каза му Карес — И им благодари, че са толкова загрижени за здравословното ми състояние.

Дълбоки трапчинки се появиха на бузите ѝ като се усмихна на съпруга си, който иронично разтегна устни, преди да я целуне за довиждане.

Тя стоеше до отворената врата и наблюдаваше елегантната му фигура, която се отпрати надолу по „Рю дьо Шартр“. Бяха изминали три дни от катастрофалното соаре и ужасните преживявания в мъглата на същата улица. От тази нощ до сега Карес не бе напускала дома си. Люсиен изпрати известие на Соланж, че жена му се е почувствала зле, което я е принудило да напусне соарето, без да се сбогува. В отговор Соланж изпрати кошница с плодове, внесени от Сент Доминго, с пожелания за бързо оздравяване.

Затвори портата с въздишка и тръгна обратно към къщата. Тихата им идилия беше към своя край и то толкова скоро. Действителността още веднъж се натрапи в живота им с известието от правителствената сграда, че се свиква спешно Върховния съвет тази сутрин. Последните три дни бяха рай, кратък втори меден месец. Не допускаха посетители. Дори Филип бе отпратен след кратко обяснение, че Карес е напуснала балната зала поради заболяване. Той не повярва на Люсиен, тя ги чу да се карат. Филип настояваше да види Карес. Когато му бе отказано, той изхвърча от къщата и блъсна входната врата.

Когато Люсиен се качи горе, тя не коментира това, което бе чула. През тези няколко скъпоценни дни искаше да се изолира от света и проблемите. Съмненията и подозренията, свързани с Люсиен, бяха погребани от магията на магнетичното му присъствие. Тя не желаше

нищо да ги изкарва на повърхността. Въпреки че знаеше, че живее в измислен рай, тя не искаше да се тормози с тях. По този повод се въздържа да спомене за странната фигура, която бе видяла на двора призори. Това тя искаше да разбуди сама, без Люсиен. Той все още пазеше в тайна работата си за губернатора дьо Водрюл и не се знаеше кога пак ще замине от Нови Орлеан. Нищо не трябваше да смущава краткото време, което имаха заедно, разбира се. Не и спор, засягащ Доминик.

Предметът на нейните разсъждения се появи на вратата на кухнята. Доминик носеше кошница в ръка и изглежда се бе запътила към открития пазар, разположен по дигата.

— Преди да тръгнеш, Доминик, бих искала да поговорим — извика ѝ Карес — Ще бъда в салона.

Тя почувства върху себе си погледа на жената, докато вървеше към вратата, отворена, към централния хол.

Застанала пред камината в салона, Карес се загледа в портрета на майката на Люсиен, трагичната Габриел. Тя ли бе наистина причината за властта, която имаше Доминик? Тази сутрин Люсиен се обърна към икономката, давайки ѝ отпечатаните от Водрюл хартии, които щяха да служат за валута в колонията. Когато Карес го прекъсна и му каза, че като господарка тя предпочита да пазарува, той изглеждаше изненадан.

— Разбира се, щом така искаш, скъпа, но Доминик познава пазара и знае какви продукти да купува. Готвачката се нуждае от специални билки и ароматични подправки, а ти може да не ги разпознаеш — продължи той.

— Аз пазарувах, докато те нямаше и бих желала да продължа — отвърна решително Карес със стоманено изражение в обикновено топлите си очи. — Запозната съм с подправките, които изисква готвачката.

— Разбира се, щом така искаш, но вземай със себе си Доминик или Паскал. Не е безопасно сама жена да се движи по улиците, без да я придружава слуга. Могат да те сметнат за някоя от жените на доковете. Нови Орлеан винаги е бил корумпиран, но откакто Водрюл и Соланж започнаха да управляват, атмосферата стана още по-отровна. Преобладава мнението, че всичко е позволено, че всичко и всеки може да бъде купен до най-високото стъпало — каза ѝ той, а в очите му се четеше отвращение от всичко това.

— Ходи, ако искаш, но за сигурност вземай Доминик или Паскал — продължи той, докато пиеха сутрешното си кафе. — Но, скъпа, мисля, че днес не трябва да излизаш. Предполага се, че още се възстановяваш от болестта. — Той се усмихна. — Соланж ще бъде изненадана да види, че изглеждаш така добре, ако те срещне на пазара.

— Да, прав си — капитулира Карес с гримаса. — Днес може да отиде Доминик, но утре ще я придружа. Можеш да кажеш на губернатора, че се възстановявам бързо.

Разглеждайки красивото, но не съвсем нормално лице на Габриел, Карес изпита раздразнение. Тази жена бе превърнала в ад живота на съпруга си и бе причина синът ѝ да бъде потаен и предпазлив във взаимоотношенията си. След това Карес почувства, че не е права да обвинява бедната жена за нещо, което не е могла да контролира. Габриел не е била виновна за лудостта си, но колко ли съдби е засегнала и наранила.

— Искате да говорите с мен, мадам. — Тихият глас на Доминик я стресна.

— Да, отнася се за нещо, което чух и което видях в неделя призори — каза тя, наблюдавайки жената за някаква реакция. Такава нямаше.

— И как мога да ви помогна, мадам?

Гласът на Доминик бе студен и учтив, лицето ѝ — непроницаема маска.

— Чух, че има нова последователка на вуду в града. Говори се, че дори някои от френското общество посещават ритуали ѝ и търсят съветите ѝ. Смятат я за отлична чародейка. Познаваш ли я?

Карес питаше, без да отклони поглед от това каменно лице.

— Да не би да се нуждаете от услугите на магьосницата, мадам?

В наблюдателните очи на жената просветна искрица интерес.

— Не, но искам да знам името ѝ — настоя Карес.

— Ако искате да я посетите, аз ще бъда много щастлива да ви придружа — отговори Доминик безучастно.

— Името!

— Тя има няколко имена, мадам — каза Доминик.

— И едно от тези имена е Аурора, нали? — попита Карес с още по-твърд глас.

— Има много неща, свързани с вуду, които не разбирате, мадам, но ще се радвам да ви науча — каза меко тя и се приближи. — Знам, че това ще ви заинтригува, след време. Вие сте белязана, ето тук.

Тя застана до Карес, протегна ръка и докосна бенката над устните ѝ.

— Заедно бихме били по-силни, от която и да е магьосница в Сент Доминго. Присъединете се към мен! Нека бъде ваша учителка, ваша водачка!

Погледът на самурените ѝ очи беше странен и се впиваше хипнотично в смаяния взор на Карес.

— Аз... аз не искам такава сила.

Карес заекна, спъвайки се пред магнетичните очи. Тя знаеше, че жената се опитва да преодолее съпротивата ѝ и, че има странен план, който засягаше и двете.

— Говорите така, защото никога не сте опитвали.

Доминик произнесе това със сладък тон с акцента на Сент Доминго. Настоятелният ѝ поглед не се отделяше от бледото, нервно лице на Карес.

— Вие се страхувате от силата му. Това е разбираемо и показва вашата интелигентност. В началото тя също се страхуваше, но впоследствие това ѝ донесе голямо успокоение.

— Кого имаш предвид? — попита Карес, но дълбоко в сърцето си тя знаеше името.

— Тази, която беше вашият двойник, Аурора Сент Амант — произнесе Доминик, без да мигне и без да отклони погледа си от очите на Карес.

— Аз не съм нейният двойник. Никога не съм познавала тази жена — изрече Карес с пресъхнали устни.

— Но вие толкова приличате на нея. По-красива сте, но това е поради силата ви. — Доминик продължи да разтакава напрежението. — Аурора се страхуваше от всичко. Тя се зае с вуду от страх. — Устните ѝ се отпуснаха, докато говореше за мъртвата жена. — С вас ще бъде различно. Вие ще дойдете при мен като ученичка, със силата си, а не от страх.

— Не желая да имам нищо общо с практикуването на вуду, Доминик. Ако ще бъдеш икономка тук, бих искала да нямаш нищо

общо с вуду заниманията — отговори ѝ Карес с най-твърдия глас, който успя да излезе от гърлото ѝ.

— Не вие избирате вуду, то само ви избира — изсъска тя, като за момент омраза разкриви хубавите ѝ черти. — Но вие ще разберете това навреме и тогава ще молите за помощта ми, както направи Аурора.

Доминик вдигна високо и гордо глава и погледна Карес, като че ли тя бе малко дете.

Къщата изглеждаше толкова празна, толкова тиха, че Карес чуваше ударите на сърцето си, преминаването на кръвта през вените ѝ, докато водеше безшумната битка на волята с елегантната Доминик. Жената притежаваше един от най-силните характери, с които някога се бе срещала.

Острото чукане по тежката входна врата разпръсна магията, в която Доминик изглежда бе оплела Карес. Когато тропането се повтори, тя каза на икономката:

— Моля, отиди да провериш кой е. Предполагам, че Паскал помага на Раймонд в конюшната.

— Разбира се, мадам.

Доминик се обърна с изражение и маниер на почтителна прислужница.

Карес изпусна въздишка на облекчение, когато жената излезе от салона, за да отвори вратата. Тя погледна към ръцете си и видя, че треперят. Скри ги в гънките на роклята и се опита да си възвърне самообладанието. Да се справи с Доминик щеше да бъде много трудно, отколкото си мислеше. Жената изглежда си имаше план и сила на волята, за да го осъществи. Тя почувства надигащ се яд към Люсиен, че я постави в такова положение. Защо той не искаше да види Доминик такава, каквата всъщност беше, а се осланяше на спомени от детството? Тогава гласът в нея ѝ напомни, че може би има друга причина за неговата снизходителност към икономката.

— Не, няма да ме отпратиш, Доминик — познат мъжки глас гърмеше от фойето.

— Какво има? — попита Карес от вратата на салона, доволна, че ужасните ѝ мисли бяха прекъснати.

— Скъпа, толкова се тревожех! — извика Филип, преминавайки покрай Доминик.

— Защо не си на събирането на съвета? — изненадано попита Карес.

— Извиних се и си тръгнах рано — каза той, като сви рамене, с което показва, че не отдава значение на събирането. — Толкова се безпокоях за теб, скъпа — той вдигна ръката ѝ до устните си за поздрав.

— Няма нищо за безпокойство — рече тя и внимателно издърпа ръката си от здравата му хватка — Както виждаш, съвсем се възстанових от настинката, въпреки че пропуснах толкова много от вечерта на Соланж — излъга тя, притеснена от неговата загриженост.

— Не трябваше да напускаш толкова бързо. И да се прибираш сама вкъщи — било е опасно, скъпа — подкачи я той, а очите му я поглъщаха.

— Съжالياвам, че съм те разтревожила. Разбира се, че си прав — отговори тя, като търсеше в съзнанието си изход от неудобната ситуация с някаква друга тема на разговор. — Може би мога да се извиня, като помоля Доминик да ни сервира кафе в градината. Толкова е топло днес, че ми се струва, че е дошла пролетта.

— С удоволствие ще приема поканата ти и възможността да прекарам известно време в твоята компания — отвърна той галантно.

Карес усети, че зад думите му се крие нещо повече от учтиви маневри. Женският инстинкт ѝ доказваше, че любовта на Филип към нея растеше или, може би, напомни си тя, растеше любовта му към жената, която приличаше на Аурора. Тя го поведе навън, като беше наясно, че Доминик ги следи. Тогава си спомни, че Филип и Доминик бяха полубрат и полусестра. Странното неудобство, което бе почувствала в салона, разговаряйки с Доминик, я обхвана отново. Имаше нещо не наред в тези оплетени роднински връзки, нещо погрешно в самата им същност, но това нямаше представа какво бе това, което я тревожеше. Съществувахе само първичния инстинкт, че някой я заплашва, или някакво древно поверие, което тези хора имаха в робството си. Въпросът, който изникна в съзнанието ѝ, бе дали Люсиен знае цялата история.

Настаниха се на масата под клоните на вечно зеления дъб, който се открояваше в градината, Карес сипа на Филип чаша горещо кафе от сребърния кафеник, донесен от Доминик, преди да тръгне за френския

пазар. Тя беше донесла също тъка и поднос с този новоорлеански любим специалитет, горещ оризов калас.

Градината никога не прецъфтяваше напълно през кратката зима в Луизиана, камелиите и жасминът продължаваха да цъфтят в субтропичния климат. Но имаше признаци, че градината отхвърля зимното одеяло за пролетно прераждане. Някой беше донесъл луковици на хиацинт от Европа и ги бе засадил в лехи около посипаната с камъни пътека. Деликатното ухание на тези приличащи на камбанки пъпки пръскаше аромат в мекия въздух, потвърждавайки идването на пролетта, а след нея — и на дългото лято.

— Възнамеряваш ли да посетиш събитието на Нови Орлеан? — поинтересува се Филип, като бъркаше кафето си с една от тежките сребърни лъжички.

— И какво ще бъде то? — попита Карес леко усмихната, наливайки и на себе си чаша ухаеща течност.

— Балът с маски на Соланж, с който да се отпразнува настъпването на пролетта — обясни той. — Смятам, че ще получиш поканата си сутринта.

— А как така си узнал това преди всички? — попита закачливо тя.

— Да приемем, че Соланж и аз сме много добри приятели. Това е всичко, което мога да кажа и да остана джентълмен — призна той и вдигна към устните си тънката като черупка на яйце чаша.

И така, Филип беше един от любовниците на Соланж. Карес установи това безкрайно изненадана. Тя очакваше той да е с някоя по-красива, по-изтънчена жена. Соланж притежаваше само първични инстинкти и сигурно бе груба и недодялана в любовните си авантюри.

— Ти си изненадана, скъпа. Да смея ли да се надявам, че поне малко ревнуваш?

Той я погледна толкова настоятелно, че я накара да се изчерви.

— Филип, ти си добър приятел и като такъв, аз няма да разисквам личния ти живот. — Отговори Карес, като се зае да налива кафе.

— Но аз бих искал да съм нещо повече от добър приятел — изрази протеста си той, навеждайки се към нея.

— О, сега разбирам с каква работа си бил зает, Дюбрюл, за да си тръгнеш от съвета рано — сардоничният глас на Люсиен долетя до тях

откъм отворената порта.

Карес вдигна поглед от кафеника. Лицето ѝ се оживи и върху устните ѝ разцъфтя прекрасна усмивка.

Но чувствените му устни не отговориха със същото. Те бяха присвити, челюстта — стисната, а очите му — засенчени от подозрение. Стомахът ѝ се сви и тя се почувства така, сякаш студена сянка закрива слънцето, след като погледна в тъмните му очи, в които блестеше яд.

— Струва ми се, че се натрапвам на вашето усамотение — провлачено изрече той, приближавайки се към тях.

Карес стисна дръжката на кафеника, докато кокалчетата ѝ побеляха. Тя го постави бавно върху сребърния поднос. Изправи се и произнесе с напрегнат глас:

— Ще донеса още една чаша. Доминик отиде на пазар.

— Ако си сигурна, че не ви прекъсвам — каза язвително Люсиен.

Той я спря, като се протегна и стисна ръката ѝ. Погледна я с изражение, което вгорчи настроението ѝ.

Предложението Филип да я придружава на най-различни обществени събития беше негово. Той настояваше тя да ги посещава в негово отсъствие. И сега да играе ролята на наранен съпруг, когато при всяка възможност ги хвърляше един към друг! Това я разяри. Той провали интимното настроение, което се бе създадо между тях след завръщането му и това ѝ причини болезнено чувство на загуба.

— Няма какво да прекъснеш.

Думите бяха изречени с презрение, а тя не можеше да си намери място от яд и унижение. Издърпа ръката си от хватката му, обърна се и се отправи към кухненската постройка.

— Трябва да имаш повече доверие в жена си — произнесе Филип, докато Люсиен издърпваше един стол от ковано желязо.

— Когато ти си наоколо, не бих имал доверие и на добрите сестри урсублинки — сухо промълви Люсиен. — Имам силна памет и си спомням твоята, много повече от семейна загриженост към доведената ти сестра.

— И аз си спомням безчувственото ти отношение към Аурора. Ти знаеше, че тя се страхува да стои сама в Сан Рьогре и въпреки това системно отсъстваше, за да служиш на Водрюл. Знам, че изпълняваше

задълженията си към короната и към красивата Франция, но не се интересуваше, че Аурора е съвсем сама, единствената францужойка в плантация, пълна с негри, с изключение на грубиянин Цвайг, твоя надзирател — избълва Филип разгорещено.

— Нима Аурора е била сама? — попита Люсиен с горчив цинизъм в гласа, а едната му тъмна вежда се повдигна презрително. — Странно, но Доминик ми разказа друга история. Изглежда Аурора е изпитвала удоволствието от твоята компания дни наред, когато аз съм отсъствал.

— Значи освен икономка, Доминик е и твой шпионин! — озъби се Филип. — Тази жена винаги ме е мразела. Тя не може да се примири с мисълта, че като легитимен наследник, богатството на Дюбрюл е в мои ръце, докато тя дори не е призната от баща ми за негово дете. По същата причина тя мразеше и Аурора. Ние имахме предимството да бъдем членове на семейство Дюбрюл, докато тя, с кръвта на Дюбрюл във вените си, беше слугиня.

Той сви рамене и добави:

— Разбира се, тя би казала всичко, за да дискредитира и двамата ни, въпреки, че използваше Аурора за свои собствени цели.

— Това, което казваш за Доминик, е вярно, но кой би я обвинил? Животът на свободните, но със смесена кръв хора не е лесен. Свободен, но неприет като френски гражданин в Нови Орлеан, винаги държан настрана от обществото. Не смятам, че намираш това за лесен път — разсъждаваше Люсиен, като гледаше събуждащите се цветя в градината.

— И още нещо. Чух, че силата ѝ расте сред негрите, а също и сред някои най-изтънчени френски граждани — каза Филип. — Знаеш, че има нова вуду магьосница, за която се говори, че има голяма власт.

— Чух! — отговори той решително.

Карес спря по средата на пътя зад високия маслинен храст, щом чу, че се споменава името на Доминик. Широкият гръб на Люсиен бе обърнат към нея, така че не можеше да я види. Без да се срамува, реши да подслуша разговора им.

Тя изпусна тиха въздишка, като чу съпруга си да признава, че е чул за новата магьосница. Тя се чудеше, стискайки малкия поднос, дали той не знаеше, също така, че част от нейния ритуал е да се маскира като Аурора. Със светлата си кожа, облечена в дрехите на

Аурора и с нейната перука, в сумрака би могла да мине за мъртвата жена. Колко ли хора са виждали наистина Аурора? Много малко, а и отдавна са я забравили. Но всичко това целеше в Нови Орлеан да се разнася мълвата за нейното възкръсване. Карес изведнъж разбра защо е толкова важно за Доминик тя да се присъедини към нея. Приличаше на Аурора толкова много, че дори французите, участващи в тези ритуали, щяха да повярват, че Доминик е съживила мъртвец. И Люсиен изглежда не можеше или не желаше да спре Доминик. Може би, шепнеше онзи тих глас в нея, това е така заради всичко, което знае или което е видяла преди седем години, в навечерието на празника на Все Светии.

Тя пое дълбоко въздух за кураж и излезе от скривалището си зад сладката маслина, понеже забеляза, че Раймонд я наблюдава от вратата на малката конюшня.

Имайки предвид обстоятелствата, трябваше да се опита да се държи колкото е възможно по-нормално. Никога не се бе чувствала по-самотна, нямаше къде да отиде, не можеше да вярва на никого, дори на Люсиен. Нямаше значение колко много го обича, в съзнанието ѝ оставаха нерешени въпроси.

— Нещо не е наред ли? — попита остро Люсиен и двамата мъже се изправиха на крака при приближаването ѝ.

— Няма нищо — отговори кратко тя, поставяйки на масата тракащите съдове, тъй като ръцете ѝ трепереха и тя трудно удържаше тежкия, претрупан поднос. Трябваше да се досети, че наблюдателните очи на Люсиен ще открият всяка промяна върху лицето ѝ. Те бяха в такъв синхрон, че той лесно можеше да разбере, че е нещастна.

Контролирайки чувствата си (на това се беше научила в манастирското училище), тя седна на издърпания ѝ от Люсиен стол. След като мъжете седнаха, тя сипа на Люсиен чаша прясно горещо кафе, което му бе донесла от кухнята. Светският, ежедневен ритуал на сервиране на кафе, сметана и захар, поднасянето на сладкиша, всичко това я отвлече от мислите ѝ.

— Филип ми разказа, че Соланж планира съвършен бал с маски за посрещане на пролетта преди започването на Великите пости — каза Карес на Люсиен, като му подаваше чинията със сладкиша.

— Чух за това от губернатора — произнесе Люсиен с лека гримаса. — Ти познаваш Соланж. Тя е решена този маскен бал да

съперници на всички провеждани досега във Версай. Ще спечелят шивачите в Нови Орлеан, така че загубата няма да е съвсем пълна.

— А ти какво ще облечеш, Карес? — попита Филип, пиейки друга чаша кафе.

— Дори не съм мислила за това — призна тя, облекчена, че той не ѝ каза „скъпа“ пред Люсиен. — Освен това, вълнението в маскарада е, че никой не знае кой стои зад маската.

Тя се опита да се усмихне.

— Същото като в живота — бал с маски — изкоментира Люсиен, а черните му очи фиксираха настойчиво Карес, понеже искаше да привлече погледа ѝ. — Всъщност никога не знаем кой е зад маската, чии чувства са истински и чии са фалшиви.

— Това е цинично заключение, но е вярно — съгласи се Филип.

— А ти какво мислиш, скъпа? — продължи Люсиен.

Тъмните, наблюдателни очи, които не пропускаха нищо, продължиха да я гледат със същата странна настойчивост. Изглежда, че той очакваше нещо от нея, но тя нямаше представа какво е то.

— Мисля, че за някои хора това е вярно. Намирам го цинично, както каза Филип, и много тъжно — отговори Карес замислено.

— Защо тъжно? — настоя Люсиен, а черните му очи искряха.

— Хората носят маски, за да се предпазят от нараняване, понеже са били така удряни от живота, те стават предпазливи и внимателни. И след като си създадат такава маска, те се затварят в себе си и се изолират дори от щастието и връзката, която наистина желаят — отвърна тя, а големите ѝ сиви очи го погледнаха с тъга и нежност.

— Моя прекрасна Карес, ти продължаваш да ме смайваш. Знам, че се ожених за красива жена, но нямах представа, че съм се оженил за философ — изрече той с глас, станал дрезгав от някакво неопределимо чувство.

Взе ръката ѝ от масата и я притисна до топлите си устни. Тя почувства, че сърцето ѝ се преобръща от този жест и от тлеещата покана в изразителните му очи. Тя се усмихна в отговор. Когато той беше такъв, внимателен и нежен, подозренията ѝ се струваха смешни.

Филип се изкашля, като се въртеше от неудобство на стола си. Люсиен не обръщаше внимание на госта, но на Карес ѝ стана жал за мъжа. Тя се принуди да откъсне очи от магнетичния поглед на Люсиен.

— Още малко кейк? — попита тя.

— Не — каза той сковано и се изправи на крака. — Мерси, Карес, за прекрасната утрин. Люсиен.

Той се поклони леко по посока на Люсиен. Взе триъгълната си шапка и бастуна от празния стол, поклони се сковано още веднъж и измърмори: „Адиос“. След това се отправи бързо към градинската врата.

— Мисля, че го обидихме — въздъхна Карес.

— Надявам се! Може би няма да се върне — мързеливо каза Люсиен.

— До следващия път, когато заминеш от Нови Орлеан и го накараш да служи като придружител.

Карес произнесе това с нотка на раздразнение, загледана в люлеещата се назад-напред порта след излизането на Филип.

— Няма да стане скоро — отговори той, без да отрече, че това, което казва тя, е истина.

Почувства, че пак я обхваща яд. Ако някой носеше маска, то това бе Люсиен. Когато се намираше в прегръдките му, тя усещаше, че той е другата половина от душата ѝ, но имаше моменти като този, когато смяташе, че изобщо не го познава. Той рядко говореше за себе си. Никога за времето, през което е бил женен за Аурора, или къде ходи по време на мисиите си, за които се предполагаше, че са в името на губернатора и на Франция.

— И кога, по-точно, ще заминеш пак? — попита тя с напрежение в гласа.

— Страхувам се, че не мога да ти кажа, скъпа. Нека, когато сме заедно, да живеем за мига. Бъдещето ще дойде достатъчно бързо — каза меко той, галейки дланта ѝ с палец, като че ли успокояваше диво същество.

— И така, от мен се иска да чакам и никога да не задавам въпроси — отвърна тя, без да го погледне. — И никога да не надничам под маската.

— Дали и двамата нямаме своите тайни? — напомни ѝ той.

— Аз... аз не мисля, че те са едни и същи — заекна тя.

— Може би искаш да ми кажеш, след като искаш да има тайни между нас, защо държиш мъжки плащ на дъното на куфара си — каза той, усетил, че думите му я шокираха.

Ако тя искаше истината, нека се започне отгук.

— Ти си ровил в куфара ми? — тя се задъха, а лицето ѝ побеля като платно.

— Аз не. Доминик. Тя е искала да го разопакова, както е направила с останалите ти дрехи, но след като намерила плаща, дойде при мене — обясни той. — Понеже ти настояваше да го вземеш със себе си от Сан Ръогре, тя си е помислила, че му отдаваш специално значение. Така ли е наистина, скъпа?

Ръката му стисна нейната, сякаш се страхуваше тя да не избяга.

— Доминик! Трябваше да се досетя! — извика Карес с отвращение. — Тя е и твоя доносница. Писна ми от извиненията ти относно държанието на тази жена!

Издърпа ръката си от неговата, докато той я гледаше изненадано. Изправи се и погледна към него. Сивите ѝ очи бяха като буреносни облаци на яростта и безнадеждността.

— Ти отказваш да видиш същността на тази жена. Твое право е да не забелязваш странното ѝ държание, както ти го наричаш. Достатъчно! До гуша ми дойде от Доминик!

Карес хвърли като камъни думите върху него, след това се обърна и побягна през двора към външните стълби, които водеха към спалнята им.

23.

Извитото токче на сатенения ѝ чехъл се закачи на ръба на едно стъпало, докато тичешком изкачваше стълбището към верандата. Тя протегна ръка към перилата и последното нещо, което чу, преди да падне от петото стъпало, бе гласът на Люсиен, който викаше името ѝ. Когато главата ѝ се удари о тухления под на верандата, над нея се спусна тъмнина.

Трепкаща светлина и приглушени гласове я изтръгнаха от тъмнината. Отваряйки очи, тя видя светлина, идваща от тръстиковия глобус, поставен върху масичката до леглото. Гласовете идваха от стаята, която установи, че е спалнята ѝ. Тя не виждаше. Направи усилие да седне, но болката в главата ѝ бе толкова силна, а слабостта — така непреодолима, че падна отново върху възглавницата и затвори очи срещу светлината, която сега ѝ се струваше твърде ярка.

— Скъпа моя, събуди ли се? — Дълбокият познат глас на Люсиен дойде някъде над нея.

— Да — прошепна тя, отваряйки бавно очи, понеже се страхуваше от светлината и болката, които караха дъха ѝ да спира. — Светлината е много силна.

— Разбира се, ще преместя лампата — отговори той и изчезна за миг, след което отново застана до леглото. — Сега е на другия край на масата. Д-р Виел, военният хирург, ни информира, че след като дойдеш в съзнание, светлината ще дразни очите ти.

— От колко време съм така? — поинтересува се тя, като отвори изцяло очите си, за да може да види Люсиен в полутъмната стая.

— Сега е късно, почти полунощ — каза той и отмести кичура коса, който беше паднал върху тясната, спретната превръзка, увита около челото ѝ.

— Била съм в безсъзнание през цялото това време! — промърмори тя невярващо.

Огледа се и установи, че някой бе свалил дрехите ѝ и ѝ бе облякъл копринена нощница. Струваше ѝ се странно, че не може да си

спомни нищо от това.

— Ние се безпокояхме, скъпа моя. Не мога да ти обясня с думи колко много. — Тъмните му очи галеха лицето ѝ, докато повдигаше ръката ѝ до бузата си.

— Ние? — попита тя, обръщайки глава към другата фигура, която стоеше в сянката зад него.

— Аз съм Доминик, мадам — отвърна жената от мястото, където стоеше.

— Доминик остана при теб, докато аз търсих лекаря — каза ѝ тихо Люсиен. — Тя беше много загрижена за състоянието ти.

Карес затвори очи, страхувайки се, че те ще покажат колко неудобно се чувства в присъствието на тази жена. Тя искаше да намери убежище в тази стая, след скарването с Люсиен. Всичко изплува в съзнанието ѝ. Тя беше говорила за това, че не трябва да имат тайни помежду си. Той беше отбелязал, че самата тя крие миналото си от него. И беше попитал за мъжкия плащ, скрит на дъното на сандъка ѝ. Тя въздъхна дълбоко, като установи собственото си нежелание да говори за миналото. Как би могла да изисква повече от Люсиен?

— Трябва да почивате, мадам, докато докторът дойде сутринта — каза Доминик с тих глас, глас; с който се говореше на болни.

По някакъв начин думите на жената накараха Карес да се почувства още по-безпомощна, още по-притеснена. Принудена поради слабостта си да пази леглото, тя бе зависима от Доминик и Люсиен. Ръката и стисна по-здраво тази на съпруга ѝ; бе обхваната от моментна паника при мисълта да попадне във властта на Доминик.

— Всичко ще се оправи. Д-р Виел каза, че най-важното е да дойдеш в съзнание, оттам нататък лесно ще се възстановиш — увери я Люсиен.

Проницателните му, тъмни очи се навлажниха. Никога нямаше да го напусне ужаса от гледката, която представляваше тя. Приличаше на счупена кукла, паднала в основата на стълбището. Тази гледка събуди спомени, които се опитваше да забрави вече седем години.

— Ако нямате вече нужда от мен, мосю, ще се оттегля за през нощта — каза му тихо Доминик.

— Разбира се, иди да отдъхнеш! — увери я той. — Извини ме за момент, скъпа. — Той освободи ръката си от нейната с леко потупване,

като че ли тя бе изплашено дете. Изправяйки се на крака, той тръгна към френските врати с Доминик до себе си.

Карес чуваше тихия им шепот, но колкото и да се напрягаше, не можа да разбере нито дума. Сълзи на разочарование и безсилие изпълниха очите ѝ, тъй като, щом поместеше главата си, чувстваше непоносима болка. Тя дори не можеше да седне. Чувството, че е беспомощна като новородено, я ужасяваше, особено след като бе свикнала да бъде независима. Карес не се доверяваше лесно след трагичните събития във Франция. Затварянето ѝ по нечий донос я бе направило предпазлива. Тя си мислеше, че има солидна причина да се страхува да бъде зависима от измамницата Доминик.

— Ще спя на кушетката, която Паскал и Раймонд ще донесат от старата стая на майка ми. Всяко тръскане в леглото само ще те притесни и ще ти причини главоболие — обясни Люсиен, като се върна при нея.

Той се наведе и я целуна първо леко по носа, след това по устните. Обръщайки се, духна свещта от лампата и се отправи към камината, където някой бе запалил огън срещу влагата и нощния хлад.

С дълбока въздишка Карес затвори очи, търсейки чрез бягството в съня отмора от измъчващите я чувства. Люсиен, заедно с Бруно и Бланш, изпълнали се на пода пред него, бяха стражите ѝ, охраняващи я от кошмарите на нощта. Тя искаше да има нещо, да има нещо, което да я предпази от ужасите, предизвикани от обърканото ѝ съзнание.

Потоци утринна светлина навлизаха през призмите на френските врати, когато клепачите на Карес трепнаха и се отвориха. Като по чудо, главоболието ѝ почти бе изчезнало и тя седна в леглото. Видя мястото, където бе спал Люсиен, върху тапицираната със синя дамска кушетка, но то бе празно, а одеялото — захвърлено небрежно на пода.

— Добро утро, мадам. — Провлачените нотки в гласа на Доминик изненадаха Карес, когато икономката отвори вратата с едната си ръка, придържайки с другата подноса със закуската, без дори да трепне.

— Добро утро, Доминик — отвърна Карес формално, като издърпа възглавницата зад гърба си, за да може да седи, без да се изморява.

— Вие се чувствате много по-добре, нали? — попита тя, поставяйки плетения поднос пред нея.

— Да. Главоболието почти изчезна — призна Карес, вдигайки малкия сребърен кафеник, за да налее от горещата течност в чашата, обрамчена с малки теменужки. Тя реши да не обръща внимание на теменужките, въпреки че си отбеляза наум да предложи на Люсиен да поръчат нови съдове от Франция.

— Хубаво е, че изглеждате така добре, мадам. Мосю ще бъде щастлив да го чуе, като се върне къщи. Той отиде до резиденцията на дьо Водрюл, но поръча да ви уверя, че ще се върне, преди лекарят да пристигне — информира я Доминик, докато сгъваше падналото от кушетката одеяло.

— Каза ли по каква работа отива толкова рано в дома на губернатора? — поинтересува се хладно Карес, добавяйки сметана и захар в кафето си.

— Един от слугите на Водрюл донесе бележка. Мисля, че присъствието му се изискваше от маркизата — каза ѝ Доминик, като в същото време събираше завесите от вратите по верандата с изглед към улицата.

— От маркизата? Соланж? Сигурна ли си, че не е било от съпруга ѝ, губернатора? — запита Карес, неспособна да прикрие изненадата в гласа си.

Соланж никога не ставаше и не се обличаше толкова рано сутрин, въпреки че бе известно приемането на кавалерите ѝ в будоара, докато пиеше кафето си в леглото.

— Да, мадам. Беше от съпругата на губернатора — каза Доминик, като се приближи и застана до леглото. Тя гледаше надолу с нетърпеливо изражение в обикновено енигматичните си очи.

— Бих искала да се изкъпя, преди д-р Виел да дойде — рече Карес, с което искаше да я освободи. Имаше нещо в изражението на жената, което я караше да се чувства неудобно.

— Докторът каза, че ако се събудите, не трябва да ставате от леглото, докато не ви прегледа — заяви твърдо Доминик. — Въпреки че съм съгласна, че сте добре, обещах на мосю, че ще правя това, което е наредил. Ще им се смеем, мадам, какво знаят те за това, което наистина ви излекува? Те не разбират, че нищо не може да ви навреди — мърмореше тихо тя със странно изражение на деликатното си лице.

— Страхувам се, че не разбирам — каза Карес, като се отдръпна от подноса и се облегна на възглавницата.

— Това, мадам, това ви излекува — каза Доминик, наведе се и се пресегна под леглото, за да извади, една обикновена червена торбичка, набодена с птичи пера. Изправяйки се на крака, тя каза: — Има някой, който не желае да се присъедините към мен. Тя ви е омагьосала. Нейният дух ви бутна по стълбите. Но не трябва да се тревожите. Разбрах какво върши тя и направих гриз-гриз торбички, като тази. Краищата на леглото са намазани със свещено масло и съм поръсила с пудра около леглото. Тя не може да преодолее такива прегради. Ето на, вие се възстановихте — заяви триумфално Доминик, държейки в ръка торбичката.

Карес почувства, че дъхът ѝ спира, а косите ѝ настръхват.

— Ти вярваш, че духът на Аурора ме е бутнал от стълбите и твоите вуду магии са спасили живота ми? — попита тихо тя, макар че отговорът ѝ бе известен.

— Да, мадам, убедена съм. Почувствах присъствието ѝ в къщата, още щом се върнахме от Сан Рьогре. Тя винаги беше толкова щастлива, когато се завръщахме от плантацията в градската къща. Колко много обичаше да кани обществото на Нови Орлеан на соарета тук. На нея не ѝ харесва вие да сте господарката на нейно място — отговори Доминик с предупреждение в мекия, провлачен глас. Самуреният ѝ поглед фиксираше озадачените сиви очи на Карес. — Тя ще се опита да ви стори зло, но аз мога да ви предпазя от силата ѝ.

— Аз... аз не вярвам в такива неща — каза Карес, като направи опит гласа ѝ да звучи твърдо.

Тази жена искаше да я изплаши, за да се присъедини към нейните вуду ритуали, които извършваше в склада до доковете.

— Ще ми повярвате след известно време. Тя ще ви принуди — закани се Доминик. — Мога само да се надявам, че няма да е твърде късно, за да мога да ви помогна.

— Вратата! Има някой на вратата — рече ѝ вдървено Карес. Когато Доминик се обърна, за да отговори на настоятелното хлопане на медното мандало, тя ѝ каза по-твърдо: — Не желая да бъда заплашвана. Не си мисли, че можеш да ме стреснеш и да ме накараш да се присъединя към твоите магьосничества.

— Ще видим, мадам! — Доминик имаше думата последна, спряла за миг до вратата с лека усмивка върху устните.

Карес потрепери. Тя установи, че жената наистина вярва, че духът на Аурора я преследва. Какво ли щеше да направи, за да се опита да я убеди, че това е истина? До къде ли щеше да стигне Доминик?

Пристигането на доктора и на Люсиен малко след него сложиха край на страховете и лошите ѝ мисли. Д-р Виел каза, че се възстановява бързо, но я предупреди да почива през следващите няколко дни. След като изпрати лекаря до вратата, Люсиен се върна в стаята ѝ.

— Доминик ми каза, че те е извикала Соланж — каза Карес, когато за пръв път останаха сами, след като се бе върнал.

— Ти знаеш как разсъждава Соланж. Смята, че всичко, което върши или иска да направи, е от първостепенно значение — отговори сухо той. — Тя ми връчи покана за бала с маски. Темата е да се облечем така, както бихме желали да изглеждаме, ако ни е даден друг живот. Най-съкровения ни желания — обясни с безразлично свиване на рамене. — Смяе да твърдя, че това предоставя необикновени възможности за избор на костюми.

— Ще ми бъде интересно да видя какъв ще е изборът на Соланж — не можа да се въздържи да не каже Карес като на устните ѝ се появи лека усмивка. — Но за това ли тя искаше да говори с теб? — настоя тя, убедена, че не ѝ казва цялата истина.

— Както ти е известно, Соланж обича да се прави на велика лейди с придворни, които тичат при всеки неин повик. Тя вика хората просто заради удоволствието да упражнява властта си — отвърна той загадъчно.

— Значи няма да ми кажеш какво обсъждахте? — попита тя с въздишка и отмести поглед от него.

Той имаше свой начин да не отговаря на въпросите ѝ и чак по-късно тя установяваше, че нищо не ѝ е казал.

— За теб, скъпа, е по-добре да не знаеш някои неща. Соланж е замесена в доста непочтени дейности в Нови Орлеан. Ние сме приятели от много години. Тя знае, че може да говори свободно с мен, да иска съвета ми и е сигурна, че ще ѝ отговоря честно. Когато си

заобиколен с хора, които само ти се подмазват, честното мнение е по-ценно от злато.

— Разбирам — рече по-меко Карес.

Той каза, че са стари приятели. Тя се зачуди колко ли близки са били след смъртта на Аурора. Това беше отвратителна мисъл — Люсиен и корумпираната Соланж, но имаше много странни двойки и във Версай. Внезапно се почувства потънала в прах и лепкава. Искеше единствено да измие от себе си остатъците от болестта.

— Какво правиш? — попита изненадано той.

— Моля те, кажи на Раймонд да донесе вода за баня. — Карес каза това на съпруга си, като провесваше крака от леглото.

— Сигурна ли си, скъпа, че се чувстваш достатъчно добре за това? — попита Люсиен, докато тя бавно се изправяше.

— Главоболието почти изчезна — увери го тя, когато той бързо застана до нея.

— Трябва да внимаваш по стълбите. Тези токове, приличащи на пясъчни часовници, и цялата тая мода могат да бъдат доста опасни — каза ѝ той, като я прегърна. — Обещай ми, че ще внимаваш!

— Обещавам — прошепна тя, наслаждавайки се на съкровено чувство, което изпитваше в прегръдките на Люсиен.

Щеше да бъде толкова лесно да се преструва, че всичко е наред, да забрави странните предупреждения на Доминик. Но знаеше, че не може да се преструва повече. Време беше Люсиен да узнае истината за жената, която толкова дълго е била част от живота му.

— Обещавам да внимавам, въпреки че Доминик смята, че с подходяща магия не трябва да се притеснявам, че мога да падна по стълбите. — Тя почувства, че той се стегна при тези думи.

— Доминик, както и много други от нейния народ, вярва в силата на подобни неща. Това е безвредно — каза той, искайки да прекрати разговора.

— Чудя се — разсъждаваше тя, — бих желала да съм толкова сигурна, колкото и ти, че това е безопасно.

— Какво имаш предвид? — попита тихо той, а тя бе сигурна, че не е изненадан.

— Доминик вярва толкова силно в тези неща. Тя се кълне, че е намазала леглото с някакво свещено масло и е поръсила със специална пудра. О, и е поставила гриз-гриз торбички под него. Това, твърди тя,

ме предпазва от духа, който иска да ми причини зло. — Някак си тя не успя да произнесе името на Аурора.

— Ще говоря с нея. Но ако смяташ да живееш в Нови Орлеан и в Сан Рьогре, малката ми, ще трябва да свикнеш с вярата на африканците във вуду. Тя иска само да ти помогне, мислейки, че те предпазва. Ако можеш, опитай и го приеми.

— Страхувам се, че разбирам твърде добре мотивите й — промърмори Карес. След това вдигна глава, погледна го в очите и каза: — Доминик вярва, че призракът на Аурора обитава тази къща, а също и Сан Рьогре и ревнува, че сега аз съм твоя жена. Тя е убедена, че духът ме е бутнал по стълбите и ще се опита пак да ми навреди. — Ето, помисли си тя, казах му.

Люсиен я гледаше с някакво неразгадаемо чувство в тъмните си напрегнати очи. Чертите му бяха застинали в непроницаема маска. Въпреки че я държеше в прегръдките си, тя усети, че се е отдръпнал от нея, че се е скрил зад стената, която бе издигнал около сърцето си.

— Ще поговоря с нея, докато се къпеш — каза й твърдо. — Водата ще бъде донесена веднага.

Докосна с хладни устни челото й, а след това излезе. Тя чу стъпките му да отекуват по дървения под на къщата, докато търсеше Доминик.

Карес се почувства странно изоставена. Трябваше да се чувства облекчена, че тази тайна не стои вече между тях, но усещаше, че това ги е отдалечило още повече. Той бе ядосан по един хладен и контролиран начин, което беше много по-изнервящо от избухване.

Раймонд донесе съдовете с гореща вода. След като ваната се напълни, той бързо излезе. Останала сама (дори Бруно и Бланш бяха навън) Карес дълго лежа във ваната. Опита се да се успокои и да подреди тревожните си мисли, причинени от настъпилото объркване в живота й.

Няколко учтиви почуквания на вратата прекъснаха разсъжденията й.

— Какво има? — извика тя, учудена защо, ако беше Люсиен или Доминик не влизат след първото почукване.

— Аз съм Нинон, мадам. Мосю помоли да ви помогна да се облечете — извика зад затворената врата, свободната цветнокожа жена, която работеше като готвачка.

— Влез, Нинон! — извика в отговор Карес.

Нинон се оказа много сръчна, макар и резервирана. Тя почти не говореше. Поинтересува се единствено какво Карес би желала да облече и как да направи прическата ѝ. Завършеният тоалет на една дама от висшето общество изискваше помощ, за да се надиплят широките фусты, да се стегне корсетът, който повдигаше съблазнително бюста, както и да се затегнат многобройните закопчалки.

Карес оцени съобразителността на Люсиен. Вероятно той и Доминик бяха заети с дълъг разговор. Но установи също така, за голямо свое учудване, че той е наясно с обличането на една жена и затова бе изпратил Нинон. Как го бе нарекла Ивон — изключителен салец, женкар, в град, прочут с измамници и самци от всякакъв вид.

Мекото следобедно слънце бе затоплило двора, когато Карес напусна усамотената спалня. Това беше първата ѝ пролет в Луизиана. Знаеше, че тук тя идва рано, но във Франция това означаваше, че си отива зимата. Дори не ѝ трябваше пелерина. Някои аспекти от живота в колонията дори ѝ харесваха. Седнала на една желязна пейка в края на билковата градина, тя вдигна лице към мекото залязващо слънце, чудейки се къде ли е Люсиен, тъй като го нямаше в кабинета му на първия етаж.

Тя се надяваше да има някаква полза от разговора му с Доминик и тази жена да престане да твърди, че духът на Аурора обитава къщата и че ще ѝ причини зло. Единствената опасност идваше от някой, който беше съвсем жив.

След като слънцето започна бавно да залязва, оцветявайки западния хоризонт в розово и бледолилаво, в градината стана хладно и тя се изпълни със сенки. Карес се вдигна от убежището си и се отправи към къщата. Главоболието ѝ бе изчезнало и се чувстваше освежена. Потърси Люсиен, чудейки се какво ли го е погълнало така изцяло, за да не се появи следобед.

Тя бродеше из празните стаи на първия етаж, докато стигна до салона, осветен единствено от свещите в стенните свещници, прикрепени от двете страни на портрета на Габриел. Влизайки в стаята, тя почувства, че я обзема страх. Като че ли някакво шесто чувство я предупреждаваше да се махне. И тогава я видя, поставката за

перуки. Оформена като човешка глава, тя стоеше на малка, изящна масичка, използвана обикновено за игра на карти. Бяла перука, фризирана с букетчета копринени теменужки, се открояваше върху поставката, която бе осветена отвътре от трептящия пламък на свещ. До нея имаше тесте карти, подредено като за сеанс. От другата страна на картите бе поставена кристална чаша, наполовина пълна с шампанско.

Карес стоеше и се взираше в масата, припомняйки си разказа на Соланж за това, как Аурора е посрещала гостите си и е гадаела бъдещето на всеки от тях. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че щеше да изскочи от гърдния ѝ кош. Всеки изпънат нерв по тялото ѝ я предупреждаваше да напусне. Някой искаше да я уплаши, да я накара да вярва, че духът на Аурора витае наоколо.

Внезапно я обзе яд, а не страх, който ѝ вдъхна сили да свърши с това веднъж и завинаги. Тя се обърна и излезе от салона, викайки:

— Доминик! Доминик!

В къщата не отговори никой и Карес забърза към жилищата на прислугата, разположени над кухненската постройка. Миризма на стотвено се носеше от отворената врата. Тя видя Нинон да приготвя вечерята, но нямаше и следа от Люсиен или Доминик. Ядът я изгаряше като пламък, докато бързо изкачваше стълбите, водещи към стаята на Доминик. Вратата се отвори, след като се облегна на нея, изтощена от нетърпеливото хлопане.

— Мадам, мадам, вие ли сте? — Нинон и Паскал излязоха от кухнята, привлечени от звуците.

— Къде е Доминик? — извика Карес.

Мъжът и жената първо се спогледаха, след това вдигнаха глави към Карес.

— Доминик е в къщата си на улица „Сент Ан“, мадам — отговори Паскал.

— Нейната къща? — Карес се задъхваше. Нямаше представа, че Доминик притежава къща в областта.

— Елате, мадам! Ще ви донеса поднос с топла храна в будоара ви, ако желаете — каза Паскал. Докато слизаше по стълбите, тя прочете жалост в очите му. — Мосю го извикаха, но съм сигурен, че ще се върне веднага, щом може.

Тя му позволи да я придружи до стаята ѝ, а Бруно и Бланш се втурнаха по петите ѝ. Паскал запали свещниците от винаги горящата нощна лампа на масичката до леглото. След това се наведе да разпали загасналия огън, тъй като с настъпването на вечерта стана хладно и влажно.

— Ще се върна с подноса ви, мадам — каза той до вратата.

— Откога Доминик притежава собствена къща, Паскал? — попита внезапно тя.

— От дълго време, мадам. Преди тя беше на майка ѝ. Мосю Жак ѝ я даде — обясни той с разбиране в тъмните си очи. — Това ли е всичко?

Неспособна да направи нищо повече, освен да кимне и да се усмихне уморено, за да го освободи, Карес се отпусна в един стол пред разгорелия се огън. И така, майката на Доминик е била любовница на Жак Сент Амант. Тя можеше само да се взира в огъня, а сърцето ѝ да се къса при мисълта, че е възможно Доминик да е последвала традицията и да е станала метреса на Люсиен. Това ли беше причината да позволява толкова власт на Доминик? Дали се бе оженил за жена от своето съсловие, само за да си осигури легитимни наследници?

Нямаше отговор в танцуващите пламъци и тя остана да седи в полутъмната стая, очаквайки Люсиен. Дали щеше да дойде от прегръдките на любовницата си, мислеше си тя, а по бузите ѝ се стичаха сълзи. Внезапно и хрумна, че и Доминик, и Люсиен отсъстват. Кой тогава бе поставил перуката в салона? Странно, но ѝ се стори, че усеща ухание на теменужки в усамотената стая.

24.

— Защо седиш на тъмно? — Дори не си докоснала храната си. Гласът на Люсиен я стресна и я извади от леката дрямка.

Тя се вдигна от стола, в който се бе свила пред огъня и почти стъпи върху Бруно, който също се изправи да посрещне господаря си.

— Нямам апетит — каза тя стреснато. Чувствата ѝ я обхванаха отново, след като го видя.

— Не трябва да се безпокоиш за Доминик. Тя не работи вече при нас. Имаме магазин на улица „Роял“, който е свободен в момента. Тя реши да отвори салон за фризиране на перуки с малкото капитал, който ѝ осигурих — обясни той. — Всичките ѝ вещи бяха пренесени в къщата на майка ѝ на улица „Сент Ан“. Доминик често ще идва тук през свободното си време.

Той спря по средата на стаята, усещайки, че нещо не е наред. Проницателните му очи търсеха бледото ѝ лице, опитвайки се да установят източника на болката.

— Тя няма да те плаши повече, малката ми.

— Наистина ли? Бих искала да имам твоята увереност — отвърна тя, като тона ѝ изразяваше недоверие.

— Какво те потиска? — попита Люсиен със спокоен глас, който изразяваше загриженост и топлота.

— Ела с мен, искам да ти покажа нещо! — каза тя, вземайки тръстикова лампа със запалена в нея свещ.

— Води ме, скъпа — съгласи се той, отваряйки ѝ вратата.

Като шумолеше с полата си, тя го поведе надолу по стълбите, вдигнала високо лампата. Главното фоайе беше полутъмно, осветено само от една-единствена свещ, поставена върху масата, за да разпръсква мрака.

Карес го чувстваше плътно след себе си, силното му, мъжко излъчване я успокояваше. Опита се да не мисли колко би искала да изпита чувството за сигурност в прегръдките му. Толкова много неща

не ѝ беше казал за миналото си, за преплетените съдби на Доминик, на майка и, на Жак и Габриел. Какво ли още е пропуснал да сподели?

— Ето! — извика тя през рамо, като прекрачи прага. — Обясни ми това! — Държеше лампата високо вдигната над масата.

— Какво, скъпа, какво трябва да ти обясня? — нежно попита той.

— Тя беше тук, поставката за перуки, картите, чашата с шампанско. Всичко това беше тук, на тази маса.

Карес се задъхваше, въртеше се наоколо и претърсваше ъглите на стаята. Нямаше нищо. Дори свещите от свещниците до портрета на Габриел бяха изчезнали.

— Ти видя ли тези предмети? — попита Люсиен, а през погледа му премина тревожна сянка.

— Да. Всички те бяха тук преди няколко часа — каза тя със смръщени вежди.

— Може би си сънувала, когато си задрямала на стола до огъня. Ти беше подложена на голямо напрежение. Понякога сънищата изглеждат съвсем истински каза нежно той и обгърна раменете ѝ с ръка.

— Ти не ми вярваш — прошепна тя с отчаяние в огромните сиви очи.

— Мисля, че и двамата сме изморени. Ще се качим ли горе? — каза меко той с окуражителни нотки в гласа. Взе лампата от треперещата ѝ ръка и я поведе към спалнята, обвил ръка около кръста ѝ.

Карес се остави да я води, понеже я обхвана странна тревога и отчаяние. Дали е било сън? Не, тя беше сигурна в това, което видя в салона. Някой е махнал всичко, без да оставя следи, но кой би могъл да бъде, след като Доминик вече не беше икономка?

Люсиен затвори вратата след тях и постави лампата на масичката до леглото. След това се обърна към Карес и я привлече в сигурното убежище на прегръдката си. Той нежно галеше отпуснатата на рамото му глава и гърба ѝ, стараейки се да я успокой и да ѝ покаже, че кошмарите на нощта са заключени извън спалнята им.

— Малка моя, почини се. Нищо няма да ти се случи — шепнеше той, целувайки косите и копчинените ѝ бузи.

Заведе я до леглото, издърпа покривката и нежно свали дрехите от изтощеното ѝ тяло, като че късаше листенца от роза. Пръстите му махнаха фибите от прическата ѝ, позволявайки на сребристорусата ѝ коса да се спусне над раменете ѝ.

Тя стоеше като преуморено дете, без да се съпротивлява, оставяйки се да я разсъблече, понеже знаеше, че няма сили. Беше победена. Тя видя перуката, сигурна бе в това, освен ако не полудяваше. Но веднъж Соланж бе казала, че мъжете от семейство Сент Амант са прокълнати да се женят за луди жени.

— Лягай под завивките, скъпа, преди да си настинала.

Той я намести под копринените чаршафи и тежкия юрган, издърпвайки ги нежно до брадичката ѝ.

Карес гледаше как той се съблича на слабата светлина на лампата. Погледът ѝ беше измъчен. Как бе възможно да го желае толкова силно, като не знаеше дали не идва от леглото на Доминик?

— Не гледай така тъжно, малка моя! Тази болка в хубавите ти очи реже сърцето ми като нож — прошепна той, като се мушна под завивките и я притегли в обятията си. — Казах ти веднъж, че няма нищо, срещу което да не можем да се изправим заедно и да го победим.

— Да — промълви тя, положила глава върху гърдите му.

— Не знам какво си чула за моето минало, какви противни истории ти е разказвала Соланж, която ще бъде твърде щастлива, ако се разделим. Но, вярвай ми, когато ти казвам, че никога не съм обичал, когото и да е повече от теб. Повярвай ми, любима моя, сърце мое, душа моя.

Тя слушаше думите му, които бяха като балсам за измъченото ѝ съзнание. Нямахше никакво значение какво е ставало преди; усещаше, че това, което ѝ казва, идва от сърцето му. И беше убедена, че човек, способен да изрече такива думи, не може да бъде хладнокръвен убиец.

— Когато съм с теб, всички сенки изчезват. Само когато съм сама, те се появяват и ме хвърлят в съмнения — призна тя.

— Какво имаш предвид, съмняваш се в мен? — попита той, притискайки я по-плътено до себе си.

— Тази вечер разбрах от Паскал, че майката на Доминик е била любовница на баща ти, след като е пристигнала в Нови Орлеан. Той ѝ е

купил къщата на улица „Сент Ан“ — обясни Карес и повдигна глава, за да може да гледа тъмните му очи, които обичаше.

— Вярно е. След първите няколко години женитба, майка ми не позволяваше да я докосват и се изолираше от околните за дни, за седмици, изгубена в някакви тайни места, където бягаше от измъчващите я спомени. Баща ми я обичаше много, но той беше мъж, жизнен, жив, узрял мъжкар, скъпа. Той имаше нужди, които лудата му жена никога не задоволяваше. Майката на Доминик беше доста хубава и много самотна след пристигането си в Нови Орлеан. Мисля, че по свой начин тя обичаше баща ми и той се грижеше за нея. Той не я е принуждавал, тя сама дойде при него и бих могъл да кажа, с голяма страст.

— А Доминик? — попита Карес. — Как се отнасяше тя към баща ти?

— Бедната Доминик, тя беше на десет години, когато дойдоха от Сен Доминго. Твърде развита за възрастта си. Мисля, че децата от смесени бракове са принудени да растат по-бързо от останалите. Тя ненавиждаше положението, в което белите мъже бяха поставили нея и майка ѝ. И аз не я обвинявам. Това, мисля, ни сближи — горчивините, които светът бе причинил на нашите майки. Може би затова ѝ позволих толкова власт, тя ми беше като сестра, а ти знаеш колко често сестри управляват домовете на овдовелите си братя. След смъртта си баща ми ѝ остави пари, същото направи и истинският ѝ баща, Дюбрюл. Щяха да ѝ бъдат достатъчни да се заеме с някаква работа в Нови Орлеан или в Париж, но тя отказа да ги докосне. Наричаше ги „виновни“ пари и може би беше права. Тя живееше от толкова време в Сан Рьогре, толкова компетентно управляваше и двете къщи, че Аурора разчиташе изцяло на нея. Беше по-лесно да я оставя да прави това, което иска, но трябваше да я насърча да вземе парите и да си създаде собствен живот. Това беше моя грешка и не искам ти да плащаш за нея, скъпа. Като живее в собствената си къща и се занимава със собствена работа, може би Доминик ще намери щастие и в собствения си живот и ще забрави фикс идеята си за Аурора Сент Амант.

В гласа му звучеше съжаление, докато обясняваше своята съдба и тази на Доминик, оплетени като в паяжина.

— Значи тя никога не ти е била любовница? — попита тихо Карес, а очите ѝ срещнаха неговите, без да трепнат.

— О, ето кое те тревожи, скъпа! — каза той с разбиране. — Кълна се, че никога не ми е била любовница — каза той, целувайки я леко по челото. — Животът ми, преди да те срещна, не беше отшелнически, но отношенията ми с Доминик никога не са били интимни. Тя, в известен смисъл, ми беше като сестра, а също и приятел от детството. Трудно е да се обясни с думи връзка, която се приема като семейна, без да ни свързва кръвта. Израснахме заедно, споделяхме една и съща болка да наблюдаваме непълноценния живот на нашите майки, въпреки че причините бяха съвсем различни. Не мисля, че Доминик би се отдала на бял мъж. От много години тя и Паскал са любовници и макар, че и двамата са независими, не желаят да се женят. Изглежда, че за една вуду шаманка е по-добре да е сама. И, както си разбрала, вуду е единственото нещо, което интересува Доминик.

— Изглежда, това е самата истина — отвърна Карес. — Но защо тя се съгласи да вземе парите сега, след като е отказвала толкова години?

— Страхувам се, че ѝ казах това, което искаше да чуе — рече той с въздишка. — Че парите са, за да купи най-силната гриз-гриз, която съществува, за да може да те предпази от духа на Аурора. Разбира се, тя се съгласи, че тази задача ще я ангажира дълго време, тъй като духът на Аурора нямал покой и те ревнувал. Уверих я, че няма да жалея средства, за да те предпазва тя.

— Господи, това ще окуражи тази жена — промърмори обезпокоена Карес.

— Както и да погледнем на това, то беше необходимо и за Доминик, и за теб. Тя трябва да заживее собствения си живот, а ние нашия. Призраците от миналото трябва да бъдат погребани и забравени. Бъдещето е пред нас и мисля, че дори Доминик разбра, че има място само за една господарка и в къщата, и в Сан Рьогре.

Той докосна бузата ѝ, след това повдигна лицето ѝ за една настояща целувка, изпълнена със страст и вълнение.

Умората изчезна, когато тя отвори уста със стон под настоящите му, горещи устни. Посрещна го с езика си, който се

въртеше и оплиташе с неговия, а стройният ѝ, изваян от слонова кост крак, се прилепи до стоманеното му бедро.

Люсиен я обърна по гръб с едно леко движение, устата му оставяха изгарящи целувки по цялата дължина на шията ѝ, като се подпираше на лакти, за да не нарани това крехко създание. Той се наслаждаваше на изяществото ѝ, опитвайки се да контролира изгарящата тръпка на страстта.

— Няма да се счупя — прошепна тя, сякаш усетила нежеланието му да даде воля на страстта си, която трудно контролираше.

В изключителния любовен акт те приветстваха живота и чудната мистерия на връзката между мъжа и жената. Всяко усещане, всяко отдаване и сливане, когато навлизаше в сладостните ѝ глъбини, беше порицание на болката от миналото и на ужасното докосване до смъртта, което беше преживяла. Те не се нуждаеха от магии и заклинания, тъй като, когато той я вземаше отново и отново, двамата утвърждаваха силата на живота.

Те се обръщаха пак и пак, докато Карес застана върху него, а той все още бе вътре в нея. Отметна назад обърканата си коса и го погледна със закачлива усмивка. Като постави малките си ръце на гърдите му, тя се наведе и го целуна по устните, след това продължи да обсипва с целувки врата му и игриво да хапе раменете му. Почувства ръцете му да обхващат талията ѝ, когато той започна да се движи. С дрезгав, закачлив смях, тя се изправи и се задвижи буйно, с кръгообразни движения, подпряла за равновесие ръце на гърдите му.

— Още, още, сърце мое! — подканяше го тя с гласа си, с необузданите движения на бедрата си, с омайната гледка на прекрасното си тяло, диво и свободно.

Когато започна разтърсващият ѝ кулминационен момент на наслада, той си позволи да се влее в нея. Заедно, те се изкачиха по гребена на вълната, два стона на екстаз и пълно задоволяване се сляха в един вик, приветстващ живота.

Още веднъж, призори, двамата се събудиха и потърсиха уверение в телата си. Това съединение беше нежно, сънливо, почти отпуснато, но доставящо не по-малко удоволствие. Удовлетворени, те заспаха в прегръдките си.

Ярката светлина на утрото не носеше съжаление, само приятните усещания на влюбени, чиято връзка изминалата нощ е затвърдила. Те се събудиха късно. Камбаните на църквата „Сент Луи“ отброиха десет часа, когато Карес реши да се облече с помощта на Люсиен. Слънцето бе затоплило оградената със стена градина и те помолиха Нинон да им сервира навън.

— Говорих с Нинон — каза Люсиен на Карес, докато му наливаше кафето. — Тя има сестра, която работи в шивачница, но иска промяна. Мариет умее да прави фризури и би искала да работи като камериерка. Нинон казва, че не е сигурна дали Мариет ще се съгласи да напуска града за месеци, но мисля, че докато настъпи това време, можеш да се възползваш от услугите ѝ. Тя може да остане тук като икономка, когато заминем за Сан Рьогре.

— Предай на Нинон да я помоли да дойде следобед. — Карес отвърна с усмивка на неговата досетливост.

Къщата беше голяма и се нуждаеха от още помощ.

— А какво си планирала за днес?

— Ще отида на пазар, а след това ще поговоря със сестрата на Нинон — отговори тя усмихнато, установявайки, че сянката на Доминик няма повече да виси над къщата. Непрекъснатата битка кой има право бе преустановена. — Нямам думи, с които да ти благодаря, че накара Доминик да си замине. Сега всичко ще бъде много по-лесно.

— Щом ти си доволна, скъпа, аз също съм доволен — топлината на усмивката му се отрази и в гласа му. Той покри ръката ѝ със своята, а черните му очи я погледнаха с любов и нежност. — Не забравяй предупреждението на доктора да не се преуморяваш.

— Няма, но наистина се чувствам прекрасно, никакви неприятни последствия — увери го тя.

— Надявам се, скъпа! — подкачи я той с овлажнял поглед, напомняйки ѝ изминалата нощ.

— Ти си точно такъв, какъвто те описа Ивон, самотник — женкар — каза тя с усмивка и блясък в сивите очи.

— Ивон ли каза това? — попита той, а през красивото му лице премина сянка. — Кога?

— Преди да се оженим. Изключителен донжуан и sameц, в град, пълен с подобни хора. Мисля, че така го формулира — обясни Карес, а

около устата ѝ се появиха две гънки, щом видя изписаното на лицето му неудоволствие.

— Това изглежда не те е изплашило? — каза сухо той.

— Казах ти веднъж, че не се плаша лесно — меко произнесе тя.

— Разбира се, съпруго моя, ти си една от най-храбрите жени, които някога съм срещал. — В гласа му звучаха странни нотки, а в тъмните му очи имаше сянка на меланхолия. Като че буреносен облак бе закрил слънцето, така се промени настроението му.

Те седяха, без да разговарят известно време, което се стори на Карес цяла вечност. Люсиен бе изгубен в мислите си. Мрачната тишина започна да ѝ действа на нервите. Какво бе казала, за да предизвика такава реакция?

Поставяйки чашата си върху чинийката, Люсиен се обърна към нея:

— Има нещо, за което трябва да се погрижа и което не може да чака. Вземи със себе си Раймонд на пазара. Ето!

Той ѝ подаде купчина банкноти, с които се търгуваше в града. Изправи се на крака, вдигна ръката ѝ до устните си и промълви:

— До този следобед.

Тя го гледаше озадачена как тръгва към фоайето, за да вземе триъгълната си шапка и бастуна, в който имаше тънка рапира. Никой джентълмен не излизаше по улиците на Нови Орлеан без тръстиковия си бастун. Беше свикнала с променливите настроения на Люсиен, но този път бе необичайно.

Карес въздъхна и също стана. Докато прибираше банкнотите в дълбокия джоб на роклята си, видя Нинон да се суети до вратата на кухнята, стараяйки се да не създаде впечатление, че е подслушвала. Карес тръгна към жената и каза:

— Мосю ми спомена за сестра ти. Ако е свободна, бих искала да говоря с нея в четири, този следобед. След като свършиш със съдовете от закуската, моля, намери време и ѝ предай съобщението ми.

— Благодаря мадам, Мариет ще се зарадва — отговори Нинон.

След кратка консултация за необходимите от пазара продукти, Карес се качи в спалнята. Докато двамата се размотаваха над кафето, Нинон беше оправила леглото, а Раймонд бе изнесъл водата, използвана за къпане.

Това се случи, когато протегна ръка към гардероба, за да извади дамската си чантичка. Чу се съскащ звук. Бруно, който я бе последвал горе, веднага се хвърли към гардероба. Тя чу ниското, предупреждаващо ръмжене на кучето, преди да види кафявата спирала в ъгъла на гардероба. Плоската глава на влечугото се вдигна бавно, готова да нанесе удар.

Черен, първичен страх я обхвана цялата, докато бавно отстъпваше. Парализирана от извивките на раздразненото влечуго, което се гърчеше, за да я ухапе, тя почувства само, че ще умре.

Всичко стана толкова бързо, че тя дори не разбра как Бруно се оказа между нея и змията. С невероятна бързина той стисна изотзад плоската глава и я размята наоколо, счупвайки врата ѝ.

Карес изхвърча от стаята. Не си спомняше как се озова на двора. Наведе се над една цветна леха и изхвърли съдържанието на стомаха си, коленичейки на каменните плочи.

— Мадам! — чу тя виковете на Нинон, Паскал и Раймонд.

Едва поемайки си дъх, тя им разказа какво се е случило, след като Нинон ѝ помогна да се настани в един стол. Паскал изтича за голям нож от кухнята, а Раймонд за гребло и празен платнен чувал. Въоръжени, двамата мъже използваха стълбището на верандата, за да се качат до спалнята.

— Но как е възможно такова същество да стигне до спалнята ви, мадам? — разсъждаваше на глас Нинон, докато ѝ подаваше салфетка.

Змиите бяха често срещано явление по калните улици на Нови Орлеан, особено след силен дъжд, когато изпълзяваха от близките блата, но те не се намираха в затворени гардероби, освен ако някой не ги поставеше там. Но защо? Карес извърна поглед, когато мъжете донесоха чувала с влечугото. Бруно вървеше след тях.

— Имали сте късмет, мадам. Кучето е счупило врата ѝ, преди да ви ухапе. Това е смъртоносна усойница, която живее наблизко или във вода — обясни Паскал, докато Раймонд излизаше от къщата с чувала.

Той се отпрати към канала в края на града, където изхвърляха боклука.

— Тогава как е стигнала до гардероба ми? — попита тя. После протегна ръка към рошовото куче, което стоеше до нея. Прегърна го, без да се срамува. То беше спасило живота ѝ.

— Не знам, мадам — тихо отвърна Паскал, отбягвайки погледа ѝ.

— Някой или нещо е хвърлил върху вас силна магия, мадам — прошепна Нинон, като се прекръсти. — Някой ви желае смъртта.

Ядът превъзмогна страха, когато Карес погледна уплашената жена. Тя знаеше, че това не е работа на призрак. Беше планирано от някой напълно реален, съвсем жив човек. Как го е постигнала, Карес нямаше представа, освен ако някой, който живее в къщата, не ѝ бе помогнал.

Тя вдигна поглед към двамата прислужници и усети, че кръвта ѝ се смразява. Вече не знаеше на кого да вярва.

— Имаше ли посетители тази сутрин? — попита тя Паскал, тъй като Люсиен бе наредил да не ги безпокоят, преди да се събудят сами.

— Няколко търговци, мадам, с обичайните доставки на мляко, сметана и яйца. И мосю Дюбрюл остави визитната си картичка — отговори той.

— Разбирам — каза тя, но се обърка още повече.

Цяла сутрин са влизали и излизали хора, всеки е могъл да го извърши. Дори Доминик е могла да се промъкне през входната врата, докато са били на двора.

— Нинон, би ли ми донесла шапката и чантичката. Бих искала Паскал да ме придружи до открития пазар. Моля те, почисти спалнята, докато ме няма.

Карес произнесе това, изправяйки се на крака. Имаше само един начин да разбере дали подозренията ѝ са основателни. Надяваше се да има смелост да го направи.

25.

— Паскал, бих искала да ме придружиш, — каза Карес, когато Нинон ѝ донесе чантата и широкополата сламена шапка, която се завързваше под брадичката с копринена панделка. Тя смяташе, че е неспособна да се качи в спалнята толкова скоро след случилото се.

— Да, мадам. Ще ви трябва ли голяма кошница за покупките? — попита той, обръщайки се към кухнята, за да донесе една от пазарските кошници.

Тя кимна утвърдително — и той тръгна към кухнята. Карес се обърна към Нинон и Раймонд, които се суетяха около нея:

— Раймонд, почистете с Нинон спалнята. Провери по всички ъгли, под леглото и в чекмеджетата дали нашият посетител не е имал компания.

Нинон потрепери при тези думи, а Раймонд се съгласи, че идеята е добра.

— Ще претърся навсякъде.

— Мерси и от сега нататък, искам всички входи да бъдат заключени дори и през деня — нареди Карес, а през това време Паскал се присъедини към нея с голяма плетена кошница.

След като излязоха през градинската врата и Раймонд я залости след тях. Карес се обърна към Паскал и каза:

Преди да отидем на пазара, искам да се отбия на едно място, но ти трябва да ми кажеш къде се намира.

— С... страхувам се, че не ви разбирам, мадам — рече Паскал колебливо.

— Искам да ме заведеш в къщата на Доминик, на улица „Сент Ан“ — настоя Карес, когато пое по улица „Дьо Шартр“, по посока на главния площад.

— Мадам, по-добре я оставете — промърмори той, избягвайки погледа ѝ.

— Тя е длъжна да разбере, че нападенията от този род трябва да престанат. Това няма да ме убеди да се присъединя към вярата ѝ. Тя

започва да се отчайва, а отчаяните не разсъждават трезво. Трябва да я убедя колко сериозна е станала ситуацията и колко е опасна за всички. Нейната идея, фикс свързана с Аурора Сент Амант, трябва да изчезне, за нейно, както и за мое добро.

— Да, мадам, ще ви заведа — каза Паскал с въздишка, предавайки се пред доводите ѝ.

Той усещаше нейната решителност, но знаеше също колко решителна може да бъде Доминик, когато иска да постигне нещо.

Лъчите на февруарското слънце бяха започнали да сушат калните улици, но с топлината се разнасяше и миризмата на тиня и гнило, които се бяха трупали цяла зима. Покрай тях преминаваха каруци, които се тътреха по засъхналите в калта следи. Много от тях караха каси с ром и бренди за кръчмите и публичните домове, които процъфтяваха под протекцията на губернатора и съпругата му.

Соланж и Пиер-Франсоа щяха да напуснат колонията богати, но те бяха създали такава система за корупция и мошеничество, че нямаше да бъде лесно да се разруши, мислеше си Карес. Знаеше, че гражданите на Нови Орлеан никога не са се придържали много към законите, но сега развратът и разрухата по улиците изглеждаха много по-фрапиращи от времето, когато тя стъпи тук на борда на френския кораб.

Пияни войници се измъкваха от кръчмите, въпреки че бе едва рано следобед. Някои повръщаха по калната улица. За гарнизона нямаше много работа в града и затова таверните и публичните домове до доковете развиваха мащабна дейност.

Като стигнаха „Плас Роял“, Карес видя и други добре облечени жени да се отправят към пазара. Тук въздухът бе изпълнен с мирис на сварено кафе и на вкиснато вино, на джинджифилови кейкове, които разни жени продаваха в големи кошници.

Монахини урсулинки като че се плъзгаха по пътеката през мръсотията на главния площад, също упътили се към пазара, до дигата. Главите им бяха предпазени от светски погледи, покрити с бели забрадки, чиито краища трепкаха като крила на птица, развени от речния вятър. Карес се разочарова, че не може да ги разпознае. Може би познаваше някои от тези плъзгащи се фигури. Но нямаше време да посети манастира, въпреки че измъченото ѝ съзнание жадуваше за такова бягство.

Извърщайки поглед от двама престъпници, завързани с вериги за позорните стълбове на площада, пред църквата, тя зави след Паскал по улица „Сент Ан“, която минаваше покрай резиденцията на губернатора. Опита се да забрави ужасното си бягство от тия градини през онази мъглива нощ, когато за пръв път чу името на новата вуду магьосница. Тази жена изглежда искаше смъртта ѝ.

Дали змията в гардероба не беше сложена там само да я изплаши, а да я убие? Дали беше някакво лудо отмъщение за това, че бе разказала всичко на Люсиен и по този начин Доминик престана да бъде тяхна икономка? Ако нещата стояха така, значи имаше нещо повече от пламенна вяра във вуду — жената беше дълбоко разстроена психически. Тя се надяваше да не влоши нещата с посещението си, но Доминик трябваше да разбере, че не може да я уплаши. Карес внимателно репетираше наум това, което щеше да ѝ каже, докато вървяха по калните дъски на тротоара на „Сент Ан“.

Къщите ставаха по-малки. Много от тях бяха едноетажни хижи. Някои от постройките се нуждаеха от пребоядисване, на други им липсваха дъсчици от покрива, капаци висяха на прозорци без стъкла, покрити само с восъчна хартия или с тежко платно. Високи бурени и китки дребни палми растяха в малките дворчета, което позволяваше да се развъждат всевъзможни влечуги. Не е било необходимо Доминик да търси дълго змията, помисли си Карес и потръпна.

— Това е къщата ѝ, мадам. — Паскал спря, посочвайки към отсрещната страна на улицата малка хижа с веранда отпред.

Къщата на Доминик бе по-добре поддържана в сравнение с другите, край които минаха. Стените бяха прясно боядисани в бяло, капациите в тъмнозелено, а на прозорците имаше истински стъкла, нещо необичайно за този район. Имаше също и оградена със стена градина отстрани на къщата. Листа на бананово дърво, както и грациозно полюшващи се бамбукови стъбла, се издигаха високо над дървената ограда. От тази къща се излъчваше някаква празнота и меланхолия.

Карес се поколеба за момент, преди да слезе от дървения тротоар. Ботушите и потънаха в засъхващата кал. Ласкал я последва с нежелание. Въпреки че бяха любовници, той се страхуваше от нея. Каква ли е тази жена, която имаше такава власт над любимия си?

Изтласквайки страха дълбоко в съзнанието си, Карес влезе в двора през градинската порта. Няколко маслинови храсти и увити жасминови лози омекотяваха линиите на верандата, върху чиито дъски стъпи. Тя чу тежкото дишане на Паскал зад гърба си. Дишаше като състезател по бягане, но тя знаеше, че той се задъхва от страх.

— Изглежда е заминала, мадам — промълви той, понеже наоколо витаеше усещането за празнота.

— Ще почукам все пак, за да се уверя — каза Карес. Усещаше стомаха си да се свива, когато вдигна ръката си. Около къщата витаеше загадъчна атмосфера, нищо не се виждаше, само се усещаше някакво първично чувство, което предупреждаваше.

Щом ръката ѝ докосна кипарисовата врата, и двамата се стреснаха, защото тя се отвори. Чувство на страх и опасност я стисна за гърлото. Струваше ѝ се, че ще припадне.

— По-добре да не влизаме там — предупреди Паскал.

Карес се колебаеше на прага. Беше стигнала толкова далече. Лудост бе да смятат, че Доминик е заминала. Объркана, тя почти се обърна, за да си тръгне, когато видя в ивица слънчева светлина, идваща от малкото прозорче, проснатото на пода женско тяло.

Тя не искаше да повярва на това, което ѝ говореше умът. Започна да диша ускорено, като вдишваше бързо и задъхано. Ръцете ѝ се свиха в юмруци. „Влез, ти трябва да влезеш!“ — думите кръжаха в съзнанието ѝ като бръмчене на досадно насекомо.

— Да се махнем оттук, мадам! — прошепна Паскал, макар че нямаше кой да ги чуе.

— Не можем, нещо не е наред, усещам го — каза тихо тя, без да се обърне назад.

Не му каза, че е видяла тялото на пода.

— Аз също го усещам, затова трябва да си вървим. Тук има зли духове — мълвеше Паскал и се кръстеше.

Поемайки си дълбоко дъх, Карес влезе в стаята, за която бе сигурна, че е салонът. Бе обзаведен с елегантни мебели от Франция: огледала в позлатени рамки бяха окачени на боядисаните в бяло стени, дълги свещи стояха в сребърни свещници върху изящни френски масички, килим от Обюсон, в приглушени розово-сини цветове бе опънат на пода от кипарисови дъски. Просната върху изискания килим, Доминик лежеше с прерязано гърло в локва кръв.

— Господи! — изтръгна от гърлото си Карес.

Не беше необходимо да се приближава. Жената беше мъртва. Започна да ѝ се повдига, разтрепери се и усещаше, че всеки момент ще припадне.

— Скъпа, о скъпа! — Скръбният вик на Паскал раздра меланхоличната тишина.

Той мина покрай Карес и коленичи до мъртвото тяло, взе в ръце нещастната ѝ глава и я залюля.

Очите на Карес се напълниха със сълзи. Бе подготвена за всякакъв сценарий, но да намери Доминик убита не се включвайте в нито един от тях. Тя се извърна от интимната сцена между Паскал и изгубената му любима. Запъти се към вратата. Искаше да го остави сам, за да ѝ каже сбогом.

— Скъпа, Карес, какво се е случило? — изненаданият глас на Люсиен я посрещна откъм входа.

— Люсиен!

Викът ѝ бе едновременно благодарствена молитва и изненада. Тя се втурна към него и се хвърли в прегръдките му, където се чувстваше в безопасност.

— Добре ли си? — попита той, притискайки я към себе си.

— Аз... аз съм добре, но Доминик е... мъртва — каза тя разтреперана, притискайки лице до кадифения му жакет.

— Но откога си тук, скъпа? — попита той, видял хлипацията Паскал, който прегръщаше бездиханното тяло на любимата си Доминик.

— Току-що пристигнахме — призна тя.

— Ела да излезем! Нека го оставим сам с нея — каза Люсиен, закривайки с рамене гледката от нея, и я поведе към верандата.

— Кой ли е извършил това ужасно нещо? — промълви Карес, докато стояха в малката градина, на няколко метра от дървения тротоар.

— Нямам представа, скъпа, освен ако Доминик не си е създала врагове в ролята си на чародейка. Това е възможно. Вуду се приема от доста хора в Нови Орлеан, но също така всява страх в много от тях. Гласът му бе загрижен. Трябва да уведомим полицията в охранителния корпус, а също и собственика на погребалното бюро. Трябва да се консултираме с Паскал за организацията на погребението. А и на

Дюбрюл трябва да съобщим. Тя му беше полусестра, макар и незаконна.

— Искам да си тръгна колкото е възможно по-бързо — рече Карес, като не преставаше да трепери, мислейки за трупа, който лежеше точно зад вратата.

— Почакай тук! Трябва да говоря с Паскал.

Тя кимна в знак на съгласие. Облегна се на парапета, опитвайки се да забрави ужасната гледка, която постоянно се връщаше в съзнанието ѝ. Кога се е случило това и защо?

Изведнъж си спомни част от разговор, който накара света да се завърти около нея. Тя се опита да запази самообладание, мислейки си за думите на Люсиен, казани снощи. Доминик вече няма да те притеснява, бе казал той, като се върна. Тези думи звучаха зловецко след случилото се. Какво правеше тук той? Сутринта ѝ бе казал, че има да свърши някаква работа, която не търпи отлагане... Не, тя не трябваше да допуска подобни мисли за собствения си съпруг.

— Паскал ще остане с тялото, докато те заведе вкъщи — каза Люсиен, като застана до нея. Тя трепна, щом чу гласа му. — Сигурна ли си, че си добре?

— Моля те, да тръгваме! — настоя тя.

Трябваше да се махне от това ужасно място на смъртта.

— Ела! — Люсиен ѝ подаде ръка.

Тя постави разтрепераните си пръсти върху свитата му ръка и той я изведе от потъналата в меланхолия къща, усърдно пазеща тайната за смъртта на Доминик.

— Радвам се, че дойде. Аз не знаех какво да правя — каза Карес с пресъхнали устни.

— Исках да се уверя, че Доминик е приела споразумението ни. Но трябва да призная, че се изненадах, като те видях. Мислех, че си на пазара.

— Случи се нещо, което промени решението ми. Аз също исках да се убедя, че Доминик знае, че нямам намерение да се включа във вуду.

— Исках да те пазя, скъпа, да улесня живота ти след ужасите, които си преживяла в затвора. Изглежда не успях — отвърна горчиво той.

Тя почувства как тялото му се напруга.

— Луизиана прилича на враждебен Едем, където опасността никога не е много далеч. Но във Франция също има опасности.

— Ти съжаляваш ли, че дойде? — попита напрегнато той.

Карес се замисли, преди да отговори, докато вървяха по счупените дъски колкото могат по-бързо. Ако не беше дошла, никога нямаше да срещне Люсиен, никога нямаше да изпита удоволствието от любовта им. Ето какво я разкъсваше, нямаше значение какво е направил, тя го обичаше със сила, която я плашеше.

— Да приема ли мълчанието ти като съжаление?

— Не съжалявам, че дойдох в Луизиана, нито, че се омъжих за теб — изрече меко тя, притискайки се до него, за да може той да възприеме значението на думите ѝ.

И странно, тя усети, че Люсиен разбра, убиец или не, тя го обичаше отчаяно, с всепоглъщаща любов.

— Такава лоялност ми прави чест — каза той, с глас, развълнуван от чувства.

Късното следобедно слънце огряваше изсъхналата трева на „Плас Роял“, когато стигнаха сградата на полицията. Пред масивната сграда се разхождаха войници. Те безсрамно заоглеждаха Карес. Не беше обикновено явление дама от висшето общество да посети сградата.

— Прости ми, че те излагам на това вулгарно внимание, скъпа, но е важно те да разберат веднага какво се е случило, преди някой да види Паскал сам с тялото и да се впуснат по погрешна следа — каза Люсиен, когато влязоха в главното помещение на сградата.

То приличаше на пещера, с две огромни камини от двете страни. Униформените мъже бяха навсякъде и жужаха като в кошер. Дватамата си проправяха път между тях, а мъжете се обръщаха да гледат Карес. Скоро стигнаха малката канцелария на дежурния офицер в най-отдалечения край на сградата.

Младият офицер изглежда познаваше Люсиен и веднага ги въведе в стаята. Карес се отпусна върху предложения ѝ стол. Тя се заслуша в обяснението на Люсиен.

— Значи освен убитата, в къщата нямаше никой, мадам Сент Амант? — попита капитанът, готов да запише отговора ѝ.

— Никой, капитане — отвърна тя.

— Е, това се случва много често в Нови Орлеан, особено сред африканците. Тъй като жената е била замесена с вуду, напълно възможно е да я е убил някой от съмишлениците ѝ. Може би никога няма да узнаем това — каза капитанът и се облегна на стола си.

— Но вие не можете да оставите нещата просто така и да позволите на убиеца ѝ да се измъкне безнаказано.

— Мадам Сент Амант, знаете ли колко трупове намираме всяка сутрин в Нови Орлеан? Ако се занимавам с всеки случай, не трябва да правя нищо друго. Повечето са убийци, крадци, или африканци, поклонници на вуду, като бившата ви икономка. Не се занимаваме с вуду церемониите. На африканците им е разрешена тяхната религия, разбира се, в известни граници. Това ги задоволява и успокоява, ако разбирате какво имам предвид.

— Мисля, че ви разбирам твърде добре, капитане — каза хладно Карес.

— Много добре — добави капитанът, с което сметна разговора за приключен. — Ще уведомя собственика на погребалната къща, ако поемете разноските, мосю.

— Ще ги поема — отвърна нервно Люсиен и подаде ръка на Карес.

Тя държа устата си затворена, докато излязоха от сградата на охранителния корпус.

— Те няма да направят нищо, за да открият убиеца на Доминик, понеже е цветнокожа — каза тя с отвращение.

— Това е част от Нови Орлеан, грозен факт от живота. Това именно е направило Доминик такава, каквато беше. Тя се е чувствала толкова безпомощна между тези два свята, че не ѝ е оставало нищо друго, освен да търси силата на вуду. Мисля, че дори не можем да си представим бремето, което е носила.

— Прав си, това обяснява всичко.

— Още една пряка и ще бъдем вкъщи — рече Люсиен, усетил притеснението ѝ. — Мисля, че и на двамата ни е необходимо бренди.

— Наистина — каза Карес.

Щяха да ѝ бъдат необходими няколко брэндите, за да му разкаже за змията в гардероба. Внезапно ѝ хрумна, че не е било възможно да я е поставила Доминик. Тя е била мъртва по това време. Кой в Нови Орлеан желаше смъртта ѝ?

Камбаните на църквата отброиха четири следобед, когато Люсиен се опита да отвори градинската порта. За негова изненада, тя се оказа заключена.

— Имахме неприятности, след като ти замина, и наредих да заключат всички входове.

— Какви неприятности?

Тя му разказа набързо, докато вървяха към главния вход. Напълно разбираше нервното му хлопане по вратата, след този разказ. Раймонд дойде да им отвори.

— Мадам, Мариет ви чака в кухнята — информира я той.

— Раймонд, нека Мариет дойде в салона да разговаря с мадам, а след като предадеш съобщението, ела с мен горе, за да обсъдим случилото се — нареди Люсиен на младия мъж.

— Какъв ужасен ден — каза Карес, като влязоха в салона.

Люсиен се отпрати към масата до камината, където имаше бутилка бренди и чаши.

— Съгласен съм — отвърна той с напрегнат глас, сипа кехлибарена течност в две чаши и ѝ подаде едната.

Тя отпи и изчака питието да затопли и отпусне сетивата ѝ.

— Мадам, съжалявам, но Мариет си е тръгнала — събщи притеснено Раймонд. — Решила е да се върне в шивачницата.

— Разбирам — каза Карес. — Кой може да обвини младата жена? Тя вероятно е чула какво се е случило тук рано следобед.

— Само това ли каза? — попита Люсиен.

— Н... не, каза, че няма да работи в омагьосана къща — заекна Раймонд.

— Това е всичко, Раймонд. Ще се видим горе — освободи го Люсиен с отпаднал глас.

— Изглежда бедната Доминик е успяла да убеди някой. — Той погледна портрета на лудата Габриел и каза саркастично: — Може би Мариет е права и домът на Сент Амант е прокълнат.

— Не си мисли подобни глупости — каза Карес и застана до него. Мъката, която прочете по лицето му, накара сърцето ѝ да се свие от болка. — Не се измъчвай, скъпи мой, с болките от миналото.

Той остави чашата си върху мрамора на камината, обърна се и взе лицето ѝ в ръце.

— Не трябваше да се женя за теб, скъпа. Върви си, върви, преди да ти сторят зло. Бягай от тази къща и никога не се обръщай назад!

Но блесналите му очи изгаряха душата ѝ и говореха друго, говореха за силната му страст и отчаяние. Тези любими очи общуваха със сърцето ѝ, поглъщаха я, сякаш повече нямаше да я видят.

— Не! — прошепна тя. — Оставам!

— Не се ли страхуваш? — попита Люсиен с дрезгав глас, а пръстите му изгаряха кожата ѝ също както очите му — душата ѝ.

— Страх ме е, но оставам!

Думите ѝ бяха едновременно заявление и клетва.

26.

Гъста мъгла се спусна над Нови Орлеан в деня на погребението на Доминик в една от малките бели гробници на ограденото със стена гробище в края на града. Мястото беше тихо и самотно. Към него се насочиха само петима скърбящи и свещеникът, който следваше ковчега по тясната пътека. Те спряха пред отворената гробница.

Карес трепереше от хладния, влажен въздух. Тя наблюдаваше ято косове, които излетяха от клоните на вечно зеления дъб, стреснати от натрапването на живите в тишината на града на мъртвите. Придърпвайки по-ниско качулката си, за да се предпази от мъглата, тя следваше високата фигура на Филип, Люсиен беше зад нея, а Паскал и Нинон вървяха най-отзад.

Водата беше толкова близо до сушата в колонията, че първите френски заселници я бяха нарекли flottant „плаваща земя“. Повечето мощи трябваше да бъдат в гробници или в подобни на пеци сводести изби, построени в редици, обикновено между стените на гробниците. Всичко това мина през главата на Карес, докато свещеникът започна да говори. Букетът кървавочервени камелии върху ковчега беше единственото цветно петно в мрачния пейзаж на гробището от сиво, бяло и черно.

След като свещеникът приключи, Паскал пристъпи напред, преди наетите за тази цел работници да поставят ковчега в гробницата, и сложи нещо върху полирания дървен капак. Карес видя, че Филип му хвърли убийствен поглед през свитите си кехлибарени очи. Каквото и да беше, той се противопоставяше, но не достатъчно, за да спре Паскал. Тя отмести поглед. Нямахше желание да се взира толкова силно. Някакво странно предчувствие ѝ подсказваше, че има нещо общо с вуду.

Люсиен каза няколко думи на свещеника, след което застана до нея, докосвайки ръката ѝ:

— Ела, няма какво повече да правим тук.

Тя с облекчение се остави да я води край най-различните гробници, някои така сложно изработени, че приличаха на малки къщи, към изхода и към „Рю дьо Тулуз“. Каретата чакаше, а Раймонд беше на мястото на кочияша. Филип повдигна шапката си, за да се сбогува, и се отправи с отсечена стъпка надолу по тясната улица.

— Трябваше да му предложи да го закараме, но самата мисъл да прекарам още известно време в компанията му е повече, отколкото мога да понеса. — Сподели Люсиен, като помогна на Карес да се качи в каретата.

Нинон седна до Раймонд. Паскал бе пожелал да остане сам и да излее скръбта си на гроба на Доминик. Свещеникът яздеше след тях заедно със собственика на погребалната къща и работниците.

— Колко мрачен ден за погребение — потрепери Карес, извърщайки глава от прозореца на каретата, след като напуснаха гробището.

— Казах ти, че не е нужно да идваш — напомни й тихо Люсиен. — След това, което ми разказа, никой не би изисквал от теб, да присъстваш.

— Тя е работила всеотдайно през целия си живот за семейство Сен Амант, а и аз сега съм Сен Амант. Правилно беше да изразя почитта си. — Карес не мислеше, че Доминик бе подредила масичката и бе поставила змията в гардероба ѝ. Не е имала време да извърши и двете неща, преди да умре. Но въпросът, дали те са били поставени по нареждане на Доминик, все още измъчваше съзнанието ѝ.

— Ще посетиш ли Соланж този следобед? — попита Люсиен.

Съпругата на губернатора беше поканила Карес на игра на карти заедно с няколко други видни дами в града.

— Ти искаш ли да отида? — попита Карес, загледана през прозореца.

През тези два дни след смъртта на Доминик атмосферата между нея и Люсиен беше напрегната. Въпреки че предната нощ, той я люби бурно и страстно, което ги доведе до неописуем възторг, сутринта беше излязъл, преди тя да се събуди и отсъства цял следобед, чак до късно вечерта. Наранена и ядосана, тя се престори на заспала, когато той се прибра. Те разговаряха малко, след като се събудиха. Единственото, което ѝ каза беше, че не е длъжна да ходи на погребението на Доминик.

— Ако нямаш желание, не ходи при Соланж — каза ѝ той с онзи студен и далечен глас, който тя ненавиждаше. — Мислех, че ще бъде приятно развлечение след такава потискаща сутрин.

— Може би си прав — размисли неспокойно Карес. За негово учудване, тя едва се удържаше да говори спокойно.

— Ще ти оставя каретата. Моята работа може да се свърши и пеша — отговори ѝ със същия далечен глас.

Той винаги заминаваше по някаква мистериозна работа. Карес хапеше притеснено долната си устна и си мислеше, че това я влудява. Къде ходи? С кого се среща? Какво би могло да държи един мъж далече от дома му толкова време, освен, може би, друга жена? Очите ѝ потъмняха от болка при мисълта, че Люсиен може да има любовница.

— О, вкъщи сме — обяви той, когато спряха пред входа.

Помогна ѝ да слезе и се отправи към вратата. Раймонд и Нинон тръгнаха към задния вход.

Завъртайки ключа в ключалката, той отвори и пропусна пред себе си Карес в мрачното преддверие. В къщата беше влажно и студено. Той изпрати Карес да се стопли до жаравата на камината в салона.

— Мислила ли си за костюма си за бала с маски на Соланж?

Люсиен се поинтересува, като че искаше да подобри настроението, следвайки я в полутъмната стая.

— Не съм имала настроение да измислям костюми — отговори Карес, като му позволи да ѝ помогне да си свали пелерината.

— Ще се състои само след седмица — напомни ѝ той. — Може би мадам Сесил вече има нещо ушито.

— Този бал с маски на Соланж изглежда е събитието на годината.

Карес демонстрираше безразличие. Свали ръкавиците си и протегна ръце към огъня.

— Миналата вечер Соланж изпрати по мене един костюм. Изглежда са ѝ го донесли от Франция преди няколко години. Тя се кълне, че изобщо не го е облякла, след като е видяла, че не е в неин стил. Помислила, че може да ти хареса. Смятам, че истинската причина е малкият размер, макар че бях достатъчно дипломатичен да не ѝ го спомена — сподели Люсиен. — Въпреки това, на теб ще ти стои чудесно, а и мисля, че искаше да бъде учтива.

— Ти си бил със Соланж миналата вечер? — попита Карес с твърд глас.

Тя знаеше, че губернаторът отсъства. Той инспектиреше крепостите в Бразилия по устието на Мисисипи.

— Обещах на Пиер-Франсоа да я наглеждам. Ти знаеш колко бързо се отегчава Соланж, а когато е отегчена, може да създаде хаос — говореше той, а в думите му се долавяше острота и неприязън.

— И какви са плановете ѝ за бала с маски? — Попита Карес сдържано, като все още стоеше с гръб към него. Тя се бореше с обземащата я ревност. Беше ли безпътната Соланж причината, която го задържаше с часове чак до късно през нощта?

— Сложни, както обикновено — каза Люсиен със сарказъм в гласа.

Той дори не харесваше Соланж. Защо му трябва да прекарва токова време с нея? Карес си помисли с дълбока въздишка, че изобщо не разбира мъжете.

— Да не съм ти развалил настроението, скъпа? — попита той, като дойде и застана зад нея с ръце върху раменете ѝ и с устни в косите ѝ.

— Защо ми задаваш такъв въпрос? — промърмори тя, борейки се с нарастващата я нужда да бъде близо до него, да се обърне и да потъне в прегръдките му.

— Ти въздъхна толкова тежко — отговори той, обръщайки я срещу себе си.

— Времето стана студено след полъха на пролетта, което се прибави към меланхолията ми — каза Карес, като се отдръпваше от комфорта на прегръдката му, но ръцете му бяха върху раменете ѝ.

— Според мен ще е по-добре да отидеш при Соланж този следобед. Не искам да мисля, че си сама и бродиш из тази голяма къща.

— Разбира се, ти би могъл да останеш и да ми правиш компания. — Тя прошепна тези думи, но се страхуваше, че много добре знае какъв отговор ще последва.

— Бих искал, скъпа, стига да можех, но имам неотложна работа.

Каза ѝ това с извинителен, но твърд тон, нетърпящ възражения. Целуна челото ѝ леко, а ръцете му я обгърнаха здраво:

— Но преди да тръгна, има време да се отбием до нашата спалня.

Той шепнеше в ухото ѝ, а дъхът му беше топла милувка.

— Сега ли? — промърмори тя.

Тих дрезгав смях се откъсна от гърлото ѝ. Чувствеността, която се съдържаше в думите му, повдигна настроението и обувана въображението ѝ.

Точно когато Люсиен се наведе към нея, те чуха трополенето на ботушите на Раймонд по дървения под на дългия коридор. Той идваше от двора, след като беше закарал каретата до конюшните. Те бързо се разделиха, когато той стигна до отворената врата на салона.

— Извинете ме, мосю, но един прислужник на мосю Сониер чака отвън. Той помоли да предам това съобщение на мадам — обяви Раймонд, като подаде сребърен поднос, в който имаше сгънато писмо запечатано с червен восъчен печат.

— Ивон — каза Карес, протягайки ръка за писмото. Тя бързо го отвори с ножчето за отваряне на писма, което Люсиен взе от бюрото и ѝ подаде.

— Тя добре ли е? — поинтересува се той, щом видя намръщеното ѝ лице.

— Времето ѝ е дошло; изглежда, че бебето няма търпение да се роди — отвърна Карес. — Пиер е изпратил за жена от манастира, но аз обещах на Ивон, че ще бъда с нея, когато времето настъпи. Пиер казва, че тя е обезпокоена от факта, че бебето идва толкова рано. Не трябваше да роди преди края на следващия месец. Трябва да отида при нея — каза му тя, загрижена за приятелката си.

— Разбира се — съгласи се той и се обърна към чакащия в коридора Раймонд. — Налага се да изкарате пак каретата. Мадам трябва да излезе. Кажи на прислужника на Сониер, че мадам ще потегли за дома на господаря му. Той може да язди заедно с вас.

— Благодаря, скъпи. Бих искала да направим това, за което говорихме, но знам, че Ивон е изплашена. Това е първото ѝ раждане и наоколо няма нито една близка жена, за да я окуражава — каза му Карес, а в думите ѝ се долавяше съжаление.

— Прави, каквото е необходимо. — Люсиен беше малко учуден. — Когато се отнася за такива неща, ние мъжете стоим настрана и се прекланяме пред смелостта на жената.

— Трябва да призная, че знам много малко за тези неща, но си спомням, че съм чувала, че винаги трябва да се молим майката да роди

лесно.

Карес въздъхна след тези думи. Люсиен взе пелерината ѝ от облегалката на канапето, където я беше оставил. Той обви раменете ѝ с дрехата и я завърза нежно около врата ѝ. Взе от масата ръкавиците ѝ, повдигна едната ѝ ръка до устните си и я обърна, за да целуне чувствителната ѝ длан. Тя потръпна от възбуда, а той ѝ сложи ръкавиците ѝ ги издърпа до ръкава ѝ.

— Ти затрудняваш тръгването ми — каза тя с дрезгав шепот.

— Аз възнамерявам да направя така, че никога да не ти бъде лесно, моя красива съпруго.

Той сложи и другата ѝ ръкавица. Наведе се и докосна разтрепераните ѝ устни с горещата си уста:

— До скоро.

— Да, до скоро — прошепна тя щом той отдръпна копринения си мустак от бузата ѝ, след което вдигна качулката ѝ и я постави като ореол върху златистата ѝ коса.

— Предай поздравите ми на Ивон и Пиер — каза Люсиен, като ѝ помагаше да се качи в каретата.

Преди да затвори вратата, тя повдигна ръка до устните му за сбогом. Имаше някаква странна тъга в тези тъмни очи. След това той затвори вратата.

Карес се наведе напред, за да може да гледа през прозорчето на каретата и се втренчи в него, застанал без плащ и шапка в мъглата. Внезапно предчувствие, че няма да го види скоро, я осени. Вдигайки ръка, тя изтри запотеното стъкло, за да хвърли последен поглед на красивата му мъжествена фигура, преди да завият зад ъгъла и той да изчезне от погледа ѝ, изгубен в сивия облак, който покри тесните улици на Нови Орлеан. Тя се облегна назад, тихо произнасяйки молитва, за да не се сбъднат предчувствията ѝ. Надяваше се те да са следствие на нервната криза, причинена от тъжните събития тази сутрин.

С островърхия покрив и широката си тераса „Рю дю Мейн“, къщата на Сониер, беше оазис от топлина и светлина в мрачния февруарски следобед. На почукването на Карес отвори самият Пиер.

— Колко мило, че дойде. Сигурен съм, че Ивон ще бъде толкова щастлива — каза той, поемайки пелерината ѝ. — Ела, тя е тук, отзад, със сестра Ксавие.

Вилата беше като много други в града — четири квадратни стаи на втория етаж, които се отваряха една към друга, както в Сан Ръогре. Долният етаж бе тухлен и се използваше за складово помещение. Всяка стая на горния етаж имаше и врата към предната или задната веранда. Отделни постройките осигуряваха жилищата на прислугата и кухнята, разположени в оградената със стена градина.

Карес чу стоновите на Ивон като следваше Пиер през елегантно мебелираната гостна към господарската спалня. Оранжево-сини пламъци танцуваха в камината, разположена срещу покритото с балдахин, черешово легло. Червено-белите цветове на спалното бельо и покривката на леглото по някакъв странен весел начин контрастираха със звуците на болка, които идваха от леглото.

— О, добре, мадам Сен Амант е тук, малката ми.

Сестра Ксавие се размърда от мястото си до леглото, където даваше на зачервената млада жена подсладена вода с лъжичка, за да поддържа силите ѝ за изпитанието.

— Как се справя тя? — попита Карес, щастлива, че вижда тук старата си учителка от манастира на урсублинките.

Монахините ръководеха болницата в Нови Орлеан и израждаха всички бебета в колонията. Викаха лекар само ако раждането беше особено трудно, иначе те бяха достатъчно опитни при изражданията. А лекарят обикновено беше военният хирург.

— Нашата Ивон се справя доста добре. Тя е здрава млада жена и всеки може да види, че бебето няма търпение да се появи на бял свят — отвърна сестра Ксавие.

Внимателната монахиня гледаше малкия часовник, поставен до леглото, засичайки продължителността на контракциите, които принуждаваха пациентката ѝ да се извива като дъга в леглото. Ръцете на Ивон мачкаха ленените чаршафи, докато се въртеше и гърчеше от болка на всички страни.

Веднага след като контракциите спряха, Карес потопи парче лен в купата с вода и избърса зачервеното лице на приятелката си. Ивон лежеше изтощена, като си отдъхваше и подготвяше за следващата контракция.

Щом монахинята излезе за момент от стаята, за да донесе още вода, Ивон погледна Карес с лека закачка в ясните сини очи и прошепна:

— Не е така забавно бебето да излезе навън, както да влезе вътре.

— О, Ивон, сестра Ксавие не трябва да чува, че говориш такива неща — каза Карес, усмихвайки се на приятелката си.

— Никога няма да погледна това пак, без да се разтреперя.

Ивон посочи към тясната кушетка с ниско извити спираловидни рамене, която стоеше в единия край на леглото.

Когато моментът на раждането настъпеше тя щеше да бъде преместена върху леглото за акуширане. Тези прибрани рамене, в края на кушетката щяха да се отворят и да се спуснат отстрани и Ивон щеше да се държи за тях, за да ѝ помогнат да изкара бебето на бял свят. Всяка господарска спалня имаше такова нещо, съхранявано до леглото.

След това Ивон не можа да продължи да говори, тъй като последва нова контракция. Карес взе ръката ѝ, а монахинята засече времето. На Карес ѝ се струваше, че контракциите продължават все по-дълго и стават все по-чести.

— Справяш се прекрасно, малката ми — каза на извиващата се от болки жена, сестра Ксавие. — Няма да продължи много.

— За мен няма да е достатъчно бързо, сестро — простена Ивон, сграбчвайки пръстите на Карес.

Дъждът се засилваше, докато трите жени, свързани от ритуал, стар колкото света, чакаха природата да си свърши работата. Пиер идваше до вратата през няколко минути, за да се увери, че всичко върви както трябва, след това сестра Ксавие се връщаше до леглото, за да засече последната контракция.

— Кажи... кажи ми някоя клюка — въздъхна Ивон, обръщайки се към Карес в края на една извънредно силна контракция. — Нещо, което да отвлече мислите ми от следващата...

Карес ѝ разказа за планирания от Соланж бал с маски и те се закискаха над вероятния ѝ избор на костюм, независимо от неодобрението на добрата сестра. След това Ивон беше обхваната от нова, още по-продължителна болка.

— Още няколко такива, малката ми, и си готова за леглото за раждане — каза монахинята на изтощената бъдеща майка.

— Благодаря на добрия Господ — прошепна Ивон. — Мисля, че не ми останаха много сили.

— Ще донеса още лен и ще говоря със съпруга ти — рече монахинята и се упъти към вратата.

— Бързо ми разкажи, преди тя да се върне и болката да започне отново, за убийството на Доминик — едва изрече Ивон. — Пиер е чул за това на пазара. Вярно ли е, че е била вуду магьосница и са видели бял мъж да напуска дома ѝ същата сутрин?

Карес погледна приятелката си смаяна, но преди да успее да попита нещо, контракциите започнаха отново. Те не престанаха, докато стоновете на Ивон не се превърнаха във викове. Тя започна да се напъва, както ѝ бе казала сестра Ксавие.

— Време е, малката ми, ще те преместим за твоето освобождаване — каза монахинята.

С помощта на Карес тя я премести върху тясната кушетка.

Самата Карес стоеше безпомощна, докато Ивон се държеше за подпорите на кушетката и се напъваше при всяка контракция. Стоновете ѝ бяха дълбоки и постоянни, но сестра Ксавие не виждаше нищо нередно в това, а я окуражаваше с висок глас. Ивон забрави всичко, когато се показа главата на бебето с кичур оранжево-червена коса. След това малко, добре оформено телце се плъзна в чакащите ръце на сестра Ксавие.

— Имате чудесен син! — обяви монахинята.

По лицето на Карес се стичаха сълзи. Детето плачеше силно, а косата му имаше същия цвят като на майка му.

По-късно, след като Пиер видя сина си и придружи сестра Ксавие до изхода, Ивон лежеше в леглото си, облечена в чиста нощница, а бебето, увито в пелена, беше в ръцете ѝ. Тя погледна Карес и каза:

— Личи си, че е мой, виж тази коса. Не мога да повярвам, че нещо толкова сладко може да причини толкова болка — въздъхна тя.

Погледна към Карес и попита притеснено:

— Нали не казах нищо вулгарно в присъствието на сестрата? От болка не мога да си спомня нищо.

— Не, въпреки че мисля, че сестра Ксавие е чувала по време на ражданията неща, които биха накарали и моряк да се изчерви — изрече Карес, докосвайки с преклонение мъничките пръстчета на бебето.

— Радвам се, че беше тук, Карес — каза Ивон и се прозя.

— Аз също се радвам, но мисля, че сега и двамата трябва да откъхнете — нежно отвърна Карес. — Лека нощ и приятни сънища.

Докато тя стигна до вратата, и Ивон, и бебето заспаха. Пиер се изправи от стола си до огъня и ѝ се усмихна уморено:

— Ще позвъня на кочияша ти. Той вечеря заедно с моите слуги в кухнята. Но мога да ти предложа късна вечеря. Аз не съм вечерял и ще се радвам на компанията ти.

— Да, това звучи чудесно — съгласи се Карес, установявайки, че не е яла от сутринта. Тя имаше и друг мотив, искаше да го попита какво е чул за убийството на Доминик. Изказването на Ивон измъчваше съзнанието ѝ целия следобед и вечерта.

Една прислужница им донесе димящо гърне с бамя, пресен препечен френски хляб, прясно масло, а също и бутилка вино. Вкусната храна и виното разтовариха съзнанието на Карес и възвърнаха силите ѝ. След като вдигнаха тост за новороденото и преминаха на сиренето и плодовете от Сент Доминго, които прислужницата бе донесла за десерт, Карес реши да попита Пиер какво е чул за смъртта на Доминик.

— Не много, наистина, само няколко клюки в кафенето и на пазара. Тя е била заклинателка, с известна власт в града, поне така казват — отвърна той, повдигайки широките си рамене. — Но животът тук няма стойност и много от убийствата никога не се разкриват в Нови Орлеан. В кафенето говореха, че някой я е убил, за да ѝ затвори устата, тъй като знаела много тайни за важни личности в града. Изглежда е имала доста последователи от обкръжението на губернатора.

— Ивон каза, че си чул, че са видели висок французин да напуска къщата ѝ същата сутрин, когато е била убита — каза Карес, надявайки се, че не е разбрала приятелката си.

— Няколко деца, които играели на улицата, се кълнат, че са видели такъв човек, но никой не може да бъде сигурен — рече той, като се облегна и отпи от виното си. — Ще ти дам един приятелски съвет, Карес, и се надявам да го приемеш заради собствената си безопасност. Забрави за Доминик. Винаги е опасно, когато францужойка се забърка с вуду. Остави тези неща.

— Не мисля, че имам друг избор. Полицията не се интересува от разкриването на убиеца — сподели Карес с гримаса на отвращение.

— Така е по-добре, повярвай ми — каза той с вещина. — Този мъж, ако изобщо има такъв, никога няма да бъде разкрит, а ако бъде, нищо не може да се докаже.

Този разговор преминаваше непрекъснато през съзнанието на Карес, докато пътуваше от къщата на Сониер до дома си. Ако има такъв човек, той никога няма да бъде заловен, бе казал Пиер, но тя имаше ужасното подозрение, че ѝ е известна самоличността на този мъж. Почувства, че нещо в стомаха ѝ започва да се надига и да ѝ прилошава, докато гледаше тесните, мокри от дъжда улици. Само тук-там някоя светлинка от прозорец или от отворена врата на кафене, разкъсваха покривалото на тъмнината.

Мислите ѝ се върнаха пак към сутринта, когато бе убита Доминик. Същата сутрин Люсиен ѝ каза, че излиза да свърши нещо, което не може да чака. Дали то не беше, за да накара Доминик да замлъкне завинаги? Тя не можеше да не си спомни какво ѝ каза Луиу — говореше се, че Доминик е видяла мъжа, който е бил с Аурора в нощта, когато е умряла. И когато Люсиен е казал на Доминик, че трябва да напусне, дали тя не го е заплашила, че няма да мълчи повече? Дали нейният съпруг, мъжът, който обичаше с цялото си сърце и душа, не бе убил и двете жени?

27.

Градската къща беше потънала в сенки и нямаше никой, когато Карес се прибра у дома. Мъждукащата светлина на една-единствена свещ я посрещна в студеното, тъмно фоайе.

Паскал дойде откъм жилищата на слугите, когато Раймонд ѝ помагаше да слезе от каретата до входа на конюшните. Тя бе настояла да я закара до задния вход, тъй като не искаше да чака Паскал да измине целия път през къщата, за да отвори входната врата.

— Аз съм вечеряла. Ако запалиш огъня в спалнята ми, ще си легна веднага — каза тя на Паскал, който я придружи до салона. — Мосю не се ли е върнал още?

— Не, мадам — отговори Паскал, като позволи на Бруно и Бланш да влязат след него.

— Те нахранени ли са? — попита тя, навеждайки се да потупа Бруно, след което погали копринения гръб на Бланш.

— Да, мадам, готови са да заемат топлото си място пред огъня — каза Паскал с лека усмивка, първата след обзелата го меланхолия, причинена от смъртта на любимата му Доминик.

— Мисля, че си прав — съгласи се тя, изкачвайки се по стълбите зад Паскал, който носеше газена лампа, за да осветява пътя.

След като запали огъня, той напусна спалнята ѝ и остави Карес заедно с двете животни. Тя изпита леко притеснение, след като отвори вратата на гардероба, но беше твърде изморена, за да се нервира.

Облече бяла копринена нощница и наметна кадифен домашен халат. Наля си малко коняк от бутилката, поставена върху бюрото на Люсиен. Независимо от пламтящия огън и тежкия кадифен халат, тя не успя да прогони студа от костите си. Знаеше, че това се дължи по-скоро на съзнанието ѝ, отколкото на времето. Думите на Пиер не искаха да излязат от ума ѝ, въпреки че се опитваше да ги прогони.

Гледайки бюрото на Люсиен, потънала в мисли, в първия момент тя не забеляза писмото, което лежеше там. Но по някакъв начин кръстът върху восьмичния печат на хартията привлече вниманието ѝ и я

измъкна от мъглата на разсъжденията. Тя го бе виждала преди, във Франция. Не можеше да се сбърка кралския печат.

Изненадана, Карес взе плика и го обърна в ръката си. Трябва да е дошло с последния кораб от Франция, може би с дипломатическата поща за губернатора, но нямаше съмнение, че е адресирано до Люсиен. Той е бил излязъл, когато са го донесли, така че Паскал сигурно го е взел и поставил на бюрото.

Връщайки плика на мястото му, тя допи коняка си. Ето още една тайна, засягаща съпруга ѝ — писмо от краля. Човек, който не е бил във Франция, да е в такива близки отношения с краля; нещо, което придворните във Версай се стремяха да постигнат години наред.

— Кой, всъщност е той, Бруно? Можеш ли да ми кажеш? — мърмореше тя на глас, като седеше в стола до огъня и галеше рошавата глава. Кучето се повдигна, за да я погледне със сънени очи.

— Защо не попиташ него самия?

Дълбок мъжки глас произнесе отчетливо тези думи зад гърба ѝ.

Карес се изправи бързо на крака и се огледа. Люсиен стоеше до библиотеката от другата страна на камината. Тя погледна френските врати. Те все още бяха заключени, а вратата към коридора беше затворена.

— Но... как? — заекна тя.

— Това е нещо, което възнамерявах да ти покажа, скъпа — каза той с необикновено енигматичен поглед.

Люсиен се обърна, свали си шапката, постави я на един стол и тогава леко натисна един от орнаментите на библиотеката. За смайване на Карес, библиотеката се плъзна тихо навън и откри най-горната част от стълбите. Един фенер със запалена в него свещ проблясваше там, където той го бе оставил.

— Ти си влязъл оттук? — попита Карес озадачено. — Но защо?

— Мислех да те изненадам. Видях светлина от улицата, а и не можах да намеря ключа си. Глупаво беше да събуждам Паскал, когато можех толкова лесно да използвам скрития вход — обясни Люсиен, като взе фенера и затвори вратата на библиотека.

Карес го гледаше все още изненадана, докато той сваляше мокрия си плащ.

— Но защо има скрито стълбище в господарската спалня? — поинтересува се тя.

— Когато баща ми е строил къщата, той го е включил в плановете, тъй като е живял в Нова Франция и е преживял индианските нападения. В Сан Рюгре също има такъв изход, в стаята, която принадлежеше на Аурора. Пожарът също е опасност в Нови Орлеан. Проходът е още един път за бягство. Излиза зад големия маслинен храст отстрани на къщата, до портата в стената. Ако не знаеш за неговото съществуване, никога няма да разбереш, че има такъв, тъй като жасминът, който обвива къщата, скрива изхода, затворен от иззидана стена.

— Не мога да повярвам, че никога не си ми казал за неговото съществуване — опита се да отговори Карес през стиснати устни.

— Прости ми, скъпа, нямах намерение да те плаша — извини се той, като застана пред нея.

Протегна ръка и погали нежно бузата ѝ, след това докосна разпуснатата по гърба ѝ коса.

— Казвал ли съм ти, колко ми харесва да гледам пуснатата ти коса, падаща като лунна светлина?

— Такива сладки думи! — каза остро тя.

Той криеше нещо и се опитваше да отвлече вниманието ѝ.

— Да и това е самата истина — той уви един копrienен кичур около пръста си. — Каква прекрасна гледка си, скъпа, в такава нощ! А как мина раждането? Пиер син ли има или дъщеря?

— Син — отговори по-меко тя, спомняйки си за бебето, което бе държала за момент в ръце, преди да го подаде на Ивон.

— А как е майката?

— Чудесно. Изморена, но щастлива — отвърна Карес.

— Когато видях светлината от улицата, знаех, че си вкъщи — прошепна той, а тъмните му очи обхождаха лицето ѝ, като че искаше някак да прочете мислите ѝ. — Нямах търпение да те докосна, ето така.

Той погали косата ѝ, после докосна брадичката ѝ и обърна бледото ѝ лице, за да срещне погледа ѝ.

— Нямах търпение да усетя вкуса ти, както сега мълвеше той, докато устните му се впибах в нейните. Почувства трепета и въздишката ѝ, но устата ѝ не се отвори, за да отговори на неговата.

— Отговори ми! — прошепна Люсиен, обгръщайки я с ръце, като я притискаше до себе си.

— Ти... ти ме объркваш и не мога да мисля — простена тя, когато устните му се спуснаха надолу по шията ѝ. Те изгаряха кожата ѝ и запалваха собствената ѝ кръв.

— Не мисли, скъпа! Чувствай! — шепнеше гой, продължавайки да целува кожата ѝ.

— Само ако беше толкова лесно — въздъхна Карес, сякаш думите му освободиха нещо в нея, позволявайки на заоблените женски форми да се огънат срещу твърдите мъжки контури на тялото му.

— Това е единственото, което има значение. Всичко останало е прелюдия — каза ѝ той, а ръцете му галеха дългата ѝ коса. Целуваше челото, клепачите, устните ѝ. Целувката му беше силна, търсеца. Като че ли искаше да отстрани всички други мисли от главата ѝ и да остави само горещото желание.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, пръстите ѝ се заровиха в гарвановочерната му коса. Докосването, о, да, мислеше тя, усещането, вкуса, миризмата му... Искеше да му даде усещанията си, да се превърне в чувствено същество, което не се интересува кое е правилно и кое не. В прегръдката му тя беше у дома си.

— Каж ми, че само това има значение — настоя той, сваляйки кадифената ѝ дреха.

— Само това има значение промълви тя.

В този момент той беше прав.

— Как искаш да те любя, скъпа? — попита Люсиен с глас, изпълнен от възбуда, като смъкна копринената нощница в краката ѝ. — Така ли? — каза той, коленичи и притисна устни до корема ѝ, а след това по-надолу, до пепеляворусите ѝ интимни къдри.

— Сърце мое — простена тя, забивайки нокти в мускулестите му рамене.

— Това е животът, красавице моя, самата му същност — напомни ѝ той, изправяйки се на крака. Гласът му бе станал дрезгав от едва сдържаната страст. Задържа лицето ѝ между ръцете си, впи горящия си поглед в нейния и каза:

— Затова са създадени мъжът и жената на този свят, за да празнуват чудната тайна, която съдбата е била достатъчно благосклонна да ни позволи да открием един в друг. Винаги търсех някой, нещо, което да запълни това празно място, да отговори на въпроса защо съм тук. С тебе узнах отговора.

— Аз също открих съвършенството с теб. — В очите ѝ блестеше цялата ѝ любов, а милувките ѝ съдържаха цялата нежност на света.

— Ела, само на няколко крачки ни чака райт — каза той с дълбок глас, разкъсан от вълнение и желание.

Ръка за ръка, те тръгнаха към леглото, а желанието я изпълваше цялата, изваждайки я от самоконтрол. Тя се обърна към него. Ръцете ѝ нежно се плъзнаха по жилетката му и за негово удоволствие започнаха да разкопчават копчетата. Желанието му нарасна неопишимо, когато тя нетърпеливо смъкна дрехата.

— Искам да почувствам кожата ти върху моята и коприната на гърдите ти, и... тук — рече Карес с палава усмивка, бавно спускайки ръка надолу по корема му към твърдия, пулсиращ символ на неговата мъжественост. — О, това също го искам — каза закачливо тя, а в същото време малките ѝ ръце галеха члена му, а стоновете му изпълваха ушите ѝ като най-сладка музика.

— Ако продължаваш да говориш така, моя красавице, няма да бъда отговорен за действията си. Всяка частица от мен крещи да се съедини с теб — шепнеше той, а очите му горяха като въглени.

— Това искам и аз.

Тя го погледна, след това се обърна и се намести в леглото.

Гледката на изящния ѝ гръб и виненочервената лилия, която гореше върху чувствителното ѝ рамо, разкъса сърцето му. Трябваше по някакъв начин да бъде там, да не позволи на това ужасно нещо да се случи. После, когато тя погледна към него с чувствена усмивка, с леко разтворени бедра, предизвикателството се оказа твърде силно. Тя усети, че Люсиен я сграбчи за кръста и потънаха в леглото. Ръката му раздели бедрата ѝ и той нахлу в сладките ѝ, влажни глъбини. Това я изненада, след това ѝ се стори прекрасно. Усещаше тялото му да се плъзга по нея, пленявайки ѝ. Каква наслада — да усеща цялата дължина и твърдост на члена му вътре в себе си, в най-интимната част от тялото си.

— Пак, пак! — викаше тя, докато той се движеше бавно навън и навътре, вкарвайки целия си член. Изпълваше я така, че тя чувстваше, че няма да издържи повече, след това се отдръпваше, оставяйки я празна.

— Не мога да издържа дълго така — простена той и я обърна с гръб към себе си.

Тя лежеше по очи, а ръцете му не спираха. Те галеха гърба ѝ, красиво закръглените ѝ задни части, копринените ѝ крака. Твърдите косъмчета по краката му докосваха до нейните и възбуждаха всеки нерв. След това ръката му влезе между бедрата ѝ, разтваряйки чашката на интимното ѝ цвете, галеше, притискаше я, което я караше да потъва все по-дълбоко във възбудата.

— Пусни го да влезе — промълви той, като обходи с език ухото ѝ, докато тя се разтваряше за него, предвкусвайки пътешествието в рая.

И Карес се отдаде на обхваналите я усещания. Ръката му дразнеше малката пъпка на страстта, след това навлезе в нея, показвайки ѝ неизпитани досега нюанси на любовта. Тя се гънеше и извиваше в ръцете му. С извита в екстаз глава, тя го видя да се изправя срещу нея, да я наблюдава, да се убеждава в насладата, която ѝ дава. Извика високо името му с изключителна възбуда и удовлетворение.

— О, моя прекрасна Карес, какво чудо си ти! Твоята вродена чувственост е като цвете, което се разтваря с все по-голяма красота — каза ѝ той, като я гледаше да лежи изтощена в леглото.

Косата ѝ се разстилаше около нея като коприна.

— Искам завинаги да те запомня така.

Черните му очи я поглъщаха. Тя лежеше и все още дишаше тежко от изживяното удоволствие. По копринената ѝ кожа блестяха капчици пот. Тези настойчиви очи ѝ се усмихваха, докосвайки я също като милувката на пръстите му.

— Говориш така, като че ме напускаш — тя му се усмихна закачливо.

Независимо от току-що изживяното пълно удовлетворение, тя почувства, че в нея отново се надига страстно желание. Как бе възможно той да я възбужда само с поглед?

— Животът е пълен с раздели и щастливи съединения, като това, тази нощ — отвърна Люсиен със загадъчен тон, който не ѝ подсказа нищо.

Думите бяха толкова красиви, а устните му, оказали се върху нейните, така меки, че тя забрави, че не ѝ е отговорил. Горещите му устни разтвориха нейните. Езиците им се срещнаха. Ръцете му обгърнаха финото женско тяло.

Топлината му запали огъня в нея. Ръцете ѝ се спуснаха по мускулестия му гръб, след това към задните му части, притискайки ги към себе си. Стон се изтръгна от гърлото ѝ, като усети втвърдили се член до слабините си.

Желанието я обхвана още веднъж, отдадена на прегръдката му, опиянена от наркотичната му целувка. Тя пак бе жадна за екстаза, който можеше да изпита само с него, но този път искаше да го почувства изцяло в себе си, за да я задоволи с дължината си.

— Сърце мое, изпълни ме! — стенеше тя, извивайки се под горещите му устни, които докосваха шията ѝ.

Неговият стон на капитулация прозвуча като химн на любовта, когато той се подигна над нея, разтвори я и я превзе. Тя отвърна на нахлуването му, забивайки нокти в стегнатия му таз.

Люсиен се стремеше към очакващите го глъбини, загубил контрол пред изгарящата от страст жена под него, която не се срамуваше от силното си желание. Той я обожаваше в този момент на превземане, когато тя му предаваше всичко. Когато се предаваше, тя бе сигурна и в неговата капитулация. Какво друго би могъл да иска един мъж от любимата си, освен този страстен отговор и приемането на всеки нюанс от тялото и душата му.

— Обичам те, моя красива Карес! — прошепна той, движейки се в нея.

— Обичам те, съпруге мой, Люсиен! — простена Карес, като тръпнеше с всяка част от тялото си.

Тя започна да се движи заедно с него, позволявайки на изключителното усещане да я обземе, чувствайки твърдия му, пулсиращ член да влиза в нея отново и отново. Влезли в един и същ ритъм, те изпълняваха танца на възторга под звуците на музика, която само душите им чуваха. По-бързо и по-бързо, двамата се издигнаха до чудото на върховното удоволствие. Екзалтираните им викове се сляха в един, когато достигнаха върха на съвършеното движение.

Думите бяха ненужни, тъй като нямаше думи, които да изразят това, което бяха изпитали. Телата им, сърцата им, най-съкровениите части от техните същества общуваха по начин, който не включваше речта.

Те лежаха прегърнати един до друг и знаеха, че няма значение какво още ще им поднесе живота. Беше им даден най-ценният дар от

съдбата, да преживеят пълното съединение на телата и душите. Ако животът им прекъснеше в този миг, те нямаше да съжаляват, тъй като бяха изпитали съвършенството, за което други само мечтаеха. Това преживяване превъзможваше всяка болка, всяка самота. Съдбата им се беше доверила и им бе поднесла този дар...

Мъгла обгръщаше къщата, когато камбаните на църквата отброиха дванайсетте удара на среднощния час. Карес и Люсиен утихнаха, погълнати от съня и един от друг.

Един полуизгорял в камината пън падна и разпръсна искри около себе си, след това изгоря и се превърна в тлеещи въглини. Бруно се претърколи, потънал дълбоко в кучешките си сънища, а Бланш, свита в един стол, зарови нос в елегантната си, бала лапа, също дълбоко заспала.

Яркото утринно слънце разпръсна мъглата и се промъкна в стаята, където Карес спеше сама. Потокът светлина най-накрая я събуди. Тя отвори очи и се загледа в празната възглавница на Люсиен. Само вдлъбнатината и слабото ухание показваха, че е бил там.

Протегна ръка и докосна мястото, където е лежала главата му. Тя се премести на мястото му и зарови лице във възглавницата му. Ако затвореше очи, можеше да си представи, че той е тук и я държи в прегръдките си.

Почукване на вратата я извади от мечтите ѝ. Тя седна в леглото и извика:

— Какво има?

— Аз съм Нинон, мадам. Нося ви закуската — извика жената зад затворената врата.

— Моля, влез — каза Карес, завивайки се с чаршафа, понеже беше гола.

След като Нинон отвори вратата, тя видя на пода нощницата си на купчина заедно с халата. Дрехите на Люсиен ги нямаше.

— Добър ден, мадам. Слънцето е изгряло и денят е чудесен.

— Точно това ме събуди, прекрасната слънчева светлина, която, ме огря — отвърна Карес, а жената постави подноса пред нея.

— Да направя ли нещо за вас, мадам? — попита Нинон, като ѝ наливаше чаша горещо кафе.

— Може би Бруно ще иска да излезе, а виждам, че Бланш спи също като господарката си.

— Кучето излезе заедно с мосю тази сутрин — каза усмихнато Нинон. — Мосю ме помоли да ви предам това.

Тя ѝ подаде сгъната на две бележка.

— Мерси, Нинон. Това е всичко засега. Нека след час Паскал да ми донесе вода за къпане.

— Много добре, мадам.

Нинон направи пауза, след това, преди да излезе, се обърна пак към Карес:

— Мадам, Мариет е променила решението си и иска да работи като икономка и камериерка. Ако все още искате да я наемете, тя ще дойде, когато пожелаете.

— Разбирам, но защо е променила решението си?

— Сега... сега, когато магьосницата е мъртва, тя не се страхува да работи в къщата.

— Добре, Нинон. Нека сестра ти дойде следобед. Ще си бъда вкъщи през целия ден.

Значи Мариет смяташе, че Доминик стои зад странните събития в тази къща. Тя се надяваше жената да е права, но някакъв инстинкт ѝ подсказваше, че не е била Доминик. Дано да грешеше.

— Тя ще бъде много доволна, мадам — отговори Нинон.

Карес не забеляза кога тя напусна стаята, тъй като се съсредоточи в посланието на Люсиен.

Скъпа,

Прости ми, но мислех, че ще е по-лесно да замина, докато спиш. Трябва да напусна Нови Орлеан за седмица, но ще се върна, за да дойда с теб на бала с маски.

Обичам те!

Люсиен

Объркана, тя заоглежда стаята, сякаш щеше да го открие, застанал някъде, като снощи. Почувства, че нещо стяга гърлото ѝ. Идваше ѝ да крещи от болка. Той пак беше заминал, без дори да определи посоката. Само едно обещание да се върне за бала и написаните с решителния му почерк думи „Обичам те“, само това ѝ

беше останало от него, с изключение на слабата миризма в леглото, която напомняше за изминалата нощ.

Като оглеждаше стаята, Карес забеляза, че пликът с кралския печат липсва. Беше го взел със себе си.

Тя се обърка. Мъжът, който обичаше с цялото си сърце, беше енигма, мистерия. Когато беше с него, любовта и страстта му побеждаваха всякакъв разум. Нищо друго нямаше значение, когато бяха заедно. Целият свят бе в прегръдките му. Но когато я напускаше, съмненията започваха да я преследват.

Спомни си как я изненада снощи, влизайки през тайния вход и си помисли, че някой е използвал този вход, за да внесе змията, която бе сложена в гардероба ѝ. Тя потръпна от отвращение. Надяваше се Мариет да е права и това да е била Доминик или някой, който работи за нея. Тя беше мъртва и Мариет беше права — магията на вуду трябваше да престане.

Тя беше мъртва, повтаряше си Карес, поднасяйки до устните си чашата с трепереца ръка. А висок французин е бил видян да напуска дома ѝ сутринта, когато е била убита.

28.

— Ти си най-хубавата овчарка, която някога съм виждал.

Дълбок глас изтръгна Карес от концентрацията ѝ. Тя се оглеждаше, облечена в костюма на Соланж за бала с маски.

— Люсиен! — извика Карес задъхано, виждайки отражението му във високото огледало. После се обърна и се втурна към него.

— Мислех си, че няма да се върнеш навреме.

Той разтвори ръце и я притисна до себе си.

— Обещах да се върна навреме и да те придружа. Винаги изпълнявам обещанията си — каза той и обхвана сърцевидното ѝ лице с ръцете си.

Люсиен я целуна много нежно. Това докосване предизвика поток от желания, който премина през нея.

Тя потъна в сигурното убежище на прегръдката му, усети вкуса на устните му, докосна леко заоблената му брадичка с набола по нея брада, усети познатото ѝ мъжко ухание. Колко много ненавиждаше предстоящото събитие, понеже си мислеше, че трябва да отиде без Люсиен. Соланж я накара да обещае, че ще отиде, дори ако съпругът ѝ не се върне навреме. Тя се съгласи неохотно, понеже знаеше, че Люсиен не желае да противоречи на губернатора и на съпругата му.

— Мислех, че няма да дойдеш и ми беше противна мисълта за бала с маски — призна тя след една спираща дъха целувка. — Ако побързаме, ще има време да се преоблечеш. Паскал каза, че имаш костюм от миналата година. Той го е приготвил и го е оставил в гардероба ти.

— Ще трябва да се избърсна, скъпа — отвърна Люсиен, като все още я държеше в прегръдките си, сякаш самата мисъл да я пусне го плашеше. — Когато влязох в къщи, помолих Паскал да донесе топла вода.

— Къде си бил? Наметалото ти е скъсано и мокро — каза загрижено Карес, щом успя да огледа по-внимателно съпруга си.

Той изглеждаше уморен. Простите дрехи, които носеше, бяха одърпани и мръсни. Същото бе състоянието и на обикновената триъгълна шапка, която беше захвърлил, смачкана на един стол.

— Пътешествия в името на короната — рече нервно той, отдръпвайки се от нея. — Трябва да внимавам. Не искам да разваля такъв изключителен костюм.

— Такава е идеята на Соланж относно облеклото на една овчарка — каза заядливо Карес, оглеждайки роклята.

Тя беше от розова копринена тафта, гарнирана с волани, които откриваха розовото и синьото върху белия фон на набраната фуста. Дантелен корсет повдигаше високо гърдите ѝ. Дълбоко изрязаното деколте почти разкриваите кораловите ѝ пъпки. Копринена престилка, каквато нито едно селско момиче нямаше, довършваите тоалета. Късата пола стигаше само до глезените и откриваше розови копринени обувки с високи токове и бели копринени чорапи, обсипани с мънички розови точки.

— Има и една огромна смешна шапка, цялата покрита с копринени цветя и разбира се, бял сатенен овчарски ямурлук. Маската е само домино. Мисля, че ще приличам на овца! — каза Карес с неодобрение.

Люсиен се засмя на описанието ѝ. Тя изглеждаше очарователно в костюма. Той се съгласи, че само овчари в двора на Версай могат да си позволят подобни костюми.

— Ти ще бъдеш най-хубавото агънце — отвърна той, като докосна къдрите, които Мариет внимателно бе подредила, за да прилича на елегантна селска девойка.

Почукване на вратата обяви, че Паскал е донесъл водата за бръснене. Карес седна пред огледалото, а Люсиен застана до поставката за бръснене. Тя постави руж върху бузите си, поправи този върху устните, част от който Люсиен бе погълнал с целувките си. Сложи парфюм с аромат на момина сълза зад ушите си, около врата и в деколтето. За момент докосна огърлицата си, от която висеше медальон с надпис: „Всичко е прекрасно, когато обичаш.“ Колко вярно бе това. Тази нощ щеше да бъде изпълнена с удоволствия, тъй като любимият ѝ се бе върнал. Нямаше значение къде е бил, важно беше, че си е вкъщи.

— Готова ли си, красавице моя? — попита Люсиен, като излезе от сянката на най-отдалечения ъгъл на стаята.

— Ако ми помогнеш да си завържа маската.

Карес се изправи и се обърна към него с домино в ръка. Тя спря, когато го видя. Костюмът му стоеше перфектно. Пират-измамник, от яркочервената превръзка на челото до широките ръкави на разтворената на гърдите риза. Обут бе в тесни, черни бричове, натъпкани във високи ботуши. Около кръста му беше обвит червен пояс, на който висеше меч. Към едното му ухо бе прикрепена златна обица. Черната маска на очите му създаваше около него тайнственост.

— Е, какво мислиш? — попита той с лека усмивка.

— Стои ти идеално — каза тя с дрезгав смях. — Пират-измамник.

— Това като комплимент ли да го приема? — интересува се той.

В същото време взе от ръката ѝ доминото, докато Паскал изнасяше съдовете с вода.

— Обърни се, скъпа.

— Харесват ми такива пирати — каза нежно тя, обръщайки се, за да може да завърже маската ѝ.

— А аз обожавам такива полуовчарки — промърмори Люсиен и се наведе да целуне грациозната ѝ шия. Ела. Ако не тръгнем веднага, ще бъда принуден да те държа в тази стая цяла нощ — рече той, отделяйки се от нея с въздишка.

— Разбира се, можем да си тръгнем рано — предложи с тих шепот Карес, докато той наместваше пелерината върху раменете ѝ.

— О, без съмнение ще си тръгнем рано — потвърди той, а гласът му преливаше от страст, която трудно удържаше.

— Като си мислиш, че ще се върнем вкъщи, времето на досадния бал при Соланж ще изтече много по-бързо.

— Шапката ви с цветя, мадам и ямурлукът ви! — каза ѝ разчувстван след проявата на нейната любов и желание.

Той ѝ подаде огромната претрупана шапка и ямурлука, отрупан с букетчета рози и панделки. Трябваше да се бори със себе си, за да не я грабне в прегръдките си. Нямахше желание да ходят, където и да било. Искаше да се любят по онези начини, по които знаеше, че ще възбуди цялата ѝ страст.

— Няма да си сложа тази шапка, докато не стигнем до Водрюл — отсече тя решително, гледайки претрупаната декорация върху сламената шапка. — И ще се чувствам като кръгла глупачка, ако облека този ямурлук, но предполагам, че ще обидя Соланж, ако не нося пълния костюм.

— Ямурлукът е вече твърде много — съгласи се Люсиен. — Мисля, че Соланж ще преживее разочарованието да не го види.

Соланж му препречваше пътя достатъчно тези дни. Карес не беше длъжна да се съобразява с нея. Въпреки че Соланж му досаждаше, имаше начин да я накара да мълчи. След като вече притежаваше красивата си съпруга, нямаше как Соланж да го принуди да влезе в леглото ѝ, колкото и да го заплашваше и каквото и да му предлагаше.

Дори ако това означаваше да види сивите очи на Карес да го гледат с отвращение, нямаше да се поддаде на изнудването на Соланж. Той ѝ беше заявил това, като тръгна нагоре по реката заедно с Нашоба. Когато докладът му стигне до Франция, с изнудването на семейство Водрюл ще бъде свършено, ако всичко, разбира се, върви по плана му.

— Добре. Значи ще оставя този ямурлук — каза Карес със смях, който звучеше като сребърни звънчета.

Тя захвърли наметалото на пода.

— Вече съм готова за бала с маски.

Домът на губернатора плуваше в светлини, когато каретата им спря отпред. Високи фенери допълваха светлината на луната в необикновено топлата за сезона нощ.

Изобщо не ѝ трябваше пелерина в такава топла нощ, помисли си Карес, докато Люсиен я водеше по тротоара до къщата, на губернатора. Маркизът и маркизата стояха на входа на декорираната в бяло и златно бална зала и посрещаха пристигащите. Те бяха единствените, на които бе позволено да бъдат без маски. Соланж беше облечена като римска императрица, а съпругът ѝ като римския император Цезар.

— Колко подходящо. Те третират колонията като собствена империя — каза Люсиен на Карес, като се наредиха в колоната на гостите, чакащи да ги приемат.

— Колко си красива, скъпа — подхвърли Соланж на Карес, когато застанаха една срещу друга. — Искам да говоря насаме с теб,

след като всички гости пристигнат. Да се срещнем в будоара ми, когато стрелките на часовника отброят един часа.

Сините ѝ очи гледаха Карес с някакво неразгадаемо чувство.

— Имам да ти съобщя нещо за семейството ти във Франция, което е много важно. Не се шокирай толкова, направих няколко проверки за теб. Знаех, че личността на селско момиче, която си приела, е само прикритие. Ти не си обикновена изселница. Разбрах това в момента, в който те видях, но нямах представа, че произходът ти е толкова благороден.

Соланж потрепна и се поклони ниско на Карес, като говореше толкова тихо, че никой да не може да чуе разговора им.

Моментна паника обхвана Карес и тя не можа нито да помръдне, нито да отговори. След като забеляза, че всички я гледат, тя се усмихна на Соланж и тръгна към балната зала. Чу, че Люсиен казва нервно няколко думи на маркизата, след което дойде и застана до нея.

— Нещо не е наред ли, скъпа? Изглеждаш така, като че ли си видяла призрак — каза ѝ той с тих, загрижен глас.

— Не. Просто съм шокирана от костюма на Соланж. Не знам откъде ѝ е хрумнало, че римските императрици носят червени перуки. Стилът може би е автентичен, но този цвят е ужасяващ.

Карес се опита да обясни по този начин изражението си. Тя наистина бе видяла призрак, призрака на своето минало, отразен в очите на Соланж.

— Тази жена обича да прави сензации. Съгласен съм с теб относно цвета.

След като маркиз и маркиза дьо Водрюл влязоха в балната зала, оркестърът засвири първия менует. Те направиха първите стъпки на танцувалната площадка и след като маркизът даде знак, останалите се присъединиха към тях.

Люсиен подаде ръка на Карес. Тя му хвърли бледа усмивка и постави студените си, треперещи пръсти в горещата му длан. Тялото ѝ се движеше механично под звуците на музиката. Съзнанието ѝ изцяло бе заето с думите на Соланж. Тя бе разкрила нейната самоличност, положението на семейството ѝ, а също така сигурно знаеше и за обвинението, което я бе довело до затвора.

Карес приемаше партньори за следващите танци, но вниманието ѝ беше съсредоточено в стрелките на големия часовник в коридора,

който се виждаше от балната зала. Нетърпението ѝ нарастваше, а времето бавно, агонизиращо пълзеше. Най-после стрелките показаха един часа. Тя излезе от балната зала, след като беше изпратила Люсиен за чаша шампанско. Всички бяха все още маскирани, затова не можа да познае високия мъж, с когото почти се сблъска.

Тя изтича нагоре по стълбите. Едва не събори един роб — лакей, облечен в ливрея и напудрена перука. Соланж наистина бе решила да превърне губернаторското жилище в малък Версай, но дали същото не се отнасяше и за интригите?

Карес стигна до затворената врата на будоара на маркизата, останала без дъх. Измъчвах я спомени. Каква ли игра играеше Соланж? Какви ли новини има за баща ѝ и защо изобщо ѝ е притрябвало да разкрива самоличността ѝ?

Вратата се отвори мигновено, сякаш Соланж бе усетила страха ѝ.

— Влезте, има много неща, които искам да ви разкажа. Мисля, че ще ви заинтересуват.

Студените ѝ сини очи гледаха Карес с триумфиращ блясък.

Еlegantна и официална, в синьо, златисто и слонова кост, стаята би могла да бъде една от тези във Версай. Всичко трябва да е донесено от Франция, помисли Карес, като влезе в будоара. Инстинктът я предупреждаваше, че е жертва, влязла в капана на ловеца.

— И така, вие сте дъщерята на маркиз де Вилие. Вашето семейство беше разсипано от един мъж — копеле, незаконно роден. Това е една от ирониите на съдбата. Тя си е играла с вас, скъпа. Но, забравих, че не знаете колко тъжен е станал животът ви — тя гледаше Карес, удължавайки агонията, играейки си с нея като котка с мишка.

— Какво искахте да ми кажете, мадам?

— Познавате ли мъжа, който убеди краля да издаде своето писмо срещу вас и вашия баща? — каза тя с жестока усмивка.

— Не — прошепна Карес. — Как се казва той? — ужасната болка в стомаха я предупреждаваше, че не трябва да чува името.

— Люсиен Сен Амант! — просъска победоносно Соланж.

— Аз... не ви вярвам — заекна объркано Карес, като се разсмя шокирано и отчаяно.

Всяка частица от тялото ѝ крещеше, че това не може да бъде вярно.

— Може би това ще ви убеди.

Тя ѝ подаде пергамент със счупен официален печат.

Писмото беше от началника на затвора Ла Салпетриер. Той заявяваше, че тя е била арестувана по данни от обвинително писмо, подписано лично от краля по молба на мосю Сен Амант. Сълзи потекоха от очите ѝ и Карес не можа да дочете ужасните думи. Ръцете ѝ се разтрепериха и пергаментът падна на пода.

— Но защо се ожени за мен, след като е знаел коя съм? — попита тя с разтреперани устни.

— Може би, за да си отмъсти на баща ви. Той го мразеше, в това няма съмнение. Люсиен си навлече много неприятности, за да състави това обвинение, а и похарчи доста пари. Пък и забележителната ви прилика с онази кучка, Аурора. Тя наистина беше зла, но мъжете се лепяха за нея като мухи на мед — призна Соланж. — Но той само казваше, че съдбата си играе с него. Говореше някакви глупости от Шекспир, че единствената му любов идва от единствената му омраза. — Тя сви пълните си рамене.

— Той знаеше ли, че имате тази информация? — попита Карес озадачена.

— Трябва да призная, че беше забавно да наблюдавам яда му, че не може да направи нищо, а аз мога да ви разкажа всичко — призна Соланж, а сините ѝ очи разкриха удоволствието от това да накара Люсиен да страда.

Той беше проявил лош вкус и беше отказал да сподели леглото ѝ. Тя ще го накара да си плати за това. Не само той може да търси отмъщение.

— Но защо е направил това? — запита Карес с недоверие.

Разбираше, че ревността е накарала Соланж да разследва миналото ѝ. Тя е желала Люсиен, а той ѝ е обърнал гръб. Затова сега търси отмъщение. Това беше стара история, но защо тя трябваше да участва в играта ѝ?

— Когато Доминик беше убита, аз разбрах, че ако не искам да има следваща жертва, трябва да ти кажа. Няма причина Люсиен да ме накара да замълча, както направи с вашата икономка — каза тя нервно.

— Вие смятате, че Люсиен е убил Доминик? — изрече Карес, чувствайки, че я обхващат страх и отчаяние.

— Видели са висок французин да излиза от къщата на Доминик в деня на убийството. Висок, чернокос французин. Но той никога няма

да бъде разпитан. Полицията, Върховният съвет, те никога няма да обесят французин за убийство на цветнокожа жена. Никога. — Соланж изстреля тези думи. — Той уби Доминик, понеже тя знаеше, че е убил Аурора. Това беше част от неговия облик, всички знаеха, че е убил жена си в изблик на ярост. Говореше се, че тя си е намерила любовник, за да запълни времето на честите му отсъствия. Да мислят, че е способен на такава страст, беше доста вълнуващо за повечето жени в Нови Орлеан.

Соланж въздъхна уморено. Тя започна да се отегчава от играта. Малката дори не се разплака.

— Трябва да се върна в балната зала. Можете да останете тук, за да съберете мислите си. Ще бъде по-добре, ако не ни видят да излизаме заедно.

Карес я гледаше, твърде нещастна, за да говори и само кимаше с глава. Тя погледна надолу към лежащия на пода пергамент. Какво трябва да направи? Дали се бе омъжила за мъж, който е луд? Дали и правенето на любов не беше част от плана му за отмъщение срещу баща ѝ?

— О, моите съболезнования, скъпа. Баща ви е починал в Бастилията преди три месеца — каза Соланж, преди да излезе.

Карес агонизираше. Тя разбра, че човекът, за когото се бе омъжила, на когото бе дала цялата си обич, цялото си сърце и душа, е отговорен за нейния престой в затвора, за смъртта на баща ѝ. Тя не можеше да се контролира, преглъщаше трудно, хлипанията я задавяха. Но сълзите нямаше да ѝ помогнат. Трябваше да реши какво да прави. Не можеше да види Люсиен, преди по някакъв начин да си изясни какво е извършил. Защо го е направил? Какво ли е сторил баща ѝ, за да предизвика толкова омраза у Люсиен? Тя дръпна маската от лицето си и я захвърли на пода. Беше ѝ омръзнало от заблуди и фалшиви лица.

— Извинете, мислех, че Соланж е тук — изрече късният посетител, застанал до отворената врата.

Той беше облечен като мускетар от двора на Краля Слънце, Луи XIV. Широка шапка и черна маска около очите закриваха лицето му закриваше лицето му.

— Какво има, скъпа? — той бързо се завтече към нея.

— Мосю? — зададе въпрос тя с очи, пълни със сълзи.

— Извини ме, аз съм Филип — каза той като свали маската.

— Филип! Може би ти ще ми помогнеш — рече с облекчение Карес.

В съзнанието ѝ се оформи идея. Ще отиде при Ивон и Пиер. Те ще я приемат, ще ѝ дадат убежище, докато подреди обърканите си мисли и вземе решение относно Люсиен.

— На вашите услуги съм — каза той, като свали шапката си с театрален жест.

— Филип, това е сериозно!

— Разбира се, прости ми. Ще направя всичко, за да ти помогна.

— Трябва да изляза оттук, без никой да ме види и най-вече Люсиен — обясни тя. — Ще ти бъда благодарна, ако ме придружиш до къщата на Сониер.

— Сониер? Но те заминаха днес за плантацията си „Бон Шанс“. Видях ги да се качват на снабдителния кораб заедно с робите и бебето.

— Разбира се, колко съм глупава! В града има епидемия и тъй като индианските нападения престанаха, те са се върнали в плантацията.

Карес разсъждаваше с измъчен глас. Къде да отиде сега? Какво да направи?

— Ако е толкова важно, скъпа, мога да те закарам с моето корабче до „Бон Шанс“. То е подготвено за отплаване към „Шен Верт“. Канех се да замина утре сутринта. И без това започват Велики пости и сезонът в обществото приключва до Великден — обясни той със странно нетърпение в кехлибарените си очи.

— Но аз трябва да тръгна тази нощ, преди Люсиен да разбере къде отивам — каза отчаяно тя.

Трябваше да се махне от него. Ако наистина е луд, какво ли ще направи, като разбере, че тя знае, че е виновен за смъртта на баща ѝ? Може да реши да направи отмъщението си пълно и да я убие. Ако това, което казваше Соланж, е вярно, той бе убивал вече два пъти.

— Ако е толкова важно, можем да тръгнем веднага. Екипажът ми спи на борда. Има пълнолуние и можем да потеглим, веднага, след като стигнем доковете. Сложи си маската. Знаем един черен вход и ще се измъкнем, без никой да ни види. Призори ще бъдеш в „Бон Шанс“.

— Филип, не знам как да ти благодаря.

Тя говореше и се опитваше да завърже маската си.

— Но аз нямам пелерина!

— Навън е топло, но ако ти трябва наистина, сигурен съм, че Соланж има една в гардероба си.

Филип каза това хладно и се отправи към големия гардероб, до стената. Отвори го и извади тъмновиолетова пелерина.

Карес захвърли овчарската шапка и наметна пелерината. Помисли си, че е обречена да носи дрехите на Соланж тази нощ. След това отхвърли тази мисъл. Жената я бе наранила умишлено. Не я интересуваше какво ще си помисли.

— Този цвят много ти отива, скъпа. Наистина е твоят цвят. Трябва да го носиш по-често. — Филип каза това с неразгадаемо изражение върху лисичето си лице.

Карес потръпна, щом разбра, че носи любимия цвят на Аурора.

— Ела, скъпа, трябва да тръгнем, преди Люсиен да почне да те търси — забързано изрече Филип, като вдигна качулката на главата ѝ.

Тя кимна, че е готова и те излязоха тихо от будоара на Соланж. Завиха наляво към задните стълби, които извеждаха в градината, на пътеката покрай жилищата на прислугата.

Те не видяха високия, облечен като пират мъж, който стоеше в сянката в дясно от спалнята на Соланж. Той обаче ги видя и продължи да ги наблюдава със стиснати челюсти и пламнал поглед.

29.

Потоци сребърна лунна светлина танцуваха по тъмните води на Мисисипи, когато съненият екипаж на Филип задвижи кораба от пристанището на Нови Орлеан. Карес стоеше до перилата заедно с Филип. Тя се взираше в блещукащите тук-там светлини на града, които постепенно се превръщаха в малки точки.

— Благодаря ти, Филип, че правиш това за мен — каза меко тя, наблюдавайки отдалечаващия се бряг със замъглени очи.

Всичко, което бе видяла тук, беше лъжа, маскарад, като костюма, с който бе облечена, като празниците на Соланж. Всичко се градеше върху измама, измамата на Люсиен и жаждата му за отмъщение.

— За мен е удоволствие — отговори тихо той. — Предполагам, че нощта е била ужасна за теб. Ако желаеш, заповядай в кабината. Имам малко бренди, което, надявам се, ще те успокои.

— Да, разбира се — съгласи се тя.

Малката кабина бе осветена от няколко закачени на стената фенера. Вътре имаше вградено легло от едната страна и груба маса с няколко стола, опряна до прикрепения към другата стена шкаф. От него Филип извади бутилка и две чаши. Той стоеше с гръб към Карес и тя не можа да види, че извади още една малка бутилка, от която също сипа в нейната чаша.

— Това ще те стопли. Тук е хладно — каза той, подавайки ѝ чашата.

— Всичко ще бъде наред. Сигурна съм — увери го Карес, като отпи от течността.

Конякът затопли гърлото ѝ, но остави странен вкус в устата ѝ. Тя си замълча. Той беше толкова мил и загрижен за нея, че по никакъв начин не би искала да нарани чувствата му.

Филип седна срещу нея, наблюдавайки я със странните си присвити очи.

— Мога ли да попитам какво не е наред, скъпа. Ние сме приятели и ще ти помогна с каквото мога.

Тя прикри с ръка прозявката си и му разказа това, което ѝ бе казала Соланж. Може би той щеше да ѝ помогне да разбере защо Люсиен е извършил това. Въпреки че двамата мъже не се понасяха, те са били съседи дълго време, а и Аурора е била доведена сестра на Филип. Само ако не ѝ се спеше толкова, помисли си тя, допивайки брeндитo. Едва държеше главата си изправена.

— Никога не съм разбирал Люсиен. Но като се има предвид състоянието на майка му и животът, който водеше баща му, няма нищо чудно. Никога не съм чувал да говори за маркиз Вилие, макар, че няколко пъти е бил във Франция.

Карес се опитваше да следи разговора, но главата ѝ клюмна и стаята се завъртя около нея. Наоколо се спусна мрак.

Филип вдигна падналата от ръката ѝ чаша. Той благодари мислено на непочтените занимания на Соланж, едно, от които бе вноса на опиати. Те свършиха добра работа сега.

После той вдигна Карес от мястото ѝ, отпусната безчувствено. Пренесе я до леглото. Зави я с тънко одеяло и прошепна:

— Скоро ще си бъдеш у дома, моя Аурора!

Наведе се и отмести от лицето ѝ паднал кичур, след което нежно целуна устните ѝ.

Корабът следваше пътя си по реката, когато слънцето се появи на изток. Филип стоеше до перилата и наблюдаваше наоколо. Преминаха край „Бон Шанс“, после покрай „Шен Върт“, докато накрая достигнаха бленуваното място. Сан Рьогре, там, където той и любимата му Аурора бяха прекарали толкова ноци, изпълнени със страст. Веднага щом Люсиен заминеше, тя изпращаше някой роб от плантацията, яхнал муле, за да го покани. Радостта, която бяха изживели във виолетовата спалня, щеше скоро да се възцари. Тя се върна при него, както бе обещала. Никога нямаше да забрави как го дразнеше онази нощ, когато го караше да си върви. Той я сграбчи, за да я накаже за бързите промени в настроението ѝ. Тогава тя го погледна и му каза, че ако я убие, ще се върне и ще го преследва. Тя спази обещанието си.

Първо Карес почувства, че устата ѝ са пресъхнали, след това усети жажда, а после — пулсираща болка в главата, щом се опита да отвори очи. Тя се обърна, притискайки глава във възглавницата, за да спре болката, но това не помогна. Бавно отвори очи.

Това, което видя най-напред бяха теменужки и стая, цялата в лилави нюанси.

— Господи! — прошепна тя. — Къде ли се намирам?

— Бонжур, скъпа! — чу гласа на Филип някъде отдясно.

Тя се обърна и го видя, застанал до нея с чаша кафе в ръка.

— Ще ти помогна да седнеш, за да можеш да изпиеш това. То ще разсее главоболието и унеса, който чувстваш.

— Къде... къде съм? — заекна тя.

— В Сан Ръогре, разбира се, пак в твоята стая. Знаех, че ти липсва. Лилата е любимият ти цвят. Ето, изпий това. Не съдържа нищо друго, освен черно кафе и захар, точно както го обичаш. Виждаш ли, запомнил съм.

Той и се усмихна.

Невиждана до сега паника обхвана Карес, докато го гледаше. Той си мислеше, че тя е Аурора. Кръвта ѝ се смрази, когато разбра, че той е луд, но това бе подвеждаща, строго пресметната лудост.

— Изпий го, скъпа! Уверявам те, че опият имаше само в брендите. Ние сме тук сами, с изключение на робите. Цвайг е пиан в къщата на надзирателя. Той също не може да издържи на бренди с опиум. Никой няма да ни безпокои, а Зои подготвя специална вечеря за нас, както в добрите стари времена.

Карес отпи малка глътка от чашата, която той поднесе до устните ѝ. Значи от наркотика я боли глава. Тя се разтрепери, когато установи, че е сама в празната къща с един луд. Робите нямаше да ѝ помогнат. Те не можеха да вдигнат ръка срещу французин.

— Ти спа повече, отколкото си мислех, Аурора. Сега е късно следобед — подкачи я той, като отмести един кичур от лицето ѝ.

Тя се вкамени от това докосване. Повдигаше ѝ се. Трябваше да се концентрира, за да може някак си да излезе от този кошмар. Това бе единствената ѝ надежда за оцеляване...

— Доминик е запазила всичките ти рокли в гардероба. Тя ги проветряваше редовно, понеже също вярваше, че ще се върнеш. Но обиците ти ги няма. Мисля, че тази кучка Доминик ги е взела в Нови Орлеан, когато се представяше за теб. Затова я убих. Тя оскверняваше паметта ти. Тя трябваше да бъде наказана. Опита се да те уплаши, като накара Паскал да сложи змията в гардероба ти. Той не ѝ отказваше нищо, но този глупак беше взел пепелянка и можеше да те убие. Видях

го да внася в кошница змията в двора сутринта, когато оставих визитката си. Той ми каза, че прави това само за да те сплаши, за да търсиш помощта на Доминик, но аз знаех, че трябва да я убия.

— Тя си мислеше, че е по-силна от теб и беше решена да го покаже. Прерязах гърлото ѝ, както ти правеше с пилетата, които принасяше в жертва. — Той каза всичко това със задоволство, а в очите му блестеше гордост от онова, което е направил за нея.

Карес си помисли, че ще припадне. Филип беше високият французин, излязъл от хижата на Доминик. Чувствата ѝ се сблъскаха в съзнанието ѝ, щом разбра, че Люсиен не е убиецът. Но тя беше сама в тази изолирана плантация с един луд...

— Изпий си кафето, за да можеш да се облечеш. Решил съм вечерята да бъде сервирана на верандата пред будоара ти, както правехме, когато Люсиен отсъстваше — говореше той, като държеше чашата до устните ѝ.

Тя знаеше, че за да го надхитри, трябваше да се съгласява с него. Дори се опита да се усмихне. Значи Аурора и Филип са били любовници и са се срещали, когато Люсиен е отсъствал от плантацията. Но те не са били кръвни роднини. Защо тогава Аурора не се е омъжила за Филип, а за Люсиен!

— Ето, изпих си кафето — прошепна тя и подаде чашата на Филип.

— Трябваше да се противопоставиш на майка си и да се омъжиш за мен — каза той, като че четеше мислите ѝ. — Знам, че ти се страхуваше от нейната сила на магьосница, от триковете, които бе научила в Сент Доминго. Но единственото, което тя искаше, беше помощта на Люсиен за дълговете на баща ми — въздъхна Филип. — Това ме направи толкова ревнив онази нощ, мислех си, че той ще се върне, ще те докосва. Това ме накара да загубя контрол, скъпа. Затова направих всичко, което се случи — обясни той, а стеснените му очи се напълниха със сълзи.

Погледна я за миг и продължи:

— Но ти си отмъсти. Нямахте те цели седем години. Остави ме да изкупя вината си. Чаках толкова дълго. Ти обеща, че дори ако те убия, ще се върнеш и ще ме преследваш. Спомням си как се смееше, понеже знаеше, че съм ядосан и искам да те убия, ако не мога да те притежавам. Аз всъщност нямах намерение да го правя, но ти

продължаваше да ми се смееш. Трябваше да те спра — обясняваше той с разумен тон, сякаш в това имаше перфектен смисъл.

— Ти си ми простила, Аурора, нали? — Той я погледна с умоляващи очи.

Карес внезапно разбра защо очите му винаги й изглеждаха толкова странни. Те бяха очи на луд, хладнокръвен убиец.

— Простих ти — промълви тя.

— И затова се върна, нали?

— Да, затова се върнах — повтори тя, заеквайки от страх, но почти възвърнала контрол.

— Знаех, че няма да стоиш далеч от мен завинаги, но ти ме накара да чакам толкова дълго — каза Филип, вдигайки ръката й до устните си.

Карес едва се удържа да не издърпа ръката си. Ако я докоснеше по по-интимен начин, беше сигурна, че ще закрепци и никога няма да спре.

— Но аз трябва да се контролирам. Имаме на разположение цяла нощ. Първо нашата вечеря, която ще ни събере отново. Ще извадя това, което искам да облечеш, всичките любими неща — рече той, изправи се на крака и тръгна към гардероба.

Тя наблюдаваше кошмара, в който сама участваше, да се развива пред очите й. Филип извади от гардероба бледолилава рокля в стил, излязъл от мода преди години. Полата беше проядена от молци, но Филип не забелязваше това. Последваха сатенени бледовиолетови чехли с изтъркани токчета, лилав корсет, завързан с черна панделка, фуста и бледолилави копринени чорапи с черни сатенени жартииери с теменужки върху тях.

Карес потръпна при мисълта, че трябва да облече дрехите на мъртвата жена. Но ако искаше да избяга от този луд, трябваше да поддържа в болната му фантазия мисълта, че Аурора е жива.

— Иди да видиш дали е готова специалната ни вечеря, докато се обличам. Искам да те изненадам — опита да се усмихне тя.

Той трябваше да излезе. Не можеше да се разсъблича пред него.

— Не се бави. Нямам търпение да сме заедно.

Той се забави на вратата и тя спря да диша, като мислеше, че никога няма да се отърве от него. Но Филип излезе. Тя скочи на крака и претърси стаята за нещо, което можеше да й послужи за оръжие.

Съзнанието ѝ беше хаос от страх, отвращение и яд. Трябваше да облече дрехите на Аурора, за да спечели време и да избяга. Не смяташе да сменя бельото. Само роклята, обувките и чорапите, понеже щеше да ги забележи.

Тя се справи много трудно с роклята без помощта на камериерка. Погледна се в огледалото и видя, че ружът ѝ е изтрит, а косата ѝ — объркана. Пръстите ѝ потрепериха още веднъж, когато посегна към четката за коса на мъртвата, но трябваше да направи прическата си като нейната. Пое дълбоко въздух, грабна сребърната четка и я прокара през косите си.

Тя видя, че перуката липсва от поставката и разбра, че Доминик я е взела, за да я носи на вуду церемониите. Вдигна косата си на кок и се наложи да използва фибите на Аурора. Трябваше, освен това да гледа портрета ѝ, за да наподоби прическата.

Успя по някакъв начин. Като сравни образа си в огледалото с портрета, самата тя се уплаши от приликата. Когато облече роклята, също изтръпна. Беше точно нейният размер. Чехлите също ѝ пасваха перфектно.

Докато стоеше и се взираше в огледалото, ѝ се стори, че усеща мирис на теменужки. Тя се обърна, очаквайки да съзре Аурора, но нямаше нищо, освен студ, ухание на теменужки и тишина.

— Но ти си тук, в стаята — каза Карес, втренчена в портрета.

Внезапно тишината бе разкъсана от падането на една книга от библиотеката до камината. Тя падна само на няколко стъпки от краката на Карес, като че някой я взе от лавицата и я хвърли на пода. Докато гледаше книгата, изведнъж си спомни за скрития изход, за който ѝ бе казал Люсиен, намиращ се някъде тук, в стаята на Аурора.

Почукване на вратата я стресна. Чу се гласът на Филип:

— Готова ли си, скъпа? Масата е подредена и чакаме само теб, за да бъде сервирано.

Свободата беше пред нея, а Филип стоеше точно отвън. Той не трябваше да влиза. Тя трябваше да спечели време.

— Ще дойда след минута, скъпи! Не бързай, искам да те изненадам. Искам да изглеждам точно както си спомняш — извика тя.

— Ще чакам, но с нетърпение. Какво са няколко минути в сравнение със седем години — каза Филип.

Карес въздъхна облекчено и започна да опипва дърворезбата на библиотеката, като натискаше всеки дървен лист или цвете, за да намери скрития механизъм. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Претърси цялата стена до камината. Най-накрая, когато се разплака от разочарование, тя натисна средата на едно цвете, което приличаше на магнолия и библиотеката се отвори. Миризмата на влага и мухъл, която я удари в носа, се смеси със студения теменужен въздух в стаята.

Имаше стълби, но тя знаеше, че няма да ги вижда, след като вратата се затвори. Погледна назад към спалнята и видя, че някой е запалил тръстикова лампа до леглото. Бързо я грабна.

— Благодаря ти — прошепна Карес, като се обърна за момент към празната стая.

Знаеше, че нечие присъствие я наблюдава и чака. След това влезе в прохода и затвори вратата на библиотеката след себе си.

Фина дантела от паяжини висеше по иззиданите тухлени стени, от двете страни на тесните стълби. Карес държеше лампата високо и внимателно си проправяше път към първия етаж. Като стигна дъното на стълбите, тя се спря за миг, преди да натисне дръжката на вратата. Нямаше представа точно къде на първия етаж се отваря тази врата, дали няма да има някой прислужник и накъде да тръгне, ако се измъкне незабелязано.

Постоя така известно време, като хапеше устни и премисляше всички възможности. Реши, че не може да разчита нито на робите, нито на надзирателя. Пътят край реката бе единствената възможност. Щеше да върви по него, да мине покрай „Шен Верт“ и да стигне до „Бон Шанс“, въпреки че нямаше представа от разстоянието. Слънцето вече залязваше, но щеше да изгрее луната. Тя се реши и отвори вратата. Озова се в една от стаите, използвани за склад. Карес я прекоси и застана до вратата, която извеждаше към верандата на първия етаж. Спря и се послуша.

Бавно отвори вратата и стъпи на тухления под на верандата. Нямаше никой, но през градината тя виждаше жени, които прислужваха в кухнята. Забърза към тази страна на къщата, която бе обърната към реката. През клоните на вечнозелените дървета тя видя отблясъците на придошлата от пролетните води река. Над главата си чу тропотът от ботушите на Филип по дъските на горната веранда. После чу нервното му чукане по стъклото на френския прозорец и думите му:

„Влизам!“, след което хукна между дъбовете. Стегнатият корсет ѝ пречеше да бяга. Поемаше си въздух с мъка. Високите токове и широките поли също бяха препятствие. Проклинаше наум женската мода. Движейки се така трудно, тя се озова на пътя, почти до блестящата Мисисипи.

Спря за миг да откъдне. Пътят вече беше пред нея и тя се почувства почти свободна. Изведнъж чу звук от мъжки ботуши, стъпили върху паднал клон. Филип я следваше... Ужасът я скова. Тя го усещаше все по-близо и по-близо. Не можеше да стои тук като животно в капан. Трябваше да опита. Карес събра полите си, пое дълбоко въздух и хукна към дигата. Там стоеше закотвено плоскодънното корабче. Щеше ли да успее да скочи вътре и да развърже въжето преди Филип да я настигне?

— Аурора, Аурора! — слабият бриз носеше виковете му.

Тя се обърна и видя, че тича след нея с широки разкрячи. Обръщайки се пак към пристанището, съзря кораба, но си помисли, че няма шанс да достигне до него, преди той да я хване. Освен това не беше достатъчно силна да изтласка тежкия съд от брега. Но тя видя нещо друго. Една пируга с елегантно изправена в нея фигура се плъзгаше по блестящата река към пристанището на Сан Ръогре. За момент тя остана като омагьосана. Широките рамене и гордата глава бяха на Люсиен.

В този миг две ръце я сграбчиха и в нея се втренчиха лудите, животински очи на Филип. Тя започна да се бори с него, но полата и сатенените чехли, натежали от калната почва по дигата, работеха против нея.

— Ти не престана! — ръмжеше Филип. — Винаги си искала него.

Карес чуваше гласа му като изпод земята. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите под натиска на ръцете му, които я стискаха за гърлото. „Люсиен, о, Люсиен!“ — тихо проплака тя. Знаеше, че ще умре от ръцете на Филип, също като Аурора.

Внезапно ръцете му пуснаха гърлото ѝ. Тя политна, но запази равновесие и не успя да падне в калта. Наоколо ухаеше на теменужки. Задъхвайки се, тя наблюдаваше Филип, който стоеше като омагьосан, втренчен в сребристите води на Мисисипи. След това мина край нея сякаш не съществуваше и се насочи към бурните води на реката.

— О, разбирам! Тя е друга. Не си ти! — извика Филип. — Но ти се върна при мен, както обеща... Аз идвам! Аурора!

Той нададе вик и се хвърли във водата с разтворени ръце, като че ли искаше да прегърне някого.

Карес наблюдаваше ужасена как бързото течение на реката го поглъща. Той изчезна. Не се виждаше нищо друго, освен тъмната вода, докосвана от лунна светлина.

— Скъпа! — извика Люсиен, тичайки бързо откъм пристанището.

Тя се обърна към него с разтворени ръце, твърде изтощена, за да се движи. Достигайки я, той я грабна в прегръдките си, сякаш беше безтегловна. Тя се притискаше до него и хлипаше от облекчение.

— Хайде, скъпа, да се махаме оттук! — рече Люсиен, след като и двамата можеха да говорят. — Той си отиде и повече няма да те безпокои.

Той я поведе към къщи, като я подкрепяше през кръста. Уханието на теменужки беше изчезнало.

— Той беше луд — каза Карес, бършейки сълзите си. — Убил е и Аурора и Доминик.

— Значи не е било самоубийство! — възкликна Люсиен. Огромен товар се смъкна от раменете му. — През всичките тези години си мислех, че се е самоубила, понеже е разбрала, че не я обичам. Но аз установих това, едва, след като се оженихме. Това беше грешка.

— Не се обвинявай, скъпи. Тя и Филип са били любовници. Мисля, че той ѝ е бил омръзнал, разбрал го е и затова я е убил — разсъждаваше Карес. — Той мислеше, че аз съм Аурора, която се е върнала при него. Беше ужасно.

— Едно не мога да разбера, скъпа, защо помоли Филип да те закара до „Бон Шанс“? — попита той озадачено. — Видях ви, когато излязохте от будоара на Соланж и си помислих, че отивате да се усамотите в дома на Филип. Отидох там и трябва да призная, че бях готов на убийство; мислех, че ще ви заваря в имението. Разбрах, че изобщо не сте ходили там, но Филип се е готвел да замине за „Шен Върт“ сутринта. Тръгнах към доковете и разбрах, че корабчето му току-що е отпътувало. Някой ми каза, че Филип спешно трябвало да придружи една лейди до „Бон Шанс“. Ето защо се забавих толкова.

Спирах при Сониер, спирах в „Шен Върт“ и почти изгубил надежда, реших да отдъхна малко у дома, преди пак да потегля. Когато те видях да се бориш с него, разбрах, че съдбата ме е изпратила, но мислех, че съм закъснял.

Той я притисна по-плътено до себе си.

— Защо изобщо тръгна с него?

Бавно, Карес му разказа всичко, което бе чула от Соланж. Това беше последната тайна, останала между тях. Тя искаше да разбере истината. Защо Люсиен е искал да отмъсти на семейството ѝ?

— Да ти трябва да узнаеш историята за това, колко странно съдбата е свързала нашите семейства. Когато баща ти е бил млад, се е влюбил в моята майка. Тя е живяла в съседно имение, близо до Лион. Майка ми обаче не отговорила на чувствата му. Тя обичала друг млад мъж, който семейството ѝ не одобрявало. Когато я принудили да се сгоди за баща ти, тя избягала с любимия си. Открили ги след седмици, но когато се върнала в имението, тя установила, че е бременна от любимия си. Разярен, баща ти изпратил писмо до Орлеанския херцог и тя и семейството ѝ били хвърлени в затвора, но наказанието на майка ми било особено сурово. Изпратили я заедно с проститутките, крадлите и убийците в затвора Ла Салпетриер, където я жигосали с червената лилия.

Карес потръпна.

— А какво е станало с любимия ѝ?

— Той се присъединил към френската армия и баща ти не успял да го открие. Майка ми нямала този късмет. Съзнанието ѝ се помрачило от ужасите в затвора. Тя била изпратена в Нови Орлеан заедно с момичетата за исправление. Те били първите булки тук. Родил съм се на борда на кораба с помощта на монахините. Жак Сен Амант видял бедната ми майка да ме носи на ръце и се влюбил от пръв поглед. След като и двамата ми родители починаха от треска и Аурора беше убита, около мен се вдигна много шум. Един ден от Франция пристигна богат, уважаван джентълмен — баща ми. Аз бях единственият му наследник. Той ми разказа всичко това и ме закле да отмъстя, като ми посочи начина и ми даде средствата. Но не можех да понеса мисълта, че една невинна жена ще страда. Затова те посетих в затвора. Разбрах, че ще те изпратят в колонията и реших да те чакам като Жак.

— Винаги съм знаела, че това си бил ти. Именно твоето наметало пазя — промълви Карес, притискайки се с обич до него.

— Аз се чувствах виновен заради Аурора. Не я обичах и затова започнах да работя за короната, за да не съм с нея. Мислех, че като спася тебе, ще изкупя вината си. Но се оказа съвсем различно. Веднага след като се оженихме разбрах, че никога не съм обичал и няма да обичам друга така, както теб.

Те спряха под дъбовете и се погледнаха с цялата любов, която бликаше от сърцата им.

— Чела съм някога, че да разбираш всичко означава да прощаваш всичко. Не мога да поправа стореното от баща си, но то принадлежи на миналото. Нека остане там, където му е мястото — тя докосна красивото му лице. — Обичам те, Люсиен!

— Обичам те, Карес! — отвърна той и се наведе да целуне тези изваяни устни.

Както жасминът се увива около дъба, така и те съединиха телата и душите си. Призраците от миналото изчезнаха завинаги. Оставаше само прекрасното настояще със същото обещание за бъдещето. И когато остарееха, те щяха да погледнат назад, към изминатия заедно път Сан Рьогре без съжаление, защото им беше даден най-великият от всички дарове — истинската любов.

ЕПИЛОГ

Плантацията „Сан Рьогре“, Август 1750

Горещото лято беше в разгара си. Топлият въздух обгръщаше плантацията. Дори лист не потрепваше.

Карес лежеше в шезлонг на верандата на втория етаж. Тя лениво си вееше с ветрилото. До нея Ивон шиеше дреха на сина си, заспал в люлката наблизо.

— Колко тихо и спокойно е тук сега. Няма и следа от призраци. Трябва да си призная обаче, че настръхнах, като ми каза, че стаята, в която сме настанени с Пиер, е била на Аурора. Но тя е обзаведена толкова хубаво с тези нови мебели, че е истинско удоволствие да си вътре.

— Вярвам, че духът на Аурора почива в мир, след като Филип се удави. Той наистина си мислеше, че тя го вика от водата. — Карес леко потрепери, въпреки горещината.

— Не говори за това, скъпа. То те потиска. Трябва да мислиш за бебето, което носиш — Ивон хвърли доволен поглед към приятелката си.

— Сърцето ми е изпълнено с щастие и се надявам, че бедната Аурора наистина почива в мир. Разказах ти за странните случки тогава. Мисля, че тя ми спаси живота. Сигурна съм, че миришеше на теменужки, въпреки че Люсиен смята, че си въобразявам. Тя беше там, усетих я.

— Но оттогава не си усещала подобно нещо?

— Не, в Сан Рьогре цари само мир и щастие.

Карес каза това с усмивка, докосвайки леко издутия си корем, където растеше тяхното дете. Очакваха го по Коледа. Щеше да се казва Кристиан, ако е момиче и Кристоф, ако е момче.

— Сигурно си доволна, че Люсиен спря да пътува?

— Да, и се надявам, че изпратената от него информация за корупцията на дьо Водрюл съвсем скоро ще ги принуди да напуснат колонията.

— Това е хубаво, скъпа. Вие с Люсиен заслужавате щастие след суматохата, която ви събра. Колко романтично е всичко, като в книга или пиеса — каза Ивон и остави шиенето, понеже се появиха мъжете.

— Кое е толкова романтично? — попита Люсиен, като застана зад Карес и взе малката ѝ ръка в своята.

— Вашата женитба.

— Но романът още не е свършил — каза Люсиен и целуна ръката на жена си.

— Да, скъпи, мисля, че ще продължи цял живот — допълни тя. Изведнъж изражението ѝ се промени. Тя сложи ръка върху малкото хълмче на корема си.

— Какво има, скъпа? — попита я той.

— Ето!

Карес постави ръката му върху корема си. Люсиен я погледна шокиран.

— Той се движи — промърмори смаян.

— Или тя се движи — напомни му тя.

— Бебето ще има духа на майка си — каза Люсиен, и я погледна с любов.

— И силната воля на баща си — каза тя, а очите ѝ му отговаряха със същата любов.

— Ще има цялата любов и щастие, които са ни липсвали в детството, моя хубава Карес. Кълна се в това!

— Да, ще има всичко. Не съжалявам, че съдбата ме доведе тук, благодарна съм ѝ.

— Никакви съжаления, скъпа, само обещаното бъдеще — каза той с дрезгав от възнение глас. После докосна още веднъж корема ѝ, където растеше детето, създадено от страстта на самотника и на червената лилия, следващото поколение Сен Амант в Сан Рьогре.

Издание:

Даян Робинсън. Самотникът и лилията
Компютърна обработка: Линче Шопова
Оформление на корицата: Петър Христов
ИК „Бард“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.